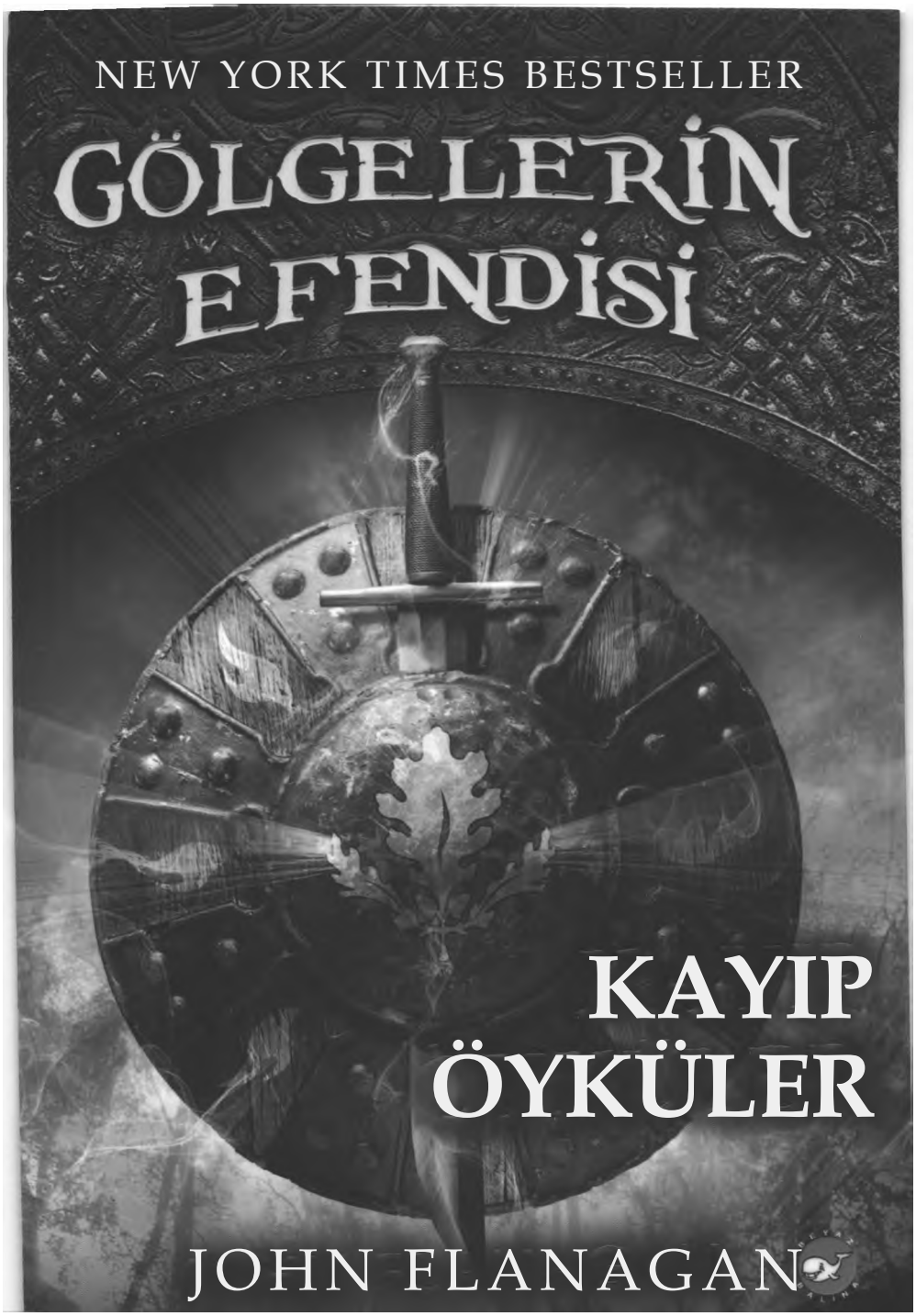
NEW YORK TIMES BESTSELLER

GÖLGELERİN EFENDİSİ

KAYIP ÖYKÜLER

JOHN FLANAGAN

NEW YORK TIMES BESTSELLER

GÖLGE-LET^

£FE>5>iSi

KAYIP ÖYKÜLER

JOHN FLANAGAN

1. Baskı Beyaz Balina Yayınlan, 2014
Yeni Baskı Beyaz Balina Yayınları, 2017

GÖLGELERİN EFENDİSİ 11
Kayıp Öyküler
John Flanagan

Özgün adı: Ranger's Apprenticell
The Lost Stories

ISBN: 978-975-999-722-9

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695
MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

© John Flanagan, 2011
Kapak tasarımı © John Blackford, 2011
© Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Random House Avustralya'dan
alınmıştır ve Beyaz Balina Yaymları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Aslı Onat
Son okuma: Nurten Hatırnaz
İngilizceden çeviren: Çağdaş Özkan
Grafik uygulama: Ayşe Çalışkan

EKOSAN MATBAACILIK
Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Taral Tarım Binası)
Zeytinburnu - İstanbul

Cilt: Ekosan Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve He. Ltd. Şirketi
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr

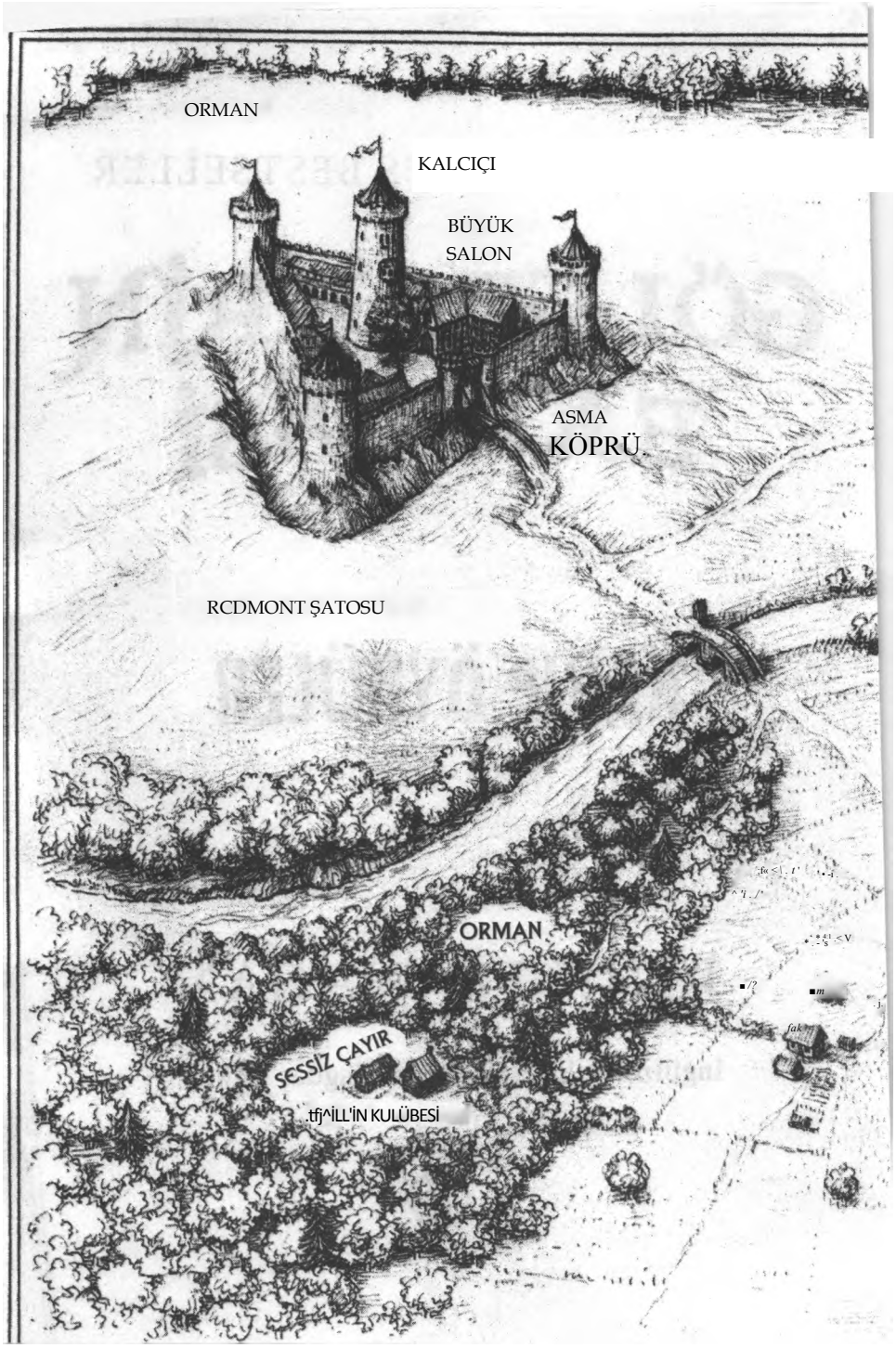
NEW YORK TIMES BESTSELLER

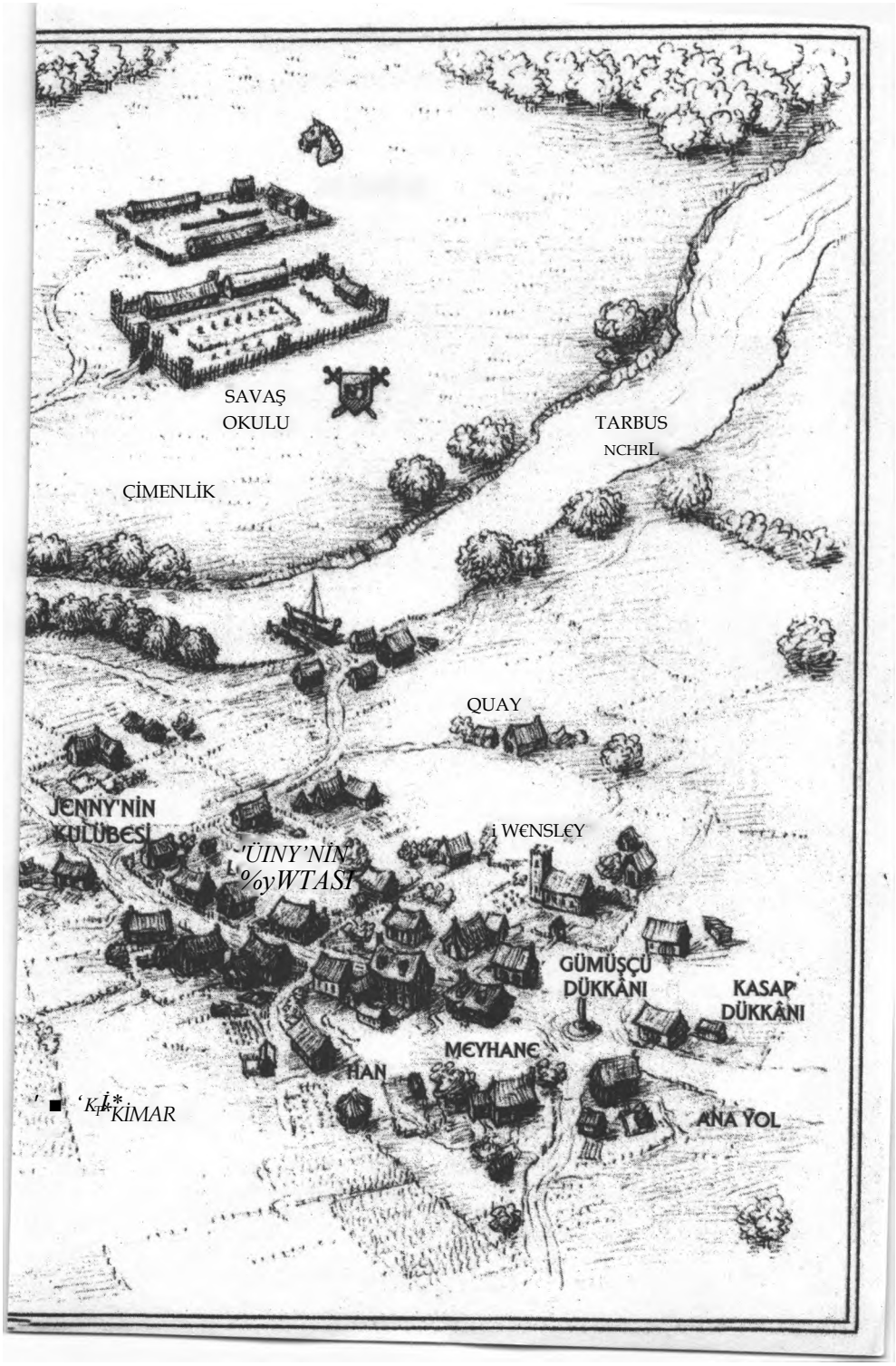
GÖLGELE^ EFENDİSİ

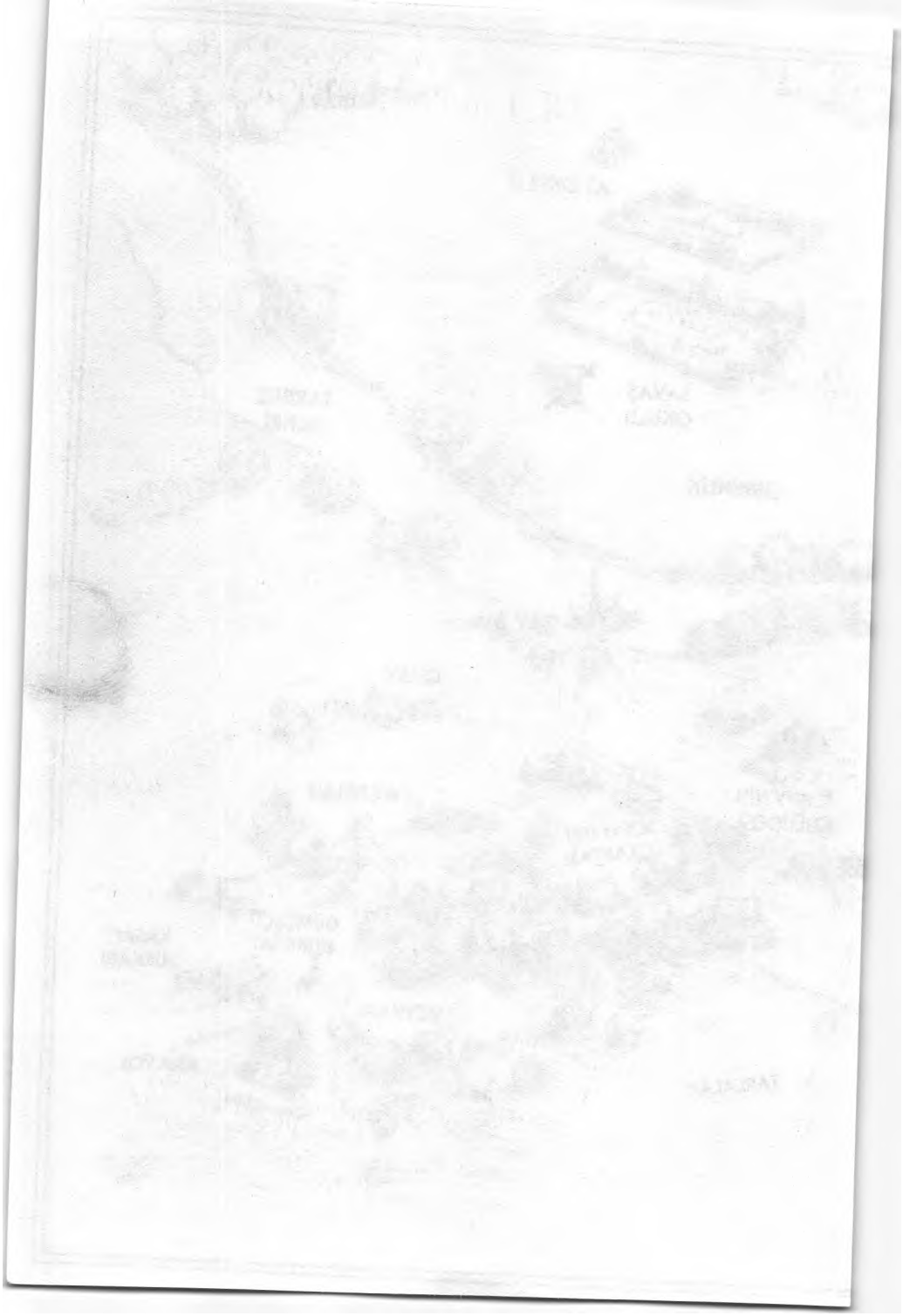
KAYIP ÖYKÜLER

JOHN FLANAGAN

İngilizce aslından çeviren: Çağdaş Özkan

ORMAN
KALCIÇI
BÜYÜK
SALON
ASMA
KÖPRÜ.
RCDMONT ŞATOSU
ORMAN
SESSİZ ÇAYIR
.tfj^ILL'İN KULÜBESİ

SAVAŞ
OKULU
TARBUS
NCHRL
ÇİMENLİK
QUAY
JENNY'NİN
KULÜBESİ
i W€NSL€Y
'ÜINY'NİN
%yWTASI
GÜMÜŞÇÜ
DÜKKÂNI
KASAP
DÜKKÂNI
MEYHANE
HAN
ANA YOL
KİMAR

ARALüBH, PİKTA, KELT İKA
MS. 643

*fi**

İÇİNDCKİLCR

Giriş 11

Kahramanın Ölümü..... 21

Mürekkep Hokkası ve Hançer..... 81

Göçebeler.....145

Konuşma..... 215

Beş Kişilik Bir Akşam Yemeği.....279

Düğün Dansı.....331

Hibemiyalı.....403

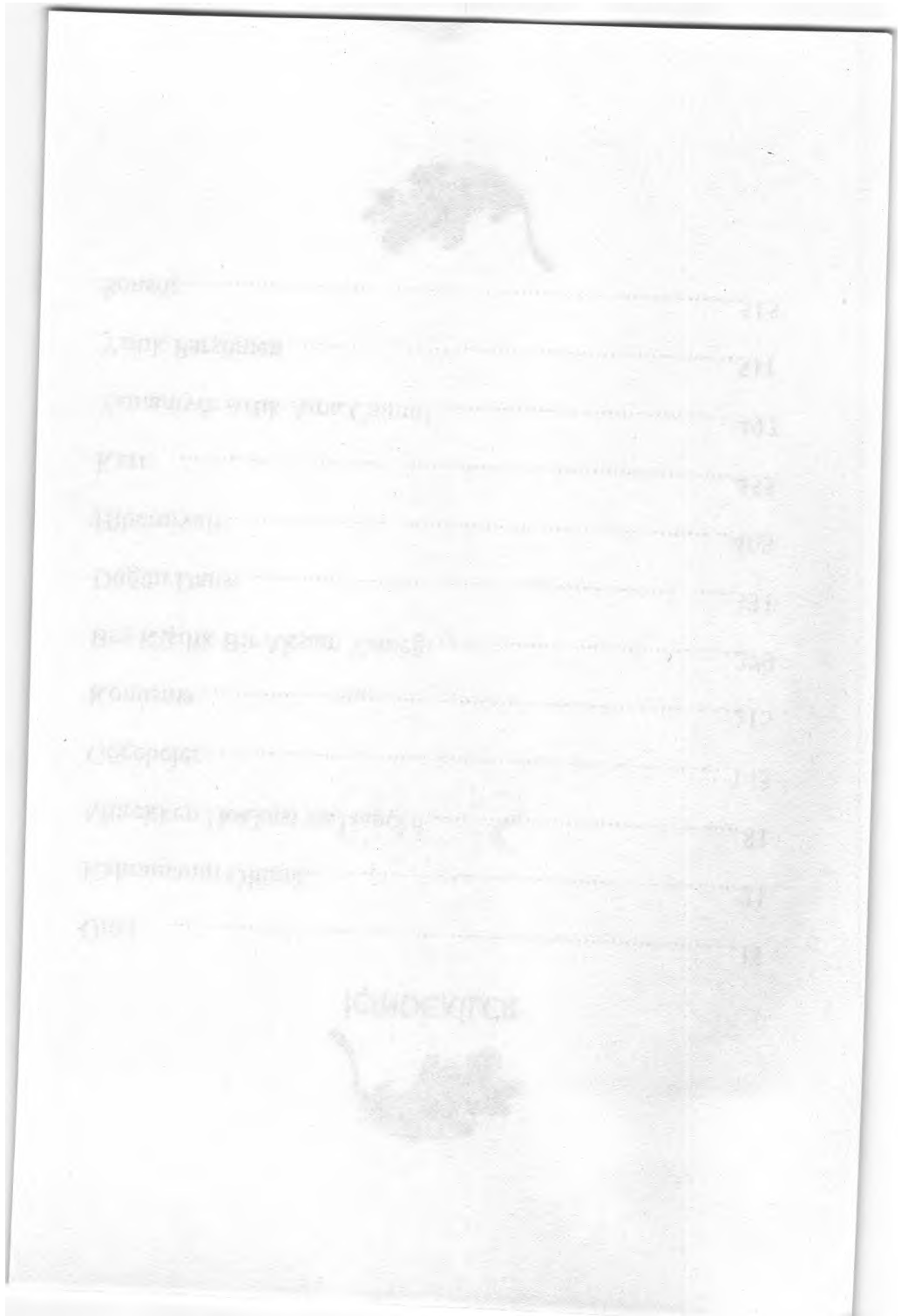
Kurt 455

Zamanıydı Artık Ama Canım!..... 497

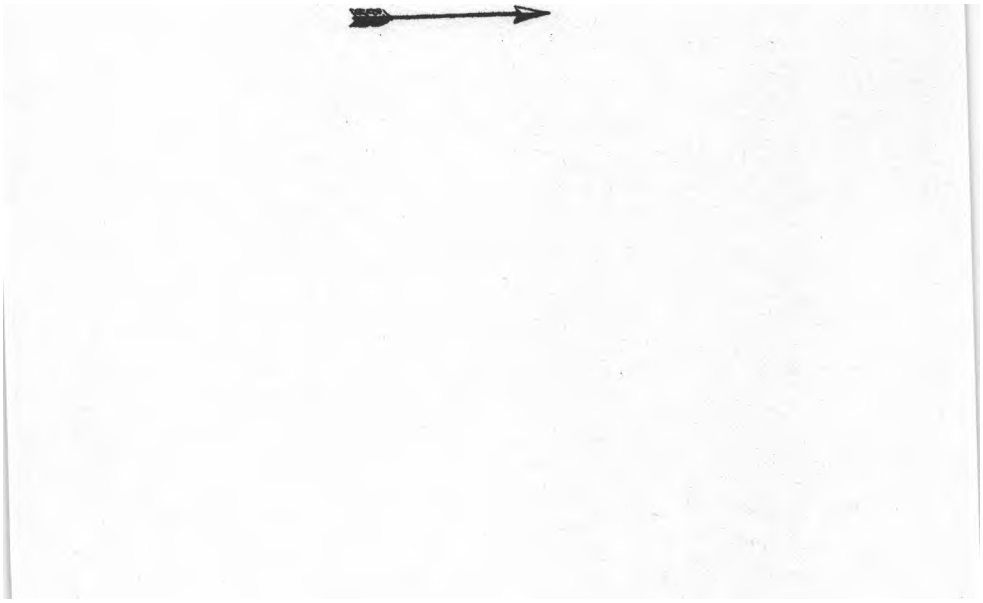
Y ırtık Parşömen.....511

Sonsöz..... 515

w

GİRİŞ

GİRİŞ

Redman Vilayeti
Aralan Birleşik Cumhuriyeti
(eskinin Araluen Krallığı)
Temmuz 1896

Profesör Giles MacFarlane, beline saplanan ağrı nedeniyle usulca inleyerek doğruldu. Yüzyıllarca toprakta gömülü kalmış yadigârları açığa çıkarmak üzere çömelip saatlerce toz almak için fazlasıyla yaşlanmıştı.

Birkaç yıl önce, ekibiyle birlikte harabe halindeki bu şatoya denk gelmişti. Üçgen biçimindeki ana surların -bir şato için olağandışı bir şekildi bu- planını çıkarmışlardı. Temizledikleri alanın ortasında, iç kısımdaki korunaklı hisarın kadim kulesi yükseliyordu. Devrik kulenin yüksekliği, dört metreyi bile bulmuyordu. Ancak MacFarlane, kulenin bu yıkık haliyle bile zamanında oldukça heybetli göründüğünü anlayabiliyordu.

İlk kazı mevsiminde yapının dış hatlarını ortaya çıkarmaya odaklanmışlardı. Ertesi yıl ise bin iki yüz yıl boyunca üst

üste yığılmış olan toprak, taş ve çeşitli dökütünün altında yatanları keşfetmek amacıyla bir dizi karşılıklı hendek açmışlardı.

Artık üçüncü mevsimdelerdi ve kadim hâzinelerin açığa çıkacağı ince işlere başlanmıştı. Orada bir kemer tokası... Şurada bir ok ucu... Bir bıçak... Çatlak bir kepçe... Tasarım ve görünüm itibariyle milattan sonra yedinci yüzyılın ortalarında kullanıldığı anlaşılan mücevherler...

Günlerden bir gün, karşılarına üzerindeki oyma sivri dişli bir yabandomuzuna benzeyen sert bir levha çıkmıştı.

MacFarlane, sessizleşen asistanlarına dönerek, "Burası Redmont Şatosu," demişti.

Redmont Şatosu... Masallara konu olan Araluen Şatosu'nun çağdaşı... Efsanevi Kral Duncan'ın en sadık yöneticilerinden biri olarak tanınan Baron Arald'ın mekânı. Redmont gerçekten var olduysa, Redmont sakinlerine dair hikâyelerde de doğruluk payı olmalıydı. Umutla *belki de şu esrarengiz Araluen Orman Muhafızlarının gerçekten yaşamış olduklarına dair bir kanıt bulabilirim,* diye aklından geçirdi MacFarlane. Muhteşem bir keşif olurdu bu.

Fakat mevsim ilerleyip hendekler derinleştikçe karşılarına kazının başında buldukları o nesne kadar önemli bir şey çıkmadı. MacFarlane ve yardımcıları alışılageldik kazı ganimetleri -ne idüğü belirsiz metal aletler ve süsler, kırık çömlek parçaları ve tencere tava artıklan- ile yetinmek zorunda kalacaklardı galiba.

Kutsal Kâse'yi bulmak istercesine aramaya, kazmaya ve bulduklannı fırçayla temizlemeye devam ediyorlardı. Ama

yaz mevsimi ilerledikçe MacFarlane umudunu yitirmeye başlamıştı. En azından o sene için.

"Profesör! Profesör!"

Kendisine seslenildiğini duyan profesör, yine belini ovuşturarak ayağa kalktı. Ekibine üniversiteden dâhil etmiş olduğu genç gönüllülerden biri, elini sallayarak ona doğru koşuyordu. Profesörün kaşları çatıldı. Arkeolojik bir kazı alanında bu tür pervasız hareketlere yer yoktu. Yanlış atılacak küçücük bir adım bile haftalardır süren sabır dolu çalışmaları mahvedebilirdi. Birden koşanın en sevdiği çıraklarından Audrey olduğunu fark etti ve yüz ifadesi yumuşadı. Çok gençti Audrey. Gençler de genellikle pervasız olurlardı.

Genç kız, nefes nefese profesörün yanma gelmişti.

Profesör, kızın soluklanmasını bekledikten sonra, "Evet Audrey, neler oluyor?" diye sordu.

Audrey, soluk almakta hâlâ zorlanıyordu. Elini kaldırıp Tarb Nehri'ni işaret etti.

"Nehrin ötesinde," dedi. "Bir ağaç ve çalı yığınının içinde eski bir kulübe yıkıntısı bulduk."

Profesör omuz silkti, bu keşiften fazla etkilenmemişti. "Zamanında o tarafta bir köy vardı," dedi. "Şaşırtıcı bir şey değil ki bu." Ama Audrey başını iki yana sallıyordu. Profesörü kolundan yakalayarak tepeden aşağı indirmeye başladı.

"Dediğim yer, köy sınırlarının epeyce dışında kalıyor," dedi. "Bir başına bir kulübe. Gelip bir bakmalısınız!"

MacFarlane, bir an tereddüt etti. Oraya varmak için yokuş aşağı, uzun bir yol yürümesi gerekiyordu ama asıl gözünde büyüttüğü dönüş yoluydu. Kaygılarına aldırış etmemeye ka-

rar verdi. *Audrey gibi hevesli gençleri engellemem değil teşvik etmem gerekir,* diye düşündü. Kızın, onu gelişigüzel zikzaklar çizerek ilerleyen patika boyunca aşağı indirmesine izin verdi.

Nehrin iki yakasını bir araya getiren eski köprüye varmışlardı. Eline geçen her fırsatta gençlere bir şeyler öğretmeyi kendine görev edinen profesör, Audrey'e köprünün uç kısımlarındaki desteklerin ortadakilerden daha eski olduğunu işaret etti.

"Köprünün orta kısmı çok daha yeni," dedi. "Bu köprüler, saldın halinde orta kesimleri çıkanlabilecek şekilde tasarlanmıştır."

Audrey, genelde kahramanı olarak gördüğü hocasının her sözünü can kulağıyla dinlerdi. Ama o an, bulduklannı adama göstermek için can atıyordu.

"Evet, evet," dedi ilgisizce ve profesörü yola devam etmeleri için çekiştirmeye devam etti. MacFarlane, koluna asılarak onu eski köyün kalmtılanndan uzaklaştıran kızı hoşgörülü bir tebessümle izledi. Ormana girdiklerinde, onlan dip dibe sıralanmış ağaçlarla bakımsız çalılann arasında uzanan dar patikada zorlu bir yürüyüş bekliyordu. Audrey, sonunda patikayı terk etti ve hafifçe eğilerek karmakanşık bir sarmaşık yığınının içinden geçti. MacFarlane de sarsak adımlarla peşindeydi. Birden kendisini, kadim meşe ağaçlan ve daha genç kızılcık ağaçlanyla çevrelenmiş küçük bir açıklıkta bulunca, şaşırarak doğruldu.

"Burayı nasıl buldun böyle?" diye sordu. Audrey, elinde olmadan kızarmıştı.

"Şey...ben...eee...ihtiyacımı gidermem gerekiyordu da... anlarsınız ya," diye beceriksizce açıklamaya girişti.

Profesör başını ve elini salladı. “Tamam, anladım.”

Audrey’nin işaret ettiği yöne doğru döndü. Deneyimli gözleriyle küçük bir kulübenin belirgin çerçevesini seçebiliyordu. Doğal olarak yapının büyük bir kısmı çürüyüp yok olmuştu ama birkaç sütun kalıntısı hâlâ ayaktaydı.

“Meşe ağacından yapılmışlar,” dedi profesör. “O kadar sağlamdır ki yüzyıllarca dayanır.”

Odaların ve aralardaki duvarların hatları, hâlâ seçilebiliyordu. Yapının kendisi çok uzun zaman önce yok olmuş olsa da zemine kazınmış hafif izler, asırlar boyunca korunmuştu. Ayrıca iç taraftaki pürüzsüz, düz zemin de her şeyi ortaya koyuyordu.

“Belki de arka tarafında bir ahır vardı,” dedi Audrey. Keşfinin heyecanıyla sesi kısılmıştı. “Birkaç metal parçası buldum; içlerinden biri, bir koşum tokasını andırıyor. Ayrıca kova kalıntıları var.” MacFarlane, kendi etrafında usulca döndü ve yapının belirsiz hatlarını incelemeye başladı.

“Yerleşim planı köydeki diğer evlerden farklı,” dedi. Neredeyse kendi kendine mırıldanıyordu. “Tamamen farklı.”

Kulübenin büyüklüğünü tahmin etmek için birkaç adım attı ve birden durdu.

“Sen de duydun mu?”

Audrey, başını evet anlamında salladı. Gözlerini kocaman açmıştı. “Son adımınız. Zeminin altı boşmuş gibi bir ses geldi.”

İkisi birden dizüstü çökerek toprağı ve üstünü kaplayan yapraklan eşelemeye başladılar. Audrey toprağa vurdukça aşağıdaki boşluğun sesi, tekrar tekrar kulaklarını dolduruyordu. MacFarlane, küçük el küreğini kemerine asmadan hiçbir yere

gitmezdi. Küreği çıkararak toprağı kazmaya başladı. Küreğin ucu, birden sert bir nesneye çarptı. Nesnenin malzemesi her ne ise çarpma sırasında hafifçe esnemişti.

MacFarlane, hızla hareket etti; zemini yoklaya yoklaya toprakta kırk santimetreye elli santimetrelik, dikdörtgen şeklinde bir boşluk açmıştı. Audrey öne doğru uzanarak fırçasıyla boşluğun ortasındaki toprağı temizledi. Kendilerini çok eski, kurumuş bir ahşap lehvaya bakarken bulmuşlardı. MacFarlane, levhanın bir yanındaki pirinç halkayı küreğiyle kanırtarak kaldırdı.

Levha da halkayla birlikte hareketlenmiş, yan yarıya parçalanarak alt taraftaki etrafı taşla kaplı bölmeyi açığa çıkarmıştı.

Bölmede tahta ve pirinçten yapılmış kadim bir sandık bulunuyordu.

Profesör, küreğini bir kez daha kullanarak sandığın kapağını kaldırmaya çalıştı. Audrey, elini uzatarak hocasını durdurdu.

"Sizce bu yaptığımız doğru mu?" diye sordu. MacFarlane, normalde sandığı bu tür bir yadigârın zarar görmemesi için azami önlem almadan açmazdı.

Profesör, kızın gözlerinin içine baktı.

"Hayır," dedi, "ama daha fazla bekleyemeyeceğim."

Sandığın kapağı kolayca açılınca şaşırdılar. *Pirinç menteşeler,* diye akimdan geçirdi profesör. *Demir olsalardı, çoktan paslanıp ufalanmışlardı.* Kapağı nazikçe, heyecanını kaybetmeksizin kaldırdı ve içeriye bir göz attı.

Sandığın içi, sayfalarca el yazmasıyla doluydu. Artık parçalanmaya yüz tutmuş parşömen ya da benzeri kâğıtların üstüne yazılmışlardı. Profesör, kâğıtlardan birini usulca kaldırdı. Kö-

şeleri ufalanmış ama orta kısmı sağlam kalmıştı. Üzerindeki yazıyı okuyabilmek için hafifçe öne doğru eğildi. Bir uzmanın dikkatiyle incelemeye başladığı hassas el yazmalannda adı geçen insanları, mekânları ve anlatılan olayları içinden okumaya başladı.

Birden sayfaları yine nazikçe bırakarak heyecandan parlayan gözleriyle arkasına yaslandı.

"Audrey," dedi, "bu el yazmalarında neler anlatıldığına dair bir fikrin var mı?"

Audrey, başını iki yana salladı. Hocasının tepkilerinden son derece önemli bir keşif yaptıklarını anlamıştı. *Yok yok,* diye aklından geçirdi, *bu ondan da öte, paha biçilmez bir şeyler bulmuş olmalıyız.*

"Hayır, ne anlatılıyor?" diye sordu.

MacFarlane, başını geriye atarak bir kahkaha patlattı. Olanlara hâlâ inanası gelmiyordu.

"Başlarına gelenleri asla öğrenememiştik," dedi. Kızın kafasını aklındaki soruyu dile getirirmişçesine hafifçe eğdiğini fark edince devam etti.

"Orman Muhafızları. Halt, Will Treaty* ve diğerleri. Tarihi kaynaklar ve efsaneler, bizleri ancak Orman Muhafızlarının Nihon-Ja ziyaretinden döndükleri döneme kadar aydınlatıyor. Ama artık elimizde bunlar var."

"Tamam da bunlar dediğiniz şeyler tam olarak nedir, Profesör?"

MacFarlane gür bir kahkaha patlattı. "Hikâyenin devamı be kızım! Araluen'in Kayıp Öyküleri'ni bulduk!"

*** Ing. Arabulucu. (Ed. N.)**

,

KAHRAMANIN
.....
OLÜMÜ

BİR

Geride bıraktığı üç gün, uzun ve zorlu geçmişti.

Will, Redmont Şatosu'nun etrafındaki köyleri ziyaret etmişti. Köylüler ve liderleriyle iletişimi korumak, gündelik olaylardan haberdar olmak için köyleri düzenli olarak gezerdi. İlk duyduğunda kulağına önemsiz gelen küçük bir dedikodunun bile yeri geldiğinde baronluktaki anlaşmazlık ve sıkıntıları çözmesine faydası olabileceğini zaman içinde öğrenmişti.

Orman Muhafızı olmanın bir parçasıydı bu. İlk bakışta önemsiz gözükse de küçücük bir bilgi kırıntısı bile bir Orman Muhafızı'nın önemli istihbarat kaynaklarından birini oluşturuyordu.

Vakit, öğleyi geçiyordu. Atının sırtında yorgun argın eve dönerken, ağaçların arasındaki kulübesinin pencerelerinden yansıyan ışığı ve küçük verandada oturmakta olan sureti fark ederek şaşırmıştı.

Ziyaretçisinin Halt olduğunu fark edince şaşkınlığı, memnuniyete dönüştü. Will'in akıl hocası bugünlerde kulübeye fazla uğramıyor, zamanının çoğunu şatoda Leydi Pauline ile ikisine tahsis edilen dairede geçiriyordu.

Will, atından atlayarak keyifle gerindi.

“Merhaba,” dedi. “Seni buraya hangi rüzgâr attı? Cezveyi ocağa koymuşsundur umanm.”

“Kahve hazır,” diye yanıt verdi Halt. “Atınla ilgilendikten sonra yanıma gel, konuşmamız gerek.” Sesi gergin çıkmıştı.

Meraklanan Will, Çekici’yi kulübenin arkasındaki ahıra götürdü ve koşum takımlarını çıkarıp atını kaşağıladıktan sonra hayvanın yemini ve suyunu hazırladı. Minik at, başını minnetle efendisinin omzuna sürttü. Will, Çekici’nin boynunu okşadıktan sonra kulübeye döndü.

Halt, hâlâ verandadaydı. Küçük bir sehpanın üzerine iki fincan sıcak kahve koymuştu. Will, muşambayla kaplı tahta sandalyelerden birine oturarak keyifle kahvesini yudumladı. Sıcacık içeceğin buz kesmiş kaslarına nüfuz ettiğini hissedebiliyordu. Kış kapıdaydı artık ve gün boyunca insanın iliklerine işleyen, buz gibi bir rüzgâr esmişti.

Halt’a bir bakış attı. Kır sakallı Orman Muhafızı’nm tuhaf bir huzursuzluk yaşadığı anlaşılıyordu. Will ile konuşmak istediğini söylemiş olmasına rağmen, selam sabah faslının ardından konuya girmekte tereddüt ediyordu.

“Bana bir şey mi söyleyecektin?” diye sordu Will.

Halt, sandalyesinde huzursuzca kımıldandı. Kendi kendini konuşmaya zorladığı anlaşılıyordu.

“Bilmen gereken bir şey var,” dedi. “Muhtemelen sana uzun zaman önce anlatmış olmam gereken bir şey. Ben yalnızca... uygun zamanı hiç bulamadım.”

Will, iyice meraklanmıştı. Daha önce Halt’u hiç bu kadar kararsız görmemişti. Bir şey söylemeden önce akıl hocasına düşüncelerini toparlaması için zaman verdi.

“Pauline, artık seninle konuşmam gerektiğini düşünüyor,” dedi Halt. “Arald da öyle. Meseleden bir süredir haberleri var. Sanırım artık... ağzımdaki baklayı çıkarsam iyi olacak.”

“Kötü bir şey mi?” diye sordu Will. Halt, birkaç dakikadır ilk kez doğrudan eski çırağına bakmıştı.

“Emin değilim,” dedi. “Öyle de diyebilirsin.”

Will bir an için, Halt’un söyleyeceği şeyi -her ne ise- duymayı isteyip istemediğini düşündü. Ama eski ustasının sıkıntılı yüz ifadesini fark etmişti ve ister iyi, ister kötü bir şey olsun, Halt’un bir şekilde bu yükten kurtulması gerektiğini anlamıştı. Bu nedenle, ona sözüne devam etmesini işaret etti.

Halt, birkaç saniyelik suskunluğun ardından konuşmaya başladı.

“Sanınm hikâyeme Morgarath’ın güçlerine karşı Hackham Çayın’nda yapılan son muharebeden başlamalıyım. Ana taarruzlannı kırmış ve onlan geriletmeye başlamıştık. Ama karşı bir atakla, zayıflamış sağ kanadımızın karşısında toplanıyorlardı...”

Hackham Çayırı

6 6 i.[1] fendimiz! Sağ kanat sıkışmış durumda!"

'Araluen'in genç kralı Duncan, devam etmekte olan savaşın müthiş gürültüsüne rağmen haberciyi duymayı başarmıştı. Silah ve kalkan şakırtıları, yaralılarla ölmekte olanların çığlık ve hıçkırıktan, birliklerini toplayan komutanların gür sesleriyle verdikleri emirler ve amansız düşmanlarına kesme, saplama ve kalkan darbeleriyle saldıran askerlerin anlaşılmaz çığlıkları, etrafında neredeyse kulaklan sağır eden bir ses duvan oluşturmuştu.

Duncan, hemen önündeki hınldayan Wargal'a doğru bir hamle yaptı ve kılıcının hedefini bulduğunu hissetti. Yaratık ölmek üzere olduğunu fark ederken hınltısınm yerini şaşkın bir yüz ifadesi almıştı. Duncan bir an sonra gerileyerek kendisini savaştan -hem fiziksel hem de düşünsel anlamda- uzaklaştırdı.

Araluen Savaş Okulu'ndan genç bir şövalye hızla yerini al-

mış, öne çıkarak savurduğu ölümcül kılıcıyla Wargallann ön hattını uzun çimleri biçen bir orak gibi yarmaya başlamıştı.

Nefes nefese kalan Duncan, bir an için kılıcına yaslanarak soluklandı. Başını iki yana sallayarak silkindi ve zihnini boşalttı.

Haberci yeniden "Efendimiz! Sağ kanat..." diyecek oldu ama Duncan elini sallayarak "Seni duydum," dedi.

Hackham Çayırı savaşının üzerinden üç gün geçmişti. Savaş sırasında Morgarath'ın ordusu, Orman Muhafızı Halt'un önderlik ettiği ve düşmanın arkadan kuşatıldığı sürpriz bir saldırıyla bozguna uğratılmıştı. Artık düşman, tüm hatlanyla geri çekiliyordu. Savaş usullerine göre Morgarath'ın teslim olması gerekirdi. Direnmeye devam ederek yalnızca iki tarafın da daha fazla kayıp vermesine neden oluyordu. Bununla birlikte, asi lordun hiçbir zaman hayat kurtarmak gibi bir derdi olmamıştı. Yenilgiye uğradığının farkındaydı, ama Duncan ile adamlarına mümkün olduğunca fazla kayıp verdirmek istiyordu. Galip geleceklerse bile bunu onlara pahalıya ödetecekti.

Kendi güçlerinin verdiği kayıplar, Morgarath'ın umurunda bile değildi. Ordusu, onun için amacına ulaşma yolunda kullandığı bir araçtan ibaretti ve Duncan'ın askerlerine aynı miktarda kayıp verdireceklerinden emin olması halinde yüzlercesini feda etmekten çekinmiyordu.

Dolayısıyla üç gün boyunca arazi şartlannın kendi lehine döndüğü güneydoğuya doğru çekilmiş, bir dizi etkili ve kanlı karşı saldırıda bulunmuştu. Devam etmekte olan muharebe için de bulundukları noktayı özel olarak seçmişti. îki dik tepenin arasındaki dar bir düzlükteydiler ve kısa süre önce yağan

yağmur zemini yumuşattığı için Duncan süvarilerini devreye sokamıyordu. İş, kendilerini çaresizce Wargallann üstüne atacak olan piyadelere kalmıştı.

Duncan'ın tek bir hata yapması, Morgarath'm tek bir şanslı zar atması halinde, Wargal ordusu bir kez daha avantajlı hale gelebilirdi. Bu düşünce, Duncan'ın zihninin gerisinde pusuya yatmış, bekliyordu. Talih denen şey, savaş alanında kararsız bir metrese benzerdi. Duncan'm Hackham Çayın'nda sona ermesini beklediği savaş, hâlâ kazanılmayı -ya da dikkatsiz bir emir veya düşüncesizce uygulanmış bir manevra nedeniyle kaybedilmeyi- bekliyordu.

Bu tür durumlarda ordunun hareket gücü ön plana çıkıyor, diye düşündü Duncan. Hareket gücünü korumak, ilerlemeye devam etmek, düşmanı kovalamak hayati önem taşıyordu. Birkaç dakikalık bir tereddüt bile üstünlüğün düşmana geçmesine neden olabilirdi.

Sol tarafına bir göz attı. Ağırlıklı olarak Norgate ve Whitbyli birliklerin bulunduğu, diğer küçük baronluklardan gelen askerlerle takviye edilen sol kanatları, düşmanı önüne katmış kovalıyordu. Merkezdeki Araluen ve Redmont orduları da benzer bir başarı göstermişti. Bu, önceden beklenen bir sonuçtu. Krallığın en büyük dört baronluğundan gelen birlikler, Duncan'm ordusunun belkemiğini oluşturuyordu. Şövalye ve silahşörleri, Krallığın en iyi eğitim almış, en disiplinli askerleriydi.

Ama Seacliff, Aspienne ve Culway baronluklarının ordularından oluşan sağ kanat, hep zayıf kalıyordu. Baronlukların her biri hemen hemen aynı büyüklükte olduğu için ordunun

öne çıkan bir lideri yoktu. Bu durumun farkında olan Duncan, Aspienne Baronluğu'nun Savaş Ustası Norman'ı kanat komutanlığına atamıştı. Norman, birbirine hiç benzemeyen birliklerin oluşturduğu bu orduyu harmanlayabilecek kapasiteye sahip, tecrübeli bir önderdi.

Haberci, Kral'ın düşüncelerini okuyormuşçasına, yeniden konuşmaya başladı.

"Savaş Ustası Norman ölüm döşeğinde, Efendimiz. Safların içine dalan bir Wargal'm mızrağına hedef oldu. Derhal savaş hattının gerisine alınsa da korkarım fazla zamanı kalmadı. Savaş Ustaları Patrick ve Marat ne yapmaları gerektiğinden emin olamadılar ve Morgarath da bu durumdan faydalanmasını bildi."

Tabii ya, diye aklından geçirdi Duncan. Morgarath, o kanattaki küçük baronlukların sancaklarını tanımış ve komutanlarının savaş dışı kalması halinde muhtemel bir karmaşa yaşanacağını tahmin etmiş olmalıydı. Asi komutanın, Norman'ın düşmesinin ardından yıldırım birliklerinden oluşan seçkin bölüklerinden birini sağ kanada saldırmakla görevlendirdiği anlaşılıyordu.

Harekât gücü yine devrede, diye düşündü Duncan. Yalnız bu kez o güç, kendisine karşı işliyordu. Sert bakışlarını sağ kanatta verilmekte olan dövüşe çevirdi. Hattın artık ilerlemediğini ve adamlarının tereddüt dolu o ilk geri adımı atmaya başladıklarını görebiliyordu. Acilen sağ kanadı toparlayabilecek bir komutana ihtiyacı vardı. Tereddüt etmeyecek bir komutana. Birlikleri toparlayıp bir kez daha ilerlemeye teşvik edecek kişilikte bir komutana.

Etrafına bakındı. Aklına gelen ilk isim, Redmontlu Arald olmuştu. Ama Arald, şifacılann gözetimi altındaydı. Bir tatar yayından fırlayan okla bacağından yaralanmış ve savaştan çekilmek zorunda kalmıştı. Arald'm genç Savaş Ustası Rodney, baronun yerine geçmiş, Araluen güçlerinin ilerleyebilmesi için canını dişine takıyordu. Duncan, Rodney'yi **yanından** ayıramazdı.

Kendi kendine "Bir lidere ihtiyaçları var..." diye mırıldandı.

Soğukkanlı bir ses, "Ben giderim," dedi arkasından.

Duncan, arkasına döndü ve kendisini Orman Muhafızı Halt'un koyu renkli, kararlı gözlerine bakarken buldu. Halt, süvari taarruzu Wargal ordusunun düzenini bozduktan sonra başka bir bölgede görevlendirilmek üzere merkezi karargâha dönmüştü. Simsiyah sakalı ve uzamış saçları, yüz hatlarının büyük bir kısmını kaplasa da gözlerindeki o kararlı ve sabit bakışlar hiç değişmiyordu. Komuta uğruna tartışmaya girecek ya da yapılması gerekenler konusunda tereddüt edecek bir adam değildi Halt. Gerektiğinde harekete geçmesini bilirdi.

Duncan, başıyla onay verdi. "Git bakalım, Halt. Onları yeniden ilerlet, yoksa savaşı kaybederiz. Patrick ve Marat'a de ki..."

Cümlesini tamamlayamadı. Halt, acı acı gülümsedi.

"Gerekeni yapacağımdan emin olabilirsin," dedi. Hemen yanındaki küçük ve tüylü atının sırtına atlayarak ordunun sağ kanadına doğru dörtnala ilerlemeye başladı.

ÜÇ

Abelard, Hackham Çayın'nın yumuşak zemininde boğuk toynak tıkırtılan çıkararak ordunun sorunlu kanadına yaklaşıyordu. Halt savaş hattına yaklaştıkça Wargal saldırısının başını Morgarath'ın özel birliklerinden birinin çektiğini görebiliyordu. Devasa yaratıklann her biri cüsseleri, kuvvetleri ve zalim mizaçlan nedeniyle özel birime seçilmişti.

Rakiplerini hallaç pamuğu gibi atarak ilerleyen Wargal birliğinin kayıplanna aldırdığı yoktu. Gürzler, baltalar ve çift kabzalı ağır kılıçlar ardı ardına inip kalkıyordu.

Araluen askerleri, sağlam bir kama şeklinde ilerleyen rakipleri tarafından biçiliyorlardı.

Halt, savaş hattından kırk metre kadar uzaktaydı ve geç kaldığını fark etmişti. Araluen safları, karşı saldırı başlamadan önce geriye doğru çekilmişti. Hemen harekete geçmezse, hattın darmadağın olması an meselesiydi.

Abelard'ın dizginlerini çekince hayvan, zeminde kayarak durdu.

"Kıpırdama," dedi Halt. Minik hayvan, savaşın dehşet dolu

seslerine ve dökülen taze kanın metalik, berbat kokusuna aldırış etmeksizin bir kaya parçası gibi hareketsiz kaldı.

Halt, yayını omzundan indirerek üzengilerin üstünde doğruldu ve oklarını hedeflerine peşpeşe göndermeye başladı. Kamanın başındaki Wargal, attığı ilk okla vurulduğunda, peşi sıra üç tane daha fırlatmıştı. Savaşa gelirken yanma kırk kiloluk bir gerilim kuvvetine sahip olan en güçlü yayını almayı tercih etmişti. Kırk metre, böyle heybetli bir silah için yakın menzil sayılırdı. Kara gövdeli sert ok, yaratığın tavlanmış deri ve bronz levhalardan oluşan zırhını delerek oracıkta işini bitirmişti. Sıradaki iki ok da ardı ardına hedeflerini buldu ve iki Wargal daha oracıkta hayatını kaybetti. Halt, ok kılıfını ölümcül bir nişancılıkla boşaltmaya başlamıştı. Wargallann üstüne ok yağıyordu.

Düşüp arkadakilerin ilerlemesine engel olsunlar diye özellikle kamanın başındaki yaratıkları hedef seçiyordu. Sıradan bir okçunun asla almayacağı bir riskti bu. Hedefini şaşırması halinde, Wargallann karşısındaki Araluen askerlerini vurması işten bile değildi.

Ama Halt, sıradan bir okçu değildi. Hedefini şaşırmamıştı.

Okları bitince, Abelard'ı bir kez daha mahmuzladı. Hattın gerisine varır varmaz aşağı atladı ve mücadele halindeki birliklere katılmak üzere koşturdu. Pelerinini bir kenara atarak eline çimlerin üstünde duran yuvarlak bir kalkanı aldı. Orman Muhafızlarının çift bıçaklı savunmaları, Wargalların ağır silahlan karşısında etkisiz kalıyordu. Ölü bir şövalyenin elindeki kılıcı fark edince, tereddüt etti. Ama hemen sonra, pek de aşina olmadığı bu silahı kullanmaktan vazgeçti. Saks bıçağına

alışkındı ve bıçağın ustura gibi keskin kenan, göğüs göğüse dövüşe uygundu. Silahını çekerek askerlerin arasından ön tarafa doğru koşmaya başladı.

"Gelin benimle!" diye bağırdı. "Beni takip edin! Geriletelim şunları!"

Askerler, önünde iki yana açılıyorlardı. Nihayet hattın başına vardığında, Wargal birliğinin devasa, hırıldayan liderini karşısında buldu. Vahşi yaratık, Halt'tan yalnızca birkaç santim uzundu ama inanılmaz genişlikte omuzları vardı. Ağırlığı da muhtemelen Halt'unkinin iki katıydı. Kırmızı ağzı açıldı ve Halt, Wargal'ın keskin dişlerini fark etti. Savrularak üstüne doğru gelen çivili gürzden eğilerek kurtuldu ve derhal doğrularak saks bıçağını yaratığın kaburgalarına sapladı.

Sol taraftan gelen kılıç darbesini kalkanıyla önledi. Bu sırada savurduğu bir tekmeyle saks bıçağını az önce şişlediği yaratıktan çıkarmıştı. Ölmek üzere olan Wargal, geriye doğru savrularak düştü.

Yeniden "Hadi!" diye bağırdı ve karşısına çıkan bir diğer WargaPın boğazını kesip öne doğru sıçradı. Bu sırada başka bir kılıç darbesini önledi ve yüz yüze geldiği Wargal'ı ardı ardına iki kez şişleyerek kalkanıyla kenara itti. Wargallar son derece güçlü yaratıklardı ama genellikle hantal olurlardı. Halt da bir yılanın hızına ve reflekslerine sahipti. Eğilip bükülerek, kesip biçerek kendisine yol açıyordu. Bililerinin arkasına takıldığını hissediyordu. Bir başka sesin çağrısını yinelediğini duydu.

"Hadi! İleri! Geriletelim onları!"

Wargallann Halt'un ok yağmuru nedeniyle tereddüt etme-

leri ve esrarengiz Orman Muhafızı'nın bir anda ortaya çıkıp savaşı düşmanın sahasına taşıması, Araluen askerlerini yüreklendirmişti. Halt ve kimliği belirsiz yol arkadaşını takip ederek bir kez daha ilerlemeye başladılar.

Halt, bir süre sonra dönüp arkasına bir göz attı. Bir adım gerisinde ve sağında, elinde mızrağıyla gürbüz bir çavuş yürüyordu. Çavuş, Halt'un gözleri önünde mızrağıyla önüne çıkan bir Wargal'ı şişleyerek yaratığın acı dolu bir çığlık atmasına neden oldu. Halt'a dönerek sırıttı.

"Devam et, Orman Muhafızı! Yolumu kapatıyorsun!"

Peşlerinden gelen askerler de kendi kamalarını oluşturmuş, Wargal hattının içlerine doğru ilerliyorlardı.

Halt, bir kez daha düşman hattına varmıştı. Karşısına ölümcül bir darbe vurmaya hazırlanan baltalı bir Wargal çıktı. Çavuşun mızrağı Halt'un omzunun üstünden uçtu ve yaratığı boynundan şişleyerek öldürdü.

Arkasını dönmeden "Teşekkürler!" diye bağırdı Halt. Bu kez bir değil, iki Wargal çıkmıştı karşısına. îlkinin savurduğu kılıçtan yana çekilerek kurtuldu ve ölü bir düşmana takılarak yere düştü.

İkinci Wargal, sopasını tam da o anda savurmuştu ve ayağının takılması, muhtemelen Halt'un hayatını kurtarmıştı. Sopa, kafatasını paramparça etmek yerine başını hafifçe sıyırmış ama yine de sersemlemesine neden olmuştu. Saks bıçağı da elinden düşmüştü. Ayağa kalkmaya çalışsa da sol kolundaki kalkan, ona engel oluyordu. Güçlükle de olsa, sopalı Wargal'ın kalkanın üstünde durduğunu ve ayağa kalkmasına engel olduğunu fark etti. Yediği darbenin de etkisiyle şaşkın

şaşkın başını kaldırdı ve sopanın yeniden havaya kalktığını fark etti.

Buraya kadarmış, diye düşündü. Kendi ölümünü bu kadar vurdumduymaz bir şekilde kabullenmesinin altında yatan sebebi merak etti. Belki de başına yediği darbe, muhakeme gücünü zayıflatmıştı. Sakin ve kaderine razı bir şekilde, sopanın aşağı inmesini beklemeye başladı.

Birden başının üstünde bir ışık çaktı ve Wargal'ın göğsüne saplanan mızraktan yansıdı. Mızrağın gerisindeki güç, Wargal'ı sertçe itti ve yaratık, boğuk bir çığlık atarak Halt'un görüş alanından çıktı. Çavuş, çevik bir hareketle Halt'a yaklaşarak mızrağını ölü Wargal'ın vücudundan çıkardı ve Halt'u olası bir saldırıdan korumak amacıyla ayaklarını iki yana açıp beklemeye başladı. Mızrağını tehditkâr bir hareketle bir kez daha savuruyormuş gibi yapınca saldırmaya hazırlanan bir diğer Wargal, aceleyle oradan uzaklaştı. Birden bir savaş baltası mızrağın üstüne indi ve kalın, demir ucunu koparıp attı. Çavuş, elinde iki buçuk metrelik tahta bir sopayla kalakalmıştı.

Halt'un başı dönüyor, gözleri kararıyordu. Başına aldığı darbeden zarar gördüğü ortadaydı. Ellerinde ve kollarında takat kalmamıştı ve kendinde ayağa kalkacak gücü bulamıyordu. Tanıklık ettiği olaylar, adeta ağır ağır gerçekleşiyordu.

Çavuş, ucu kopan mızrağa bir göz attıktan sonra omuz silkti ve kalın sopayı daire şeklinde savurarak üstüne gelen bir diğer Wargal'ın miğferine indirdi. Ardından sopasını iki eliyle yakalayarak ikinci bir düşmana doğru savurdu ve ucunu WargaTm kamına sapladı.

“Dikkat et!” Halt, çavuşu uyarmak için çığlık atmaya çalışmış ama ağzından yalnızca boğuk bir hırıltı çıkmıştı. Arkadaşlarının arkasına saklanan üçüncü bir Wargal’ın, sivri uçlu kılıcını savurmaya hazır halde emekleyerek yaklaştığını fark etmişti.

Yaralı Wargallardan biri mızrağı yakalayarak çavuşun dengesini bozmuş, kılıç da bir yılan gibi hızla öne doğru savrularak hedefini bulmuştu. Çavuşun böğründen kanlar fışkırıyordu. Ama hiç tereddüt etmemişti. Mızrağı düşmanının ellerinden çekip aldı ve fırlatacakmış gibi başının üstünde tuttu. Ardından silahın yassı ucunu, onu yaralayan Wargal’ın alnının ortasına saplayıverdi.

Ellerini parçalanan alnına götüren Wargal, çığlıklar atarak yere düştü. Çavuş, yaratığın düşürdüğü kılıcı anında kaparak yarım mızrağını bir kenara fırlattı. Sağa sola birer darbe vurarak önüne çıkan iki Wargal’ı kesip biçti. Bir tanesi olduğu gibi yere devrilmiş, diğeriyse sendeleyerek yol arkadaşlarının üstüne düşüp ikisini beraberinde sürüklemişti. Çavuş sağ taraftan üstüne savrulan kısa, demir mızrağı engellediyse de soldan gelen bir diğeri, bacağının üst kısmına saplandı. Giderek daha fazla kan kaybetmesine rağmen, savaşmaya devam ediyordu. Mızrağı bacağına saplayan Wargal’ı küçümsemesine kolayca öldürmüş, ardından da kılıcını sağa sola savurarak önüne çıkan düşmanlarını bir bir devirmeye başlamıştı. Böğründeki yaraya aldırmadan ters bir vuruşla bıçağı tutan rakibini doğradı.

Halt, birden beklenmedik bir olaya tanıklık etmeye başladı.

Vücudu kanla ıslanmış suret elindeki kılıcı indirip kaldırarak, rakiplerini kesip biçerek ilerlerken, Wargal hatlarına bir korku dalgası yayılıyordu.

Morgarath'ın bizzat seçtiği ve o ana dek atlı, zırhlı şövalyelerin karşısında bile geri adım atmamış olan yıldırım birlikleri, elinde kılıcıyla kana bulanmış bu ölüm makinesinin önünden korkuyla kaçıyorlardı.

Onlar kaçarken Araluen ordusu da cesaretlenmiş ve çavuşlarının peşinden hücuma geçmişti. Çavuş, ağır yaralı olmasına rağmen, dövüşmeye devam etti. Ta ki yol arkadaşları yanından hızla geçip moralleri bozulan Wargallan zafer çığlıkları eşliğinde hallaç pamuğu gibi atıncaya kadar.

Yaralı adam, bir an için boş savaş meydanında kalakalmıştı. Birden, ikinci Araluen savaşçı hattı arkadaşlarını desteklemek üzere yanından akmaya başladı. Wargal birlikleri dağılmış ve düşman şaşkınlıkla kaçışmaya başlamıştı. Sözsüz, boğuk çığlıkları kulakları doldururken sonunda bacakları tutmaz olan çavuş toprağa çöküverdi.

Savaşın sesleri, bir dalga gibi onlardan uzaklaşıyordu. Halt, kolunu üzerinde ölü bir Wargal bulunan kalkandan kurtarmayı nihayet başarmıştı. Ayağa kalkmayı denediyse de beceremedi. Çavuşun öldürdüğü Wargallann üstünde acıyla sürünerek kurtarıcısına yaklaşmaya başladı.

Çavuş tüm yaralarına rağmen hâlâ nefes alıyordu. Başını ıstırapla döndürerek Orman Muhafızı'na bir göz attı. Hafifçe tebessüm etmeyi başardı.

"Onlara günlerini gösterdik, değil mi, Orman Muhafızı?"

Halt, adamın sesini güçlükle duyuyordu. Cevap vermeye yeltenince kendi sesinin de bir hırıltıdan öteye geçemediğini fark etti. "Hem de nasıl. Adın nedir, çavuş?"

"Daniel."

Halt, uzanıp adamı kolundan yakaladı. “Dayan, Daniel. Şifacılar yakında burada olur.”

Sözleriyle adamı elinden geldiğince yüreklendirmeye çalışıyordu. Ama çavuş, başını iki yana salladı.

“Benim için artık çok geç.” Birden gözlerinde acilen bir şey yapması gerekiyormuş gibi bir panik ifadesi belirdi. Ayağa kalkmaya çalıştıysa da başaramadı.

“Fazla hareket etmemeye çalış,” dedi Halt ama Daniel başını bitkinlikle kaldırarak Halt’a doğru eğildi.

“Karım...” diyebildi. “Karım ve bebeğimiz. Söz ver bana...” Öksürdü ve çenesinden kanlar sızmaya başladı.

“Onlara göz kulak olacağım,” dedi Halt. “Ama sakın endişelenme. İyi olacaksın. Yakında aileni göreceksin.”

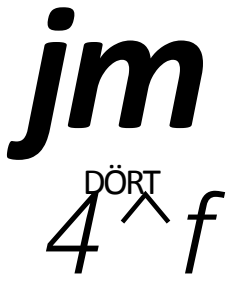
Daniel, hafifçe salladığı başını geriye bıraktı. Tüyler ürperten, derin bir soluk aldı. Birden huzura ermiş ve rahat nefes alıp vermeye başlamıştı sanki. Halt’un verdiği söz, adeta omzundan büyük bir yükün kalkmasını sağlamıştı.

Halt’un kulakları birden konuşmalar ve yakından gelen ayak sesleriyle doldu. Nazik eller vücudunu çeviriyordu. Kendisini hemen yanma bir sedye yerleştiren ve endişeli görünen iki şifacıya bakarken buldu. Bitkinlikle Daniel’ı işaret etti.

“Ben iyiyim,” dedi. “Önce çavuşla ilgilenin.”

En yakındaki şifacı çabucak Daniel’a baktıktan sonra başını iki yana salladı.

“Onun için yapabileceğimiz bir şey yok,” dedi. “Ölmüş.”

Halt, birden uyandı.

Birkaç saniye boyunca nerede olduğunu anlayamadı. Sırtüstü uzanmış, geniş bir çadırın muşamba çatısına bakıyordu. Bililerinin usulca içeri girdiğini ve alçak sesle konuştuğunu duyabiliyordu. Uzaklarda birileri inliyordu. Başını çevirmeye çalıştı ama aniden vücuduna yayılan ıstırap buna engel olunca acıyla homurdandı.

Elini yüzüne götürdü ve alnındaki kalın sargıyı fark etti. Olan biteni yavaş yavaş hatırlamaya başlamıştı.

Wargallara karşı verilen savaşı hatırlıyordu. Kafasını sıyırıp geçen sopayı hatırlıyordu. Başındaki korkunç ağrının nedeni o olmalıydı. Çavuşu da hatırlıyordu. Neydi adı? David? Hayır! Daniel. Daniel, hayatını kurtarmıştı.

Sedyecinin sözlerini anımsayınca yüreği kederle doldu. Daniel ölmüştü.

Ne kadar zamandır oradaydı acaba? Şifacılar tarafından sedyeye taşınırken bilincini yitirmiş olduğunu hatırlıyordu. Aradan yalnızca birkaç dakika geçmişti sanki. Ayağa kalkma-

ya çalıştıysa da bir kez daha gözlerinin gerisine saplanan ağrı tarafından durduruldu. Yine acıyla inledi. Bu kez önünde bir yüz belirmişti ve ona bakıyordu.

"Uyanmışsınız," dedi şifacı. Halt'u yüreklendirmek için gülümsedi. Uzanıp avcunu hastasının alnına koydu ve ateşi olmadığını anlayınca bu kez alnındaki sargıya dokunup sıkılığını kontrol etti.

"Ne... kadardır..." Halt, kelimeleri düzgün telaffuz edemiyordu. Boğazı kurumuş ve katılaşmıştı. Şifacı, suyla dolu bir bardağı Halt'un dudaklarına götürdü ve dikkatle başını kaldırarak suyu içmesine izin verdi. Su çok iyi gelmişti ama Halt, bir an için boğulacak gibi olmuştu. Ağzının kenarı köpüklenmişti. Öksürünce başı yeniden ağrımış ve acıyla gözlerini kapatmak zorunda kalmıştı.

"Istırabınız devam ediyor sanırım?" dedi şifacı. "Şey, görünüşe göre yaranız ağır değil. Başınızdaki ağımın geçmesi için birkaç gün daha dinlenmeniz gerekiyor."

"Ne zamandır... yatıyorum?"

Şifacı dudaklarını büzdü.

"Bir bakalım. Sizi buraya önceki gün akşam saatlerinde getirdiler, yani yaklaşık olarak otuz altı saattir yatıyorsunuz."

Otuz altı saat ha! Tam bir buçuk gün boyunca orada öylece yatmıştı! Halt'un bedeni, içinden geçen korku dalgasıyla buz kesti.

"Savaşı kazandık mı?" diye sordu. Wargallann Daniel'ın taarruzu sonucu dağıldıklarını hatırlıyordu ama o kaçış, düşman ordusunun tamamına yayılmamış da olabilirdi. Şifacı gülümseyerek başını evet anlamında salladı.

“Kazandık canım. Morgarath ve vahşileri tamamen tepelendi. Bilileri tam bir hezimete uğradıklarından söz ediyordu. Sanırım zaferde sizin de küçük bir payınız varmış, öyle değil mi?

Sorusunu Halt’un savaş alanındaki maceralarım dinlemek istermişçesine meraklı bir tonla sormuştu. Ama Orman Muhafızı bir el hareketiyle meseleyi geçiştirmeyi tercih etti.

“Hâlâ Hackham’da mıyız?” diye sordu.

“Evet. Tabii süvariler düşmanın peşine düştüler. Ama ordunun kalan kısmı henüz burada. Yakında harekete geçecekler gerçi.”

“Nereye gidecekler?”

“Dağılacaklar. Savaş bitti. Piyadeler çiftliklerine ve ailelerine dönecekler. Zamanıdır artık.”

Çiftlikler ve aileler. Bu kelimeler, Halt’un zihninde bir başka hatırayı canlandırmıştı. Daniel, bir eş ve bebekten söz etmişti. Halt da adama ailesine destek olacağına dair söz vermişti. Ama kadınla çocuğun nerede yaşadıklarını bilmiyordu ve ordu gerçekten de terhis ediliyorsa onları asla bulamayabileceğini fark etmişti. Düşünmeden doğrularak bacaklarını yatağın yanından sarkıttı ve vücudunu kaplayan inanılmaz acı dalgası nedeniyle iki büklüm oldu. Hizmetli, onu durdurmak için ayaklanmıştı.

“Lütfen! Yatmanız gerek, Orman Muhafızı! Dinlenmelisiniz!”

Ama Halt adamın koluna tutunmuş ve yalpalayarak da olsa yatağın yanında ayakta durmayı başarmıştı. Gözlerini art arda kırptı. Acısı biraz hafiflemiş ama tamamen geçmemişti.

“Zamanım yok,” dedi. “Başımın ağrısı için bir şeyler getir bana. Gidip Daniel’m nerede yaşadığım bulmam lazım.”

Önderlik etmekle görevlendirildiği birliklerin Seacliff, Aspienne ve Culwayli askerlerden oluştuğunu hatırlıyordu. Hattın önüne geçerken etrafındaki askerlerin tuniklerinde kara porsuk simgesi taşıdıklarını fark etmişti. Daniel'ın göğsünde de aynı sembolü görmüştü. Porsuk sancağının hangi gruba ait olduğuna dair bir fikri olmadığı için Kral'm Savaş Ustası'nın komuta çadırına yöneldi.

Komuta merkezine vardığında, Savaş Ustası'nın orada olmadığını öğrendi. Komutan doğal olarak, Krallığın güneydoğusuna çekilen Morgarath ve Wargalların peşine düşmüştü. Ama yardımcısı hâlâ oradaydı ve kayıplan, yedek kuvvetleri ve terfileri not almakla meşguldü. İçeri giren Halt'u fark edince adamın dudaklanna sıcak bir tebessüm yerleşti. Halt'un cesur taarruzu tüm ordunun dilindeydi.

"Günaydın, Orman Muhafızı," dedi. Birden kanla kaplı sargıyı ve çadıra sendeleyerek giren Halt'un ayakta durabilmek için masasına yaslanmak zorunda kaldığını fark etti.

Endişeyle "İyi misiniz?" diye sordu. Ayağa fırlayarak Halt'un oturması için bir sandalye çekti. Orman Muhafızı rahatlayarak kendisini sandalyeye bıraktı ve ardı ardına gözlerini kırptı. Görüşü hâlâ biraz bulanıktı. Bunun geçici bir durum olmasını umut ediyordu. Bozuk gözleriyle ok attığını hayal bile edemiyordu.

"Yalnızca başım ağrıyor," dedi. "Biraz bilgiye ihtiyacım var. Savaşın son anlarında, sağ kanadın komutasını devralmıştım..."

“Hem de ne devralış!” diye neşeyle atıldı adam. “Yaptıklarınız tüm ordunun dilinde.”

“Yanımda bir asker vardı. Daniel adlı bir çavuş. Aslına bakılırsa, ben saf dışı kaldığımda taarruzun başını o çekmişti. Ondan söz eden oldu mu ya da nerede yaşadığına dair elimizde bir kayıt var mıdır?”

Adam, başını iki yana salladı. “Bende tüm ordunun kaydı yok. Askerlerden birlikleri sorumludur. Sözünü ettiğiniz bu asker hangi birliktendi?”

“Emin değilim. Armaları siyah bir porsuktu.”

Adam birkaç saniyeliğine gözlerini kısıp düşündü. Ardından yüzü aydınlandı. “Siyah bir porsuk mu dediniz? Aspienne Baronluğu’ndan Yüzbaşı Stanton’ın bölüğü olmalı. Kamplarını kuzeydeki küçük bir tepeye kurdular. Stanton siz adamlarını toparlamadan önce kötü bir yara almıştı. Çürüğe çıkarılarak Aspienne Şatosu’na gönderildi. Ama bölük başçavuşu size yardımcı olacaktır.”

“Yardımın için teşekkürler.” Halt çadırdan çıktı ve girişte durup kuzeye baktı. Birkaç yüz metre ötedeki bir tepenin üstündeki sancağın etrafına kurulu çadırları seçebiliyordu. Aradaki mesafe üstündeki şekli seçemeyeceği kadar uzaktı ama bayrağın siyah olduğunu görebiliyordu. Çadırlara doğru yürümeye başladı.

Âdet olduğu üzere sancak, birliğin komutanının çadırını işaret ediyordu. Halt kampa yaklaştıkça tahminlerinde haklı çıktığını görebiliyordu. Bayrağın üstünde gerçekten de siyah porsuk resmi vardı. Kampın açık girişinde duraksadı. Komuta çadırı, etrafındaki dörder kişilik çadırlardan daha büyüktü.

Komutan ve personeli orada çalışıyor ve çadır, çalışma odası gibi kullanılıyordu. Arka tarafta kalan ayrı bir bölüm ise yüzbaşının dairesini işaret ediyordu. O kısım, günün bu saatinde boş olmalıydı. Ama ön taraftaki masanın başına iriyan bir adam oturmuş, elindeki kâğıt yığınlarını çatık kaşlarla gözden geçiriyordu. Saçlarına ak düşmüş, tecrübe ve otorite kokan -belli ki Savaş Ustası'nın yardımcısının sözünü ettiği bölük başçavuşuydu- yaşlıca bir adamdı. Halt çadıra girerken kaldırdığı bakışları, Orman Muhafızı peleriniyle karşısındaki adamın başındaki sargıya takılmıştı.

"Bir savaştan çıkıp diğerine katılmış gibi duruyorsun," dedi sırıtarak. Halt, dudaklarına minik bir tebessüm yerleştirdi.

"Sadece bir tanesine katıldım. Senin de parçası olduğun savaşa. Adamlarından birinin adresini bulmaya çalışıyorum; Daniel adlı bir çavuş."

Başçavuşun tebessümü kayboldu ve adam başını kederle iki yana salladı. "Daniel mi dedin? İyi bir adamdı. Korkarım kendisini son muharebe sırasmda kaybettik."

"Biliyorum. Ölmeden hemen önce hayatımı kurtardı."

Orta yaşlı adam, Halt'u giderek artan bir ilgiyle izliyordu. "Haa," dedi, "o Orman Muhafızı sensin demek?" Yerinden kalkarak elini uzattı. "Seninle tanışmak benim için bir şeref. Adım Griff."

Halt, sıkıntıyla kıpırdandı. İlgi odağı olmaktan hiç hoşlanmazdı. Bu, onun tarzı değildi. Kendi halinde bir hayat yaşamayı ve mümkün olduğunca gözlerden uzak kalmayı tercih ederdi. Ama başçavuşun elini sıkmayı ihmal etmedi.

“Ben de Halt,” dedi.

Griff sandalyelerden birini işaret etti ve yerine oturdu. Düşünceli bir ifadeyle dudaklarını büzdü.

“Sana anlatabileceğim fazla bir şey yok. Orduyu yola çıkarırken hızlı hareket etmemiz gerekiyordu ve Daniel de baronluğa yeni taşınmıştı. Karısıyla birlikte savaştan hemen önce Norgate’den gelmişlerdi.” Masasının üstündeki kâğıt ve parşömen yığınlarını işaret etti. “Yola çıkmadan adamlarımızın tümünün kişisel bilgilerini toplayamamıştık. Şimdi zamanım varken toparlamaya çalışıyordum.”

“Daniel hakkında bana söyleyebileceğin bir şey var mı?” diye sordu Hal.

“Sanırım Aspienne’in güneydoğu kesiminde bir çiftliği vardı. Ama yerini tam olarak bilemiyorum.”

“Bölükte bilen arkadaşları var mıydı?”

Başçavuş, Halt daha sorusunu bitirmeden başını iki yana sallamaya başlamıştı.

“Olabilir. Gerçi bir çavuş olarak askerlerle arasına biraz mesafe koymuş olması gerekirdi. Etraftakilere sorabilirsin. Altıncı manganın komutanıydı. Onları bir sıra ötede, yolun yansında bulacaksın.”

“Çok teşekkür ederim,” dedi Halt. Ayağa kalktı ve acı dalgalan alnına batmaya başlayınca bir kez daha yüzünü buruşturdu. Ayakta durabilmek için masaya tutunmak zorunda kaldı. Griff, onu endişeyle inceliyordu.

“Ayağa kalkmana izin verdiklerinden emin misin? Pek iyi görünmüyorsun da.”

Halt, başını iki yana salladı ve anında bunu yaptığına pişman oldu. “İyileşiyorum,” dedi. “Yalnızca kafama bir darbe aldım. Havasız şifacı çadınndansa açık havayı tercih ederim.”

“Bak bu dediğin doğru,” dedi Griff. Masasının üstünü kaplayan kâğıtlara, o konuşurken kendi kendilerine dolmalarını beklemişçesine, hayal kırıklığıyla baktı.

“Şey... sana daha fazla yardımcı olamadığım için kusura bakma.”

Halt, önemi yok dercesine elini salladı. “Ne öğrensem kârdır.”

Düzenli çadır gruplarının arasından yürüyerek bir sonraki sıraya geçebilmek için iki çadırın arasındaki kestirme patikaya saptı. On metre ilerledikten sonra bir mızrağın tepesine asılı, üstünde ‘6’ rakamı bulunan levhayı fark etti. Sıradaki beş çadıra bir göz attığında, benzer bir levhanın tepesinde ‘7’ yazdığını gördü. Her birinde dörder adam bulunan beş çadır, yirmi kişilik bir takım oluşturuyordu. Tabii hepsi hayatta kalırsa ki kalmadıklarını ilk elden biliyordu. îlk çadırın dışında üç asker aylaklık ediyordu. Halt’un gölgesinin üstlerine düşmesiyle başlarım kaldırmaları bir oldu. Onu kuşkuyla süzüyorlardı, ama Halt, Crowley ile Orman Muhafızı Birliği’ni yenilemelerinden bu yana bu tür bakışlara alışkındı. Subaylar ve başçavuşlar Orman Muhafızlarının ordunun emrine sundukları yeteneklerinden memnunlardı belki, ama er ve erbaşlar gri ve yeşillere bürünmüş bu gizemli suretlerin yanında kendilerini huzursuz hissediyorlardı. Halt, etrafta Orman Muhafızlarının büyüyle uğraştıklarına dair çılgınca dedikoduların dolaştığını biliyordu.

“Günaydın,” dedi sakin bir sesle. Askerler başlarını sallayarak selamına karşılık verdiler. Alçak taburelere oturmuşlardı. İçlerinden biri yırtık bir yeleği yamarken diğeri bıçağıyla bir sopayı yontuyor, bir üçüncüsü ise usulca kuru bir et parçasını çiğniyordu. Halt, birkaç adım ötedeki boş tabureyi işaret etti.

“Birkaç dakikalığına size katılabilir miyim?” diye sordu.

Yeleğini yamayan adam, başını öne arkaya sallayıp “Neden olmasın?” dedi. Ses tonu ne samimi ne de düşmancaydı.

Kurutulmuş eti kemiren arkadaşı, Halt’a çevirdiği yüzünü asmıştı.

“Seni tanıyorum ben...” dedi; hatıralarıyla boğuştuğu anlaşılıyordu. Birden her şeyi hatırladı. “Muharebedeydin sen!” dedi. “Bizi gerilemeye zorlamışlardı ve bir anda yanımızda biterek Wargallan kesip biçmeye başladın. Bir yandan da bağırarak peşinden gelmemizi söylüyordun. Harika bir iş çıkardın. Harikaydın!” Diğerlerine döndü. “Siz de gördünüz mü? Önce yayıyla en az bir düzinesini şişledi, ardından da aralarına dalarak bıçağını kullanmaya başladı. Bir de tipine bakın şunun! Bir oğlan çocuğundan daha iri değil.”

Halt’un yüzü asıldı. Dünyanın en iri yapılı adamı değildi belki, ama asker de durumu abartıyordu. Yine de kendisine hakaret etme niyeti taşımadığı için son sözleri duymazdan gelmeye karar verdi.

“Sizin çavuş da bana yardımcı oldu,” deyince, asker heyecanla başını salladı.

“Hem de ne yardım! Sen düşünce sazı eline aidiydi. En az bir düzinesini de o haklamıştır.”

Halt, usulca gülümsedi. Askerin olayları abartmayı sevdiği anlaşılıyordu.

“Harika bir iş çıkardı,” demekle yetindi.

Asker arkadaşlarına döndü. “Siz de gördünüz mü çavuşu?”

İkisi de başlarım hayır anlamında salladılar.

“Biz daha gerilerde, sağ taraftaydık,” diye cevap verdi yelek diken. “Tek gördüğümüz şey, savunma hattı kırılmak üzereyken bir kez daha ilerlemeye başladığımız oldu. Wargallar da kaçmaya başlamıştı.”

Ama elindeki eti çiğneyen asker, sorusuna bir yanıt aramıyordu. Tek derdi, hikâyesine devam etmekti.

“Dört ya da beş tanesini mızrağıyla avladı. Sonra yaratıklardan biri mızrağın ucunu kopardı ve çavuş da sopayla onları lobut gibi devirmeye başladı. Son olarak da eline geçirdiği kılıçla sekiz ya da dokuz tanesini yanma bile yaklaşamadan kesip biçti.” Onay almak için Halt’a döndü. “Sen de oradaydın, Orman Muhafızı! Kaç düşman öldürmüştür sence?”

“En az sekiz,” dedi Halt. Askerin sözlerini yalanlamak için hiçbir nedeni yoktu. Yanlarına yaklaştığı ana göre çok daha sıcak bir ortam oluşmuştu. “Çavuş hakkında bilgi edinmeye çalışıyordum,” dedi. “Nerede yaşadığına dair bir fikriniz var mı?”

Askerlerin üçünün birden yüzüne yerleşen o tanıdık, tereddütlü ifadeyi görünce hayal kırıklığına uğradı.

“Kusura bakma,” dedi iki saattir DanieTm kahramanlıklarını anlatan asker. “Bölükte yeniydi. Çabucak terfi almıştı.”

“Doğru söylüyor,” dedi elindeki yeleği bırakan diğeri.

“Yüzbaşı, görüntüsünden hoşlanmıştı ve onu hemen çavuş yaptı. Sanırım Aspienne’e gelmeden önce Norgate’de askerlik yapmış.”

“O kadar hızlı terfi etti ki onu tanıyacak zamanı bile bulamadık,” dedi bıçağıyla oynayan asker. “Sanınm bir yerlerde bir çiftliği olduğundan söz etmişti...”

Bu bilgiden emin olamadığı için cümlesini tamamlayamadı. Tuhaf bir sessizlik oldu. Halt, tabureden kalkmaya yeltendi. Bir kez daha, Daniel’ın ailesinin izini bulma çabalarının sonuçsuz kalacağını düşünmeye başlamıştı. Ancak elindeki eti çiğneyen ilk asker, bir karara varmış gibi duruyordu.

“Kord ve JerrelTa konuşmayı deneyebilirsin,” dedi. “Belki bir bildikleri vardır.”

“Tabii sana söylerlerse,” diye ekledi yelekli asker.

Halt’un bakışları, ikisinin arasında gidip geliyordu. “O ikisinden pek hoşlanmıyorsunuz sanınm?”

Askerler bakıştılar. Cevap, isimleri ilk telaffuz eden askerden geldi.

“Yalancı ve üçkâğıtçı olduklan için. Zar atmaya bayılırlar. İlk başta DanieTa yanaşıp dalkavukluk ederek onu da oyunlanna katılmaya çağırmışlardı. Sanırım gözünü boyamak için ilk başta birkaç el kazanmasına izin verdiler. Ama Daniel üçkâğıtlannı kısa sürede açığa çıkardı ve o ikisini ceza olarak zorlu gündelik görevlere koştu. Onlar da peşini bıraktılar.”

“Daniel’ın yaşadığı yeri bildiklerini nereden çıkardın?” diye sordu Halt. Garip bir sessizlik daha yaşandı. Bu kez konuşan, bıçaklı asker oldu.

“Herkese onun nerede yaşadığını sorarlardı. Nereden geldi-

ğini, askerlikten önce hangi işle meşgul olduğunu merak ederlerdi. Elimde kanıt yok ama savaştan sonra soyabilecekleri insanların kaydını tuttuklarını düşünüyorum."

"Özellikle de savaşta hayatını kaybedenlerin," diye kederle ekledi yelek diken asker. "Geride kalan ailelerin kolay birer av olacaklarını biliyorlar. Bu, tam onların yapacağı türden bir alçaklık. Muhtemelen çavuşun çiftliğinin yerini de biliyorlardır."

"Mesele bunu onlara söyletmekte," dedi etini kemiren asker. Diğerleri de başlarıyla onayladılar. Halt, bakışlarını üç arkadaşın yüzlerinde gezdirdi. Kord ile Jerrel adlı akbabalardan tiksindikleri anlaşılıyordu.

"O ikisiyle nasıl tanışırım?" diye sordu.

Yelekli asker yüzünü buruşturdu.

"Birlikte zar atabilirsiniz," dedi. "Ama kaybetmeye hazır ol."

Siyah porsuk bölüğünden Er Jerrel, bir çift zar üzerinde çalışıyordu. îlkini bitirmişti, İkincisini de tamamlamak üzereydi. Zarın iki keskin köşesini eğeliyor ve daha fazla altı gelmesi için hafifçe yuvarlıyordu. Yüzlerden birine dikkatle ağırlık katarak daha fazla gelmesini sağlayan diğer yöntem kadar etkili değildi bu. Ama zarın köşelerini zımparalayınca yüksek zar atma şansını bir şekilde arttırmış oluyordu.

Cebinde bir ve iki gelmesi için ağırlık eklenmiş bir çift zar duruyordu. Ama zara ağırlık eklemek, karmaşık bir işlem gerektiriyordu. Minik küplerin içine eklenen ağırlığın işaretlerini silmek için uzun süre uğraşması gerekmişti. Diğer zar çiftine birkaç gün önce yanlarından geçmekte olan bir subay el koymuştu. Onların yerine köşelerini eğelediği zarları geçirmek zorundaydı. Yeni bir kurbanı dolandırmak için iki çift, üstünde oynanmış zara ihtiyacınız vardı. Bir çiftini kurbanı oyuna alıştırmak ve ilk birkaç oyunu kazanmasını sağlamak için kullanıyordunuz. Tam o gün şansının yaver gittiğini düşündüğü anda da bahis konusu olan parayı artırmayı teklif ediyordunuz. Karşı taraf bunu kabul edince de zarları değiştiriyor ve kaybetmesini sağlıyordunuz.

Çadırın girişine bir gölge düşmüştü. Jerrel zarları ve minik eğeyi alelacele bir battaniyenin altına tıktı. Kaşlarını çatarak çadırın girişinde beliren adama bir göz attı. Adam, sırtında bir asker çantası taşıyordu, belinde de içinde kılıcıyla bir kılıç kemeri asılıydı. Sol göğsünde kara bir porsuk simgesi bulunan bir asker üniforması giymişti. Çadırın içine şöyle bir baktıktan sonra boş bir yatak bularak eşyalarını üstüne bıraktı.

"Sen de kimsin be?" diye sordu Kord. Çadırın diğer tarafındaki yatağına uzanmıştı ve durumdan hoşnut olmadığı sesinden anlaşılıyordu. Jerrel'la kendilerine kalan çadırın tadını çıkarıyorlardı. Çadır arkadaşları savaşta ölmüş ya da yaralanmıştı. Aralarına yeni biri katılmıştı galiba.

"Adım Arratay," dedi yeni gelen asker. "İkinci takımdan buraya aktarıldım. Başçavuş bu çadırda kalacağımı söyledi."

İnce yapılı olmasına rağmen güçlü omuzlan ve geniş bir göğsü bulunan, kısa boylu bir adamdı. Saçı sakalı tıraşsızdı ve üstü başı pejmürdeydi. Başının etrafına pis bir sargı sanlıydı. Saçları simsiyahtı. Koyu renkli gözlerindeki bakış ise insanın içine işliyordu. Jerrel, yırtıcı bir kuş gibi diye geçirdi içinden. Sonra bu fikre güldü. Yabancı, muhtemelen yırtıcı bir kuş gibi avcı değil, Kord ile ikisinin avı olacaktı; şu zarlan bir hazırlasındı hele. Öyle bile olsa, yabancının yanlannda kalmasını istemiyordu.

"Kendine başka bir çadır bul," dedi kısaca. "Burası dolu."

Çadır boyunca bakınan Arratay, makul bir sesle "İkinizden başka kimse yok burada," diye cevap verdi.

"Dediğini duydun," dedi Kord. "Çık bakalım dışarı."

Arratay omuz silkti. "Siz bilirsiniz..."

“Biliriz,” dedi Kord. “Çık dışarı.”

Asker omuz silkerek eşyalarını aldı ve çadırdan ayrıldı. Jerrel, Kord’a dönerek gülümsedi. Çok kolay oldu, diye düşündü. Ancak çadırın dışından gelen sesleri duyunca yüzü bembeyaz kesildi.

“Hey sen! Kılıksız ya da kendine her ne ad veriyorsan! Nereye gittiğini sanıyorsun? Kırk üç numaralı çadırda kalacağını söylememiş miydim sana?”

“Başçavuşum, çadır doluymuş,” diye cevap verdi Arratay.

“Ne dolusu be!” Kord ve Jerrel, sert ayak sesleri çadıra yaklaşırken sıkıntıyla bakıştılar. Birden çadırın girişi açıldı ve Başçavuş Griff’in iri gövdesi eşiği kapladı.

“Amma da doluymuş ha! Geç şuraya!” Çadır sakinlerini ters bakışlarla süzmeye başladı. “Siz ikiniz, yer açın bakalım!” diye gürledi.

“Emredersin, Başçavuşum,” dedi Jerrel asık bir suratla. Kord cevap olarak ancak hafif bir hırıltı çıkarabilmişti. Griff, ellerini beline koyarak saldırgan bir hareketle çadıra giren Arratay’m önüne dikildi.

“Sana gelince, kılıksız, mutfağa gidip gün boyunca çöp tenekelerini ve yemek kazanlarını temizleyeceksin. Böylece emirlerimi yerine getirmeyi öğrenirsin belki!”

“Emredersin, Başçavuşum,” dedi ufak tefek adam. Bakışlarını önüne çevirmiş, bölüğün geçici komutanıyla göz göze gelmemeyi tercih ediyordu. Ama Griff çadırdan çıkar çıkmaz adamın arkasından bir el hareketi yaptı. Ardından omuz silkerek Jerrel ile Kord’a döndü ve “Kusura bakmayın,” dedi.

Jerrel ve Kord bakıştılar. Jerrel ayağa kalktı ve Arratay’ın çantasını alarak boş yataklardan birine yerleştirdi.

“Yapacak bir şey yok. GrifF, bazen tam bir başbelası olur. Mutfağa gitsen iyi olur, yoksa peşine düşer.” Kord’un bakışlarını yakaladı. Arratay gider gitmez, içinde çalmaya değer bir şey olup olmadığını görmek üzere çantasını karıştıracaklardı. Kord, dikkat çekmeden hafifçe başını salladı. Onun da aklından aynı düşünceler geçiyordu.

Arratay iç geçirerek çıkmak üzere arkasını döndü. Girişe gelince Kord arkasından seslendi.

“Nöbetin bitince küçük bir zar oyununa ne dersin?”

Arratay gülümseyerek “Sevinirim,” dedi.

M» Ü*

Kord, şaşırmış gibi yaparak ellerini havaya kaldırdı.

“Yine kazandın! Nasıl bu kadar şanslı olabiliyorsun, Arratay?”

Ufak tefek asker, kazandığı paraları önüne çekerken mutlulukla gülümsüyordu. Ardı ardına üç kez kazanan zarı atmıştı ve etrafına oturdukları alçak masanın üstünde hatırı sayılır miktarda madeni paradan oluşan bir yığın birikmişti.

“Şanslı günümdeyim herhalde,” dedi ve yeni bahis bedelini ortaya koyup bardağın içindeki zarları salladıktan sonra masaya boşalttı.

“Yine altı-altı geldi!” dedi Jerrel. “İnanmıyorum!” Kord’a döndü. “Sanırım bir profesyonelle karşı karşıyayız.” Kord kederle başını salladı ama Arratay kahkaha atmakla yetindi.

“Yok yahu. Temiz bir yaşam ve hür bir vicdan, hepsi bu.

Bahsi artırmak ister misiniz?" Bunu öylesine söylemesine rağmen iki arkadaşın arasındaki kaçamak bakışmayı yakalamıştı. Kord, önce tereddüt eder gibi yaptı, ardından yelkenleri suya indirdi.

"Çılgınlık ediyorum ama tamam, neden olmasın? Paramızın bir kısmını geri alırız belki."

"Ya da hepsini kaybedersiniz," diyerek gülümsedi Arratay. Bahislerin konmasını bekledikten sonra zarları yeniden attı. Bu kez beş-altı gelmişti ama yine de bahsi kazanmıştı.

"Beş ya da altıdan başka bir zar atmaz mısın sen?" dedi Jerrel.

"Rüzgârı arkama almışken atmam," diyen Arratay, yine gülümsedi. Bu kez zarları yakalamasına izin vermeyip eline alan ve kendisine uzatan Kord'u kısık gözleriyle izliyordu. *Zarları değiştirdi,* diye aklından geçirdi Halt. Yeni zarları alıp bardağa koydu ve sallayıp attı.

Bu kez iki-bir gelmişti. Rakiplerinden alaycı çığlıklar yükseldi.

"Üç!" dedi Jerrel. "Nihayet!"

Basit bir oyundu oynadıkları. Beş-altı ve altı-altı atan kazanıyordu. İki ve üç ise kaybediyordu. Diğer zarların bir önemi yoktu. Zarı atan kişi, kazanıncaya ya da kaybedinceye dek atmaya devam ediyordu. Halt, diğerleri paraları önlerine çekerken yüzünü buruşturmuştu. Zarı atma sırası Jerrel'daydı. Önce altı attı. Ardından da dört ve iki. Halt, son seferde kaybettiği paranın küçük bir kısmını geri kazanmıştı. Kord, zarları aldı ve bardağın içine koymadan önce düşürdü.

Tine değiştirdi, diye düşündü Halt ve evet, Kord önce beş-

altı, ardından da altı-altı atarak iki küçük eli daha kazanmış ve zarlan yine değiştirerek bu kez kaybetmişti. Halt'a uzattığı zarları tekrar değiştirmiş ve yüksek gelenleri vermişti. Sahtekârlar adının Arratay olduğunu sandıklan asker arkadaşlarının hevesinin hemen kaçmasını istemiyorlardı. Oyun böylece devam etti. Halt bazı elleri kazanıyor, bazılannı kaybediyor ve oyuna başladığı miktarın azıcık üzerinde seyrediyordu.

Sahtekârlar, Halt'un önünden şarabı eksik etmiyorlardı ama o, onlar bakmazken kadehini gizlice eski bir çizmeye boşaltıyordu. Bir yandan da içkiden etkilenmiş gibi yapıyor, peltek peltek konuşurken kazandığı ellerde budalaca kahkahalar atıyordu.

"Yarın büyük gün," dedi bir süre sonra. "Erkenden yola çıkacak ve güneye gideceğiz."

Oyun arkadaşları çok şaşırmışlardı.

"Güneye mi?" dedi Kord. "Neden güney? Eve dönüp terhis olacaktık."

Halt, başını iki yana sallayarak iki arkadaşı ciddi bakışlarla süzmeye başladı.

"Geçti o günler. Geçti," dedi. Kendinden emin bir tavra bürünmüştü. Biraz durakladıktan sonra "Wargallar beklediğimizden sert bir direniş gösterdiler. Morgarath onları yeniden kontrolüne almış ve Duncan'ın yedek kuvvetlere ihtiyacı var. O da biz oluyoruz," diye ekledi.

Verdiği haberin etkisi, tam da beklediği gibi olmuştu. Kord ve Jerrel bakıştılar. Jerrel daha fazlasını öğrenmek için harekete geçti.

"Bunu kimden duydun?" diye sordu.

Halt, parmağını kampın yönetim kısmının bulunduğu tarafa doğru savurdu.

"Mutfakta," dedi. "Bizler için fazladan hazırlayacakları yemeklerin siparişleri aşçılara ulaştı."

Sahtekârlar, iyice endişelenmiş görünüyorlardı. Mutfak dedikoduları er ve erbaşlar açısından en büyük bilgi kaynağıydı. Ayrıca genellikle doğru çıkmalarıyla bilinirlerdi. Halt, tabii ki dedikodu falan duymamıştı. Ama ertesi sabah güneye gideceklerini sanan Kord ile Jerrel'ın harekete geçmesini umuyordu. Daniel'ın çiftliğini soymayı planlıyorlarsa, edindikleri bu bilgi işleri hızlandırabilirdi.

Halt, kızarmış gözleriyle aranarak öne doğru eğildi.

"Nerede şu zarlar?" diye sordu. "Sıra yine bende."

"Al bakalım," dedi Kord ve zarlarla bardağı uzattı. Son bahsi kaybetmişti ve sıra yeniden Halt'a gelmişti. Halt, kendisine düşük gelen zarların verildiğinden emindi. Kuşkuları, Jerrel'ın sözleriyle doğrulandı.

"Geç oluyor," dedi Jerrel. "Her şeyine son bir zar atalım. Ne dersin?"

İsteksiz görünmeye çalışan Kord, "Buna Arratay karar versin," dedi.

Halt omuz silkip "Neden olmasın?" dedi. "Şansımın döndüğünü hissediyorum."

Kalan tüm paralarını masanın ortasına doğru ittiler. Halt, kadehine uzanarak o geceki en kocaman yudumunu aldı. Kadehi indirirken sakarlıkla içinde kalan şarabın dökülmesine neden oldu. Kaba ahşaptan seken kıpkızıl şarabın bir kısmı Jerrel'ın üstüne sıçramıştı. Jerrel küfrederek geriye sıçradı.

“Dikkat etsene!” dedi.

Alçak sesle “Affedersin. Kusura bakma,” diye cevap verdi Halt. Ama o karmaşa sırasında, düşük gelmeleri için ayarlanan zarları yelek cebindeki bir başka çift ile değiştirmişti. Onun mutfakta çalıştığını sandıklan öğle vakti boyunca zarlan hazırlamış, uçlannı her attığında altı-altı gelecek şekilde törpülemişti.

Zarlan sallayıp kendince bir şeyler mınldanarak masaya attı.

Kord “Şanssızlık işte...” diyerek paralara uzanacak oldu. Ancak birden sıra sıra dizilmiş minik dişleri andıran, altı-altı gelmiş zarları fark etti.

Jenel, “Bunu nasıl...?” diyecek oldu ama ileri gitmesi halinde hilelerinin açığa çıkacağını fark ederek durdu. Arratay içmişti belki ama o kadar da sarhoş değildi.

Halt, budala tebessümlerinden birini daha takınarak zarları kaptı.

“Şanslı zarlanm!” dedi. “Seviyorum sizleri!”

Zarlara sesli bir öpücük veriyormuş gibi yaparak çaktırmadan kendisine uzatılan çiftle değiştirdi. Kendi çiftini cebine atarak masadaki paraları toplamaya başladı.

“Alınmaca bozulmaca yok, beyler,” dedi. “İntikamınızı yarın alırsınız.”

“Evet, tabii. Yarın bakarız,” dedi Kord. Ama ses tonu Halt’a ertesi gece oyun falan oynanmayacağını söylüyordu. Kord ve Jerrel, kampta olmayacaklardı.

Yarım saat sonra, Halt sırtüstü uzanmış, horlayarak uyuyormuş numarası yapıyordu. Çadır arkadaşları fısıldaşıyorlardı. Halt'un uykuya daldığından emin olana dek beklemişlerdi. Kord zarlan deniyor, her attığında beklediği gibi düşük rakamlar geliyordu.

"Bu işi hiç anlamadım," dedi usulca. "Şu zarlarla on iki atmasına imkân yok ki."

"Dikkat et," dedi çabucak Halt'a bakan Jerrel. Ama arkadaşı umursamazca elini salladı.

"Kütük gibi uyuyor işte canım," dedi. "Ne kadar içtiğini görmedin mi? Zil zuma sarhoş oldu."

Halt'un ağzı, keyifle seğirdi. *Onca içkiyi eski bir çizmeye döktüğümü bir bilseler,* diye düşündü. Horultusu, söylenenleri duymasını güçleştiriyordu. O nedenle hafifçe irkilmiş numarası yapıp bir şeyler mırıldanarak döşeğinde, iki arkadaşı göremeyeceği şekilde yan döndü. Sırtüstü yatmayı kestiği için horlamayı bırakmıştı ama derin ve düzenli nefesler almaya devam ediyordu. Kord ve Jerrel irkildiği an bir tereddüt yaşamışlarsa da, uyanmadığı anlaşılınca rahatlamışlardı.

Kord, zarları bir kez daha denedi. Yine üç gelmişti.

"Vazgeç şundan," dedi Jerrel öfkeyle. "Bir kazadır oldu. Masadaki bir çatlağa falan çarpıp yön değiştirmişlerdir. Hem düşünecek daha önemli meselelerimiz var."

Kord, gönülsüzce zarları cebine tıkıştırdı. "Şu güneye gideceğimiz rivayetinden mi söz ediyorsun?"

Jerrel, başıyla onayladı. "Şu an istediğimiz son şey, bir başka askeri sefere takılıp kalmak. Sefer haftalarca sürebilir ve bizim uğramamız gereken yerler var. Oyalanırsak aile üyeleri

dul eşlere yardım etmek için harekete geçebilir ve şansımızı kaybetmiş oluruz.”

Arkası onlara dönük halde yatan Halt, kaşlarını öfkeyle çatmadan edememişti. *Demek doğruymuş,* diye geçirdi akimdan. Bu ikisi, gerçekten de savaşta hayatını kaybeden askerlerin ailelerini soymayı planlıyordu.

“Planın nedir peki?” diye sordu Kord.

Jerrel, kısa bir sessizliğin ardından kararını verdi. “Bu gece çekip gidelim derim. Şafaktan bir-iki saat önce yola çıkar ve kuzey yolunu tutarız. Önce çavuşun çiftliğine bir uğrarız. En yakında orası var.”

“Yakalanırsak firar suçundan kırbaçlanırız,” dedi Kord ama Jerrel aldırmadı.

“Bizi yakalayamazlar ki. Son verilen kayıplan göz önüne alırsak, yokluğumuzu fark edeceklerinden bile şüpheliyim.”

“Griff edecektir. Gözünü üstümüze diktiğini hissediyorum.”

Kord, küçümsercesine bir kahkaha attı. “Griff, kendi işleri ve bölük komutanlığıyla yeterince meşgul olacak. Gitmiş olmamıza sevinecektir bile. Hadi yatalım. Erken kalkmamız gerekecek.”

“Ya şu herif?” diye sordu Jerrel, parmağıyla Halt’u işaret edip. Kord, tereddüt etti.

“Kafasına bir tane geçirip paramızı geri almayı isterdim,” dedi. “Ama arkamızda bir ceset bırakmamız halinde Griff durumdan haberdar olacak ve kesinlikle arkamızdan bililerini gönderecektir. En iyisi, onu kendi haline bırakmak.”

ALTI

W

Halt, iki arkadaşın sabahın üçüne doğru çadırdan ayrılırken çıkardıkları sesleri duymuştu. Kord ve Jerrel hırsız oldukları için parmak ucunda hareket etmeye alışkınlardı ama Orman Muhafızı tüm algılarıyla tetikteydi ve uykusu da son derece hafifti. Kulağı, çantalarını toplayıp çadırı terk eden sahtekârların usulca attıkları adımlardaydı. Ay saatler önce çıkmış ve çoktan kaybolmuştu. Dağınık bulutlar rüzgârın etkisiyle ilerliyor, gölgeleri, çıt çıkmayan kampa çizgiler halinde düşüyordu.

Nöbetçileri atlatmak, Kord ve Jerrel için çocuk oyuncağıydı. Nöbetteki askerler bitkin haldeydi. Üç saatlik nöbetlerinin bitmesine az kalmıştı ve sıkıntıdan patlamak üzereydiler. Hem zaten, davetsiz misafirleri arayan gözleri kampın içinden çok dışını tarıyordu. Birliğin güneye inerek sefere devam edeceği dedikodusunu -hırsızları kamptan ayrılmaya zorlamak için- Halt bizzat uydurmuştu. Kısa bir süre sonra eve dönerek terhis olacak askerlerin firar etmeleri için bir neden kalmamıştı.

Halt, iki arkadaşa kampı terk etmeleri için on beş dakika verdikten sonra battaniyesini üstünden atıp sessizce dışarı sü-

zülerek peşlerine düştü. Orman Muhafızı kıyafetlerini almak üzere komuta çadırına uğradı. Griff, onu bekliyordu. Çadırın içi gölgeli bir fenerden yansıyan loş ışıkla kaplıydı.

"Zokayı yuttular mı?" diye sordu başçavuş.

Halt, başını evet dercesine salladı. Kıyafetlerini değiştirip içinde kazandığı paraların bulunduğu ağır el çantasını masaya bıraktı.

"Bunu birliğin hâzinesine ekleyebilirsin," dedi. Birçok birliğin sefer sırasında hayatını kaybeden askerlerin ailelerine para yardımı yaptığını biliyordu. Griff, başını sallayarak ona teşekkür etti.

"Onları yakalarsan, geri getirmekte serbestsin," dedi. "İkisine de hayatı zindan edeceğimden emin olabilirsin."

"Merak etme, ikisini de yakalayacağım," dedi Halt. "Sonrasında ne olacağı, kendilerine kalmış."

Başçavuşla tokalaştıktan sonra çadırın, Abelard'ın onu beklediği, arka çıkışına geçti. Atının sırtına atlayarak hızla ilerlemeye başladı. Saklanmaya çalışmadan kendisini nöbetçilere tanıtarak kapıdan çıktı.

Kuzey yolunu bularak Abelard'ı usulca sürdü. Hırsızlarla arasında biraz mesafe bırakmak istiyordu. Sabık çadır arkadaşlarını Orman Muhafızı pelerininin içindeyken tanımayacaklardı belki. Fakat onlarla aynı yolda seyahat eden bir Orman Muhafızı'nın karşısında panikleyip planlarından vazgeçmeleri işten bile değildi.

Şafak söküp günün ilk ışıklan arazilerin tepelerinde belirince hızlandı. Çok geçmeden, birkaç yüz metre önünde yorgun argın ilerlemekte olan suretleri fark etti. Neyse ki başına

aldığı darbe nedeniyle yaşadığı görme bozukluğu geçmiş ve sahtekârları -ince, uzun Kord ile daha kısa ve yapılı Jerrel'ı- kolayca seçmişti. Abelard'ı yavaşlatıp yoldan ayrıldı ve görülmesini engelleyen koyu yeşil ağaç hattına daldı.

Kord ve Jerrel bir köşeyi dönerek görüş alanından çıkınca, atını hızlı adımlarla yürüterek usulca peşlerine düştü.

Gün boyu böyle ilerledi. Ortalık iyice aydınlandığında, ikilinin tozlu yolda bıraktığı izleri seçebiliyordu artık. Çivili ordu sandaletleri sayesinde arkalarında takip edilmesi çok kolay izler bırakıyorlardı. Açılmasına izin verdiği mesafeyi, akşamüstü ışık azalmaya başlayınca kapatmaya başladı. İki arkadaş, karanlık çökerken yoldan ayrılıp kamp kurdular.

Halt, geceyi pelerinine sarınıp bir ağaca yaslanarak ve kaçak askerlerin yaktığı ateşi izleyerek geçirdi. Abelard'ın, kamplarında bir hareketlenme olması halinde kendisini uyaracağından emin bir şekilde, aralıklarla uyudu. Sabahın ışıklarıyla birlikte, buz kesmiş ve kasılmış bir halde uyandı. Ateş, şafaktan önce sönmüş, yerini tütmekte olan ince bir dumana bırakmıştı. Yarım saat sonra Halt, sahtekârların kalkıp kamp alanlarında yürümeye başladıklarını gözlemledi. Abelard yeniden ağaçların içine girmişti ve Halt'un gizlenmesi gerekmiyordu. Doğrudan bulunduğu yere baksalar bile, pelerinine sarınmış haldeyken onu göremezlerdi. Asker kaçaklan, ateşlerini yeniden yakıp pastırma pişirmeye başladılar. Pastırmanın kokusunu alan Halt'un kamı guruldadı. Kaynayan kahvenin kokusu da ağzını sulandırmıştı. Matarasından ihtiyatla içtiği bir yudum soğuk suyla yetindi ama su, kahvenin yerini asla tutamazdı.

Sahtekârların bir an önce yola çıkmak gibi bir dertleri yoktu. Halt yerinde rahatsızca kıpırdanarak harekete geçmelerini beklemeye koyulmuştu. Nihayet çantalarını hazırlayıp kampı topladılar ve yeniden kuzeye doğru yola koyuldular. Halt, önlerindeki dönemeci alarak gözden kaybolmalarını bekledikten sonra ağaçların arasında bekleyen Abelard'a yanaştı. Eyer koşumlarını sıktıktan sonra -acil bir durum yaşanması ihtimaline karşın, takımları gece boyunca çıkarmamıştı- hayvanın sırtına atlayarak usulca yol almaya başladı.

Dönemece yaklaşırken aşağı atladı ve yolun devamını gözetlemek üzere yürümeye başladı.

İkili, ortalarda yoktu.

Bir an için paniğe kapıldı ve kalbi küt küt atmaya başladı. Yolun dönemeçten sonraki düz kısmı, en az üç yüz metre uzunluğundaydı ve ikilinin o mesafeyi bu kadar kısa sürede almış olmasına imkân yoktu. Nereye gitmişlerdi? Takip edildiklerini mi anlamışlardı? Belki de yolun yan tarafına uzanmış ve peşlerindeki her kim ise, onlara pusu kurmuşlardı. Yoksa Halt'un beklediğinden hızlı hareket etmiş ve bir sonraki dönemeci de mi aşmışlardı?

Halt, soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Her iki teorisinin de doğru olabileceğini kabul ediyordu. Ama ikili büyük ihtimalle anayoldan çıkarak yandaki patikalardan birine sapmıştı. Artık Aspienne Baronluğu'nun sınırlan içindeydiler. DanielTn çiftliğine yaklaşmış olmalıydılar. Yeniden Abelard'ın sırtına atlayarak atını mahmuzladı.

İçinden yan tarafta bir patika olup olmadığını anlamak için atım dörtnala koşturmak geçiyordu. Ama bu kadar hızlı gider-

se gürültü yapacak ve dikkatleri üstüne çekecekti. O nedenle Abelard'ı anayolun sert zemininde yavaş adımlarla yürütmeye başladı.

Kırk metre ileride aradığını buldu. Dar bir patika, anayoldan ayrılıyordu. Patikanın üstünde çok sayıda ayak izi vardı ve bir süredir kullanılmakta olduğu anlaşılıyordu. Bakışlarını ileriye çevirdi ama yol, ağaçların arasından kıvrılıyordu ve Kord ile Jerrel ortalarda görünmüyordu. Fakat zemini incelerken tanıdık bir ayak izine rastladı. Kord'un sağ çizmesinin iç kısmı -dengesiz duruşundan ötürü- hafifçe aşınmıştı. Patikadaki kum tabakasının üstünde çizmenin bıraktığı kendine has izleri seçebiliyordu. Aşağı atlayarak Abelard'ın yanında yürümeye başladı. Kord ve Jerrel ile aniden burun buruna gelmek istemiyordu.

Bir yandan da burnuna yanan odun kokusu ve bir çiftliğe has, ağır kokular çarpmaya başlamıştı: Gübre, taze kesilmiş saman ve ona Daniel'ın çiftliğine yaklaşmakta olduğunu söyleyen büyükbaş hayvan kokulan. Birden kulağına kuşkulannı kanıtlayan bir ses geldi.

Çok yakınlarda bir yerden, bir kadın çığlığı yükselmişti.

j*lk Y€Dİ W

Halt, Abelard'm dizginlerini bırakıp koşmaya başladı. Atının onu kendiliğinden takip edeceğini biliyordu. Ağaçların arasından bir çığlık daha geldi. İlki korku ve panik dolu bir feryattı. Bu seferki ise hiddet doluydu. Halt, hızla koşmaya başladı. Ayaklan yere değdikçe saks bıçağı kalçasına, ok kılıfı da omzuna çarpıyordu. Biraz geç de olsa, atının sırtında daha rahat edeceğini fark etti. Ama birdenbire kendisini bir açıklıkta bulmuştu. Karşısında bacasından duman tüten, saz damlı küçük bir çiftlik evi vardı. Evin hemen yanındaki, etrafı çitle çevrili otlakta birkaç inek ürkek ürkek dolanıyordu.

Bir başka cüretkâr çığlığı, bir adamın öfkeli sesi ve bir şamann tok gürültüsü takip etti. Canı yandığı anlaşılan kadın, nefes nefese konuşuyordu.

"Kocam ikinize de bunu ödetecek!" diye feryat etti.

"Kocan öldü!" diye cevap verdi alaycı bir ses. "Dediğimizi yapmazsan seni de onun yanma göndeririz. Hem seni hem de bebeğini!"

Halt, bunun üzerine kadının kederle ağlamaya başladığını

fark etti. Öfkeden köpürerek çiftliğin kapısına omuz attı ve loş salona daldı.

Salonun ayrıntılarını çabucak aklına not etti. Diğer köşedeki, yemek pişirilen ocağın yanında bir kadın diz çökmüş ve bir beşiği korumak için kollarım etrafına sarmıştı. Kadının tepesinde dikilmiş, ona bir tokat daha atmaya hazırlanan Jerrel, giriş kapısının deri menteşelerinden ayrılarak parçalanması üzerine donup kalmıştı.

Halt'un sol tarafındaki Kord ise bir sandığı karıştırmakla meşguldü. Değerli bir şeyler bulabilmek amacıyla kıyafetleri ve ev eşyalarını dört bir yana fırlatıyordu. O da aniden beliren Orman Muhafızı karşısında donup kalmıştı. Birkaç saniye sonra, kara sakallı suratı tanıdı.

"Sen!" diye hırladı. "Burada ne işin var senin?"

Cevap beklemeden ayağa fırlayarak belinde taşıdığı ucuz kılıcı çekti ve Halt'a doğru koşarak kılıcını tepesine indirmeye yeltendi.

Orman Muhafızı, adeta içgüdüleriyle hareket ediyordu. Bu vahşi darbeden sağa çekilerek kurtuldu ve aynı anda sol eliyle saks bıçağını çekti. İri bıçağını savunma amacıyla yukarı kaldırıyordu ki, rakibi hızını alamayıp üstüne çullandı. Kord, göğüs zırhının paslı zincirlerinin içinden kolayca içeri kayan keskin, sert çeliğe korkuyla baktı.

Soluğu kesildi ve ağzından kan gelmeye başladı. Boş boş bakıyordu, dizlerinin bağı çözülmüştü. Halt, bıçağı yere yığılan vücuttan çıkararak ne olup bittiğini anlamaya çalışan Jerrel'a döndü. Jerrel'ın bakışları bir anda sertleşti. Kılıcını çekip Halt'a doğrultarak, rakibinin üstüne körlemesine atılan

Kord'un aksine, daha temkinli bir şekilde Orman Muhafızı'nın karşısına geçti.

Kadın da bebeğin karyolasının yanına çökmüş, dehşetten fal taşı gibi açılmış gözleriyle onları izliyordu.

Jerrel, rakibine bir adım daha yaklaştı. Halt, saks bıçağını sağ eline alarak temkinli bir şekilde geriledi. Silahlan arasındaki bariz dengesizliğe rağmen asker kaçağıyla başa çıkabileceğinden emindi. Kılıç kullananların genelde saks bıçağını hafife aldıklannı çok iyi biliyordu. Yine de ilk hamlenin Jerrel'dan gelmesini bekliyordu ve rakibini saks bıçağının etkili olacağı biçimde, kendisine yaklaştırmaya çalışıyordu.

Jerrel, kılıcıyla numaradan bir hamle yaptı. Rakibinin bakışlarını gözleyen Halt, bunun gerçek bir saldın olmadığını kavrayarak bir karşı hamlede bulunmadı. Bariz sakinliği, Jerrel'ı öfkeden deliye döndürmüştü. Halt, adamın kabaran öfkesini gözlerinden okuyabiliyordu.

Sıktığı dişlerinin arasından "Sen artık ölü bir adamsın, Arratay," diye hırladı Jerrel.

Halt, hafifçe tebessüm etti. "Bu sözleri daha önce de işittim. Ama hâlâ hayattayım."

Geriye doğru bir adım daha attı. Kord'un cesedinin, hemen arkasında yattığının farkındaydı.

Jerrel, kılıcını öne doğru savurdu. Bu kez numara yapmıyordu ve Halt hazırlıklıydı. Silahlar havada çarpışıp çınladı ve Orman Muhafızı, kılıcı bıçağıyla yana itti. Süratle, rahat hareketlerle verdiği karşılık, Jerrel'in zihnine kuşku tohumlan ekilmesine neden olmuştu. Jerrel'ın silahının boyu Arratay'ın bıçağından daha uzundu. Durum lehineydi. Ama sırtına alacalı

bir pelerin geçirmiş olan bu sakallı adam, onun karşısında son derece rahat hareket ediyordu.

Aklından bunlar geçerken Arratay adıyla tanıdığı adam, kısa ve parlak saks bıçağıyla karşı saldırıya geçmişti. Jerrel, şaşkınlıkla çığlık atarak geriye doğru sıçradı ve kılıcını beceriksizce savurarak rakibinin hamlesini son anda karşıladı. Aklından boy ölçüşemeyeceği bir rakiple karşı karşıya olabileceği geçti. Silahını bırakıp af dilemeye hazırlanıyordu ki, hiç beklenmedik bir şey oldu.

Halt, sol ayak bileğinden sıkıca yakalandığını hissetti ve bacağı hızla çekilerek yere düştü.

Düşerken yan döndü ve kendisini Kord'un yüzüne bakarken buldu. Hırsızın gözleri öfkeyle dolmuş, dudakları son bir zafer hırıltısı için kıvnlmıştı. Kord son nefesini verirken her şeyi mahveden bu ufak tefek adamdan öcünü almayı başarmıştı. Ruhu bedeninden ayrılırken gözleri de ifadesizleşti.

Hayatı boyunca algılama problemi yaşamış olan Jerrel, rakibinin çaresizce önünde uzandığını fark etmişti. Zafer dolu bir çığlık atarak kılıcını ucu yere bakacak şekilde iki eliyle birden kavradı ve zeminde yatan hareketsiz bedene saplamaya hazırlandı. Halt, ayaklanmaya çalışsa da geç kaldığının farkındaydı. Kılıcın parıldayan ucu, aşağı inmeye başlamıştı.

Aniden bir suret belirdi ve hızla Jerrel'a çarptı; kılıcını elinden düşüren hırsıza sıkıca yapışarak adamı yere devirdi. Halt, üstüne gelen kılıçtan kenara çekilerek kurtuldu ve birden neler olduğunu kavradı.

Kadın, kendisini Jerrel'ın üstüne atarak sırtına çullanmış ve tırnaklarıyla adamın yüzünü gözünü tırmalamaya başlamıştı.

Hırsız, çarpmanın etkisiyle tökezledi ve dönerek sırtındaki yüküyle birlikte mutfak masasının üstüne düştü. Masa da o süratle duvara çarparak parçalanmıştı. Üstündeki kararlı kadından bir türlü kurtulamayan Jerrel, nihayet dönerek saldırganıyla yüz yüze geldi ve kaim uçlu hançerini çekerek çaresizce kadına sapladı.

Kadın, acıyla çığlık atarak adamı yakalamış olan ellerini gevşetti ve sol böğründeki berbat yarayı avuçlayarak gerilemeye başladı. Elleri bir anda kan içinde kalmış, tek dizi üstüne çökerken beyaz pamuklu giysisi berbat olmuştu. Bir an sonra Halt, Jerrel'ın tepesine binerek bıçak tutan elini yukarıya itmiş ve fırlatma bıçağını çekerek adamın vücuduna saplamıştı. Jerrel, acıyla hırıldadı ve hançeri elinden düştü. Bir an için, vücudunu ayakta tutan tek şey, Halt'un sağ bileğini tutan elinden ibaret oldu. Orman Muhafızı'nın elini gevşetmesiyle birlikte, dizüstü çökerek yukarıya baktı. Hayatının sona ermekte olmasından ötürü yaşadığı şaşkınlık, gözlerinden okunuyordu. Yarasından akan kanı durdurmak için çaresizce çırpınarak yana doğru devrildi. Halt, Jerrel'm öldüğünden emin oluncaya kadar bitkin bir halde bekledi. Kord konusunda yaptığı hata nedeniyle dikkatli davranıyordu. Jerrel'ın artık onlara zarar veremeyeceğine kanaat getirince, aceleyle ıstırap içindeki kadının yanına çöktü.

Kadının yüzü, çektiği yoğun acı nedeniyle bembeyaz kesilmiş ve derin çizgilerle dolmuştu. Halt, kadının ne kadar çok kan kaybettiğini görünce, kurtulamayacağını hemen anladı. Kadın da başını kaldırmış, onu hırsızlardan kurtarmaya çalışan ama sonunda kendisinin onların elinden kurtardığı yabancıya bakıyordu. Koyu renkli gözlerindeki kederli ifadeyi fark et-

mişti. Ölmek üzere olduğunu anladı. Ama bilmesi gereken bir şey vardı.

"Kocam..." diye güçlükle soludu. "Gerçekten öldü mü?"

Halt, tereddüt etti. İçinden yalan söyleyip kadını yatıştırmak geliyordu. Ama bu tür bir yalanı asla kıvıramayacağmın da farkındaydı. Başını öne arkaya salladı.

"Evet," dedi. "Yakında sen de ona kavuşacaksın."

Kadının yüzünde aniden beliren ıstırabı fark etti. Gözleri, odanın köşesindeki beşiğe kaymıştı.

"Oğlumuz," diye kan kusarak konuştu kadın. Yoğun bir çaba harcayarak kendisini topladı. "Köylülerin eline bırakma onu... burada ona hayat yok... köyün yabancısıyız biz... zavallıyı ölene kadar çalıştırırlar..."

Halt, başıyla kadının sözlerini onayladı. Daniel ve karısı bölgeye yeni taşınmışlardı. Köyde yetim kalan bebekleriyle ilgilenecek ahbapları yoktu. Yetim bir çocuk, köylülerin sırtında fazladan bir yük anlamına geliyordu. Çocuğun tek seçeneği işçi -daha doğrusu köle- olmaktı.

"Onunla ben ilgileneceğim," dedi nazikçe. Kadın uzanarak şaşırtıcı bir kuvvetle Halt'un elini yakaladı.

"Söz ver bana," dedi. Halt, diğer elini de kadının elinin üstüne koydu.

"Söz veriyorum."

Kadın, Halt'un gözlerini birkaç saniye inceledikten sonra, o bakışlara güvenmiş olacaktı ki, elini çekti ve kanla kaplı zemine uzandı. Yeniden konuştu ama sesi o kadar kısık çıkmıştı

ki Halt, bir şey duyamamıştı. Kadının yüzüne doğru eğilip kulağını ağzına yaklaştırdı.

"Bir daha söyle," dedi. Bu kez kadının fısıldadığı şeyi duyabilmişti.

"Bebeğin adı Will."

"Güzel bir isim bu," dedi Halt. Ama kadın onu duymamıştı. Artık yaşamıyordu.

Halt, kadını çiftliğin ötesindeki otlağın gerisinde kalan minik açıklığa gömdü ve başına bir mezartaşı dikti. Zavallının ne adını ne de soyadını biliyordu. Taşın üzerine basit bir cümle yazmaya karar verdi: "Cesur bir anne."

Kord ve Jerrel ise öyle bir muameleyi hak etmiyorlardı. Mutlu, sevgi dolu bir ailenin parçalanmasına yol açmışlardı. Halt, cesetleri sürükleyerek tilki ve kargaların halletmesi için ormana fırlattı.

O bu işlerle uğraşırken, bebek de beşiğinde sessizce uyuyordu. Halt dağınık evin içinde aranarak pişirdiği kahvesini yudumlarken bebek uyanarak usulca mırıldanmaya başladı. Orman Muhafızı, bebeğin ağlamamasına memnun oldu.

"Kamın açtır herhalde," dedi. Bir kâse ısıtılmış inek sütüyle temiz bir bezi hazırda tutuyordu. Bezin ucunu kıvırıp sütün içine batırdıktan sonra bebeğin ağzına götürdü. Bebeğin dudakları kumaşın etrafına kapandı ve sütü emmeye başladı. Halt, kumaşı yeniden kâseye batırarak işlemi tekrarladı. Çok zaman alan bir yöntemdi ama işe yarıyor gibi duruyordu. Be-

bek, kocaman kahverengi gözlerinde ciddi bir ifadeyle kumaşın üstünden Halt'a bakıyordu.

"Mesele şu ki," dedi Halt, "seni ne yapacağımı bilmiyorum."

Çiftlik evinin, işletilmesi için bir başka aileye kiralanmak üzere yeniden bölgenin baronuna devredileceğinin farkındaydı. Bebeğin devralacağı bir miras falan söz konusu değildi. Halt, onu orada bırakamazdı; annesi de ölmeden önce çaresizce bu konuya parmak basmıştı. Bebeği kendi başına da büyütemezdi. Ne bu konuda bilgisi vardı ne de ailenin bir yakınıydı. Orman Muhafızlığı görevleri nedeniyle uzun süre evden uzak kalıyordu. Yanına alması halinde bebek o yokken yalnız kalacak ve onunla ilgilenecek kimsesi olmayacaktı.

Ama aklında bir fikir oluşmaya başlamıştı. Baron Arald, Redmont Şatosu'nda bir Yetimler Yurdu oluşturmuş ve ona hizmet ederken hayatını kaybeden kadın ve erkeklerin öksüz çocuklarına eğitim vermeye başlamıştı. Yetimler Yurdu'nda nazik ve müşfik insanlar çalışıyordu. Son günlerde yurda birkaç bebek -Alyss adlı bir kız ve Horace adlı bir oğlan- daha eklenmişti.

Will, orada aile sıcaklığını ve dostluğu tadacaktı. Ayrıca büyüdükçe, kendisine istediği mesleği seçebilecekti. Her şey hesaba katıldığında, kulağa duruma uygun bir çözümmüş gibi geliyordu.

Halt, gözlerini kocaman açmış onu dinlemekte olan bebeğe dönüp "Mesele şu ki," dedi, "seni oraya benim götürdüğümü bilmemeliler. İnsanlar Orman Muhafızlarına güvenmezler. Seni getirenin ben olduğumu öğrenmeleri halinde, seninle ilişki kurmak istemeyeceklerdir."

Orman Muhafızlarının esrarengiz ve tekin olmayan bir havalan vardı. Bu durum, çocuğun hayatını olumsuz etkileyebilirdi. İnsanlar, anlamadıklan şeylerden genellikle korkarlardı ve Halt da o korkunun genç Will'in hayatma yansımasını istemiyordu. Çocuğun geçmişinin bir sır olarak korunması daha iyiydi.

"Öyle de zaten," diye mınldandı Halt. "Daha soyadını bile bilmiyorum."

Akima gelen bir fikirle düşüncelere daldı. Bölgede araştırma yapabilirdi. Ama öğrenmiş olduğu üzere, aile baronluğa yeni taşınmıştı ve insanlar büyük ihtimalle soyadlarını bilmiyordu. Ayrıca bu soruşturma sonucunda bebekle ilgili planlarını açık etmek zorunda kalacaktı ki yaptığı şeyin yasal olduğundan bile emin değildi. Will, yerel barona hizmet eden vatandaşların çocuğuydu ve kurallara göre Halt'un çocuğu alıp başka bir baronluğa götürme hakkı yoktu.

Gerçi Halt, hayatı boyunca kurallara kulak asmamıştı. Yoluna çıkarak doğru adımı atmasını engelleyen teknik ayrıntılarla pek ilgilenmezdi.

Kumaşı kalan süte batırarak bebeğin ağzına koydu. Will, sütü hevesle emmeye devam etti. Gözlerini Hak'tan ayırmıyordu.

"Evet, Yetimler Yurdu senin için en uygun yer," dedi Halt. "En iyisi kimliğinin de gizli kalması. Ben, Arald'a senden söz ederim. Ama kim olduğunu başka kimse bilmeyecek. Sadece sen ve ben. Ne dersin?"

Bebek yüksek sesle geğirdikten sonra gülümsemeye başlamıştı. Sakallı yüzüne küçücük bir tebessüm yerleşen Halt, "Sanırım aynı fikirdeyiz," dedi.

Dört gün sonra, gri şafak sökmeden hemen önce, elinde bir sepet taşıyan kara bir suret Redmont Şatosu'nun avlusundan geçti ve Yetimler Yurdu'na ev sahipliği yapan binaya süzüldü.

Sepeti yurdun kapısının hemen dışındaki basamaklara yerleştiren Halt, uzanarak battaniyeyi bebeğin yüzünden çekti. Yazdığı notu, bebeğin ayaklarının dibine bıraktı.

Annesi, doğumda hayatını kaybetti

Babası ise bir savaş kahramanı olarak öldü

Lütfen onunla ilgilenin. Adı Will.

Battaniyenin altından uzanan minik bir el, Halt'un başparmağını kavramıştı.

"Elimi vedalaşmak için sıktığına yemin edebilirim," diye fısıldadı Halt. Elini nazikçe çekerek bebeğin alnını okşadı.

"Burada sana iyi bakacaklar, genç Will. Annenle babanı göz önüne alırsak, ileride iyi bir insan olacağına şüphem yok."

Etrafına bakındı ve onu izleyen biri olmadığına kanaat getirince yurdun kapısını sert bir şekilde çaldı. Ardından avludaki gölgelere karışarak ortadan kayboldu.

Yurdun çalışanları, yeni uyanmışlardı. Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve bunu şaşkınlık dolu bir çığlık takip etti.

"Ayy, bir bebek bu! Müdire Aggie, çabuk gelin! Birisi kapımıza bir bebek bırakmış!"

Dev surların gölgesinde pelerinine sarınmış halde bekleyen Halt, kapıdan dışarı fırlayıp bebeği görünce şaşkın feryatlar

koparan kadınlan izliyordu. Nihayet sepet içeri alındı ve kapı arkalanndan kapandı. Halt, gözlerinde alışılmadık bir kanncalanma hissetti. Görüşü, tuhaf bir şekilde bulanmıştı.

"Şimdilik hoşça kal, Will," diye fısıldadı. "Gözüm üstünde olacak."

Halt, hikâyesini tamamlarken aynı kanncalanmayı hissetmişti. Gözlerinde beliren yaşları Will'in görmemesi için hafifçe yan döndü.

"Ama bunca yıl bana bunlan neden anlatmadın, Halt? Neden annemin beni doğururken öldüğünü söyledin?"

"Daha kolay hazmedersin diye düşündüm," dedi Halt. "Annenin katledildiğini öğrenmenin seni içten içe yiyeceğine inandım. Ayrıca, az önce de dediğim gibi, ilişkimizin bilinmemesi senin için daha iyi olacaktı. Sana annenin öldürüldüğünü söylesem, insanlar kimliğinle ilgili somlar sormaya başlayacaktı. Öyle olmasını istemedim. Senin toplum tarafından kabul görmeni istedim."

Will, düşünceli düşünceli başını salladı. "Sanırım haklısın."

Tecrübeli Orman Muhafızı, sıkıntıyla kıpırdandı.

"Bir şey daha var..."

Will, bir şey söylecek olduysa da vazgeçti. Halt'un istediği gibi konuşması daha iyiydi. Akıl hocası nihayet, Will'in güçlükle duyacağı bir sesle, "Benden nefret edersin sandım," dedi.

Will, duyduklarına inanamayarak irkilmişti. "Nefret mi? Senden nasıl nefret edebilirim? *Neden* edeyim ki?"

Halt, eski çırağına döndü. Will, onun gözlerindeki ıstırap dolu ifadeyi görebiliyordu.

"Çünkü annenin de babanın da ölümünden ben sorumluyum!" Kelimeler Halt'un ağzından, adeta göğsü yırtılırcasına, şiddetle çıkmıştı. "Daniel savaş sırasında hayatımı kurtarırken öldü. Annen de kendisini benim için Jerrel'm önüne attı. Bunu yapmasaydı, hâlâ hayatta olacaktı."

"Bu sefer de sen ölmüş olacaktın," diye işaret etti Will. Ama Halt, başını iki yana sallıyordu.

"Olabilir. Olmayabilir de. Ama aileni benim yüzümden kaybettiğin gerçeği hâlâ geçerli ve şu ana dek bunu sana anlatamadım. Beni suçlamandan korktum."

"Halt, olanlarda bir suçun yok. Seni kim suçlayabilir ki? Babama verdiğin sözü yerine getiriyordun sen. Morgarath'ı suçla. Wargallan suçla. Ya da Kord ve Jerrel'ı suçla. Suçlu olan onlar. Sen değilsin."

Will, Halt'un gergin omuzlarının rahatlayarak aşağı sarktığını fark etti.

"Pauline böyle diyeceğini tahmin etmişti," diye fısıldadı Halt. Will kolunu eski hocasmın omzuna attı. Seneler boyu onu teselli etmiş olan adamı bu kez kendisinin teselli ediyor oluşu, tuhaf gelmişti.

"Halt, ailemi yok ettiğin falan yok. Yaşananlar, kaderin bir oyunuydu. Sen bana, bir ailem olabilmesi için ikinci bir şans sundun. Bana yepyeni bir hayat verdin. Bunu yaptığın için senden nasıl nefret edebilirim? Hem beni bir çiftçi olarak düşünebiliyor musun?" diye ekledi Will.

Halt'un omuzlarının titrediğini hissedince bir an için akıl

hocasının ağlamasından korktu. Birden tecrübeli Orman Muhafızı'nın kahkahalara boğulduğunu fark etti.

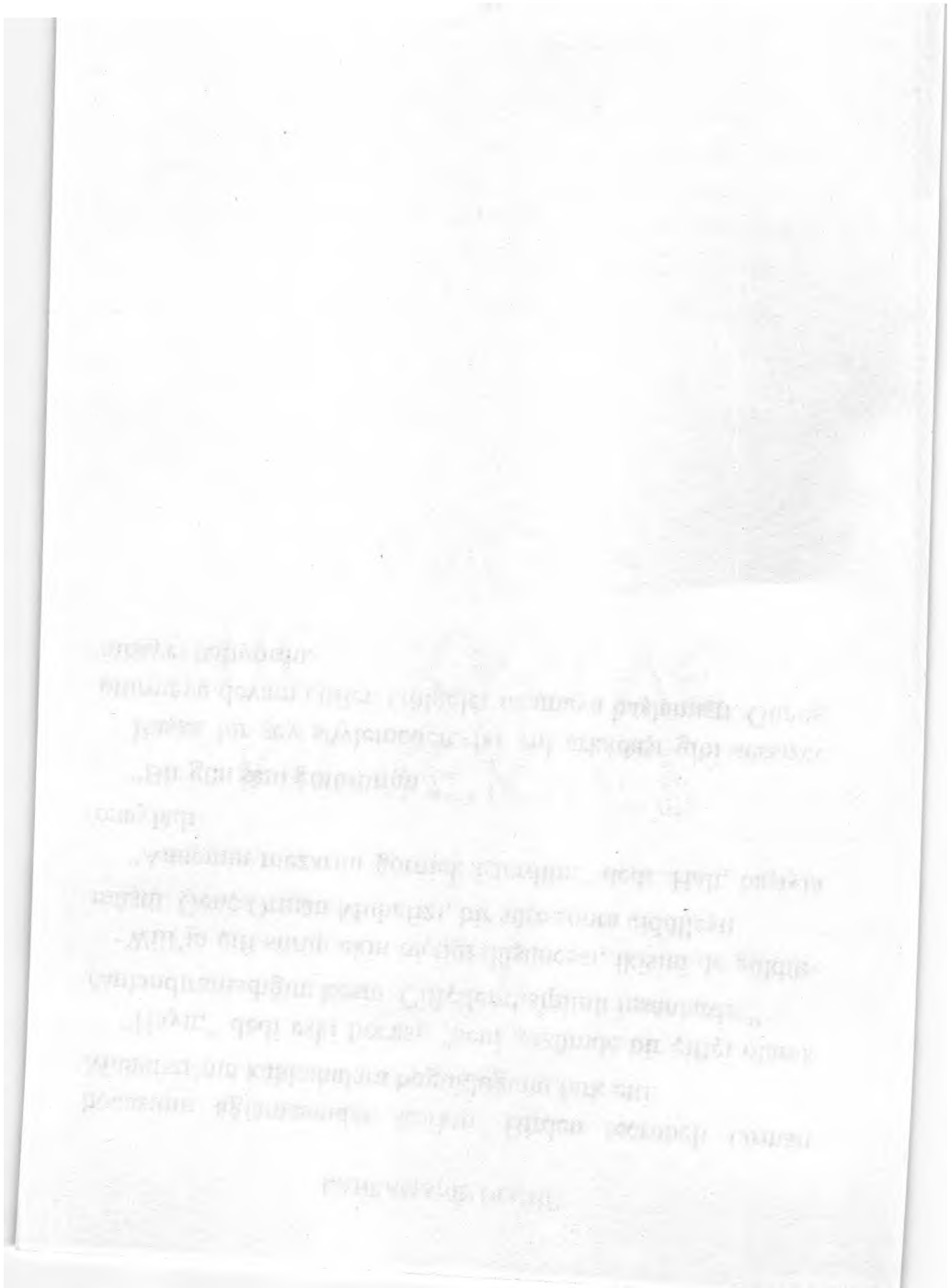
"Hayır," dedi eski hocası, "seni gözümde bir çiftçi olarak canlandırmadığım kesin. Çiftçiler disiplinli insanlardır."

Will'in çift sürüp ekin biçtiği düşüncesi, ikisini de güldürmüştü. Genç Orman Muhafızı, bir süre sonra ciddileşti.

"Annemin mezarını görmek isterdim," dedi. Halt, başıyla onayladı.

"Bir gün seni götürürüm."

Başka bir şey söylemeden, iki yol arkadaşı gibi sessizce oturmaya devam ettiler. Gölgeler uzamaya başlamıştı. Güneş, nihayet batıyordu.

MÜR€KK€P HOKKASI V€ HANÇER

Yazarın notu:

Seneler içinde okurlarımdan, Halt ile Horace Buzlar Ülkesi'nde *Will 'i kurtarmak üzere Galya ya gittikleri sırada Gilan 'ın başından geçenleri merak ettiklerine dair sayısız e-posta gelmişti. İşte size sorunuzun cevabı.*

BİR

Araluen Baronluğu
Sahil yolu
Üç Basamak Geçidi savaşından kısa bir süre sonra

Gilan atının sırtında oturmuş, uzaklaşan Halt'u izliyordu. Gri pelerinli eski ustası giderek küçülüyor ve sabahtan beri yağan puslu yağmura karışıyordu.

Genç Orman Muhafızı, gözlerine yaşların hücum ettiğini fark etti ve ağlamamak için sabırsızca silkindi. Halt, daima sert mizaçlı bir insan olmuştu ve gülümsediği nadiren görülürdü. Ama bugün, tüm benliği yaşadığı keder tarafından ele geçirilmiş gibi duruyordu. *Tabii ya,* diye aklından geçirdi Gilan, Halt'un her daim büyük saygı ve hayranlık beslemiş olduğu Duncan'la ettiği ve hakaretlerin havada uçuştuğu kavganın üzerinden fazla zaman geçmemişti.

Halt, krala hakaret ettiği için on iki aylığına Krallık'tan sürülmüştü. Ayrıca Orman Muhafızı Birliği'ndeki konumunu da kaybetmişti.

Bu iki mesele, Halt'un ruhuna keder sosuna batırılmış bir bıçak saplanması için yeterliydi. Ama Gilan asıl nedenin başka bir şey -Halt'un akimda dolaşan bir şeyler- olduğunu seziyordu.

"Kendini suçluyor," dedi Alaz'a dönerek.

Doru kısrağın kulakları, efendisinin sesini duyar duymaz dikilmişti.

Will 'i Keltika ya göndermemeliydi.

"Will'i tehlikeden uzak tutarak doğru bir adım attığını düşünüyordu. Ayrıca tüm bu yaşananlar nedeniyle suçlanacak biri varsa, o da ben olmalıyım. Will ve Evanlyn'i Keltika'da asla yalnız bırakmamalıydım."

Alaz'dan bir cevap gelmedi. Gilan, atının onunla aynı fikirde olup olmadığını, Will ve Evanlyn'in Skandiyalılarca kaçırılarak bir kurt gemisinde tutsak edilişlerinin kendi hatası olduğu konusunda ne düşündüğünü merak ediyordu. Tedirgin bakışlarını atma çevirdi ve Alaz'm kendisi gibi ille de bir suçlu bulma ihtiyacı hissetmediğini fark etti. Hayvanın muhtemelen tartışmaya ekleyebileceği bir şeyi yoktu.

Halt'un grili yeşilli pelerini, pusun bir parçası olup çıkmıştı. Artık çok daha zor seçiliyordu. Birden, yoldaki dönemeci alarak Gilan'ın görüş alanından çıktı. Gilan, birkaç dakika boyunca boş yola bakmaya devam etti ve iç geçirerek Alaz'ın başını Araluen Şatosu'na doğru çevirdi.

On beş dakika sonra, Crowley'ye yetişmişti. Orman Muhafızı Komutam, genç adamın ona yetişebilmesi için atını serbest bırakmıştı. Karamsar karamsar bakıştılar. Nihayet Crowley omuz silkti.

"Söylenecek pek bir şey yok, değil mi?"

Gilan, başıyla onayladı. Kır sakallı Orman Muhafızı'nın yokluğunu şimdiden hissetmeye başlamışlardı. Bu olay, Will ve prensesin başına gelenlerin üstüne adeta tuz biber ekmişti. Orman Muhafızları birbirlerine son derece bağlıydılar ama Crowley Halt'un en eski dostu, Gilan ise ilk çırağıydı. Bu nedenle Halt'un yokluğunu diğerlerinden çok daha yoğun bir şekilde hissediyorlardı.

Birkaç dakika boyunca, yan yana at sürdüler. Gilan nihayet, "Benden Foldar'ın izini sürmemi istedi," dedi. Morgarath'ın yardımcısı, anlaşılan son muharebenin ardından kayıplara karışmıştı ama Orman Muhafızları, adamı bulup adaletin önüne çıkarmaya kararlıydılar.

Başını sallayan Crowley, "Ben de bunu isteyeceğini düşünmüştüm," dedi. "Dosyalarını şatoda saklıyorum. Meyhanelerde Kral'a hakaret etmeye başlamadan önce hepsini bana teslim etmişti."

"Böylesine duygusal bir hareket için fazlasıyla planlı davranmış. Hani neredeyse aklı fikri yerindeydi diyeceğim."

Crowley, hemen yanındaki uzun boylu Orman Muhafızı'na ters ters baktı.

"Yerindeydi tabii. Halt, ne yaptığını her zaman bilir."

Şatoya döndüklerinde Gilan, üstünü değiştirip kuru kıyafetler giydi. Kendisine Araluen Şatosu'nun doğu kulesinde konuklara aynlan kısımda küçük ama konforlu bir daire tahsis edilmiş-

ti. Crowley'nin çalışma odası ve karargâhı ise güney kulesindeydi. Gilan'ın şatonun üçüncü katına dönüp oradan güney kulesi merdivenini bulması gerekmişti.

Yukarı doğru kıvrılan merdiveni çıkarken usulca gülümsedi. Tüm şatolarda olduğu gibi, Araluen'in merdivenleri de sağa doğru kıvrılıyordu. Bunun amacı, olası bir saldırıda sağ ellerini kullanan silahşörlerin yukarıdaki savunmacıların karşısında tüm vücutlarını açığa çıkarmak zorunda kalmalarını sağlamaktı. Buna karşılık yukarı doğru çekilen savunmacıların merkezi kolonu siper alarak daha korunaklı bir şekilde dövüşmeleri hedefleniyordu. Gilan'a küçük yaştan beri kılıç kullanmasını öğreten ustası McNeil, tam da bu sebeple çırağının iki eliyle birden kılıç kullanmayı öğrenmesi için canını dişine takmıştı. Gilan, sol eliyle son derece iyi kılıç kullanıyordu. Sağ eliyle ise gerçek bir silahşöre dönüşüyordu.

Crowley'nin çalışma odası, üç kat yukarıdaydı. Gilan kapıyı çalıp Komutan'ın "Girin!" çağrısıyla içeri adımını attı. Crowley'nin çalışma odası, Araluen Şatosu'ndaki birçok oda gibi geniş ve ferahtı. Geniş bir pencereden şatonun etrafını kaplayan geniş otlaklar görünüyordu. Gilan, uzaklardaki küçük köyü ve kare şeklindeki ekili tarlaları seçebiliyordu.

Crowley de üstüne kuru kıyafetler geçirmiş halde pencerenin yanındaki geniş meşe koltuğuna oturmuş, elindeki raporu okuyordu. Yağmur nedeniyle dışarısı hâlâ pusla kaplıydı ama rüzgâr, sisi şatodan uzak tutuyordu. Crowley de birçok Orman Muhafızı gibi havadar ve aydınlık ortamlardan hoşlandığı için, ahşap kepenkleri kapatmamıştı. Bununla birlikte, yaklaşan akşamın buz gibi soğuğunu dengelemek üzere, pencerenin karşısındaki şöminede çıtır çıtır ateş yanıyordu.

“Otursana,” diyen Crowley, kendisininki kadar büyük olmayan bir diğer meşe koltuğu işaret etti. Gilan oturdu ve Crowley bakışlarını elindeki belgeden kaldırıp aralarındaki alçak sehpanın üstünde duran, her biri siyah birer iple bağlanmış parşömen tomarlarını işaret etti.

“Halt’un Foldar meselesi hakkındaki raporları,” dedi. “Bir gözden geçir istersen.” Uzanıp masadaki mürekkep hokkasından tüylü bir kalem alarak okuduğu kâğıda bir şeyler karaladıktan sonra belgeyi taramaya devam etti.

Kâğıt yığını, yaklaşık bir düzine parşömen tomarından oluşuyordu. Her birinin üstüne raporun geldiği baronluğun adı etiketlenmişti. Üçünün üzerinde “TAMAMLANDI” etiketi yer alıyordu. Gilan, bu üç parşömenden birini seçerek açtı ve okumaya başladı.

Tahmin ettiği üzere, “TAMAMLANDI” etiketi, Halt’un bu vakalara dair soruşturma yürüttüğünü ve bir sonuca ulaşamadığını belirtiyordu.

Foldar, soğukkanlı ve acımasız bir katil olarak tanınırdı. Sıradan insanlar, Foldar olduğunu iddia eden birinin karşılarına çıkması halinde, muhtemelen fazla direnmeden cüzdanlarını adama uzatacaklardı. Bu nedenle bir dizi sahte Foldar türemiş, haydutun kötü şöhreti, kurbanları yola getirmek üzere kullanılır olmuştu.

Gilan Tn okuduğu rapor da bu olaylardan birini ayrıntılarıyla gözler önüne seriyordu. Kanun kaçaklarından oluşan küçük bir çetenin lideri olan sıradan bir soyguncu, Foldar kimliğine bürünerek bir orman yolunda seyahat etmekte olan varlıklı bir tüccarla karısını soymaya kalkışmıştı. Adamın planını önce-

den haber alan Halt, duruma müdahale etmiş ve sahte Foldar'ı hapse tıkmıştı.

Halt'un canım sıkan da bu tür sahte Foldarların sayısındaki artıştı zaten. Her olaym araştırılması, her bir kanun kaçağının izinin sürülmesi ve yakalanması gerekiyordu. Bu iş bir yılını, hatta daha da fazla zamanını alabilirdi.

Tabii. Eğer...

Gilan, bir diğer vakanın raporunu okurken dalgınlıkla tırnaklarını dişlerine vuruyordu. Zihninde bir plan oluşmaya başlamıştı. Başını kaldırıp raporu okumaya devam eden Crowley'ye bir göz attı.

"Bunları yanıma almamın bir sakıncası var mı?" diye sordu ona.

Komutan, başını kaldırdı. O sırada başka bir şeyle ilgileniyordu. Bir an sonra toparlanarak başını salladı.

"Elbette," dedi. "Başımda ne kadar az belge olursa, o kadar iyi."

Köşedeki masayı işaret etti. Krallığın dört bir yanından gelmiş rapor, talep ve diğer resmi belgeleri içeren parşömen tomarían, kâğıtlar, zarf yığınlan, masayı tıka basa doldurmuştu. *Ne çok evrak işi var,* diye aklından geçirdi Gilan.

Anlayışla gülümseyerek "Bari seni bu kadarından kurtarmış olayım," dedi ve parşömen tomarlannı toplayarak kapıya yöneldi.

İKİ

66T^ün gece dosyaların hepsini gözden geçirdim," dedi Gilan. Sabahleyin Crowley'le buluşmuşlardı. Komutan, bitkinlikle gülümsedi.

"Hepsini, ha? Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim. Evrak işleri hayatımı tüketiyor."

"İşgal ettiğin yüce konumun bir bedeli," dedi sırıtan Gilan. "Sana onca parayı bunun için veriyorlar."

Crowley, neşeli Orman Muhafızı'na döndü.

"Komutanlarına anlayış göstererek yükselmeyi düşünen çok üyemiz olduğundan eminim," dedi. Birden iç geçirdi. "Ama çok azı Halt tarafından eğitilmiştir."

Birkaç saniye düşünen Gilan, "Doğru," dedi.

Araluen Şatosu'nun güneyindeki park alanında dolaşıyorlardı. Crowley, Orman Muhafızları ile görüşmelerini sık sık açık havada yapardı. Bunun güvenli bir yöntem olduğunu iddia ediyordu. İnsan şatodayken, duvarın öbür yanında ya da kapının önünde kendisini kimin dinlediğini bilemiyordu. Buralarda ise kimse onlara fark edilmeden yaklaşamazdı.

Gilan, Crowley'nin açık alan ve taze hava sevdasının da bu kararda etkili olduğundan şüpheleniyordu. Komutan sık sık 'kapalı kapılar ardına hapsolduğundan' şikâyet ederdi.

Bir anlık sessizliğin ardından "Önemli bir şey bulabildin mi bari?" diye sordu Crowley.

"Olabilir," diye cevap verdi Gilan. "Henüz çözülmemiş dokuz vaka var. Yedisi, nispeten sıradan olaylar -orada bir hırsızlık, şurada bir soygun. Bazılarında, hırsızlar anayolda tek başına yolculuk eden gezginleri durdurarak soymuşlar. Diğerlerinde ise, tenha bölgelerdeki küçük hanlar ya da yerleşim birimleri baskına uğramış. Tüm bu vakalarda, çalınan para miktarı oldukça düşük; en büyüğü on beş kraliyet altınından ibaret. Basit birer hırsızlık vakasından fazlası değiller. Foldar'ın o kadar düşük miktarlarla uğraşacağını sanmıyorum."

"On beş kraliyet altını, küçük bir han için iyi para," diye araya girdi Crowley.

Gilan, sabırsız bir hareketle başını salladı. "Soyulanlar açısından değersiz demiyorum zaten. Ama ya Foldar için? Gerçekten de küçük miktarlar. Herif, tahtı tehdit eden Morgarath'ın sağ koluydu. O tür bir insan, on beş altına dönüp bakmaz bile."

"Ya diğer iki baronluk?" diye sordu Crowley. Gilan'm doğru bir noktaya temas ettiğini düşünüyordu. Foldar, hiçbir zaman basit bir hırsız olmamıştı. Bundan sonra olması da mantıksızdı. Meseleye çok daha geniş açıdan bakan bir tarzı vardı.

"Bir vakada büyük paralar söz konusu. Tüccarın biri soyulmuş. Hırsızlar hatırı sayılır miktardaki altın ve gümüş parayı alarak ortadan kaybolmuşlar."

“Bu, daha çok gelecek vadeden bir vaka,” dedi Crowley. Fakat Gilan, elini iki yana salladı.

Olayın büyüklüğü, Foldar hakkında bildiklerimizle uyuşuyor, ama yöntem farklı. Soygun, tüccar ya da ailesi en ufak bir ses bile duymadan, geceleyin yapılmış. Sabaha kadar soyulduklarının farkına varmamışlar. Hatta hırsız evden ayrılırken kapılan dışandan kilitlemiş.”

“Demek istediğini anlıyorum. İçeri Foldar girmiş olsa, büyük ihtimalle sırf eğlence olsun diye her birini uykusunda öldürürdü.”

“Ben de öyle düşünüyorum,” dedi Gilan.

“Bu da geriye tek bir vaka bırakıyor,” dedi Crowley.

Genç Orman Muhafızı, başıyla onayladı. “Dediğin gibi. Son bir olay. HighcliffBaronluğu’nda yaşanmış. Yük arabalarında çevredeki şatolann gamizonlanna dağıtılmak üzere gümüş ve altın taşıyan, iyi korunan bir kafile baskına uğramış. Tesadüfe bak ki, Highcliff’in Orman Muhafızı da savaşta yaralandığı için görevine devam edebilecek durumda değilmiş.”

“Bu da o bölgeyi Foldar açısmdan uygun bir operasyon merkezi haline getirdi,” dedi Crowley. Düşünceli görünüyordu.

“Bunu ben de düşündüm. Karavan on beş ila yirmi kadar iyi silahlanmış, eğitimli adamın saldırısına uğramış. Muhafızların yansı öldürülmüş. Diğerleri ormana kaçmış. Sürücüler ise o kadar şanslı değilmiş.”

“İşte bu, ben Foldar’m işiyim, diye bağınyor,” dedi Crowley.

“Bence de. Baskının organizasyonu ve saldırının yoğun şiddetine ek olarak, para taşıyan kafile haberini Highcliff Şatosu’ndaki bir muhbirden almış olmalılar. Oysa gizli kalması gereken bir bilgiydi bu.”

“Bence tam da Foldar’ın karışacağı türden bir olay,” dedi Crowley. “Şimdi ne yapacaksın?”

“Highcliff’i ziyaret edip Foldar -ve içerideki muhbirine- bir çeşit tuzak hazırlayıp hazırlayamayacağıma bir bakmayı düşünüyordum. Kesin bir plan yapmadan önce biraz araştırma yapmak isterim.”

Crowley, başıyla onayladı. “Bence bu, çok iyi bir fikir. Aferin, Gilan.” Birden kaşları çatıldı. “Flalt’un aynı kanıya ulaşmamış olmasına şaşırdım. Bu tür şeyleri şıp diye anlar hâlbuki.”

“Bunu ben de düşündüm. Ama unutma ki, aklı Will’de olduğu için bu aralar dikkati oldukça dağıldı. Ayrıca ilk olarak Araluen yakınlarındaki olayları çözmeyi tercih etmiş.”

“Bu da ona, Duncan ile beni ikna etme çalışmaları için çok sayıda fırsat verdi,” dedi Crowley. “Batıda kalan Highcliff’i ziyaret etmiş olsa, iki günde bir gitmesine izin verelim diye başımızın etini yiyemeyecekti.”

“Benimse Highcliff Baronluğu’na giderek seni evrak işlerinle baş başa bırakmamak için hiçbir nedenim yok,” dedi Gilan.

Crowley’nin ağzı, tiksinti dolu bir ifadeyle kıvrılmaya başladı.

“Evet ya, şu evrak işleri. Yer değiştirmek istemezsin, herhalde? Sen şatoda kalıp formları ve iade taleplerini doldururdun. Ben de Foldar’ın peşine düşerdim.”

Gilan, şüpheci bir yüz ifadesi takındı. “Haklısın. Hem de hiç istemem.”

Dalgın dalgın “Bunu sana emir zoruyla da yaptırabilirim. Yani öyle sanıyorum,” diye ekledi Crowley. Gilan adamın

şakayla karışık, gerçekten içinden geçenleri dile getirdiğini fark etti.

"Yaptırabilirsin. Ama muhtemelen ben de halk içinde Kral'a hakarette bulunur ve kendimi sürgüne göndertirdim," diye cevap verdi.

Crowley, başını iki yana salladı. "Bazen gençleri Halt'un yanma çırak vermenin doğru bir fikir olup olmadığını merak ediyorum. Adam çıraklarına otoriteye saygı duymamayı öğretiyor resmen."

"Yok canım, her zaman saygılı olmamızı söyler," dedi Gilan masumca. "Sadece, gerek gördüğümüzde otoriteye aldırmamamızı öğretir. Öğleden sonra yola çıkanm," diye ekledi. Crowley de başıyla onayladı.

"Ne kadar erken gidersen o kadar çabuk dönersin," dedi. Orman Muhafızlığı böyle gerektiriyordu. Yapılacak işler varken oyalanmanın anlamı yoktu.

"Aynen öyle. Sen yer değişmemizi emretmeden yola çıksam iyi olacak."

ÜÇ

Highclijf Şatosu, bu adı gerçekten de hak ediyor, diye düşündü Gilan. Usulca yürüyen Alaz'ı kontrol ettikten sonra, eyerin üstünde gevşeyerek şatoyu incelemeye başladı.

Yapının pek öyle dikkate değer bir yanı yoktu. Dört köşesinde mazgallı surlarla bağlı sıradan birer kule bulunan, sağlam bir taş binaydı. Etrafı kapalı bölümün ortasında, diğerlerinden uzun, tek bir kule yükseliyordu. *Burası hisar sanırım,* diye düşündü Gilan. Şatonun mutfağı, yatak odaları ve yönetim kısmı, burada olmalıydı. Şato, adını aslında üzerine kurulu olduğu araziden almıştı. Araluen'in bu kısımlarında sahiller, kireçtaşından dik uçurumlarla doluydu. Şato, yüksek bir kaya çıkıntısının üzerine inşa edilmişti. Genişliği yirmi metreyi bile bulmayan dar, kıvrımlı bir kara parçasıyla, yani bir kıstakla kıyıya bağlanan bir yarımadaydı bu.

Patikanın her iki yanını kaplayan sarp uçurumlar, deniz seviyesine kadar iniyor, kayalara vuran dalgalar ahenkle su fışkırtıyordu. Uçurumun dibindeki parçalanmış, bembeyaz ka- *

*** İng. Yüksek Kaya (Ç.N.)**

yalar, patikanın dalgalar tarafından sürekli dövüldüğünü gösteriyordu. *Patika zamanla tamamen yok olacak ve Highcliff bir adaya dönüşecek,* diye düşündü Gilan.

Birkaç askerin şatonun surlarında devriye gezdiğini fark etti. Kara tarafındaki kulelerden birinde, dirseklerini korkuluğa dayamış küçük bir suret göze çarpıyordu. Bir başka suret onun yanına gelerek kolunu hareketsiz duran Gilan ve Alaz'ı işaret edercesine öne uzattı. İlk nöbetçi, bir anda doğrularak arkasına döndü. Aşağıda duran birilerini uyardığı anlaşılıyordu.

"Bizi fark ettiler," dedi Gilan. Alaz'a hitaben konuşmuştu.

Ufuk çizgisinin önünde böylece durarak kendimizi fazlasıyla belli ediyoruz.

"Şatoya görülmeden yaklaşmak gibi bir düşüncem yok zaten," dedi Gilan. Alaz, onu küçümsemesine homurdandı. *Evet, böyle de bir âdetin vardı,* diye aklından geçirdi Gilan. Atıyla tartışırken asla son sözü söyleyemeyeceğini çok iyi biliyordu. Alaz'ı kayalık patikadan yürüterek kıstağa doğru ilerlemeye başladı.

Patikanın başında, içinde sıkıldıkları her hallerinden belli olan iki askerin bulunduğu bir nöbetçi kulübesi vardı. Gilan, onlara kendisini tanıttı; gerçi Orman Muhafızı pelerini ve büyük, uzun yayı, kimliğini zaten belli ediyordu. Askerlerin kıdemli olanı, onu başıyla selamladı.

"Bir saniyenizi rica edeceğim, Orman Muhafızı," dedi. Saygılı, hatta ihtiyatlı bir sesle konuşuyordu. Bu kadar dikkatli davranmasının nedeni, Orman Muhafızı Birliği'nin şöhreti olmalıydı. Dirseğiyle nöbet arkadaşını dürttü.

“San bayrağı çek, Nobby,” dedi. Diğeri, tek kelime etmeden hemen yanlanndaki direğe uzandı. Gilan göndere çekilmek üzere bekleyen serenlere, biri sarı diğeri kırmızı olmak üzere iki farklı bayrağın asılı olduğunu görebiliyordu. Nobby san bayrağı alarak direğin tepesine çekmeye başladı. Bayrak keskin okyanus esintisiyle dalgalanıyor, bayrak direğinden ötelere savruluyordu. Birkaç saniye sonra, cevap olarak şato kapısına da bir bayrak çekildi.

Beni düşman olarak görseler, diye düşündü Gilan, *muhtemelen göndere kırmızı bayrağı çekeceklerdi.* Düşman olsa onlara bu şansı vermeyebilirdi de tabii. Gerçi direğe bayrak çekilmemesi de kırmızı bayrakla aynı anlama geliyor olmalıydı. Muhtemelen nöbetçilere moral vermek için geliştirilmiş bir yöntemdi bu. Bu sayede saldınya uğramalan halinde şatoya haber verebileceklerine inanıyorlardı. “Geçebilirsiniz, Orman Muhafızı,” dedi asker. Gilan, adamı eliyle selamladıktan sonra Alaz’ı patikaya doğru yürüttü.

Dizginleri bırakarak hayvanın yolunu kendi kendine bulmasına izin vermişti. Kara parçası pek öyle dar sayılmazdı ama Gilan, yolun her iki tarafından da kolayca denize düşebileceğinin farkındaydı. Patika, parmaklıklı cümle kapısına yaklaşırken gözle görülür şekilde daralıyordu. Şatonun girişinde yalnızca dört adamın yan yana durabileceği kadar yer vardı.

Demirli kapıya varınca dizginlere usulca dokundu. Alaz dururken nöbetçi çavuş da yanına gelmişti. Adamın sert bakışları, Gilan’ın pelerininin ve eyer topuzuna taktığı uzun yayının üstündeydi. Orman Muhafızı’nın sol tarafına asılı kılıcı fark edince kaşlarını çattı. Bildiği kadarıyla, Orman Muhafızlarının kullandığı silahların arasında kılıç bulunmuyordu.

Güan, adamın dikkatini başıyla takdir etti. Dış kulübedeki nöbetçiler kılıcının farkına varmamış, vardılarsa da bu detayı önemsememişlerdi. Boynundaki zincirin ucunda asılı duran gümüş meşe yaprağını çıkardı ve çavuşun onu görebilmesi için öne doğru eğildi.

"Ben Orman Muhafızı Gilan, baronluğa özel bir görevle geçici olarak atandım," dedi.

Çavuş, meşe yaprağını inceledikten sonra bakışları bir kez daha kılıca gitti ve kararım verdi. Kapıdaki sınklı bariyerin kaldırılmasını işaret ederek yana çekildi.

"Geçebilirsiniz, Orman Muhafızı Gilan," dedi. "Kâhyanın çalışma odası hemen karşınızda, hisarın giriş katında."

Gilan, başını sallayarak Alaz'ı büyük cümle kapısının gölgelerine doğru mahmuzladı. Toynak tıkırtıları, şato avlusunun yassı taşlarında yankılanıyordu. Gilan atından inerken birden yanında seyis yamağı belirdi.

"Atınıza göz kulak olabilir miyim, Orman Muhafızı?" diye sordu çocuk.

Gilan, birkaç saniye düşündü. Normalde Alaz'la bizzat ilgilenmeyi tercih ederdi.

"Çok naziksin," dedi. "Uzun bir yoldan geldik, tüylerini iyice kaşağılayıp önüne yeterince saman koyarsan sevinirim."

Yamak, başını sallayarak Alaz'a doğru uzandı. Gilan dizginleri çocuğa uzatırken doru atma dönerek, "Onunla git, Alaz," dedi.

Hayvan talimata uyarak seyis yamağının peşinden, kuzey duvarının dibindeki ahırlara ev sahipliği yapan ahşap binaya doğru yürümeye başladı. Gilan, usulca gülümsedi. Emir ver-

memiş olsa, taş kesilip yerinden kımıldamayacaktı Alaz.

Hisara girdi. Zemin kat, geniş bir avluya ev sahipliği yapıyordu. Ortadaki geniş, ahşap merdivenle bir üst kata çıkılıyordu. Bir saldırı durumunda merdivenler, şatonun tüm sakinleri üst katlara çekildikten sonra yakılıp parçalanabilir ve saldırganların eli kolu bağlanabilirdi. Buradaki merdiven de tıpkı Araluen şatosununki gibi sağa doğru kıvrılarak yükseliyordu. Sol taraftaki geniş bir odanın etrafı, ahşap duvarlarla kaplanmıştı. Gilan buranın, askerlerin mola verdiklerinde dinlenip kestirebilecekleri nöbetçi koğuşu olduğunu düşündü. Sağ taraftaki bir diğer duvar ise küçük bir odayı giriş kısmından ayırıyordu. Burası da kâhyanın ya da şatonun idarecisinin çalışma odası olmalıydı. Gilan, bir Orman Muhafızı olarak Baron'un dairesini bulmak üzere üst katlara çıkabilirdi. Ama görgü kurallarına göre önce kâhyayla görüşmesi gerekiyordu. Önemli biriymiş havalarına girerek insanları kızdırmaya hiç niyeti yoktu.

Çalışma odasının geniş, pirinç kaplı kapısının dışına yerleştirilmiş bir masada biraz kilolu bir adam oturuyordu. Yeleğinin kollarına mürekkep lekesinden korunmak için siyah kumaşlar geçirmişti. Bir parşömen kâğıdındaki rakamları geniş bir deftere kaydetmekle meşguldü. Gilan'ın çizmelerinin sesi taşların üzerinde yankılanınca başını kaldırdı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu nazikçe.

Gilan pelerinini arkaya attı ve gümüş meşe yaprağını bir kez daha öne uzattı.

"Adım Gilan. Kral'ın Orman Muhafızlarındanım," dedi. "Kâhya müsaitse kendisiyle görüşmek istiyorum."

Elbette. Bir saniye bekleteceğim sizi," diyen kâtip, tüylü kalemini bırakarak alelacele içerideki çalışma odasına girdi. İçeride bir dakika kadar kaldıktan sonra dışarı çıkarak Gilan'a işaret etti.

"Lütfen içeri buyurun. Kâhya Philip hizmetinizdedir. İçecek bir şey alır mıydınız?"

Gilan, bir an tereddüt etti. At sırtında uzun bir yolculuk yapmış ve son on kilometre boyunca buz gibi deniz esintisine maruz kalmıştı.

"Varsa kahve alabilirim," dedi.

Kâtip, başını saygıyla eğerek onu içeri davet etti.

"Hemen getiriyorum," dedi, Gilan çalışma odasına girerken.

Kâhya, yaşlıca bir adamdı. Saçları uzun ve bembeyaz, yüzü ise kırış kırıştı. *Gerçi bu kadar çökmüş görünmesinin nedeni, görevi nedeniyle yaşadığı sıkıntılar da olabilir,* diye akıl yürüttü Gilan. Masasının başındaki kâhya, Orman Muhafızı odasına girerken ayağa kalkmış, ona elini uzatmıştı.

"Highcliff'e hoş geldiniz, Orman Muhafızı Gilan," dedi. "Sizin gibi seçkin bir konuğu ağırlamak, bizler için bir şereftir."

Kullandığı kelimeler kulağa dalkavukluk ediyormuş gibi gelse de Philip yürekten konuşuyormuş gibi görünüyordu. Gerçi adamda Gilan'ı rahatsız eden bir şeyler vardı. Kâhya, Orman Muhafızı'nm varlığından huzursuz olmuş gibi görünüyordu. Gilan'ı geniş masasının önündeki bir sandalyeye buyur etti.

"Lütfen oturun, Orman Muhafızı. Korkarım bizleri hazırlıksız yakaladınız. Baron Douglas ava çıkmıştı. Birkaç saatten önce dönmez. Benim size yardımcı olabileceğim bir konu var mıydı?"

Özrü bir el işaretiyle geçiştiren Gilan, “Acelem yok, dedi. “Baron’un dönmesini bekleyebilirim. Bu arada siz de bana bazı konularda bilgi verebilirsiniz.”

Gilan, daha kelimeler ağzmdan çıkarken adamın yüzünde suçluluk ifadesi belirdiğine yemin edebilirdi. Hafifçe gözlerini kıstı. Philip’in bariz bir şekilde tedirgin olduğu anlaşılıyordu. Gilan, daha oraya varmadan şatoda bir muhbirin bulunduğundan -paralan taşıyan kafile ve rotası hakkında bilgi sahibi olacak kadar yüksek rütbeli biri olmalıydı bu- şüphelenmeye başlamıştı.

“Bilgi mi dediniz?” diye sordu Philip. Artık kontrollü davranmaya, kararlı bir sesle ve tarafsız bir ifadeyle konuşmaya başlamıştı. “Hangi konuda?”

O sırada kapıya vuruldu ve elindeki kahve tepsisiyle kâtip içeri girdi. Gilan, soruya hemen yanıt vermemeyi tercih etti. Kâhyanın ne tür bir bilgi peşinde olduğunu merak etmesini istiyordu. Fincanı tepsiden alıp içine şeker attı ve kahvesinden uzun, mutlu bir yudum aldı. Odadan ayrılan kâtibe başıyla teşekkür etti. Kapı kapanır kapanmaz Philip’e döndü.

“Foldar adında bir adamın izini sürüyorum,” dedi. “Ondan söz edildiğini duymuşsunuzdur herhalde?”

Philip’in yüzü bu kez kararmış; tedirginliği, yerini öfkeye bırakmıştı.

“Foldar mı?” dedi. “Hayatım boyunca ondan kötüsünü görmedim. Bence o, Morgarath’dan da büyük bir baş belası.”

Gilan bakışlarını yukarı kaldırdı. “Tanır mıydınız onu?”

Philip, onun sorusuna yanıt vermeden önce başını birkaç kez öne arkaya salladı. Konuşmaya başladığında aklının çok uzaklara gitmiş olduğu anlaşılıyordu.

Evet, tanırdım," dedi. "Aslına bakılırsa, ikisini de tanırdım. Çok kötü insanlardı. Foldar'ı Morgarath'a bağlayan şey de bu oldu sanırım. Dedikleri gibi, üzüm üzüme baka baka kararır."

"Onlarla nasıl tanıştınız?" diye sordu Gilan. Kendisini adamın hikâyesine kaptırmıştı. Eski baronun gölgesi her ne kadar Araluen'i yıllarca karartmış olsa da, daha önce Morgarath'ı bizzat tanıyan birini hiç görmemişti.

Philip, bakışlarını kaldırıp onunkilere dikti.

"Gorlan Şatosu'nda," dedi. "Hizmet içi eğitimime kıdemsiz kâhya olarak Gorlan'da başlamıştım. Onları tam olarak *tanıyorum* diyemem tabii; birlikte vakit geçirmişliğimiz falan yoktur yani. Ama şato sınırlan içerisinde ikisini de yeterince gördüm ve o kadarı bana yetti. Oradan ayrılmak için can atıyordum."

"Tam olarak hangi zaman aralığından söz ediyoruz?" diye sordu Gilan. Sırf nezaketen ilgileniyormuş numarası yapıyordu ama aslında hisleri karıncalanmaya başlamıştı. Philip her ne kadar Morgarath'ın eski yardımcısına tahammül edemediğini iddia etse de, Foldar'ı geçmişten tanıdığım itiraf etmişti. Kanun kaçağına hizmet etmesi için belki bu kadarı bile yeterliydi.

"Morgarath'ın isyanından üç ya da dört sene önce olmalı," dedi Philip. "Bizi korkunç olayların beklediğini görebiliyordum ve bunun bir parçası olmak istemediğim için oradan ayrıldım. Bu, bana bir senelik kıdem ve üç aylık maaşa mal oldu ama şimdi dönüp baktığımda, en doğru kararı vermiş olduğuma inanıyorum."

Çok ilginç, diye düşündü Gilan. *Adamın Morgarath ya da Foldar'a sadık kalması için hiçbir neden yok.* Ama Gorlan

Baronluğu'ndan ayrılışı, kurnazca planlanmış bir üçkâğıt da olabilirdi tabii. Morgarath, zamanında bu tür namussuz planların ve komploların kralıydı.

Philip, Gilan'ın düşüncelerini bölerek "Size Foldar'ın bu bölgede olduğunu düşündüren nedir?" diye sordu.

"Altın taşıyan bir konvoya saldırıldığına dair bir rapor okudum. Muhafızlar soğukkanlılıkla öldürülmüş ve altınlar çalınmış. Tüm bunlar, soygunun Foldar'ın işi olabileceğini gösteriyor."

Philip, düşünceli bir tavırla başını salladı.

"Evet. Hatırlıyorum o olayı," dedi. "Raporu gönderen bendim. O zaman Foldar'm bu olayda parmağı olabileceğini düşünmemiştim. Gerçi şimdi düşünüyorum da, hayatta kalanlardan biri, çete reisinin kara bir pelerin giydiğini söylemişti. Ama yine de bunun Foldar'ın işi olduğunu söylemek için yeterli kanıt sayılmaz. Emin misiniz?"

"Hayır. Hiç değilim. Krallık çapında bulabildiğim tüm ipuçlarını takip ediyorum. Bu olay, arkasında Foldar'm bulunması muhtemel olanlardan. Birkaç gün burada kalıp etrafa bir göz atarım, insanlara şüpheli gruplaşmalara şahit olup olmadıklarını sorup ormanda biraz iz sürerim, diye düşünmüştüm. Bölgede hüküm süren bir soyguncu çetesi varsa, muhtemelen ormanda yaşıyorlardır. Bakalım neler bulacağım."

Söylediklerim kulağa oldukça belirsiz geliyor, diye düşündü. Soyguncuları tuzağa düşürmek üzere bir plan hazırlığında olduğundan söz etmemişti. Philip'in hangi tarafa sadık olduğundan emin değildi henüz. Kâhya, omuz silkti.

"Eh, bundan başka da yapabileceğiniz bir şey yok sanırım,"

diyerek Gilan ile hemfikir olduğunu belli etti. "Kim bilir? Belki de bir ize rastlarsınız."

"Ben de aynen öyle düşünüyordum," diye cevap verdi Gilan. Fincanını bırakarak sandalyesinden kalktı. "Kalacağım yeri göstermesi için birilerini görevlendirirseniz, zamanınızı daha fazla almayayım."

Philip de ayağa kalktı ve ona kapıya kadar eşlik etti.

"Kâtibim size dairenizi gösterir," dedi. Kapıyı açmasıyla kâtibin bakışlarını kaldırması bir oldu. "Orman Muhafızı Gilan' ı dördüncü kattaki konuk dairesine götür," dedi Philip. Gilan'a dönerek, "Baron avdan döndüğünde size haber gönderirim," diye ekledi. "Eminim sizinle derhal görüşmek isteyecektir."

1B>————r*

Gilan'a konuk odası olarak okyanusu gören, üç odalı, rahat bir daire tahsis edilmişti. *Bu şekilde inşa edilmiş bir şatonun hemen her odası okyanus manzaralıdır zaten,* diye aklından geçirdi Gilan. Açık pencerelerden içeri dolan tuzlu, taze bir esinti, kalın perdelerin uçuşmasına neden oldu. Gilan, kepenkleri kapatmaya gerek görmemişti. Taze havayı severdi ve soğuktan da rahatsız olmuyordu.

Odasına yerleştikten sonra Alaz'm ne durumda olduğuna bakmak için ahıra indi. Ahınn girişindeki bölmelerden birinde, bir başka doru at -kısırlaştırılmış bir hayvan- vardı. Bir an, içerinin loş ışığında, karşısında Alaz var sandıysa da tanıdık bir kişneme sesi duyuldu ve atının dört bölme ötede olduğunu fark etti.

Seyis yamağı iyi iş çıkarmıştı. Alaz, önünde bol miktarda taze saman ve yarısına kadar dolu bir arpa kovasıyla rahat bir bölmede duruyordu. Bir kancaya asılı duran kovada içmesi için taze ve temiz su vardı. Gilan başını onaylamasına sallayarak atının burnunu okşadı. Tam arkasına dönmüştü ki, onu aramakta olan bir şato hizmetlisi içeri girdi.

"Kâhya, size Baron Douglas'ın döndüğünü söylememi istedi. Baron sizi görmek istiyormuş," dedi.

Douglas'ın çalışma ve yatak odaları, üçüncü kattaydı. Gilan, bunu öğrenince kaşlarını çatmıştı. Dikkatli bir komutan, şatosunu yönettiği karargâhını ulaşımı kolay olan alt katlara değil, kulenin tepesinde bir yere kurardı. *Belki de Douglas, zaman içinde îembelleşmiştir,* diye düşündü, belki de baron, merdiven çıkmak istemiyordu.

Highcliff Baronu'nu gördüğü an, tahminlerinde haklı olduğunu anladı. Baron Douglas'ın ciddi bir kilo problemi vardı. Gilan, Redmontlu Arald gibi bazı baronların kilolarını korumak için çaba harcadıklarına şahit olmuştu. Ama Douglas'in böyle bir niyeti yoktu galiba.

Baron uzun boyluydu -aşağı yukarı Gilan Ta aynı boydalardı- ve başının tepesi kelleşmişti. Bu eksikliğini gidermek istercesine, saçlarını yanlardan uzatmıştı. Gilan'ın tahminlerine göre, resmi etkinliklerde, saçını tepeden gözüken pembe kafasını gizlemek üzere geriye doğru tarıyor olmalıydı. Tertemiz tıraşlı bir yüze, etli bir gerdana ve birbirine yakın duran bir çift mavi göze sahipti. *Gözleri, barona hafiften kaypak bir görüntü veriyor,* diye düşündü Gilan. Bir an sonra kendine gelerek bu düşünceyi aklından çıkardı. Douglas kel

olduğu için suçlanamayacağı gibi, gözleri birbirine yakın diye de suçlanamazdı.

Baron, kendi öneminin farkındaymış ve bunu her adımında belli etmek istermişçesine, biraz yüksek sesle konuşuyordu. Bazı hareketleri yersiz olsa da, kabalaşmıyordu. Zaten aklıbaşında bir insanın bir Orman Muhafızı'na kaba davrandığı, görülmüş şey değildi.

Tanışma faslından sonra "Philip, bana Foldar denen şu iblisin Highclifif'de olduğunu düşündüğünüzü söyledi," dedi baron.

Gilan, omuz silkerek "İpuçlarını takip ediyorum," dedi. "Buralarda olma ihtimali var. Philip size haftalar önce soyulan altın yüklü konvoydan söz etmiştir, eminim."

Douglas, küçümseme dolu bir ses çıkardı. "O mu? Foldar'ın işi olduğunu sanmam. Bana kalırsa basit bir soygundan ibaretti."

"Muhtemelen haklısınız. Gerçi kâhyanız konvoyun Foldar'm organize edeceği türden bir saldırıya maruz kaldığını kabul etti. Belli ki FoldarTa geçmişten tanışıyorlar. Ya siz? Tanır mısınız onu?"

Douglas, hafifçe doğruldu. "Ben mi? Yok canım. Hiç karşılaşmadık. Karşılaşmayı da istemem," dedi. Ardından öne eğilerek kuşkuyla "Neden sordunuz?" diye ekledi.

Gilan, boş verin, dercesine elini salladı. "Foldar'm nasıl bir adam olduğu hakkında mümkün olduğunca çok bilgi edinmeye çalışıyorum. Onun hakkında ne kadar çok şey bilirsem, sıradaki adımlarını tahmin etmem de o kadar kolay olur."

"Eh, o konuda size bir yardımım dokunamayacak," dedi Douglas. Ses tonu görüşmenin artık sona ermesi gerektiğini işaret ediyordu. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey varsa,

sormanız yeterli. Hatta daha da iyisi, Philip'e sormanız. Burada işleri yoluna koyan kişi odur."

"Sizi fazla rahatsız etmemeye çalışırım," dedi gülümseyen Gilan. Douglas, başını sertçe iki yana salladı. *Bu tür abartılı hareketleri seviyor olmalı,* diye akimdan geçirdi Gilan.

"Rahatsızlık ne demek? Öyle şey olur mu?" diyen Baron, Gilan'a ilgisini çoktan kaybetmişti.

DÖRT

T^ölgede geçici bir süre için de olsa bir Orman Muhafızının J-J bulunmayışı, diye düşündü Gilan, *Foldar 'in konuşlanmak için Highcliff'i seçmesinde etkili olmuş olabilir. Tabii eğer gerçekten de Highcliff'i seçtiyse.*

Baronluğa varmasının üzerinden bir gün geçmişti. Atının sırtında şatonun çevresindeki çiftlikleri dolaşıyordu. Güzel, bereketli toprakların sahipleri, daha çok büyükbaş hayvancılığa yönelmişti. Bölge, nispeten huzurlu görünüyordu. Öğle yemeği için küçük bir köy hanında mola verdi. Çevresindeki insanlar, hayatlarından memnun görünüyorlardı.

Güneşli bir gündü ve hanın dışındaki masalardan birine oturmayı tercih etmişti. Hancı otuzlu yaşlarda, çekici bir kadındı. Gilan'a sıcak davranmış, siparişini alırken gülümsemeyi ihmal etmemişti. Orman Muhafızı, kadının sol elinin üçüncü parmağındaki sade yüzüğü fark etti ama handa kocası olabilecek birini görmemişti. Kadın dönüp bira kupasını önüne koyarken Gilan, bakışlarını han boyunca gezdirdi.

“Eşiniz buralarda değil mi?” diye sordu hancıya. Kadının tebessümü bir anda soldu. Gözleri kederle dolmuştu.

“Eşim savaşta öldü,” dedi.

Gilan, başını iki yana sallayarak “Özür dilerim,” dedi. Kadına acısını hatırlattığı için pişman olmuştu. “Keşke sormasaydım.”

Kadın, soğukkanlı bir tavırla omuz silkti. “Kocasını kaybeden tek kadın ben değilim,” dedi. “Durumum, birçoğununkinden daha iyi. En azından işletebileceğim bir hanım var. Dulların bazıları, çiftlikleriyle kalakaldılar. Çiftlik işi kadınlara göre değildir.” Bir kez daha -bu sefer önceki kadar neşeli olmasa da- gülümsedikten sonra, konuyu değiştirdi. “Sizi bizim buralara hangi rüzgâr attı, Orman Muhafızı?”

“Sadece Gilan demeniz yeterli,” dedi Gilan. Kadın el sıkışmak üzere öne doğru uzandı.

“Ben de Maeve,” dedi. Rahat bir tavırla Gilan’ı incelemeye başlamıştı. Uzun boylu, hoş görünümlü, esprili, hatta yaramaz denebilecek genç bir adamla karşı karşıyaydı. Ayrıca genç adamın kendine güvenen bir havası da vardı. Bazı yaşıtlarında olduğu gibi ukalalık değil de, sessiz bir özgüvendi bu. Orman Muhafızı, ondan en fazla iki yaş küçük olmalıydı. Kadın, Gilan’ın evli olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

Kadın “Ne diyordunuz?” diye üsteleyince Gilan, onun sorduğu soruyu anımsadı.

“Şey... şatoda bir, iki küçük işim vardı da,” dedi kaygısızca. “Yalnızca birkaç idari ayrıntı; savaş sonrasında işleri yoluna koymaya çalışıyoruz.” Bir an susup ekledi, “Kâhya Philip’i tanır mısınız?”

Geçmiş tecrübelerinden, hancıların yerel dedikoduların hemen hepsinden haberdar olduklarını biliyordu. Büyük bir kısmı da bildiklerini başkalarıyla paylaşmak için can atardı. Maeve de onlardan farklı değildi.

Kadın, başını evet anlamında salladı. "İyi bir yöneticidir," dedi. "Tabii eline zar almamayı becerebildiğinde."

"Kumar mı oynuyor?" diye sordu Gilan. Kadın, cevap vermeden önce düşünceli bir ifadeyle dudaklarını büzdü. Philip'i severdi ve Gilan'ın, onun hakkında yanlış bir fikre kapılmasını istemiyordu.

"Eskiden, evet. Bazı yerel tüccarlarla Kuğu Ham'nda düzenli olarak kumar oynarlardı." Maeve, başıyla köyün ana caddesinin öteki tarafında kalan tek katlı yapıyı işaret etti. "Ama onu bir, iki aydır buralarda görmedim. Sanırını bir daha eline zar almamaya yemin etti. Diğerlerine epeyce bir borcu birikmişti. Bazıları onu Baron Douglas'a şikâyet edeceklerdi ama Philip, onları aksi yönde ikna etmeyi başardı."

"Bu, onun açısından hiç de hoş bir durum olmazdı," dedi Gilan. Philip, kâhyalık görevi sayesinde şatonun hâzinesini de kontrol ediyordu. Douglas'ın, malını mülkünü idare eden adamın kumar borcuna batmış olduğunu öğrenmekten hiç de hoşlanmayacağı ortadaydı.

"Bence de. Buralarda kimsenin baronun huzuruna çıkmayı isteyeceğini de sanmam ya..." dedi Maeve. Birden haddini aştığını fark ederek sustu.

Gilan, anlayışlı bir tebessüm takındı.

"Kendisiyle tanıştık," dedi. "Biraz ukala, öyle değil mi?"

Maeve, rahatlamışa benziyordu. "Dediğim gibi, diğer ku-

marbazlarm hiçbiri, kendisini barona iyilik borcu varmış gibi hissetmiyordu. Vergiler nedeniyle barona zaten yeterince borçlular," diye ekledi karamsarlıkla. "Kendisi yerel işletmeleri oldukça zalimce vergilendirmesiyle ünlüdür de."

Gilan, ifadesiz kalmaya dikkat ederek başını salladı. Ama içten içe gülümsemeye başlamıştı. O ana dek, gereğinden fazla vergi ödemek zorunda bırakıldığını düşünmeyen bir tüccara rastlamamıştı.

"Yani... Philip bugünlerde köye pek gelmiyor mu diyorsunuz?" diye sordu. Kadın, kesin bir ifadeyle başını iki yana salladı.

"Kuğu'ya gelmiyor," dedi. Birden durdu. "Ama son günlerde onu, birkaç kez gece yarısı buralarda dolanırken gördüm. Uykum hafiftir ve sık sık penceremde oturur, sokağı izlerim." Uykusuzluğunun gece geç saatlerde çektiği yalnızlıktan kaynaklandığını ekleme gereği görmemişti. Aklını kurcalayan başka bir meselenin bulunmadığı o saatlerde, kocasının yokluğunu derinden hissediyordu.

"Philip nereye gidiyordu?" diye sordu Gilan.

Maeve, tereddüt etti. "Eğer o gerçekten Philip'se tabii. Gerçi o olduğuna eminim. Yüzünü hiç görmedim, ama Philip'in başını öne uzatıp omuzlarını kamburlaştırdığı bir yürüme tarzı vardır. Ambrose Tumer'ın ana caddenin sonundaki evine gidiyormuş gibiydi. Bu çok garip, diye düşünmüştüm, zira Ambrose en çok borçlanmış olduğu kişiydi."

"Borcunu ödeyebilmiş mi bari?" diye sordu Gilan.

"Bilmiyorum. Ödemiş olmalı. Yoksa Ambrose onu evine buyur etmek istemezdi, değil mi?"

Güan kaşlannı çattı. “Hayır. İstemezdi,” dedi dalgın dalgın. Sohbet sırasında masanın ucuna tünemiş oturan Maeve, başını kaldırdı ve hana girip meyhane kısmına geçerken neşeyle ona seslenen bir grup müşteriyle göz göze geldi.

“Yanlarına gitsem iyi olur,” dedi. “Yemeğin birazdan hazır olur. Seninle konuşmak güzeldi, Gilan. Arada uğra,” dedi. Ona beğeniyle bakıyordu.

“Olur,” dedi gülümseyen Gilan. Ama zihni o anda kadının anlattıklarını sindirmeye çalışıyordu. Düşünmesi gereken çok şey vardı.

İS» s»

O öğleden sonra, usul adımlarla şatoya dönerken hâlâ topladığı bilgiler üstünde düşünüyor, olayları zihninde toparlıyordu.

Şatonun kâhyası tam bir kumarbazdı ya da bir zamanlar öyleydi. Daha da kötüsü, berbat bir kumarbazdı ve köyün tüccarlarına çok borçlanmıştı. Bu da hiç hoş bir durum değildi. Philip, kâhyalık görevi sayesinde şatonun hâzinesini kontrol edebiliyordu. Eğer borcunu ödediyse -ki Maeve’in de dediği gibi, ödememiş olması halinde köyde hiç de hoş karşılanmayacaktı- parayı muhtemelen şatonun hâzinesinden aşırmıştı.

Bir ihtimal daha vardı. Philip’in kumara zaafı olduğunu bilen birileri, bunu kullanarak ona şantaj yapıyordu. Baronun, kumar alışkanlığını ve yerel tüccarlara olan borcunu öğrenmesi, anında işinden kovulması anlamına gelecekti.

Ya Foldar, Philip’in sırrını açığa çıkardıysa? Adamın borcunu ödeyip ardından da tehditlere başladıysa? Philip’i bir kez

avcuna aldıktan sonra, Highcliff Şatosu'ndaki muhbiri olmaya zorlamış olabilirdi. Böylece Philip, ona ödenen maaş ya da vergileri taşıyan konvoyların baronluğa hangi tarihlerde gelip gittiklerini söylemek zorunda kalacaktı.

Vergi ödemeleri! Üç aylık toplu vergiler, bir hafta sonra Kral'a gönderilecekti. Philip Foldar'a Araluen Şatosu'na gönderilecek olan paranın miktarına dair de bilgi veriyor muydu acaba? Ya da kafilenin yola çıkış tarihini veya parayla dolu arabaların geçeceği rotayı söylüyor muydu?

Bu durum, adamın gecenin geç saatlerinde köye yaptığı gizli ziyaretleri de açıklıyor olabilirdi. Ya şu Ambrose denen tüccarla değil de Foldar'la ya da adamlarıyla buluşuyorsa? Sonuçta Maeve, Philip'i Ambrose'un evine girerken görmemişti ve tüccarın evi ana caddenin sonundaydı. Philip, pekâlâ köyün içinden geçip Foldar'la buluşmuş da olabilirdi.

Düşüncelere dalan Gilan, Alaz'ın onu hafifçe kişneyerek uyardığını ve başını iki yana savurduğunu az kalsın fark etmeyecekti. Dikkatini yeniden toplayarak sol tarafa baktı ve yanında at sürdüğü derenin diğer tarafındaki devrilmiş bir kütüğün arkasından çıkan iki sureti fark etti. Bir saniye sonra, adamların ellerinde tuttukları tatar yaylarının ve silahların kendisini hedef aldığını gördü.

Ayaklarını hızla üzengilerden çıkarıp eyerin üstünde yan yattı ve sağına kayarak Alaz'ı pusucularla arasına soktu. Yattığı anda, başının yakınlarından bir vızıltı geçti ve bir ok pelerinini delip geçerek hafifçe sürükledi. Gilan yanlamasına yere çarparak düşüşün etkisini azaltmak için yuvarlandı. Çarpmanın etkisiyle hafifçe hırıldandıktan sonra usulca seslendi.

“Alaz! Panik hali!”

Doru at, adını duyunca kulaklarını dikmişti. İkinci ve üçüncü emir sözcüklerini duyar duymaz olağanüstü bir performans sergilemeye başladı. Gürültüyle kişnedi ve şaha kalkarak ön toynaklarıyla havayı dövdü. Ayakları sert bir şekilde yere çarpar çarpmaz, kişnemeye devam ederek daireler çizmeye başladı. Bunu takiben, geldikleri yöne doğru birkaç metre koştu ve hemen sonra, durup tereddütle aksi yöne koştu. Tüm bunları yaparken geniş daireler çizerek ilerliyor, başını ve yelesini sürekli geriye atıyordu.

Orman Muhafızları ile atlarının birlikte geçirdikleri ilk günlerden kalma, dikkatle prova edilmiş, rutin bir gösteriydi bu. Gürültüler, hareketlenmeler, gözle görülür panik hali; her biri düşmanın dikkatini dağıtma amacıyla tasarlanmıştı. Saldırganların dikkatleri, ister istemez öteye beriye sıçrayan, kişneyen, tepinen ata çevrilmişti.

Gilan yere atladı ve fırsatı değerlendirip birkaç kez yuvarlandıktan sonra vücudunu pelerininin içine gizleme imkânı buldu. Sıçrarken açılmış olduğunu fark ettiği kapüşonunu yerine yerleştirmeye fırsat bulamamıştı. Bu nedenle yuvarlanırken yüzünü pelerinindeki kumaşlardan biriyle maske gibi örtmüştü. Ardından da yüzünü saldırının geldiği yöne dönerek dümdüz yere uzanmıştı. On metre kadar ötesindeki Alaz, panik dolu hareketlerine son verirken Gilan, neredeyse nefes bile almadan, hareketsiz yatmaya başladı.

Pelerinine güven. Bu kutsal sözler, çıraklıkları süresince tüm Orman Muhafızlarının kafasına kazınırdı. Gilan da kurala uyarak çamurlu çimlerin arasında kımıldamadan yatıyor, pe-

lerininin grili yeşilli desenleri, onu dış dünya karşısında adeta görünmez kılıyordu.

Saldırganlarla arasında otuz metre bile yoktu. Birbirlerinden derin bir dereyle ayrılıyorlardı. Gilan, adamların konuşmalarını rahatça duyabiliyordu.

"Nereye gitti bu?"

"Vurdum onu. Vurduğuma eminim." Heyecanlı bir sesti bu. Diğeri, bu kez alaycı bir sesle tekrar söz aldı.

"Nerede peki? Herif ortada yok."

"Buralarda olmalı. Biliyorum. Ben..." Adamın sesi kesilmişti.

Gözlerini kısan Gilan, devrik kütüğün arkasından çıkarak derenin kıyısına gelen iki adamı dikkatle izliyordu. Kıdemli olan, yani diğeriyle dalga geçen saldırgan, şüpheli bakışlarını hızla akan, karanlık sulara çevirmişti.

"Karşıya geçip adamını ara bakalım," diye emretti ama diğeri öfkeyle homurdandı.

"Karşıya geçmek mi? Hiç sanmıyorum! Su en az üç-dört metre derinliğindedir ve ben yüzme bilmiyorum. Çok istiyorsan kendin geç."

Sözde suikastçılar, geç de olsa, tatar yaylarının boş olduğunu fark etmişlerdi. Kalın ok yataklarını güçlükle yerlerine oturtarak silahlarını doldurdular. Gilan birkaç metre ötesindeki uzun yayma bir göz attı. Düşerken altında kalıp kırılmasın diye yayını bırakmıştı. Atacağı adımları düşünmeye başladı. Ayağa kalkıp saniyeler içinde silahını alabilirdi. Kılıfından bir ok çekip kirişe yerleştirmesi, iki saniyesini daha alırdı. Yayı gerip nişan almak ve oku atmak için de yarım

saniye daha. Tabii kalkarken vücudunu sarmakta olan pelerininin gevşeyerek ok kılıfını açığa çıkaracağını varsayıyordu. Kılıf ve oklar, büyük bir ihtimalle pelerinin kıvrımları arasına sıkışıp kalmıştı, bu nedenle ok atmak için ihtiyaç duyacağı süre artacaktı.

Hayır. Düşmanlarının silahları boşken fırsatı kaçırmıştı. Karşısında tek kişi olsa, belki şansını denerdi. Ama bu kadar kısa mesafede ve tatar yaylı iki düşman söz konusu olunca, çok daha büyük bir risk alması gerekiyordu. Bir an sonra, ne kadar doğru bir karar vermiş olduğunu anlayacaktı çünkü üçüncü bir ses konuşmaya başlamıştı.

"Siz ikiniz! Ne yapıyorsunuz?"

Kültürlü birinin sesiydi bu, ama aynı zamanda sert ve talepkârdı da. Gilan'ın gözleri sesin geldiği tarafa döndü. Başını kımıldatmaya cesaret edememişti. Görüş alanının hemen kıyısında karanlık bir suret seçiliyordu. Her kim ise, simsiyah kıyafetlere bürünmüş olmalıydı. Saldırganların ilkinin verdiği cevapla adamın kimliği ortaya çıkmış oldu.

"Etrafı kolaçan ediyorduk, Lord Foldar."

Gilan, kaskatı kesilmişti. *Foldar gerçekten de buralardaymış*, diye geçirdi içinden.

"Kolaçan mı? Neyi kolaçan ediyorsunuz be? Vurdunuz mu herifi?"

İki arkadaş, endişeyle bakıştılar. Kıdemli olanı bir kez daha seslendi.

"Evet. Vurduk, lordum. Atından düştüğünü gördüm."

"Öldüğünden emin olun!" diye öfkeyle emretti Foldar. İki adam, bir kez daha endişeyle bakıştılar. Gilan'ı göremezken,

öldüğünden nasıl emin olacaklardı ki? Kıdemli saldırgan, hafifçe omuz silkti.

"Emredersiniz, lordum," diye seslendi ve tatar yayını kaldırdı. Gilan'm üç ya da dört metre kadar soluna nişan alarak gelişigüzel bir hareketle tetiği çekti. Silahın mekanizmasından o alışılageldik, çirkin tıngırtı yükseldi ve kısa ok, vızıldayarak zemine saplandı.

Gilan, bu işin fazla uzadığına karar vermişti. Alaz, birkaç metre ötesinde beklemeye devam ediyordu. Atıyla aralarındaki bir diğer önceden hazırlanmış işaret olan üç notalı, ahenkli ve alçak ıslığını öttürdü. Ses alçak olsa da derenin ötesindeki adamlar, bir anda başlarını kaldırmışlardı. Islığın hangi yönden geldiğini çıkaramıyorlardı.

"Bu da neydi?" dedi genç haydut. Ama harekete geçme sırası, bu kez yine Alaz'daydı. Başını kaldırıp kulaklarını dikti ve hafifçe kişneyerek Gilan'm aksi yönüne, ağaçlara doğru koşmaya başladı.

"Bilileri geliyor!" dedi kıdemli saldırgan. "Gidelim buradan!"

Gilan'm gözlerinin önünde derenin diğer tarafındaki çalıların arasından paldır küldür geçtiler. Foldar ile aralarında kısa, öfkeli bir konuşma yaşandı. Önderlerini Gilan'm öldüğüne ikna etmeye çalışıyorlardı. Hep birlikte akıntının diğer yanındaki ağaçların arasına girerek gözden kayboldular.

Gilan, birkaç dakika bekledikten sonra usulca doğruldu. Islık çalarak Alaz'ı yanma çağırdı.

Nasıldım?

"Harikaydın," dedi Gilan. "Hatta gerçekten panikleyip paniklemediğini merak etmiyor değilim."

Alaz, alaycı bir ifadeyle homurdandı. *Ben mi paniklemişim? Bir çift beceriksiz katil yüzünden mi? Hem sen neden onlara karşılık vermedin ki?*

"Yayımı düşürmüştüm," dedi Gilan ve daha sözler ağzından çıkarken bunu söylediğine pişman oldu. Alaz başını çevirmiş, ters bakışlarla efendisini süzüyordu.

Eminim düşürmüşsündür.

Gilan, Alaz'in sırtına atlayarak dalgın bir ifadeyle yol almaya başladı. Birkaç kilometre yol gittikten sonra, sesli düşünmeye başladı. "Foldar neden beni pusuya düşürmek için adamlarını göndersin ki? Dikkatleri üstüne çekmek istemeyen birinin yapacağı şey değil bu. Bir Orman Muhafızı'na suikast düzenliyorsan, haberlerin etrafa yayılmamasını bekleyemezsin."

Belki de Orman Muhafızlarından pek hoşlanmıyordun

"Olabilir. Büyük olasılıkla peşine düştüğümü biliyor ve bu işi çabucak halletmek istedi."

Bu bilgiye nasıl ulaşmış olabilir ki? Tabii birileri ona söylemişse, işler değişir. Görevin hakkında bilgi sahibi olan yalnızca iki kişi var.

"Aynen öyle," dedi Gilan.

BEŞ

Philip, köyün bitimindeki büyük evden çıktığında saat gece yarısını çoktan geçmişti. Binaların gölgelerine saklanıyor, kaçamak adımlar atarak ilerliyordu. Sağ elinde bezden büyük, beyaz bir çuval taşıyordu.

Gilan, yan sokaklardan birine konuşlanmış, birkaç metre ötesinden geçen kâhyayı izliyordu. Philip onu fark edecek durumda değildi ama o kadar yakınlardı ki Gilan kâhyanın diğer eline geçirdiği çuvaldan gelen şıngırtıları bile duyabilmişti. *İçinde para olmalı,* diye düşündü. Seslere bakılırsa miktarı da oldukça fazlaydı.

Kâhya uzaklaşırken Gilan da usulca sokağın ucuna doğru koşmaya başlamıştı. Köyün ana caddesine paralel olarak, ayakları yumuşak toprak üstünde neredeyse ses çıkarmadan koşuyordu. Köyün diğer ucuna vardığında Philip'i geçmiş ve araya on metre kadar mesafe koymuştu.

Ağır çuvalı yüklenen Philip ise başını önüne eğmiş, usulca ilerliyordu. Etrafında olan bitenle ilgilenmiyordu. Gecenin bu saatinde ne kimseyi görmeyi ne de kimsenin kendisini görme-

sini bekliyordu. Gilan her şeye rağmen hafifçe açı değiştirerek ağaçların arasında ilerlemeyi tercih etti. Ana caddeye paralel bir yoldan şatoya doğru koşmaya devam ediyor, çuvalın ağırlığı altında ezilen Philip'ten giderek uzaklaşıyordu.

Kıstaktaki nöbetçi kulübesi, hava karardıktan sonra boşaltılıyordu. Nöbetçiler şatonun içine alınıyor, parmaklıklı ağır kale kapısı, önüne engel konmuş girişe kadar indiriliyordu. Ama surlarda nöbetçiler gezinmeye devam ediyor ve şatonun önünde uzanan patika rahatça gözleniyordu. Gilan, o gece erken saatlerde dışarı çıkan Philip'i takip etmiş, kâhyanın yolun yanındaki yuvarlanmış kayaların içinde gizli kaba, taşlarla kaplı, eğimli patikadan aşağı zar zor indiğini gözlemlemişti. Bu yolu kullanınca şatodaki nöbetçiler tarafından da görülmemiş oluyordu. Gilan, patikayı bir kule gibi dikilen şato duvarlarıyla arasında birkaç metre kalıncaya kadar takip etti ve birden hızla zemin seviyesine kaydı. Vücudunu kaba taşlara bastırıp sol tarafa geçerek köşedeki kuleyi aştı. Birkaç metre daha ilerledikten sonra Philip'in şatodan ayrılırken kullandığı küçük kapının önüne geldi.

Akşam erken saatlerde kâhyayı kapının kilidini açarken görünce, "Her şatonun gizli bir kapısı vardır," diye akıl yürütmüştü. Philip'in önünden koşturmasının sebebi buydu. Kâhya şatoya girer girmez, küçük kapıyı arkasından kilitleyecekti. Gilan içeri girip kapıyı arkasından örttükten sonra çaktırmadan hisar kulesine doğru yürümeye başladı. İçeri girdikten sonra, Philip'in çalışma odasını ve vergilerin güvenli bir şekilde saklandığı kasa dairesinin heybetli kapısını görebileceği bir yerde bulunan, yüksek arkalıklı bir sandalyenin arkasına saklandı.

İçeri gireli birkaç dakika olmuştu ki, dış kapı gıcırtıyla açıl-

dı ve Philip hisarın içine süzüldü. Kimsenin kendisini izlemediğinden emin olmak için etrafına bakındıktan sonra aceleyle kasa dairesine doğru yürümeye başladı. Gilan'ın kulakları bir kez daha, adamın kasa dairesinin anahtarını ararken yere bıraktığı çuvaldan çıkan madeni para tıngırtılarıyla doldu.

Philip, içeride birkaç dakika geçirdikten sonra kapıda belirerek kasa dairesinin çok sayıdaki kilidiyle uğraşmaya başladı. Kapının sıkıca kilitlendiğinden emin olduktan sonra bitkinlikle iç geçirerek çalışma odasına girdi. Gilan, Philip'in çalışma odasının gerisinde şahsi dairesinin bulunduğunu biliyordu. Kasa dairesinin kapısında beliren kâhyanın çuvalı içeri bırakmış olduğunu da fark etmişti.

"Harika," dedi kendi kendine.

S»----------

"Büyük bir risk almış oluyoruz," dedi Baron Douglas. Planının ilk kısmını açıklayan Gilan'ı çatık kaşlarla dinliyordu. "Vergi paralannı küçük bir araba eşliğinde, yanında refakatçi olmadan göndermek istiyorsun demek? Bundan hiç hoşlanmadım."

"Refakatçi yok sayılmaz aslında," dedi Gilan. "Ne de olsa arabayı ben süreceğim."

Baron Douglas, ikna olmamış gibi duruyordu. Foldar'ın çetesinin saldırıya geçmesi halinde, Orman Muhafızı olsun ya da olmasın, tek bir kişi fazla varlık gösteremeyecekti.

"Mesele şu ki," diye devam etti Gilan, "Foldar vergi paralarının her zamanki konvoyun eşliğinde gönderileceğini sana-

cak. Kafilenin küçük arabadan on dakika sonra yola çıkmasını sağlayacağız.”

Baron Douglas, arkasına yaslanarak kuşkuyla başını iki yana salladı.

“Foldar vergi çalmaya karar verirse,” dedi, “şatoyu gözleyecektir. Senin süreceğin küçük arabanın ana konvoydan önce yola çıktığını da görecektir. Parayı gözünün önünden ayırmayacağını bilecek ve içine bir kurt düşecektir. Ne planladığını açığa çıkaracaktır. Karşında budala bir soyguncu olmadığını biliyorsun.”

“Ben de ona güveniyorum zaten,” diyerek gülümsedi Gilan. “Çünkü oyun içinde oyun barındıran bir numara hazırlıyorum. Para olması gereken yerde -yani refakatçili büyük arabada- olacak. Foldar küçük arabaya saldırmakla uğraşırken -ve de bana onu yakalama şansını verirken- gerçek vergi arabası kilometrelerce ötede ve güvende olacak.”

Douglas’ın bir an için nutku tutulmuştu. Gilan’ın çapraşık zihin oyunlarını bir araya getirirken sessizce dudaklarını kıpırdatıyordu.

“Yani aslında yem olması gereken büyük araba, paralara ev sahipliği yapacak. Senin içinde olacağın küçük araba da yem mi olacak?”

“Evet, öyle,” dedi Gilan neşeyle. “Bazen kurnazlığımla kendimi bile şaşırtıyorum.”

“Foldar seni yakalayıp onu oyuna getirdiğini fark ettiğinde, yerinde olmak istemezdim,” dedi Douglas.

“Bu da planın bir parçası. Foldar’m beni yakalamasını istiyorum. Böylece izini sürmekle uğraşmamış olacağım.”

Douglas, Gilan'ın sözlerini başını iki yana sallayarak karşıladı. "Beni yakalayacağına seni yakalasın. Öfkelendiğinde karşısına çıkmayı göze alamazdım. Adamın gözleri bile insanın tüylerini diken diken etmeye yetiyor. Tıpkı bir yılanın gözleri gibi, soğuk ve cansız bakıyorlar."

"Zamanında bir, iki yılan öldürmüşlüğüm var," dedi Gilan. Kaygısız tavrını bir yana bırakmıştı. Genç Orman Muhafızı'nın gözlerindeki ani ve kararlı değişimi fark eden Douglas, tedirginlikle çenesini kaşımaya başladı. Bakışlarını onunkilerden kaçırarak konuyu değiştirmeyi tercih etti.

"Tabii arabaları dolduran adamlar paranın hangisinde olduğunu biliyor olacaklar. Ağızlarını açmadıklarından emin olmalıyız."

"Bir günlüğüne hepsini hapse atın," dedi Gilan. Douglas'ın kaşları çatıldı.

"Biraz sert bir önlem olmaz mı?" diye sordu.

Gilan, adamın itirazını omuz silkerek karşıladı. "Bir zindana götürüp zincirlemeniz gerekmez. Yalnızca gün boyu kimseyle görüşmediklerinden emin olun. Çifte blöfümüzün Foldar'ın kulağına gitmesi riskini göze alamayız. Ayrıca şato içerisinde bir muhbir bulunduğunu biliyoruz. Gerçeği yalnızca siz ve ben biliyor olacağız."

"Bir de Philip tabii," dedi Douglas. "Parayı sayıp vergi formlarını doldurması gerekecek. Onu da kilit altına almamı ister misin?"

Gilan, bir anlık tereddüdün ardından rahat bir tavırla, "Hayır. Philip'e güvenebileceğimizden eminim," dedi.

Gilan, kızıl sakallı çiftçiye dönerek "Sizin takımda kaç kişi var?" diye sordu. Adamın adı Bran Richards'dı ve yerel okçu bölüğünün komutanıydı. Krallık sınırlan içindeki her baronluk, kullanıma hazır bir okçu gücünü el altında tutmakla mükellefti. Okçular tarla sürme, ekin biçme ya da öğütme gibi çiftçilik vazifelerinin yanı sıra yıl boyunca eğitim görürlerdi. Savaş halinde kraliyet ordusuna çağrılarak derhal mücadeleye katılabilecek durumda olmaları beklenirdi.

"On beş," diye cevap verdi Bran. "Aslında on sekiz olması lazımdı, ama savaşta üç adamımızı kaybettik. Köyden yeni adamlar bulup eğitmeye başlamam lazım."

"Hımmm. Neyse, yapmak istediğim şey için daha azı da yeterli. En iyi altı okçunu seç. Bir sonraki gün beni sahil yolu ile anayolun birbirinden ayrıldığı noktanın üç kilometre ötesinde bekleyin. İçinde saklanabileceğiniz küçük bir koruluk göreceksiniz. Varlığınızdan kimse haberdar olmasın. Hatta ilk ışıklardan önce yola çıkıp konum almanız en iyisi."

Bran, başıyla onayladı. "Nasıl istersen."

Gilan'ın aklına yeni bir fikir gelmişti.

"Bir şey daha var," dedi. "Adamlarına bunun rutin bir saha alıştırması olduğunu söyle. Benim işin içinde olduğumdan bahsetme, tamam mı? Hatta bu olaydan kimseye söz etme."

Bran, anladığını belli edercesine başını salladı. Aralarındaki masada bulunan kulplu sürahiyi işaret etti. Çiftçinin evindeki salona rahatça yayılmışlardı.

“Biraz daha elma şarabı ister misin?” diye sordu, ama Gilan başım iki yana salladı.

“Kafamın berrak olması lazım,” dedi. “İlgilenmem gereken çok şey var.”

ALTI

W

Tepenin sırtındaki gözcü, gıcırdayarak yavaş yavaş açılan ve içinden tek bir atın çektiği üstü kapalı, küçük bir arabanın çıktığı parmaklıklı cümle kapısını izliyordu. Arabanın arkasındaki ipin ucunda doru bir at yürüyordu. Sürücünün hemen yanında, Orman Muhafızı olduğu kuşku götürmeyen, pelerinini omuzlarına atmış, uzun boylu bir suret oturuyordu. Gözcü, arabayı yolun ikiye ayrıldığı noktaya kadar izlemeyi sürdürdü. Araç, sola dönerek sahil yoluna sapmıştı.

On dakika kadar sonra, kapıda ikinci bir araba belirdi. İlkinden çok daha büyüktü ve bir çift at tarafından çekiliyordu. Peşinden de tıngırtılar eşliğinde altı tane atlı silahşor çıkmıştı. Araç yol ağzına gelince sürücüsü sağ tarafta kalan patikayı tercih etti ve ormana doğru yol almaya başladı.

"Tıpkı Lord Foldar'ın dediği gibi," diye mırıldandı tepedeki adam. Atının ipini çözerek hayvanın sırtına atladı ve dörtnala yol almaya başladı. Atını yolun dışından sürüyordu. Nihayet, ağır ağır ilerleyen arabanın epeyce önüne geçtikten sonra, patikaya çıktı ve hızını artırdı. Yol kenarına devrilmiş bir ağaca varınca dizginleri çekerek durdu. Yüksek yakalı, si-

yah, gösterişli bir kadife pelerin giymiş olan Foldar, ağaçların içinde belirdi. Siyah pelerininin içine yine siyah zincir zırhtan bir gömlek giymişti. Sol kolunda üçgen şeklinde bir kalkan taşıyordu. Uzun kılıcı, eyer topuzuna bağlı kınının içindeydi.

Foldar, atını adama yaklaştırdı. "Anlat," dedi.

Binici, bir an tereddüt etti. Foldar'ın dik bakışları karşısında kendisini asla rahat hissetmiyordu. Foldar, gözlerini bile kırpmıyordu.

"Küçük araba yirmi dakika önce yola çıktı," dedi. "Orman Muhafızı da içindeydi."

"Hani şu kesinlikle öldürdük dediğin Orman Muhafızı'ndan söz ediyoruz, öyle değil mi?" diye usulca sordu Foldar. Yardakçısı, atının sırtında rahatsızca kımıldandı.

"Evet, Lord Foldar. Özürlerimi sunarım. Düşündüm ki..."

Ama eşkıya lideri, sağ eliyle kaba bir hareket yaparak onu susturdu. "Zırvalamayı kes. İkinci araba da yola çıktı mı?"

"İlkinden on dakika sonra, lordum. Tam da tahmin ettiğiniz üzere, anayoldan, ormanın içinden geçiyor," dedi adam.

Foldar, adamın ona yaranma çabalarını küçümseme dolu bir tebessümle izliyordu.

"Ya diğer araba? Yem olan?" diye sordu.

"Küçük araba sahil yolunu seçti, lordum."

Foldar, bir an için durdu. *Beceriksiz bir kandırma denemesi,* diye düşündü, gerçi arabada yol aldığı için Orman Muhafızı'nı takdir etmiyor da değildi. Çevirdiği numaranın en azından o kısmı bir nebze yaratıcılık içeriyordu. Ama hilesinin işe yaramadığını görmek, onun için daha da gurur kırıcı olacaktı.

Gerçek saldırıdan kilometrelerce uzakta kalacak ve duruma müdahale edemeyecekti.

Tamamdır," dedi. "Şimdi hem yoldan hem de gözümün önünden kaybol."

"Emredersiniz, lordum," diye itaatkârlıkla cevap verdi adam. Ağaçların içinde Foldar'ın emirlerini bekleyen, tepeden tırnağa silahlı, bir düzine adama yaklaştılar.

"Sen, sen ve sen," diye haberci ile iki adamı işaret etti Foldar. "Yolun diğer tarafında konumlanın. Borumu çaldığım anda mümkün olduğunca çok ses çıkararak saldırıya geçin."

Adamlar, mırıldanarak emirleri anladıklarını belli ettiler. Yola çıkmak üzerelerdi ki, Foldar onları durdurdu.

"Ayakaltında dolaşmayın sakın," dedi. Hem emir hem de bir uyarıydı bu. Eliyle gitmelerini işaret etti ve adamlar atlarını sürmeye başladılar. Foldar, bakışlarını etrafındaki diğer adamların üstünde gezdirdi. "Refakatçilerin dikkati dağıtıldıktan sonra saldırıya geçeceğiz. Ama benim emrimi bekleyeceksiniz."

Süvariler, duyduklarını başlarıyla onayladılar. Öncü saldırıya seçilmedikleri için önderlerine minnettarlardı. Foldar'm, refakatçi askerler kendilerini dövüşe tamamen kaptırmadan asıl saldırıyı başlatmayacağını biliyorlardı. Seçmiş olduğu üç adam, sayıca kendilerinden üstün olan refakatçi birliğin karşısında muhtemelen can verecekti. Foldar o üç kişiyi, daha önce onu öfkelendirmiş olan askerlerin arasından seçmişti.

Vergi kafilesi yanlarına varmadan sesleri duyulmaya başlamıştı. Asker atlarının toynakları anayolun sert zemininde tıkırdıyor, arabanın dingili, birbirine sürten dişler gibi gıcır-

diyordu. Araç ve refakatçileri birden bir köşeyi dönerek görüş alanlarına girdiler. Askerlerin ikisi arabanın önünden, ikisi de arkasından ilerliyor, birer tanesi de yanları kolaçan ediyordu. Yolcu koltuğunda da tıpkı aracın sürücüsü gibi silahlı olan başka bir adam oturuyordu.

Askerlerin hepsi dikkat kesilmiş, gözleriyle yolun iki yanındaki ormanı tarıyorlardı. Gerideki muhafızlar yaklaşık otuz saniyede bir arkalarına dönerek gerideki patikayı kontrol ediyorlardı. Foldar, askerlerin seyahatin başında tetikte olacaklarını tahmin etmiş ve bu nedenle üç adamını grubun dikkatini dağıtmaları için yolun karşı tarafına göndermişti. Araba, adamlarıyla birlikte ağaçların içinde gizlendikleri yerin hizasından geçiyordu artık. Hemen yanındaki at, binicisi müdahale edemeden öne doğru bir, iki adım atacak oldu.

"Sessiz ol, seni ahmak," dedi atın sahibinin adını akima yazan Foldar. Adamın beti benzi atmıştı. Liderinin onu hatırlayacağını ve ileride bir şekilde cezalandıracağını biliyordu. *Şu baskının ardından gruptan ayrılsam iyi olacak,* diye aklından geçirdi.

Foldar'ın kemerinde fildişi ve pirinçten yapılma, küçük bir avcı borusu asılıydı. Boruyu dudaklarına götürüp mesafeyi ve arabanın hızını hesaplarken durakladı. Doğru zamanın geldiğine kanaat getirince boruyu usulca üfledi.

Doğal olarak refakatçi askerler de boru sesini duymuş ve sesin hangi yönden geldiğini saptamışlardı. Ellerini kılıçlarına atarak hep birlikte yolun sol tarafındaki ağaçlara doğru döndüler. Birden ortalık çığlıklar ve kafilenin sağ tarafından gelen ani toynak gümbürtüleriyle dolunca derhal o yöne döndüler.

Bir anlık bir şaşkınlık yaşandı. Kararsız adımlar atıyorlardı. Kıdemli olanları emirler yağdırıp adamlarını tam zamanında yolun sağından üstlerine saldıran atlılara doğru döndürdü.

ilk çarpışma anında, taarruzlarının itici gücü ve rakiplerini gafil avlamaları nedeniyle durum, saldırganların lehineydi. Askerler, haydutlar tepelerine binmeden önce güç bela bir savunma hattı oluşturabilmişlerdi. Bir tanesinin atı, son hızla üstüne çullanan bir haydut nedeniyle ayaklarının altından kayıp gitmişti. Bir diğer savunmacı da üst koluna aldığı kılıç yarasından fışkıran kanı durdurmak için gerilemek zorunda kalmıştı.

Ama saldırının baştaki o enerjisi kayboldukça haydutların durumu zorlaşmaya başlamıştı. Üzengilerinin üstünde ayağa kalkarak refakatçilerin liderine saldırmaya hazırlanan bir tanesi, yediği kılıç darbesiyle çabucak düştü. Artık beşe ikilik bir durum söz konusuydu. Askerler, hızla haydutların etrafını sardılar.

Yolun solundaki ağaçların içinde bekleyen Foldar, kıstığı gözleriyle askerlerin kendilerini dövüşe tamamen kaptırmalarını bekliyordu. Muhtemelen erken saldırıp hâlâ hayatta olan iki adamım kurtarabilirdi. Ama o ikisinin hayatı, umurunda bile değildi ve sabredip beklemesi halinde başarı şansının daha yüksek olacağının farkındaydı. At sırtında tek bir adamının kaldığını fark ederek hücum vaktinin geldiğine karar verdi. Kılıcını kaldırıp öne doğru savurarak adamlarının önünde ağaçların arasından çıktı ve konvoya doğru saldırıya geçti.

Önceden adamlarına tembihlemiş olduğu üzere, hiç ses çıkarmamışlardı. Ne bir savaş çığlığı ne bir meydan okuma

vardı. Yalnızca yumuşak çimlere basan toynakların boğuk tıkırtıları duyuluyordu.

Foldar, ön saldırıda hayatta kalan son adamının da vücuduna yandan giren bir kılıç nedeniyle atının sırtında sallanmaya başladığını fark etti. Askerler, beklediği üzere dövüşün sona erdiğini sanarak gevşemişlerdi. Bazıları kılıçlarını kınlarına yerleştirmekle meşguldü ki, içlerinden biri başını kaldırıp dörtnala üstlerine gelmekte olan grubu fark etti. Aralarında yirmi metre bile yoktu. Bir uyan çığlığı kopardı ve bu seferki saldırının hangi yönden geldiğini merak eden diğerleri, şaşkınlık içinde döndüler.

Foldar birden, uyan çığlıklannın ötesinden gelen bir başka ses duydu. Yambaşına ardı ardına inen oklann vızıltılanydı bunlar. Kulaklan saliseler içinde hedeflerini bulan okların çıkardığı boğuk saplanma sesleriyle doldu. Tam dört adamı bir anda yere düşerek hareketsiz kalmış, binicisiz kalan atlan taarruza birkaç metre daha devam ettikten sonra sırtlannda itici bir güç bulunmadığı için yavaşlayarak amaçsızca gezinmeye başlamıştı.

Bir çift vızıltı daha duyuldu ve iki adamı daha devrildi. Kalanlar da dizginlere asılarak arabadan ve refakatçilerinden uzaklaşmaya başlamışlardı. Foldar da kendi savaş atını kayarak durmaya zorladı ve ölümcül ok yağmurunun kaynağını aramaya başladı.

Aradığını buldu da. Altmış metre ötesinde, ağaçların arasından yanm düzine okçu çıkmıştı. Hemen yanlarmda, doru atının sırtındaki uzun boylu bir suret, atışları yönlendiriyordu. Foldar, kendine has alacalı pelerini olmadan da genç Orman

Muhafızı'nı tanımıştı. Ağır bir küfür koyuverdi. Adamın yanlarına nasıl bu kadar çabuk vardığını ve okçu birliğini nasıl bir araya getirdiğini merak ediyordu.

Ama bunları düşünecek zaman yoktu. Dokuz kişiden oluşan birliğinden geriye üç kişi kalmıştı. Kaderleri beklenmedik bir biçimde değişen refakatçi askerler de yüreklenerek üstlerine taarruz etmek üzere toparlanıyorlardı.

Hayatta kalan adamlarına "Kaçın!" diye bağırdı Foldar. "Dağılın! Yarın kampta buluşalım!"

Sözlerini duymuş olmaları ya da emirlerine uymaları, umurunda bile değildi. Savaş atını çevirip mahmuzladı ve kılıcının düz yanını bir kamçı gibi kullanarak hayvanı dörtnala koşturmaya başladı.

Ağaçların arasına giren kocaman atı, çalı çırpıyı ezip geçiyor, iri kütüklerin etrafından dolanıyordu. Dallar Foldar'm başına ve omuzlarına çarpıyor, eğilmekte geciktiği anlarda yüzünü çizip canını acıtıyorlardı. Aldığı çiziklerin etkisiyle gözüne yaşlar hücum etmişti ve hangi yöne gittiğini bile güçlükle seçebiliyordu. Fakat yoluna çıkan büyük engelleri atlatmak konusunda atma güveniyordu. Dallardan uzak durmak amacıyla, miğferi ön tarafta kalacak şekilde hayvanın yelesine doğru uzandı. Körlemesine ilerleyen hayvanın yavaşladığını hissettiği an, onu mahmuzlayarak yeniden hızlandırıyordu.

Birden ağaçların gölgelerinden hızla aydınlık bir yere çıktılar. Foldar başını kaldırdı ve önünde kilometrelerce uzanmakta olan açık çiftlik arazilerini fark etti. Hızla alçak, taş bir duvara doğru yaklaşıyordu. Durmaya yeltenen atının burnunu zorla duvara doğru çevirdi. İri hayvan kendisini toplayarak alçak

duvarın üstünden atladı. Foldar havada geçirdiği o birkaç sessiz saniye boyunca arkasından yaklaşan hızlı toynak seslerini duyabilmişti.

Nihayet atı yeniden toprağa indi ve Foldar, o hızla öne doğru savruldu. Dengesini koruyabilmek için hayvanın yelesine sarılmak üzere çılgınca hamle yaparken az kalsın kılıcını düşürüyordu. Yerine yeniden yerleşince arkasına döndü ve peşindeki toynak tıkırtılarının sahibini aramaya başladı.

Orman Muhafızı'nın zahmetsizce sırtına kurulduğu doru at, biraz önce geçmiş olduğu duvarın üstünden atlıyordu. Hayvan neredeyse anında yere inerek dörtnala koşusuna devam etmiş, hantal savaş atıyla arayı kapatmaya başlamıştı.

Foldar, etrafına bakındı. Her yanı açık arazilerle kaplıydı. En yakın ağaçlarla arasında en az iki kilometre vardı ve ormana ulaşacak kadar zamanı yoktu. Dönüp takipçisine bir göz attı. Orman Muhafızı tek başınaydı ve yalnızca bir kılıcı vardı. Alışılageldik Orman Muhafızı silahı olan uzun yayı ortalarda yoktu. Foldar'ın dudakları, yan tebessüm yan küçümseme dolu bir ifadeyle hafifçe büzüldü. Kılıcın Orman Muhafızlarının öncelikli silahlarından biri olmadığını biliyordu. Kendisiyse yıllar içinde sayısız savaşa katılmış olan, eğitimli ve tecrübeli bir kılıç ustasıydı. Kayışına tutturduğu kalkanı, dörtnala ilerleyen atının böğrüne çarparak hayvanı rahatsız ediyordu. Kaçmaya yeltenirken kalkanı elinden bırakmıştı. Sol kolunu usulca kayışlardan geçirerek kalkanı tutma yerinden yakaladı.

Savaş atını yarım daire çizecek şekilde döndürdü ve mahmuzlayıp takipçisine doğru koşturmaya başladı.

Gilan, haydutların liderinin yön değiştirdiğini fark edince başını anlamlı anlamlı salladı. Foldar'ı takibe koyulurken yayını okçu takımının başındaki Bran'a fırlatmıştı. Kara pelerinli suretin ağaçların sık olduğu bölgeye yöneldiğini fark etmişti. Alaz, iri ağaç kütükleri ile alçak, sarkık dalların arasından yolunu bulurken yayı, rahat ilerlemesine engel olacaktı. Ayrıca Crowley, mümkünse Foldar'ı canlı ele geçirmesi ve yargılanması için adaletin huzuruna çıkarması talimatını vermişti. Bu da adamı uzaktan okla vurmak yerine göğüs göğse dövüşte alt etmesi gerektiği anlamına geliyordu. Savaş atının yere vuran toynaklarının gümbürtüsü etrafta yankılanırken, kılıcını kınından çekti. Alaz'ın altında gerildiğini hissetti.

"Bekle," diye mırıldandı. Hayvanın kulakları, emri anladığını belli edercesine hafifçe dikildi.

Foldar, kendisinin ve Gilan'in sağ yanını dövüşe maruz bırakacak şekilde yaklaşıyordu. Uçurtma şeklindeki kalkanını vücudunu korumak amacıyla eyer topuzu boyunca yatay bir açıyla tutuyordu ve uzun kılıcını kaldırmış, saldırmaya hazırlanıyordu. İş, saniyelere kalmıştı artık...

"Şimdi!" diye bağırdı Gilan, gerçi emri vermesine gerek de kalmamıştı. Dizleriyle uyguladığı ani baskı ve dizginleri çekişi, Alaz'a ondan ne istediğini açıkça belli ediyordu.

Doru kısrak, hafifçe sağına doğru sıçradı ve Foldar hamle yapamadan, hızla savaş atının önüne doğru kıvrıldı. Foldar, atının sırtında dönmeye çalışsa da belli bir açıyla tuttuğu kalkanı, hare-

ketini engelliyordu. Gilan ve Alaz, hafifçe süzülerek soluna geçmişlerdi. Foldar sol eliyle tuttuğu dizginlere sertçe asıldı ama kalkan bir kez daha hareketine engel oldu. Savaş atı beceriksizce sendeleyerek gelişigüzel hareketlerle sola dönmeye başladı.

Alaz'ın hareketlerinde ise en ufak bir yalpalama ya da hantallık belirtisi yoktu. Gilan'm yönlendirmesiyle şaha kalkmış ve bir dansçı gibi, hareketlerine ara vermeden yönünü değiştirmişti. Ön toynakları yeniden yere değdiğinde, savaş atma doğru dörtnala koşmaya başlamıştı bile.

Foldar'a sol arka tarafından hücum ettiler. Dizginlere asılan ve atının sağ böğrünü çılgınlar gibi mahmuzlayan haydut, hâlâ sola dönmekle meşguldü. Son hızla yaklaşan Alaz, omzuyla dengesini bulamayan iri savaş atının sağrısına, eyerle hayvanın sol omzunun ortasına bindirdi.

Alaz, kendisini şiddetli çarpışmaya hazırlamıştı. Foldar'ın atı ise buna hazırlıklı değildi. Dengesini kaybederek yana doğru savruldu ve ayaklan yerden kesilerek devrildi. Hayvan dengesini yeniden bulacak mıydı yoksa binicisi onun altında kalıp ezilecek miydi? Foldar'm bunu tahmin etmek için yalnızca bir saniyesi vardı. Ayaklannı üzengilerden kurtararak yere sıçradı ve kalkanının üstüne konarak darbenin etkisini azaltmak amacıyla yuvarlandı. Atı, nemli zemin boyunca birkaç metre kaydıktan sonra toynaklarıyla havayı tehlikeli bir şekilde dövmeye başladı. Ardından, birden yalpalayarak ayaklandı ve homurdanarak oradan kaçmaya başladı.

Foldar usulca ayağa kalkarken Gilan da Alaz'in sırtından iniyordu. Ucunu aşağı çevirdiği kılıcını hafifçe kaldırarak eşkıya liderinin birkaç metre ötesinde durdu.

“Teslim olmam öneririm,” dedi alçak sesle. “Kılıcım yere bırak.”

Foldar, haşin bir kahkaha attı. “Demek önerin bu, ha?” dedi. “Ben de sana arkanı dönüp yoluna gitmeni öneriyorum. Gidersen belki hayatını bağışlanın. Bu iş seni aşar, Orman Muhafızı. Arkasına saklanacağın uzun yayın yok yanında.”

Foldar, ciddi bir hata yapıyordu. Orman Muhafızları hakkında kısıtlı bilgiye sahipti ve yaşadıkları zamanlarda bilgisizlik, tehlikeli bir şeydi. Orman Muhafızlannın usta okçular olduklannı biliyordu. Kılıç eğitimi almış olan bir Orman Muhafızı’ndan söz edildiğini daha önce hiç duymamıştı. Anladığı kadanyla, bu karşılaşmada durum kendi lehineydi. Planlannı bozan bu genç adamı öldürmekten büyük keyif alacağını düşündü. Gilan’ın, tehditkâr sözlerine bir tepki vermesini bekledi. Ama uzun boylu Orman Muhafızı, sessizliğini koruyordu.

“Hem burada ne işin var ki senin?” diye sordu Foldar birden. “Yem olarak önümüze attığın arabanın içinde görülmüşsün. Atın da arabanın arkasına bağlıymış. Buraya nasıl bu kadar hızlı gelebildin?”

Tebessüm etme sırası Gilan’daydı. “Yem mi dedin?” dedi. “Haa, şu erken yola çıkan küçük arabadan söz ediyorsun. Yem falan değil ki o, gerçek vergi arabası. Artık kilometrelerce uzaktadır. Ben o arabaya hiç binmedim. Pelerinimi genç bir askere vermiştim.”

“Ama ya atın...”

“Ne tuhaf, değil mi? Alaz’ı dün gece şatonun dışında bırakmıştım. Ahırda doru bir at vardı. Onu ödünç alarak arabanın arkasına bağladım. Birbirlerine çok benziyorlar, ama

onun hadım edilmiş bir aygır olduğunu fark etmeliydiniz. Benimkisiyse safkan bir kısraktır. O kadar yakma girmediniz herhalde."

Foldar, oyuna getirildiğini kavrayınca tereddüt etti. "Bana dediler k i . . A n i d e n sustu. Ama Gilan, sözlerini duymuştu.

"Evet. Eminim denmiştir. Sana paranın büyük arabada olduğu söylendi. Öyleydi de. Ama dün gece, paranın yerini bir kez daha değiştirdim. Gecenin oldukça geç bir saati olduğunu söyleyebilirim sana. Başka da kimse bilmiyor. Senin şu muhbirin bilmediği kesin. Kimdi ki o bu arada?"

"Bunu asla öğrenemeyeceksin," dedi Foldar. "Öğrensen bile bir işine yaramazdı..

Saldırıya geçerken hâlâ konuşuyordu. Rakibini gafil avlamaya yönelik, eski bir numaraydı bu. Ama Gilan, tecrübeli bir savaşçıydı. Foldar'ın üç hızlı kılıç hamlesini hafifçe gerileyerek kolaylıkla karşıladı. O ilk şiddetli ve süratli saldırının ardından temkinli bir şekilde daireler çizmeye, birbirlerini süzmeye başladılar. Gilan, Foldar'ın usta bir silahşor olduğunu görebiliyordu. Ayrıca sol kolundaki uzun kalkan da adama avantaj sağlıyordu. Gilan'm hamlelerini kalkanıyla karşılayıp kılıcını sağa atarken kendi kılıcıyla karşı darbeler vurabiliyor ve Orman Muhafızı'nı bu darbeleri karşılamak üzere alelacele toparlanmaya zorluyordu. Gilan'ın darbelerini kılıcıyla karşıladığı anlarda ise kalkanını bir hücum silahı olarak kullanıyor, onu şiddetle savurarak genç Orman Muhafızı'nı gerilemeye zorluyordu. Gilan'in, kanun kaçağına avantaj sağlayan kalkan konusunda bir şeyler yapması gerekiyordu.

Kılıcım diğer eline almaya karar verdi.

Foldar'ın yüzünde bir an için beliren şaşkınlık ifadesini fark etmişti. Siyahlara bürünmüş silahşor, birden yeniden öne atılarak kılıcını Gilan'm başına doğru savurdu. Ama işler değişmişti şimdi. Gilan, kılıcını sol elinde tutuyordu ve Foldar'ın hamlelerin büyük bir kısmını kılıcıyla karşılaması gerekiyordu. Kalkanını kullanabilmesi için onu vücudunun etrafından döndürmesi ve kılıç kolunu rakibinin önünden çekmesi gerekiyordu. Ayrıca Gilan'm saldırıları artık Foldar'ın sağından -geniş kalkanıyla koruyamadığı yanından- gelmeye başlamıştı.

Foldar, bu yeni duruma uyum sağlayabilmek için aceleyle geriledi ama pek de başarılı olamamıştı. Gilan, saks bıçağını kınından çıkarmış ve sağ eline almıştı bile. Soluyla Foldar'ın kılıç hamlelerini karşılıyor, hemen ardından güçlü saks bıçağıyla karşı saplama hamlelerine girişiyordu.

Bunu ikinci yapışında, Foldar'in kaburgalarına uzun bir çizik atmayı başarmıştı. Saks bıçağı Foldar'ın cübbesinin altındaki zincir zırhı rahatlıkla yarıp geçmişti. Haydut, acıyla inleyerek kaldırdığı kalkanıyla vücudunu korumaya aldı.

Bu hareketiyle Gilan'a, miğferini hedefleyen, tepeden bir saldırı yapma imkânı vermişti. Genç Orman Muhafızı, Foldar'in kılıcını kullanmasına fırsat vermeksizin, yukarıdan aşağıya doğru birkaç kılıç darbesi vurdu ve rakibini kalkanını kaldırmaya zorladı.

Darbelerden biri kalkanın sağladığı korumayı delmiş, kanun kaçağının miğferini bulmuştu. Foldar, geriye doğru tökezleyerek tek dizinin üstüne çöktü. Kesik kesik, hırıldanarak nefes alıyordu.

“Sana teslim olma fırsatı veriyorum,” dedi Gilan usulca. “Bir tek hakkın var.”

Gilan, zorlu bir okulda eğitim görmüştü. Kılıcını sol eliyle kullanırken bile Foldar’dan daha yetenekli olduğunun farkındaydı. Ama aynı zamanda, bu tür bir düellodaki risklerin de farkındaydı. Ayağının bir an için kayması, nemli toprak üstünde atılacak tek bir yanlış adım, felaketi olabilirdi. Okuduğu savaş okulunda, ona rakibine teslim olma fırsatı vermesi öğretilmişti. Ama yalnızca bir hak tanımalıydı, daha fazla değil.

“Asıl sen teslim ol!” diye hırladı Foldar. Bacaklarının arkasından güç aldı ve yaylanarak ayağa kalktı. Savurduğu kılıcı, uzun boylu rakibini arıyordu. Gilan hamlenin geldiğini Foldar harekete geçmeden hemen önce adamın gözlerinden okumuştu. Kılıcı saks bıçağıyla karşılayıp bir bilek hareketiyle sağma attı. Foldar, beceriksizce dönmek zorunda kalmış ve korunmasız sırtını Gilan’ın kılıcına dönmüştü.

Kendini toplamaya çalışırken kürek kemiklerinin arasına bir şeyin saplandığını hissetti. Yakıcı bir acı, tüm vücuduna yayılıyordu.

Bitkin bir sesle “Aaaah... aaah,” diye inledi. Neler olduğunu hâlâ kavrayamamıştı. Kılıcının birden güçten kesilen parmaklarının arasından kaydığını hissetti. Hızla çimlere doğru yaklaşıyordu.

Gilan, kılıcını çekerek geriye doğru bir adım attı. Foldar, çimlerin üstüne yüzüstü devrilmiş, siyah pelerini kanla kaplanmıştı. Gilan, omuz silkti. Crowley, ondan kanun kaçağını mümkünse canlı yakalamasını istemişti. Ancak Gilan’ın anla-

yışma göre, “mümkünse” hayatım riske atmayı içeren bir ifade değildi.

“Belki de böylesi daha iyidir,” dedi. “Nasılsa kaçmanın bir yolunu bulacaktı.”

66T7oldar öldü demek. Çok şükür.” Douglas konvoy saldırısını anlatan Gilan’ı dinlerken çalışma odasını adımlıyordu. “Unutma ki parayı küçük arabaya koyup yanma koruma vermeyerek büyük bir risk almıştın.”

Gilan, boş verin dercesine bir el hareketi yaptı. “Pek sayılmaz. Foldar’ın muhbirinin ona paranın büyük arabada olduğu bilgisini vereceğinden emindim.”

Baron Douglas’ın Gilan’ın kararlı bakışlarıyla karşılaşan gözleri, bir anlığına kısılmıştı. Birden bakışlarını onunkilerden kaçırdı.

“Hımm. Evet. Şu muhbir. Onun kim olduğuna dair bir fikrin var mı?”

“Şey,” dedi Gilan kasten, “paranın arabalardan büyük olanına yükleneceğini ikimizden başka yalnızca bir kişi biliyordu.”

“Philip mi?”

Gilan, başını evet anlamında salladı. “Aynen.”

Baron, başını kederle iki yana salladı. “Bunu ondan asla beklemezdim! Senelerdir yanımda çalışıyor. Kazanç büyük

olunca şeytana uydu galiba.” Derin bir iç geçirdi. Bu meseleden hiç hoşlanmadığı açıkça anlaşılıyordu. “Çağırtalım da gelsin öyleyse.”

“Lütfen,” dedi Gilan.

Birkaç dakika boyunca sessizce Philip’in yanlarına gelmesini beklediler. Kâhya, baronun çalışma odasına temkinli adımlarla girdi. Bakışları önce Orman Muhafızı’na, ardından da barona gitti. Günün erken saatlerinde yaşananlardan tabii ki haberi vardı. Vergi parasının yerini bilmesi gereken az sayıdaki kişiden biri olarak zan altında olduğunu kavrayacak kadar akıllıydı.

“Bunu neden yaptın, Philip?” diye lafa girdi baron. Sesinden hayal kırıklığı okunuyordu.

Kararsız bir sesle “Lordum?” diye cevap verdi Philip. O ana dek kesin bir şey söylenmemişti ama onu suçlayacaklarının farkındaydı.

Gilan, elini kaldırarak baronu durdurdu.

“Ben devralabilir miyim, Baron Douglas?” dedi. Baron, sorgulamaya devam etmesi yönünde bir el işareti yaptı ve ellerini ihanete uğramış bir havayla arkasında birleştirerek sırtını döndü.

“Philip,” dedi Gilan usulca, “Ambrose’un evinde ne arıyordun?”

Baron, birden arkasına döndü. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Philip’in yüzünden de şaşkınlık okunuyordu. Ama Gilan’ın neden söz ettiğini anlamıştı.

“Ambrose mu?” dedi Douglas. “Ambrose da kimmiş?”

“Köydeki zengin tüccarlardan biri,” dedi Gilan. “Philip in ona borcu vardı.”

Kâhya, başını eğerek “O meseleden haberin var mıydı?” dedi. Sesi o kadar alçak çıkmıştı ki zar zor duyuluyordu. Baron, öne çıkmış ve başını eğmiş, ona bakamaz halde süklüm püklüm oturan ufak tefek adamın karşısına bir kule gibi dikilmişti.

“Yani baronluğuna ihanet etmek için Foldar’dan para mı aldın?” dedi. “Bana ihanet etmek için?”

Philip, acı ve hayret dolu bir ifadenin yerleştiği yüzünü yukarı kaldırdı.

“Foldar mı?” dedi. “Ben Foldar’dan asla para almadım, lordum. Size yemin ederim.”

“Öyleyse borcunu nasıl kapattın?” diye öfkeyle gürledi baron. Philip’in başı yine önüne düşmüştü. Cevap verecek olduysa da Gilan, ondan önce davrandı.

“Toplanan vergilerden aşırdı,” dedi. Her iki adamın da şaşkın bakışlarını üstüne çekmişti.

“Ne yaptı dedin?” diye sordu baron. Philip, yine cevap vermekte gecikmişti.

“Geri ödemeyi planlıyordum! Yemin ederim. Ödedim de zaten.”

“Biliyorum,” dedi Gilan. Bakışları baronun üstündeydi şimdi. “Philip, son birkaç aydır geceleri Ambrose ve köydeki diğer bazı tüccarlar için çalışıyor. Geçen gece elinde büyük bir para çuvalıyla Ambrose’un evinden çıkıp şatoya gelirken onu takip ettim. Parayı hâzineye koydu. Elinde ayırt etmesi kolay, beyaz bir çuval vardı. Geçen gece arabaya vergi paralarını

yüklerken o çuvalı gördüm. Şöyle düşündüm; eğer vergi paralarını çalması için Foldar'a yardım etmeyi planlıyorsa, kendi çaldığı parayı getirip de neden yerine koysun?"

Hiçbir şey anlamadığı anlaşılan bir tavırla "Ama... bu tüccarlar için ne yapmış ki?" diye sordu baron.

Philip, bir kez daha utancından yerin dibine geçiyordu. "Muhasebe hesaplarına yardımcı oluyordum. Kayıtları çok kötü tutuluyordu ve yükümlü oldukları miktarın çok üstünde vergi ödüyorlardı. Ödeyecekleri vergileri nasıl azaltabileceklerini gösterdim onlara. Hizmetlerim için bana ödeme yaptılar ve ben de yeterince para kazanınca hâzineden ödünç aldığım parayı yerine koydum." Gilan'a yalvarırcasına bir bakış attı. "Yaptıklarımın bütünüyle yasal olduğuna dair yemin ederim."

Gilan, tebessümünü gizledi. "Olabilir. Ama ahlaki yönü tartışılır. Vergiyi ilk elden toplayan kişi olman itibariyle ortada aleyhinde bir çıkar çatışması bulunduğu iddia edilebilir." Yeniden barona döndü. "Aslına bakılırsa, lordum, hain Philip değil."

"Kim öyleyse?" diye sordu Douglas.

Gilan, kırpmadığı gözlerini adama dikmişti. Birkaç saniye sonra, baron, önüne baktı. Gilan, usulca konuşmaya başladı.

"Sîzsiniz, lordum."

"Ben mi? Saçmalamasana!" Baron, esip gürleyen sesine geri dönmüştü. "Foldar için neden Baronluğa ve Krallığa ihanet edeyim ki?"

"Her zamanki sebepler olduğunu sanıyorum. Muhtemelen para öncelikli bir rol oynuyordur. Ayrıca isyan sırasında Foldar ve Morgarath ile gizlice işbirliği yaptığınızdan şüpheleni-

yorum. Foldar belki de, kendisine yardım etmemeniz halinde bu gerçeği devlet yetkililerine bildirmekle tehdit ediyordu sizi. Yargılanmanız sırasında tüm gerçeklerin su yüzüne çıkacağından eminim."

"Çok saçma!" diye bağırdı Douglas. Sesini yükselttikçe masumiyetini kanıtladığını zannediyor olmalıydı. "Foldar'la nasıl işbirliği yapabilirim ki ben? Herifi hayatımda bir kez olsun görmedim!"

"Buraya geldiğimde de aynı şeyi söylemiştiniz," dedi Gilan. "Sonra, geçen gün, bana şöyle dediniz: *Adamın gözleri bile insanın tüylerini diken diken etmeye yetiyor. Tıpkı bir yılanın gözleri gibi, soğuk ve cansızlar.* Hiç görmediğiniz bir adam hakkında söylenmiş ilginç sözler bunlar."

Baron, çaresizce etrafına bakmıyor, kendine bir kaçış yolu arıyordu. Birden masasının üstündeki hançere doğru hamle yaptı.

Ama Philip, ondan hızlıydı. Öne atılarak yakaladığı ağır mürekkep hokkasını ve içindeki mürekkebi baronun suratına fırlattı. Douglas tökezleyerek gerilemeye ve gözlerine dolan yoğun mürekkebi ovuşturmaya başladı.

"Kendi işlediğin suç nedeniyle beni astıracaktın, ha!" diye bağırdı Philip. Baron gözlerini ovuştura ovuştura nihayet kısmen görebilmeye başlamıştı. Gilan'm kılıcını burnunun dibinde buldu. Orman Muhafızı gülümsüyordu ama hiç de şaka yapıyormuş gibi bir hali yoktu.

"Bu öğleden sonra Araluen Şatosu'na doğru yola çıkıyoruz," dedi. "Aslına bakarsanız, yolda kaçma denemesinde bulunmanızı tercih ederim."

Douglas, bu kez Gilan'ın bakışlarına karşılık vermeyi başarmıştı. Orman Muhafızı'nın gözbebeklerinde gördüğü kararlı ifade, ümitsizliğe kapılmasına neden oldu. Kaçış denemesinde falan bulunmayacağına o an, oracıkta karar verdi. Gilan, iç ceplerinin birinden çıkardığı deri ve tahta kelepçeleri Philip'e fırlattı.

"Şunu bizimkinin ellerine takıver, olur mu?" diye sordu. Kâhya, başıyla onayladıktan sonra bir an duraksadı.

"Baron gidince şatoyu kim yönetecek?"

Gilan, kararsız bir ifade takındı. "Şimdilik sen yönetecek-sin sanırım. Daha sonrasına bakacağız. Sen sadece vergilerin Kral'a düzgün bir şekilde ulaşmasına dikkat et, olur mu?"

Philip, baronun ellerini arkasından bağlarken duyduklarını başını art arda sallayarak onaylıyordu. "Elbette. Vergilerini kuruşu kuruşuna alacaktır." Hafifçe tebessüm etmekten kendisini alıkoyamadı. "Daha fazlasmı değil."

"O kadarı yeterli zaten," diyerek kılıcını kınına yerleştirdi Gilan ve kolundan yakaladığı Douglas'ı kapıya doğru itmeye başladı. Tam çıkarlarken arkasına döndü ve çalışma odasının zeminine dökülen mürekkebi temizlemek üzere yere çöken kâhyaya bir göz attı.

"Kalem, kılıçtan keskindir diye duymuştum," dedi. "Ama mürekkep hokkasının hançerden keskin çıkacağım hiç bilmezdim."

GÖÇ€B€L€R

İŞ----------Sı

BİR

Tarbus Nehri

Redmont Baronluğu

Ticaret teknesi, aslında kocaman bir saldan -suda yüzmesini sağlayan yarım düzine geniş kütüğün üstüne yerleştirilmiş dümdüz bir güverteden- ibaretti. Güvertenin ortasına muşambalarla örtülmüş çuvallar yığılmıştı. Bunların içinde hayvan derisi, yün, hububat ve kumaş vardı. Arkadaki güverte kamarası, az sayıdaki tayfa için barınak işlevi görüyordu. Kaptan, geminin kıç tarafındaki platformun üstünde, dümen görevi gören uzun bir küreğin başındaydı. Teknenin dört küreği daha olsa da o an yalnızca iki tanesi kullanılıyor, bu nedenle tekne, Tarbus Nehri'nin hafif akıntılarından biraz daha hızlı yol alıyordu. Ayrıca rüzgârın uygun yönden esmesi halinde, bodur direklerine çekecekleri kare şeklindeki ana yelkenlerini de kullanabilirlerdi.

Malları saldan bozma tekneyle taşımak, onları nehrin ağzındaki pazarlara ulaştırmak için etkili bir yöntemdi. Aksi tak-

dirde karadan öküz arabalarıyla üç haftalık bir yolculuğu göze almalan gerekiyordu. Ticaret teknesi, nehirdeki tüm zorlu dönemeçlere rağmen yolculuğun süresini beş güne indiriyordu. Wensley'nin çiftçileri ve değirmencileri ile nehir kıyısındaki yarım düzine köy, mallarını satmak için bu yöntemi tercih ediyordu. Teknenin kaptanı, mallarını onlardan satın alıyor ve nehrin aşağısında üstüne kârını koyarak satıyordu. Üreticiler pazar fiyatından daha azma razı oluyorlardı belki ama aynı zamanda uzun, zahmetli ve ya mallarım çalınırsa, korkusu taşıdıkları bir yolculuktan kurtulmuş oluyorlardı.

Tekne ticareti yapanların karşı karşıya kaldığı tehlikelerden biri de soygundu. Son zamanlarda, nehirdeki korsanlık olayları çok artmıştı. Halt'un bir keresinde Will'e dediği gibi, "Birileri ne zaman böyle iyi bir fikir ortaya atacak olsa, başkaları da onları soymak için sıraya giriyordu."

Tekne, nehirdeki keskin bir dönemece yaklaşıyordu. Kaptan ve kürekçiler hantal tekneyi sol kıyıda girinti yapan kum yığınlarının uzağında, akıntının ortasında tutabilmek için var-güçleriyle çabalıyorlardı. Tekne, dönemeci ağır ağır, akıntıya belli bir açı yapacak şekilde döndü. Dümenci, uzun küreğini kullanarak tekneyi sabit tutuyordu. Bir yandan da kürekçilere küreklerini akıntıyla yeniden hizaya geldiklerinden emin oluncaya dek, yaklaşık altı kez farklı yönlere -birini ileri, diğerini geri- çekmeleri emrini veriyordu. Akıntıyı kaybetmeleri halinde, kısa sürede kontrolden çıkıp usulca dönmeye başlayacaklarının farkındaydı. Sonrasında, tekneyi bir sonraki dönemeç için doğru konuma getirmek çok daha zor olacaktı.

Kaptan, tekne yeniden düzleştikten sonra, kürekçilere -yani oğullarına- seslenerek gevşeyebileceklerini söyledi. Oğlanlar

birkaç dakika önceki gibi sakin sakin kürek çekmeye devam ettiler. Kaptan birden gerildi. Gözüne sağ kıyıdaki sazlıkların arasında bir hareketlenme çarpmıştı.

"Oswald! Ryan!" diye seslendi. "Kürekler! Canlanın bakalım!"

Uyarısını tamamlayamadan, sazların arasından ince, uzun bir tekne çıkmış ve üstlerine doğru gelmeye başlamıştı. Güvertesinde çok sayıda tayfası -yaklaşık on beş kişi kadardılar- ve sekiz kürekçisi vardı. Kaptan teknesini sol kıyıya doğru çevirdi. Oğullan da yeniden tüm güçleriyle kürek çekmeye başlamışlardı.

Diğer tekneyle yarışabilmelerine imkân yoktu. Tek şansları, bordalanmadan -yani korsanlar gemilerine bindirip güverteye çıkmadan- önce kıyıya yanaşmak ve ağaçların arasına girip kaçmaktı. Yüklerini yitireceklerdi belki ama hiç değilse hayatta kalacaklardı. Diğer teknenin tepeden tırnağa silahlı tayfalarından onlara doğru tehdit ve küfür dolu haykınşlar yükselmeye başlamıştı.

Reisleri teknesinin pruvasında durmuş, uzun kılıcını sallıyordu. "Kaçmayın!" diye seslendi. "Kaçmaya devam ederseniz hepinizi öldürürüz!"

Ticaret teknesinin kaptanı, tehdit karşısında başını iki yana salladı. Korsanlar onları her durumda öldüreceklerdi nasılsa. Geçtiğimiz aylarda, nehir kıyılarına bir düzine tüccarın cesedi vurmuştu. Bir daha ne tüccarların teknelerini ne de taşıdıkları yükü gören olmuştu. "Yolumuzu kesiyorlar!" diye seslendi, ama oğullan da olan biteni görebiliyorlardı. Korsan teknesi, hızla geminin baş tarafına yaklaşmıştı.

Birden, yük muşambasının altından bir ses duyuldu.

“Senin oğlanlan kıç tarafına al o zaman. Korsanlar güverteye ayak bastıklarında bize haber ver.”

Kaptan, başıyla onayladı. “Oswald! Ryan! Kürekleri bırakıp yanıma gelin!”

Kaslı kürekçilerin ikinci bir uyarıya ihtiyaçları yoktu. Kürekleri ıskarmozların* içine bırakarak dümen platformuna koştular ve el altında bekleyen ağır, çivili sopalarını kaptılar. Kürekler durunca tekne de bir kez daha usulca dönmeye başlamıştı. Kaptan, dümen küreğini sola çevirerek tekneyi elinden geldiğince düzleştirdi.

Korsan gemisi, hızla üstlerine geliyordu. Aralarında yalnızca birkaç metre kalmıştı. Korsan reisi salın üstüne sıçramaya hazır bir şekilde çömelmişti. Gemi, ticaret teknesine hafifçe çarptı ve kaba tahtaların birbirine sürtünmesinden çıkan gıcırtıların eşliğinde yavaşça dönerek tekneye paralel durdu. Reis, gemiler çarpıştığı anda rakip geminin güvertesine atlamış, adamlarına bağırarak peşinden gelmelerini emretmişti. Yarım düzine korsan arkasında sıra olmuş, salın üstüne sıçramayı bekliyordu.

“Bordalıyorlar!” diye bağırdı kaptan. Birden çuvalların üstündeki muşambanın bir kısmı açıldı ve yeşilli grili kıyafetlere bürünmüş iki kişi, saklandıkları yerden çıktı.

İkisinin de elinde kocaman, uzun birer yay vardı ve kirişlerine ok sürmüşlerdi.

“Kral’m Orman Muhafızları!” diye bağırdı soldaki. “Silahlarınızı bırakıp teslim olun!”

*** Kürekli teknelerde küreğin bağlanması ya da oturması için kullanılan aygıtlar. (Ed. N.)**

Korsanların reisi, bir an afalladı. Orman Muhafızlarının aniden belirmesiyle şaşkınlıktan donakalmıştı. Zihni hızla çalışmaya başladı. Adamlarıyla birlikte korsanlık yaparken yakalanmıştı. Suçlarının cezası asılarak ölmekti; en azından liderleri olarak onu asacakları kesindi. Atabileceği tek bir mantıklı adım vardı. Anlaşılmaz bir şeyler hırıldanarak öfkeyle adamlarına döndü.

"Öldürün şunları! İkisini de gebertin!" Pelerinli suretlere yaklaşmaya başladı.

"İstediğim cevap bu değildi," dedi Halt usulca. Yayını kaldırıp nişan aldı ve reis ikinci bir adım atamadan okunu fırlattı.

Kara gövdeli, kalın ok korsanı göğsünün ortasından vurarak geriye, küçük ticaret teknesine adım atmaya çalışan adamlarına doğru savurdu. İnce korsan gemisi öndekilerin sendelemesiyle tehlikeli bir biçimde yalpalamaya başlamıştı. Korsanlardan biri nehre düştü. Diğerleri ise geriye, kürekçilerin üzerine doğru savruldular. Sonuç tam bir curcunaydı. Birden içlerinden biri kontrolü ele aldı.

Okçuluktaki yetenekleri efsanevi olan Orman Muhafızlarının karşısına çıkmak, çaresiz nehir tüccarlarını öldürmeye benzemiyordu.

Korsan, dümenciye dönerek "Gidelim buradan!" diye bağırdı. Hemen ardından da üstlerine devrilen arkadaşlarından kurtulmaya çalışan kürekçilere dönerek haykırmaya başladı.

"Çekin şu kürekleri, lanet olasıcalar! Çıkarın bizi buradan!"

Korsan teknesinin güvertesinde yavaş yavaş düzen hâkim olmaya başlamıştı. Halt, kendi kürekçilerine dönerek parmağıyla korsan gemisini işaret etti.

“Kancalar! Yakalayın şunları! Çabuk!”

Korsan dümencisi yekeyi ileri geri hareket ettirdikçe iki gemi birbirinden aynlmaya başlamıştı. Oswald ve Ryan, artık gerek duymadıkları sopalarını bırakarak öne atıldılar. Oswald, hazırda duran üç bacaklı bir borda kancasını kaptı ve onu başının üstünde çevirdikten sonra fırlattı.

Kanca, peşindeki sağlam halatı peşinden sürükleyerek gemilerin arasındaki boşluğu aştı ve korsan gemisinin kıç küpeştesine takıldı. Oswald, hemen ipe asılarak keskin uçların ahşaba saplanmalarını sağladı ve korsan gemisini kendilerine doğru çekmeye başladı.

Ryan da bu sırada ıskarmozların içindeki uzun küreklerden birini kapmış ve kardeşi korsan teknesini çekerken o da küreği uzatarak gemilerin arasına sıkıştırmıştı. Böylece korsanlan ticaret teknesinden üç metre ötede kapana kıstırmıştı.

Halt ve Will, teknenin pruvasına doğru yürüdüler. Uzun yaylarını tehditkâr bir biçimde korsanlara doğrultmuşlardı.

“Kesin şu ipi!” diye bağırdı korsan dümencisi. Adamlarının oklanmaktan korkarak kımıldamadığını fark edince kemerindeki geniş kamayı çekerek yekeyi bıraktı ve borda kancasına doğru yürümeye başladı.

Will’in yayı tıngırdadı. Ok vızıltıyla pruvayı aştı ve böğrüne saplandığı dümenciyi geriye doğru savurdu. Will, onu yaralamak üzere koluna nişan almış, ama adam son anda hareket ederek kaburgalarını açığa çıkarmıştı.

Başına gelenleri anlayınca, dehşetle genç Orman Muhafızı’na baktı. Kama elinden kayıp tangır tungur teknenin tahtalarına düştü ve dümenci, yana doğru devrildi. Ayağı takı-

lip vücudu küpeştenin üstünden sarkınca gemi de aniden yan yatmıştı. Neyse ki tayfalardan biri ölü arkadaşını bacaklarından tutup suya atmayı akıl etmişti. Tekne yeniden düzeldi ve dümencinin vücudu, akıntıyla uzaklaşmaya başladı. Cesedin etrafındaki su, yavaş yavaş kırmızıya boyanıyordu.

"Silahlarınızı suya atın!" diye emretti Halt. Bir an kimse tepki vermeyince yayını hafifçe kaldırdı. Bıçaklar, sopalar, baltalar ve kılıçlar bir anda nehrin kahverengi sularına düşmeye başladı.

"Oswald, bağla şu ipi," diye emretti Halt. Nehir tüccarı, kancanın ipini aceleyle teknedeki babalardan birine bağladı. Halt, bakışlarını korsanlardan bir an olsun ayırmıyordu. Nehrin sol yakasındaki sığ kumlan işaret etti.

"Asılın küreklere!" diye bu kez korsanlara emretti. "Şuradaki kum birikintisine kadar çekeceksiniz bizi!"

Korsanların altısı, kürek başına geçtiler. Aradaki ipin gerilmesiyle birlikte hafifçe yavaşlasalar da tepeleme yüklü salı peşlerinden çekiyorlardı. Oswald ve Ryan da Halt'un işaretiyle kürek başına geçmişlerdi.

Halt, salın kumlara sürtündüğünü fark edince yanındaki Will ile birlikte diz seviyesindeki suya atladı. Uzun yaylan, korsanları tehdit etmeye devam ediyordu.

"Aşağı inin," diye emretti Halt. "Kumun üstüne yüzüstü uzanın. Kımıldayanı anında vururum."

Tayfalar, bir an için tereddüt ettiler. Karşılarında yalnızca iki okçu vardı. Ama sonunda mantıklan galip geldi. Silahsızlardı ve okçulann ikisi de Orman Muhafızı'ydı. On saniye içinde art arda dört ya da beş ok atabilirlerdi. İki adamlannı şimdiden

kaybetmişlerdi ve hayatta kalma şansları çok düşüktü. Usulca ve gönülsüzce kıyıya inerek kumlara yüzüstü uzandılar.

"Ellerinizi arkanızda kavuşturun," diye emretti Halt. Korsanlar dediğini yapınca ticaret gemisinin tayfalarına döndü.

"Ryan, Oswald, bağlayın şunları lütfen."

İki kardeş, buna dünden hazırdı. Gün içinde hazırlamış olduklan kısa iplerle hareketsiz yatan korsanların aralarında gidip gelerek hepsini kıskıvrak bağladılar. Denizci oldukları için gevşetmesi mümkün olmayan cinsten düğümler atmasını biliyorlardı.

"Şimdi hepsini tek bir uzun ipe bağlayın," dedi Halt. "Kaçma denemesinde bulunmalarını istemeyiz."

Kardeşler, korsanları çabucak kaptanın fırlattığı uzun, ağır halata bağladılar. Ardından da tutsaklarını teknelerine çekerek pek de nazik olmayan hareketlerle hepsini güverteye yatırdılar.

"Nehrin üç kilometre kadar aşağısında bir garnizon kasabası var," dedi Halt. "Bu güzellikleri mahkemeye çıkmaları için oraya bırakacağız. Nihayet biraz gevşeyip Tarbus üstünde keyifli bir yolculuk yapabileceğiz."

"Biz hariç," dedi kürek başındaki yerine dönen Ryan. Sözlerine rağmen gülümsüyordu. Korsanların saf dışı kalmaları üzerine keyiflenmişti. Nehir teknecileri küçük bir zümreydi ve son günlerde dostlarının birçoğunu korsanlara kurban vermişlerdi.

"Evet," dedi sırıtan Halt. "Siz hariç."

İKİ

iilT' eşke tüm görevlerimiz bu kadar çabuk sona erse,"
J\^dedi Halt.

Nehirdeki olayın üzerinden bir gün geçmişti. Korsanlan Claradon garnizonuna teslim etmiş, kendilerini nehrin yukarısına, korsan gemisine götürmeleri için birkaç kürekçi kiralamışlardı. Şimdi Çekici ve Abelard'ı nehir yolculuğunun başında bıraktıkları ahırdan almış, eve dönüyorlardı.

"Korsanlar tuzağımıza düşmeden önce haftalarca nehirde bir aşağı bir yukan gider geliriz diyordum," dedi Will. "Dört günde hallettik. Amma da şanslıyız."

"Evet, ben de haftalar boyu o havasız muşambanın altına saklanma fikrinden hoşlandığımı söyleyemem," dedi Halt. "Bazen şans, senden yana oluyor işte."

Wensley'nin ana caddesi boyunca yavaş yavaş yol alıyor, yanlarından geçerken selam veren ahaliye başlarıyla karşılık veriyorlardı. Halkın büyük bir kısmı cana yakın görünse de Will, bazı köylülerin Orman Muhafızlarının varlığını fark edince şaşkınlıkla oradan ayrıldığını fark etmişti. Sırıtmadan edemedi.

“Görünüşe bakılırsa bu kadar çabuk dönmemize şaşıranlar var,” dedi. “Neler çevirdiklerini merak ediyorum.”

Halt’un yüzüne kuşkucu bir ifade yerleşti. “Neler olup bittiğini çok geçmeden anlarız. Yokluğumuzdan faydalanmak isteyen birileri her zaman çıkacaktır.”

Korsanlık, Redmont Baronluğu’nun iç meselesi olduğundan, Gilan’dan görevlerini devralmasını istemeye gerek görmemişlerdi. Ama Wensley gibi huzurlu bir kasabada bile Halt ile Will’in yokluğundan faydalanmak için fırsat kollayan hırsızlar, kumarbazlar ve dolandırıcılar vardı. Halt, bunu adı gibi bilecek kadar uzun zamandır Orman Muhafızı’ydı.

Ağaçların arasındaki küçük kulübeye doğru uzanan sapağa vardıklarında Will, başını hemen üstlerindeki tepeye hükmeden şatoya doğru salladı.

“Şatoya hemen mi gideceksin?”

Halt, tereddüt ederek güneşe bir göz attı ve havanın kararmasına daha birkaç saat olduğunu fark etti. “Hayır, kulübeye geliyorum. Crowley’ye vereceğim raporu yazmaya başlarım.”

“Aman benim başıma kalmasın da,” dedi Will neşeyle. *Ortamdaki kıdemsiz Orman Muhafızı olmanın avantajları yok değil,* diye düşündü. Halt, somurtarak eski çırağına dönmüştü. Will, atının sırtında huzursuzca kıpırdandı. Halt’un ona bu şekilde bakması, hiçbir zaman iyiye işaret olmamıştı.

“Düşündüm de,” dedi tecrübeli Orman Muhafızı, “belki de güneşin altında verandada oturur ve raporu sana yazdırıp altını imzalarım; sayısız düzeltmenin ardından tabii.”

“Belki de düzeltmeye ihtiyaç olmaz,” diye çekine çekine kendini savundu Will. Halt, yine tebessüm etti.

“İçinde fazlasıyla hata bulacağımdan eminim.”

Will, cevabını vermeye hazırlanırken peşlerinden toynak gümbürtüleri gelmeye başladı. Başlarım çevirdiklerinde köyden çıkmış, at sırtında hızla onlara doğru gelen, yaklaşık yüz metre ötedeki Alyss’i fark ettiler.

“Eve erken döndüğüne sevinen biri var sanırım,” dedi Halt. Yüzüne hafif bir tebessüm yerleşmişti. Alyss’den çok hoşlanıyordu ve Will ile ikisinin ilişkilerini memnuniyetle karşılıyordu.

Will de Alyss’i görünce gülümsemişti. *Atının sırtında ne kadar tatlı görünüyor,* diye düşündü. Kız, arkasında dalgalanan uzun, san saçlanyla son derece çekici görünüyordu. Ama Alyss yaklaşırken Will’e ne el sallıyor ne de gülümsüyordu. Will’in tebessümü yok olmuştu.

“Ters giden bir şey var,” dedi. Halt da aynı kanıya varmıştı. Durup atlannı beyaz kısrağını kayarak durduran Alyss’e doğru çevirdiler.

“Will!” diye acı dolu bir çığlık attı Alyss. “Beni affet! Esmer kayboldu!”

"Kaybolduysa da ne demek oluyor?" diye sordu Will. Daha sözler ağzından çıkarken saçma bir laf ettiğini fark etmişti. Alyss'in sözlerinin tek bir anlamı olabilirdi.

"Ortalarda yok demek oluyor. Üç gün önce, şatodaki bir toplantıya katılmak üzere kulübenin yakınlarına bırakmıştım Esmer'i. Çok özür dilerim, Will. Keşke onu yanıma alsaydım. Ama düşünmüştüm ki..."

Will uzanarak sakinleşmesi için Alyss'in eline dokundu. Kızın gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu görebiliyordu.

"Esmer'i yanma alman için bir sebep yoktu ki," dedi. "Ben onu sık sık kulübenin yakınlarında kendi haline bırakırım."

Halt ile Will korsanların peşine düşünce, Alyss de yavru köpeğe arkadaşlık etmek ve hayvanın düzenli bir şekilde beslendiğinden emin olmak üzere geçici olarak kulübeye taşınmıştı. Ama Will, Alyss'in şatoda bulunmasını gerektiren görevleri olduğunun farkındaydı. Esmer yardıma muhtaç, bilinçsiz bir hayvan değildi. Alyss'in arkadaşlığından büyük keyif alacağı açıktı, ama kızın bir, iki

saatliğine oradan uzaklaşması gerekirse de kendi haline bırakılabilirdi.

"Belki de ormanda gezintiye çıkmıştır," diye lafa karıştı Halt. Ama Will, başını iki yana salladı.

"Öyle bir şey yapmaz Esmer. Kendisinden istenen yerde beklemesini öğrendi." Will, bunları söyledikten sonra yeniden Alyss'e döndü. "En son ne zaman gördün onu?"

"Dediğim gibi, bundan üç gün önce. Sabah yemeğini verip köyde bir tur artırmıştım. Derken şatoda bana ihtiyaç olduğuna dair bir mesaj aldım. Esmer'i sundurmada bırakarak orada beklemesini söyledim. İki saat sonra döndüğümde ortalarda yoktu. Önce bir hayvanın peşinden ormana girmiş olabileceğini düşünerek peşine düştüm ve adını seslenerek onu ormanda aradım. Ama Esmer'i hiçbir yerde bulamadım."

"Ya köy?" diye sordu Will. "Köydekilerden onu gören olmuş mu?" Esmer bir şekilde yerinden ayrıldıysa da, Wensley'den öteye geçmiş olamazdı. Köylüler köpeği çok seviyorlardı ve Esmer'in geçmişte yanlarında vakit geçirmişliği vardı.

Alyss, başım iki yana salladı. "Sorup soruşturdum, ama kimse görmemiş. Çok özür dilerim, Will!"

Will'in içine bir kurt düşmüştü. İlk başta köpeğin yokluğunun sıradan bir açıklaması olacağını düşünmüştü. Fakat Alyss, hiç bu kadar telaşlanmazdı. En zorlu kriz anlarında bile soğukkanlılığım korur, kontrolü elden bırakmazdı. Will, meselede bilmediği başka bir detay olduğunu düşünmeye başlamıştı; Alyss'in ona henüz söylemediği bir şey...

Esmer bir kaza falan geçirmediyse, durumun tek bir açıklaması vardı.

“Biri onu kaçırmış olmalı,” dedi Will. Alyss’in yüzüne attığı bakış, ona kızın da bu ihtimalden korkmakta olduğunu gösterdi. “Ne oldu?”

Alyss, cevap verirken gözyaşlarına hâkim olamıyordu. “Köye bir grup gezgin gelmişti...”

“Gezgin mi?” diye araya girdi Will. “Ne tür gezginlermiş bunlar?” Gerçi içinden bir ses, sorusunun yanıtını bildiğini söylüyordu. Alyss’in cevabı, kuşkularını doğruladı.

“Göçebeler. Wensley’nin dışında bir gece kamp kurduktan sonra yollarına devam ettiler. Burada olduklarını Esmer konusunu soruşturuncaya dek ben de bilmiyordum. Ortadan kaybolduğu gün kamp kurmuşlardı.”

Göçebeler atlı karavanlarıyla ülkeyi dolaşan gezgin insanlardı. Sabit bir evleri bulunmazdı ama köylerin kıyılarında, köylüler tarafından kovuluncaya dek kamp kurarlardı. Göçebeler genellikle geniş aileler -anneler, babalar, amcalar, teyzeler ve çocukları- halinde seyahat ederlerdi. Köylerde müzisyenlik ve oyunculuk yeteneklerini kullanarak geçimlerini sağlarlardı. Dışarıdan genellikle romantik ve cazibeli bir halkmış gibi görünürlerdi. Yine genellikle bir, iki günden fazla zaman geçirdikleri yerleşim merkezlerinde kıyafetler ve ufak tefek mücevherler gibi eşyalarla tavuklar ya da ördekler ortadan kaybolmaya başlardı.

Göçebelerin kökeni anakaraya, Toskana’nın güneydoğusuna uzanıyordu. Ama asırlar boyunca batı dünyasına yayılmış ve kendilerine dönemsel bir seyahat rotası belirlemişlerdi. Bir yerleşim merkezine gelir, birkaç gün kaldıktan sonra yollarına devam eder ve bir daha senelerce orada görünmezlerdi. Sonra

günün birinde, yeniden ortaya çıkarlardı. Birbirine kenetlenmiş, esrarengiz bir topluluktu. Siyah saçlı ve esmer tenliydiler. Genç kadınları çarpıcı bir güzelliğe sahipti. Erkekleri ise sinirli tiplerdi ve -kendi içlerinde olduğu kadar dışarıyla da-tartışmayı severlerdi.

Will'in Göçebeler hakkında hatırladığı bir şey daha vardı. Her ne kadar atlarına, katırlarına ve köpeklerine kötü davransalar da hayvanlarıyla aralarında güçlü bir bağ vardı bu halkın. Eğer Esmer bir Göçebe grubu tarafından kaçınldıysa, Will'in onu bir an önce geri alması gerekiyordu.

"Peşlerinden gideceğim," dedi Will kararlı bir sesle. "Nasılsa fazla hızlı ilerlemiyorlar, bir gün sonra onlara yetişmiş olurum."

Çekici'nin burnunu çevirecek olduysa da Halt, uzanarak küçük atı dizginlerinden yakaladı.

"Dur biraz," dedi. "Eğer Esmer'i Göçebeler aldıysa, yapmak isteyeceğin en son şey karşılarına çıkıp onu sana geri vermelerini istemek olmalı."

"Sen ne diyorsun, Halt? Esmer'i geri istiyorum, hem de hemen."

Ama Halt, başını iki yana sallıyordu. "Göçebelerle baş etmek kolay iş değildir," dedi. "Kendilerinden olmayanları hiç sevmezler ve izlerini örtmeyi çok iyi bilirler. Saklanmak konusunda neredeyse bizler kadar yeteneklidirler. Esmer'i gizlemeleri halinde, ne kadar uğraşırsan uğraş, onu yine bulamazsın. Ayrıca bir Orman Muhafızı'nın köpeğini çalmış olduklarını fark etmeleri halinde, Esmer için tehlike çanları çalmaya başlayacaktır."

"Ne tür bir tehlikeymiş bu?" diye sordu Will.

“Kanıtlan ortadan kaldırmak amacıyla muhtemelen onu öldüreceklerdir,” dedi Halt.

Will, ağzı açık bir şekilde atının sırtında arkasına yaslandı. “Öldürmek mi?” diye tekrar etti.

Halt, başıyla onayladı. “Göçebeler, haklı ya da haksız, asırlardır kötü muameleye maruz kalıyorlar. Bu süre zarfında oldukça savunmacı bir ruh haline bürünmüşler. Ellerinde çalıntı bir köpek bulunduğunu ve hayvanın bir Orman Muhafızı’na ait olduğunu fark etmeleri halinde, adaletin tüm şiddetiyle tepelerine bineceğini düşünecekler...”

“Bineceğim de!” dedi Will öfkeyle. Ama Halt, onu sakinleştirmek için elini kaldırdı.

“Esmer’i bulabilirsen tabii. Göçebeler açısından en güvenli yol, hayvandan bir an önce kurtulmak olacaktır. Esmer’i öldürüp gömecek ya da bir nehre atacaklardır. Hayvanını çaldıklarını kanıtlayamaman için ellerinden geleni yapacaklardır. Bunu göze alamazsın.”

Will, “Yani yaptıklarını yanlarına bırakmamı mı söylüyorsun?” diye sordu kararsız bir sesle.

“Asla. Esmer’in peşinden git, ama dikkatli ol. Kurnaz davran. Bir Orman Muhafızı olduğunu ve kayıp bir köpeği aradığını onlara belli etme.”

Will, endişeyle duydukları üzerine düşünmeye başladı. Bir süre sonra, Alyss konuştu.

“Ben de seninle geleceğim.”

Will, hiç düşünmeden başını iki yana salladı. “Hayır, gelmeyeceksin.”

Alyss'in dudaklan, hafifçe titremeye başlamıştı. "Will, bu işin sorumlusu benim. Sana bir faydam dokunsun istiyorum."

"Bence bu, iyi bir fikir olabilir," dedi Halt. Gençlerin dikkatini üstüne çekmişti. Will şaşkın, Alyss ise minnettar bakışlarla tecrübeli Orman Muhafızı'nı süzüyordu. Halt devam etti. "Genç bir kız, askerlik çağındaki genç ve sağlıklı bir delikanlıdan daha az şüphe uyandıracaktır. Göçebeler fazlasıyla cinfikirliler belki, ama bir kusurları varsa o da kadınlan ikinci sınıf insanlar olarak görmeleridir. Bir Haberci'nin ne kadar becerikli ve tehlikeli olabileceğini bilmediklerinden eminim. Bana kalırsa Alyss, köpeğin yerini senden daha kolay öğrenebilir."

"Esmer kamplannda değil midir?" diye sordu Alyss.

Halt, dudaklarını büzdü. "Bir ihtimal. Ama neticede yanlannda çalıntı bir köpek bulunduruyorlar. Sahibinin değer verdiği evcil hayvanını aramaya çıkmasını bekleyeceklerdir. Bence Esmer'i bölgeden iyice uzaklaşıncaya kadar kamplarına yakın bir yerde, kilit altında tutacaklardır. Peşlerinden gidip köpeği nerede tuttuklarını öğrenmeyi denemen halinde, Will, muhtemelen senin farkına varacaklardır. Redmont'a bu kadar yakınlarken tetikte bekleyeceklerdir. Öte yandan, Alyss'in onları endişelendireceğini hiç sanmam. Dediğim gibi, kadınlara hiç aldırış etmezler."

Halt'un dile getirmeye çekindiği bir mesele daha vardı. Will şimdiden yeterince kaygılanmıştı. Ama Halt mesele hakkında düşündükçe, eski çırağına bundan bir şekilde söz etmesi gerektiğinden emin olmuştu.

"Göçebeler hakkında bilmen gereken bir şey daha var," dedi. "Genellikle köpeklerine dövüş eğitimi verirler."

“Dövüş mü?” dedi Will. Neredeyse fısıldıyordu. “Bu ne anlama geliyor?”

“Köpeklerini diğer köpeklerle dövüşmek üzere eğitir ve dövüşler düzenleyerek bahis oynarlar. Ya da başka Göçebe gruplarıyla buluşur ve cengâverlerini dövüştürürler. Amansız, kanlı köpek dövüşleri, elbette ki yasaya ziyadesiyle aykırı. Bu sebepledir ki, Göçebeler köpeklerini asla ayakaltında tutmazlar.”

“Bu korkunç bir şey,” dedi Alyss. Yüzü bembeyaz olmuştu.

Halt, başıyla onayladı. “Biliyorum. Anlaması zor, hele ki hayvanlara olan sevgileri göz önüne alındığında. Ama gerçek bu.”

Will, Halt konuşurken biraz önce duydukları hakkında düşünüyordu. Başını iki yana salladı.

“Halt, ortada Esmer’i kaçırmaları için bir neden yok ki. Esmer ne öyle irikıyım ne de saldırgan bir köpektir. Onu asla bir dövüş köpeğine dönüştüremezler.”

Halt, derin bir nefes aldı. Will tüm gerçeklerden haberdar olsun istiyordu.

“Kötü muameleye maruz kalan en uysal köpek bile vahşileşebilir, Will. İşte tam da bu yüzden Esmer’i bir an önce bulmalısın.”

DÖRT

Alyss ile Will, iki saat sonra yola çıktılar. Yüzlerinden düşen bin parçaydı.

Will, Halt'un tavsiyesi üzerine Orman Muhafızı olduğunu belli eden grili yeşilli pelerinini çıkarmış ve battaniye rulosunun içine gizlemişti. Uzun yayı ve okları ise Çekici'nin eyerinde asılı duran bir yay kutusunda saklıydı.

Alyss de benzer bir şekilde, kimliğini ortaya koyan beyaz Haberci cübbesini değiştirmiş, sade kumaştan dokunmuş yeşil, düz bir elbiseyle kahverengi, yün bir pelerin giymişti. O renkleri özellikle seçmişti. Böylece seyahat ederken kıyafetleri, arka plandaki ağaçların renklerine karışmasını sağlayacaktı.

Köyde ve civardaki bazı çiftliklerde yürütmüş oldukları soruşturma sonucunda, Göçebelerin güneye gittiklerini öğrenmişlerdi. Atlar, köpekler ve keçilerden oluşan hayvanlarıyla birlikte beş karavanlık bir konvoy halinde ilerliyorlardı. Yolda kafileye denk gelen köylüler, köpeklerin arasında siyahlı beyazlı bir çoban köpeği yavrusu görmemişlerdi. Dövüş köpeği

olabilecek bir hayvana da denk gelmemişlerdi ama bu bilgi, bizimkileri hiç de şaşırtmamıştı.

"Köpek dövüşü yasadışı olduğu için," diye Alyss'e açıkladı Will, "dövüş köpeklerini gizlemiş olmalılar. Hem ayrıca Esmer, çalıntı bir köpek. Onu özellikle saklamış olmalılar."

Her ne kadar Göçebelerle aralarında üç -hatta neredeyse dört- günlük bir mesafe olsa da Will, arayı hızla kapatacaklarını düşünüyordu. O ana kadarki gözlemlerine bakılırsa, Göçebeler, neredeyse yürüyüş hızında yol alıyorlardı. Bununla birlikte, ikinci günün sonunda, yoldaki çiftliklerin birinden karavanların oradan iki gün önce geçtiklerini öğrenmişti. Bu bilgi karşısında şaşırmış ve durumdan Alyss'e söz etmişti.

"Seyahat malzemelerimi almak için şatoya gittiğimde, Leydi Pauline'e Göçebeler hakkında sorular sordum," dedi Alyss. "Seneler içinde haklarında epeyce bilgi edinmiş. Bir bölgeden ayrıldıktan sonra, birkaç gün boyunca hızlı bir şekilde yol almalarının normal olduğunu söyledi, hele ki bir şeyler çaldılarsa. Hırsızlıkları keşfedildiğinde bölgeden ayrılmış oluyorlarmış."

"Mantıklı," dedi Will. Başını kaldırıp gökyüzüne bir göz attı. Güneşin batmasına yaklaşık yarım saat kalmıştı.

"Karanlık bastırdıktan sonra birkaç saat daha at sürmemizin senin için bir sakıncası var mı?" diye sordu Alyss'e. "Karanlıkta kamp kurmak yerine kendimize geceyi geçirecek bir çiftlik bulmaya çalışırız."

"Bana uyar," dedi Alyss. Will'in Göçebelere yetişme konusundaki tedirginliğini paylaşıyordu. Esmer'in acımasız bir dövüş köpeğinin karşısına çıkarılabileceği ihtimali, her ikisini de çok endişelendiriyordu.

Karanlık çöktükten kısa bir süre sonra yükselen Ay, etraflarındaki arazileri solgun, mavi bir ışıkla kaplamıştı. O akşam saat dokuza kadar sessizce at sürdükten sonra penceresinde ışık yanan küçük bir çiftlik evine rastladılar.

"Burada dursak iyi olur," dedi Alyss. "Çiftçiler erkenden yatarlar. Daha geç saate kalırsak, onları uyandırmak zorunda kalacağız. Bunun hiç de hoşlarına gitmeyeceğine kalıbımı basanın."

Haklı çıkmıştı. Eve bir çift bekçi köpeğinin çılgınca havlamalan eşliğinde yaklaşmış ve elindeki feneriyle kapıda beliren bir çiftçi tarafından karşılanmışlardı. Adam, uyurken giydiği entarisini çoktan sırtına geçirmişti. Belli ki yatmak üzereydi.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu şüpheyle. Will ile Alyss, üstlerine saldırmaya hazırmışçasına bekleyen köpekler nedeniyle etrafı çitle çevrili çiftlik avlusunun dışında kalmayı tercih etmişlerdi.

"Gezginiz biz," diye seslendi Will. "Kız kardeşimle geceyi geçirecek bir yer arıyoruz. Verdiğimiz sıkıntı için size ödeme yapmaya hazırız."

Çiftçi duraklamıştı. Para kazanma fikrinin aklını çeldiği anlaşılıyordu.

"Atlarınızdan inip içeri gelin. Size bir bakayım," dedi.

Önce Will, ardından da Alyss yere atladı. Will, elini kapının mandalına koyup başıyla köpekleri işaret ederek "Sıkıntı yaratmazlar, değil mi?" diye sordu.

"Ben istemedikçe yaratmazlar," dedi çiftçi. Birden "Siz ikiniz, yatın bakalım! Kesin sesinizi!" diye bağırdı ve köpekler derhal bulundukları yere çöktüler. Havlamalar kesilmişti ama

adeta bu yabancıları parçalarına ayırmak için izin istercesine, usulca hırlamaya devam ediyorlardı.

Will ve Alyss, temkinli adımlarla avluya girdiler. Will biraz da keyifle, Alyss'in onu köpeklerle arasına sokmayı başardığını fark etti. İki yabancı yaklaştıkça köpekler de kıpırdanmaya başlamıştı. Heyecandan tir tir titriyorlardı. Ama çiftçinin, üstlerinde mutlak bir hükmü vardı.

Çiftçi, gezginler yaklaşırken fenerini kaldırdı. Üç metre uzağına geldiklerinde, "Bu kadarı yeterli," dedi. Gençleri birkaç dakika konuşmadan süzdü. Will, adamın fenerini sol elinde tuttuğunu gözlemlemişti. Yan tarafındaki sağ elinde ise kaim, çivili bir sopa tutuyordu. Arkada, çiftliğin içinde birilerinin hareket ettiğini fark etti. Bir erkek sesi, soru sordu. *Muhtemelen kardeşidir,* diye düşündü, ya da yetişkin oğlu.

Omzunun üstünden "Sorun çıkaracak tiplere benzemiyorlar," diye cevap verdi çiftçi. "Genç bir kız ve bir erkek çocuğu. Zararsız görünüyorlar."

Alyss, bu sözleri gülümseyerek karşılamıştı. Will gerçekten de genç ve masum görünümlüydü. Ama çiftçi genç Orman Muhafızı için "zararsız" deyince, az kalsın kendini tutamayıp bir kahkaha atacaktı. Will, belki de adamın hayatı boyunca görmüş olduğu en tehlikeli insandı.

"Sizleri eve alamayız," dedi çiftçi. "Zaten içeride altı kişiyiz."

"Biz ahırda kalırız," diye cevap verdi Will. "Başımızın üstünde bir çatı olsa yeter. Yağmur yağacağa benziyor."

Çiftçi, gökyüzüne bir göz atarak havayı şöyle bir kokladı. "Evet," dedi, "güneş doğmadan yağacağı kesin. Konaklama ücreti olarak yedi bakır isterim. Ayrıca yemeğimiz de yok,"

diye çabucak ekledi. Akşam yemeğimizi yedik ve ateşi gece için söndürdük."

"Sorun değil. Yiyeceğimiz var," diyen Will, kemerinden kesesini çıkardı ve içini karıştırmaya başladı. "Yeterince bakır param yok. Onun yerine size bir kraliyet gümüşü vereceğim."

Bir kraliyet gümüşü, aslında on bakır ediyordu ama Will, geceyi bir çatı altında geçirebilmeleri için fazladan para vermeye razıydı. Çiftçi, lambasını yere koyarak açtığı elinin baş ve işaret parmaklarını birbirine sürtmeye başladı.

"Gümüş lira olsun öyleyse," dedi.

Will, öne çıktı. Köpeklerden iri yapılı kahverengi olanı, kıpırdanıp inlemeye başlamıştı. Sahibi oturmasını emretmiş olmasına rağmen, yaşadığı gerilimli anlar nedeniyle sırtını kabartmıştı. Will parayı uzatırken köpek de dudaklarını büzerek hafifçe hırıldandı. Çiftçi parayı inceledikten sonra memnun kalarak başını salladı.

"Pekâlâ öyleyse. Fazladan ödediğiniz üç bakır için sabahleyin karım size kahvaltı hazırlar. Ahırda sakın ateş yakmayın. Ne mum ne ateş. Kapının iç tarafında bir fener var ama bırakın yerinde kalsın. Size yeterince ışık sağlayacaktır."

"Teşekkürler," dedi Will. Birden, doğal ihtiyaçlarından biri başgösterdi. "Avluda bir ateş yaksam olur mu?" diye sordu. "Kahve pişirmek istiyorum da."

Çiftçi, homurdanarak onay verdi. "Ahırdan uzak olsun da. Köpeklerin gece boyunca avluda olacaklarını da unutmayın. Eve yaklaşmanız halinde sizi parça parça ederler."

"Unutmayız," dedi Will.

Çiftçi yine homurdandı. “Öyleyse size iyi geceler. İyi uykular.” Eliyle çiftlik evinin avlusundan uzaklaşmalarını işaret etti.

“Size de,” dedi Will. Alyss’le dönüp dışarı çıktıktan sonra kapıyı arkalarından dikkatle kapattılar. Çitin dışına çıktıklarına kanaat getiren çiftçi de içeri girmişti. Kulakları ağır bir kilidin yuvasında dönmesinden çıkan tıkırtılarla doldu. Köpekler eşikte kalmışlardı. Yere uzanarak burunlarını patilerinin üstüne yerleştirdiler ve atlarım ahıra sokmakla meşgul olan yabancıları izlemeye koyuldular.

İS» ■■ S»

Will ile Alyss, saatlerdir zor şartlarda yolculuk ediyor olmanın da etkisiyle kendilerine deliksiz bir uyku çektiler. Will geceyarısından sonra bir kez uyandı. Yağmur damlalarının çatıya düşmesinden çıkan sesleri duyabiliyordu. Korunaklı bir yerde olduklarına şükrederek battaniyesini yüzüne kadar çekti ve uyumaya devam etti. Sıcacık ve kuru battaniyenin içinde yağmuru dinlemenin insanı yatıştıran bir yanı vardı.

Yeniden uyandığında gün ışımıştı. Ahum bahçesinde horoz ötüyor, tavuklarsa gıdaklıyorlardı. Yağmur durmuştu ama havada taze, nemli bir koku vardı.

Çiftçi, aydınlık havada onlara daha yakın davranıyordu. Karısı, onlara mükellef bir kahvaltı sofrası hazırlamıştı. Will yumurta, pastırma, patates ve kızarmış ekmeklere gülümseyerek bakıyordu.

“Çiftçiler de amma iyi besleniyorlar,” diye mırıldandı.

Alyss, ona kınayarak bakıyordu. “Senden daha fazla çalışıyorlar da ondan.”

Ayrılmadan önce aileye Göçebeleri görüp görmediklerini sordular.

“İki gün önce,” diye cevap verdi çiftçi hemen. “Arazimizde kamp kurmak istediler ama onları yollarına gönderdim. Göçebeler etraftayken ufak tefek eşyalar kayboluveriyor.”

“Biliyorum,” dedi Will. “Benim de köpeğim kayıp.”

Çiftçi, düşünceli bir ifadeyle burnunu kaşıdı. “Ne hissettiğini anlayabiliyorum. Yerinde olsam bir an önce onlara yetişirdim. Göçebe kampı, bir köpek için hiç de sağlıklı bir yer değil.”

Detay vermemişti ama Will, adamın neden söz ettiğini tahmin ediyordu. Ev sahipleriyle vedalaştılar. Yola çıktıklarında güneşin doğmasının üzerinden iki saat geçmişti. Bu kez hızlarını artırmışlardı. Atlan hızlı hızlı yürüterek yirmi dakika yol alıyor, dinlenmeleri için inip bir süre yanlannda yürüdükten sonra yeniden hızlanıyorlardı. Saat başlannda onar dakikalık birer mola veriyor ve yeniden yola koyuluyorlardı. Kurutulmuş et, meyve ve kuru ekmekten oluşan öğle yemeklerini at sırtında yediler.

Çabalan sonuç vermişti. Güneş batarken küçük bir mezrada durduklannda, Göçebelerle aralarında yalnızca bir günlük mesafe kaldığını keşfettiler. Mezrada han bulunmadığı için, ücretini ödeyerek geniş evlerden birinin mutfağında geceledi-ler. Sabah güneş doğmadan kalkıp kahvaltılarını ettikten sonra aynı hızlı tempoda yeniden yola koyuldular.

Güneş yükselip nemli çimlerden buhar yükselmeye başlarken, Çekici yelesini hızla savurdu.

Onlara bugün yetişeceğiz. İçime doğuyor.

Will, Alyss'e kaçamak bir bakış atarak tereddüt etti. Çekici'yle konuşmaya başlaması halinde kızın ne tepki vereceğinden emin değildi.

"Atma cevap vermekte serbestsin," dedi Alyss. Bakışlarını önündeki yola dikmişti. Will, kıza şaşkın bir bakış attı.

"Dediklerini sen de anlayabiliyor musun?"

Alyss, gülümseyerek başını iki yana salladı. "Hayır. Ama Pauline bana tüm Orman Muhafızlarının atlarıyla konuştuklarından söz etmişti. Ayrıca duyma mesafesinde biri varsa etrafa şu kaçamak bakışları atmaya başlıyorsun."

"Haa," diyen Will, Çekici'ye cevap verip vermemesi gerektiğinden emin olamıyordu. Aralarında çok özel bir iletişim vardı.

Bir cevap vermene gerek yok.

"Tamam öyleyse," dedi Will. Hem Çekici'nin hem de Alyss'in üstüne alınabileceği bir cevap vermeyi tercih etmişti. Birkaç kilometre boyunca sessizce yol aldılar. Alyss bir yandan yüzüne hücum eden tebessümü bastırıyordu.

B€Ş

w

Göçebeler, güneye doğru ilerlemeye devam ediyorlardı. Will ve Alyss, yol kenarındaki bir açıklıkta kafilenin önceki gün kurmuş olduğu kampın izlerini bulmuşlardı. Yumuşak toprak, karavanların geçerken bıraktıkları tekerlek izleriyle doluydu. Göçebelerin ateşlerini yaktıkları yerler de kapkara kesilmişti. Will, atından inerek külleri yokladı.

"Soğumuşlar," dedi. "Hâlâ epeyce önümüzdeler."

Ama arayı hızla kapattıktan da ortadaydı. Alyss, hırsızlık yaptıklan bölgeden uzaklaşan Göçebelerin yavaşlamış olabileceklerini söyledi. Will, başını onaylarcasına salladı. Doğru olabilirdi bu.

Üçüncü gün, akşamüstüne doğru kafileye yetiştiler. Yoldaki bir dönemeci geride bıraktıktan sonra, önlerinde uzanan düz, uzun patikayı ve yalnızca birkaç yüz metre ötelerindeki Göçebe kampını fark etmişlerdi. Tepesi kubbe biçimindeki tuhaf karavanlardan beş tanesi, kamp sınırlarını kaba bir dörtgen halinde belirleyecek şekilde düz ve açık bir alana park edilmişti. Kamp sakinleri bir karavandan diğerine gidip geliyor, yakılan

ateşlerden gri dumanlar yükseliyordu. Birileri bir yerlerde kanun çalıyordu. Coşkulu, insana yabancı gelen ve dinleyenin kolay kolay unutmayacağı türden bir melodiydi bu.

Kampı fark eden Alyss'in ilk tepkisi atının dizginlerini çekmek olmuştu ama Will, kızı tam zamanında durdurdu.

"Atını sürmeye devam et," dedi. "Peşlerinde olduğumuzu düşünmelerini istemeyiz. Tepedeki şu köye gideceğiz."

Ağaçların tepelerindeki küçük köy evlerinin çatılarını seçebiliyorlardı. Şöminelerden odun dumanları yükseliyordu. Will yanından geçtikleri Göçebe kampını incelemeye başladı. Ortalıkta birkaç köpek dolaşıyordu ama hiçbiri siyahlı beyazlı değildi. İçlerinden biri, iki atlıyı fark edince gönülsüzce havladı. Ancak oradan geçmekte olan bir Göçebe tarafından bir tekmeyle "ödüllendirilince" inleyerek karavanlardan birinin altına sığındı.

"Gözlerini böyle üstlerine dikmesen diyorum?" dedi Alyss. "Amacımızı belli etmiyor musun?"

Başını iki yana sallayan Will, "Orada değillermiş gibi davranmak daha tuhaf kaçardı," dedi. "Yabancıların onları izlemesine alışkın olduklarından eminim. Önümüze bakarak ilerlersek onları kuşkulandırabiliriz."

Artık kampın ayrıntılarım daha iyi seçebiliyordu. Karavanları çeken atlar, alelacele çekilmiş -X şeklindeki desteklerin üstüne yerleştirilmiş uzun kirişlerden oluşan- tahta bir çitle koruma altına alınmıştı. Bir tarafta, üç Göçebe kadım geniş bir küvetin üstüne eğilmiş, bir şeylerle meşgul oluyordu. İçlerinden biri, suyunu sıktığı parlak bir gömleği iki ağacm araşma gerilmiş bir ipe astı ve işine döndü. îpe şimdiden çok sayıda gömlek ve iç çamaşırı asılmıştı.

“Çamaşır günü,” dedi Alyss.

“Görünüşe göre burada birkaç gün geçirecekler,” dedi Will. “Şaşırmadım. Wensley’den ayrıldıklarından beri hızla yol alıyorlar. Muhtemelen dinlenmek istiyorlardır.”

Ateşin başındaki alçak taburelere oturmuş, dolu bir sürahiyi elden ele uzatan dört Göçebe erkeğini fark ettiler. Adamların bakışları, usulca yanlarından geçmekte olan atlıların üstündeydi. İki arkadaş, bakışların donukluğunu o mesafeden bile hissedebiliyorlardı.

“Ziyaretçilerden hoşlanmıyorlar sanırım,” dedi Will.

Artık kampı geride bırakmış ve geri dönüp bakmaları halinde fazlasıyla dikkat çekecekleri bir noktaya ulaşmışlardı. Ama Will, kampın yerleşim planını kafasına iyice kazımıştı.

“Ağaçlara daha yakın bir yerde kamp kurmalarını beklerdim,” dedi Alyss. Kampın etrafında geniş, açık araziler uzanıyordu. “Daha korunaklı olurdu.”

Başmı iki yana sallayan Will, “Açık arazideki kampa fark edilmeden sızmak çok daha zor,” dedi. “Halt, bu insanlar hakkında söylediklerinde haklıydı. Kolay oyuna gelmeyecekleri kesin.”

O gece keşif için kampa yeniden gelmeyi kafasına koymuştu. Ama kafasında endişeler belirmeye başlıyordu. Göçebeler Halt’un dediği kadar kurnaz insanlarsa, kampa işe yarar bir şeyler duyabilecek kadar yaklaşması -işinin ehli bir Orman Muhafızı için bile- zor olacaktı. Bir de şu lanet olası köpekleri vardı. Geceleri kamp alanında nöbet tutarak yabancı ses ve kokulara karşı tetikte bekliyor olmalıydılar. Sıkıntıyla *köpekler, istenmeyen ziyaretçilerin hayatını zindana çevirebilirler,* diye aklından geçirdi.

Tepedeki köyde küçük bir meyhane vardı ama han yoktu. Bununla birlikte, meyhaneci ahırındaki bölmeleri köye yolu düşen gezginlere kiralıyordu. Will ile Alyss samandan yataklarının üstünde battaniyelerine sarınacakları bir başka geceye dünden razıydı. Ana binada konaklamıyor olmaları, Will'in geceleyin Göçebe kampını gözetlemek üzere dışarı süzülmesini de kolaylaştıracaktı.

Yemeklerini yiyip ahıra geçtiler, görünüşte uyumaya hazırlanıyorlardı. Will eşyalarını hazırlarken Alyss'in yatak odası olarak kullandığı bölmeye gelmesiyle şaşkına döndü. Genç Haberci siyah, dar bir pantolon ve kalça hizasında, belden kemerli, siyah bir ceket giymişti. Beline kınının içindeki kalın Haberci hançerini asmış, sırtına da koyu kahverengi bir pelerin geçirmişti.

Will'e eşlik etme niyetinde olduğu ortadaydı. Will, bunun mümkün olamayacağını söyleyecekken Alyss elini kaldırarak onu durdurdu.

"Seninle geliyorum," dedi. "Halt'un dediklerini hatırlasana. Mantıken Göçebelerle temas kurması gereken kişi benim. Neye bulaştığımı öğrenmem açısından iyi olabilir."

"Evet," dedi Will, "ama..."

"Kampa yaklaşmayacağım," dedi Alyss. "O işi sana bırakıyorum. Ağaçların gerisinde bekler, görebildiğim kadarını gözlemlerim. Sen sonra bana ayrıntıları anlatırsın."

Will, tereddüt etti. Kızın söyledikleri mantıklıydı. Alyss'in düşüncesizce hareket etmeyeceğinden emindi. Alelacele başını salladı.

"Pekâlâ. Hadi gidelim."

Anayol yerine yan sokaktan geçerek köyden çıktılar. Küçük bina yığınından uzaklaştıkça patika da yavaş yavaş yok olmuş ve kendilerini yeni hasat edilmiş, açık bir tarlada bulmuşlardı. Ağaçlığın kıyısıyla aralarında elli metre bile yoktu.

Çizmeleri tarladaki gevrek, taze hasat artıklarının üstünde çıtırdıyordu. Yarım kilometre boyunca korunaklı, karanlık ormanda yol aldıktan sonra kampı görebildikleri bir noktaya vardılar.

İki noktada ateşler yanmaya devam ediyordu ve karavanların ikisinin pencereleri san fener ışıklarıyla aydınlanmıştı. Diğer üçü ise karanlıktı. Ateşlerden birinin etrafındaki açıklıkta hâlâ oturmakta olan -ikisi erkek, biri kadın- üç kişi gördüler.

Alyss'in kulağına "Sen burada kal," diye fısıldadı Will. "Ben kampa biraz daha yaklaşmaya çalışacağım."

Alyss, başını sallayınca Will, saklandıkları ağacın arkasından çıkarak uzun, nemli çimlerin arasında sürünmeye başladı. Etrafta gizlenmek için kullanabileceği çok az sayıda çalı ya da ağaç olduğu için usulca ilerliyordu. Bulutlar kımıldanıp beraberlerinde hareketli bir karanlık getirinceye dek, bazen belli noktalarda dakikalarca bekliyordu.

Köpeklerden biri başını kaldırıp tereddütle havladığında kampın elli metre uzağındaydı. Öylece kalakalmıştı. Göçebe erkeklerinden birinin köpeğe seslendiğini duydu ve adamın karanlığa bir göz atmak üzere alçak taburesinden güçlükle kalktığını fark etti.

"Bir şey gördün mü, Jerome?" diye sordu ateşin başındaki Göçebe kadını.

"Ateş çok aydınlık, bir şey seçilmiyor."

“Köpek bir şey duydu, yoksa havlamazdı,” dedi kadın. Adam aldırmazlıkla homurdandı.

“O köpek salağın teki. Muhtemelen bir porsuk ya da sansarın sesini duymuştur.”

“Belki de gidip bir baksan iyi olur,” diyecek oldu kadın. Adam, hışımla cevabı yapıştırdı.

“Madem o kadar eminsin, git kendin bak!”

“Ben erkek değilim,” dedi kadın. Sesinden savunmaya geçtiği anlaşılıyordu. Will, Halt’un Göçebelerin kadınlarına fazla değer vermedikleri hakkındaki sözlerini anımsadı. “Bu, benim görevim değil.”

“Haklısın, kadın. Senin görevin, temizlik ve yemek yapıp kıyafetlerimi yıkamak ve çeneni kapalı tutmak. Bu son saydığım görevini yerine getirmeye ne dersin?”

“Ben yatıyorum,” dedi kadın öfkeli bir sesle.

Kocası arkasından bakakalmıştı. “Kadınlar!” dedi tiksintiyle. “Evli olmadığın için çok şanslısın, Jerome.”

Boğuk bir sesle “Bilmem mi,” diye cevap verdi Jerome. Sürahiyi şöyle bir salladıktan sonra boş olduğuna kanaat getirince bir yana fırlattı. İçki arkadaşı da esneyip gerinmeye başlamıştı.

“Neyse, ben de yatayım artık,” dedi birkaç saniye sonra. Ayağa kalkarak sarsak adımlarla karısının peşinden yürümeye başladı. Merdivende hafifçe tökezledikten sonra karavana girerek kapıyı arkasından kapattı. *Bu gece başka sürahiler de kırmışlardır herhalde,* diye aklından geçirdi Will.

Artık ateşin başında tek bir kişi kalmıştı ve kulak kabartacak bir konuşma yaşanmayacaktı. Will usulca gerileyerek

ağaçların arasında bekleyen Alyss'in yanına geldi.

"Eee?" diye beklentiyle sordu Alyss. Will omuz silkti.

"İşimize yarayacak bir şey duymadım," dedi. "Halt, Göçebelerin kadınlarına karşı olan tavırları konusunda haklıymış. Göçebe kadınlarının herhangi bir konuda fikir belirtmeleri hoş karşılanmıyor."

"Ne yapacağız yani?" diye sordu Alyss.

Will, tereddüt içinde bir süre düşündü. "Haklarında daha fazla bilgi edinmeliyiz," dedi sonunda. "Ne iş yaparlar? Olaylar karşısında nasıl tavır alırlar? Günlerini nasıl geçirirler?" Düşünceli bir yüz ifadesiyle dudağını çiğnemeye başladı. Halt'un Göçebelerin zorlu bir halk olduklarına dair uyarıları aklından hiç çıkmıyordu. Kafilenin takip edildiklerini anlamalarına neden olacak bir hata yapmayı göze alamazdı.

"Yarın yeniden gelir, birkaç saat onları izler ve lehimize kullanabileceğimiz bir zayıflıkları olup olmadığına bakarız. Şimdilik meyhaneye dönelim. İçimi ısıtacak bir sn kahveye hayır demem doğrusu."

Başlarım eğip usulca oradan uzaklaşarak ağaçların içine girdiler. Kamp ışıklan, ağaç kütüklerinin oluşturduğu kalın örtü nedeniyle görünmez hale gelince doğrularak hızlandılar.

Köye varınca kimse fark etmeden meyhanenin içine süzüldüler. Saat geç olmasına rağmen içerideki bir düzine müşteri içmeye ve gürültüyle konuşmaya devam ediyordu. Üç adam barın yanındaki bir masaya oturmuş, zar atıyordu. Alyss kahvelerini beklerken ilgisiz bakışlarla oyunun gidişatını izliyordu. Adamlardan biri büyük bir eli kazanmıştı; paraları önüne doğru çekiyordu ki, Alyss'in onları

izlediğini fark etti. Başını kaldırıp kıza gülümsedi. Ne de olsa keyifli bir ruh halindeydi ve Alyss de çarpıcı bir güzelliğe sahipti.

"İyi akşamlar, güzelim," dedi adam. "Görünüşe bakılırsa bana şans getirdin. Gelip bizimle oturmak ister miydin?"

Alyss, adama gülümsedi. Basit bir çiftlik çalışanından böyle nazik tavırlar beklemezdi. "Korkarım olmaz," dedi. "Erkek arkadaşımı yalnız bırakmak istemem."

"O da katılsın bize," dedi diğer oyunculardan biri. "Yabancıları -ve paralarım- çok severiz biz."

Hep birlikte kahkahalara boğuldular. Will de gülümsüyordu. "Hiç sanmıyorum, beyler. Kesem şimdiden hafifledi bile."

"Kumar oynamayı sevmiyor musun yoksa?" diye sordu masadaki üçüncü adam. Will kederli bir tebessümle başını iki yana salladı.

"Korkarım biraz fazla seviyorum. Kesemin hafiflemesi de ondan."

Bu yorumuyla kumarbazlardan anlayışlı kahkahalar yükselmesine sebep olmuştu. Neden söz ettiğini hepsi çok iyi biliyorlardı.

"Yazık olmuş," dedi ilk konuşan adam. "Oysa Yedinci Gün'de çok para kazanabilirdin. Bir..."

Cümlesini tamamlayamadan arkadaşlarından biri bileğini yakaladı.

"Bu kadarı yeter, Randell!" dedi diğeri aceleyle. "Tüm dünyaya ilan etmene gerek yok!"

"Ne? Ha... yok canım! Özür dilerim!" Köylü aldığı uya-

n nedeniyle gafil avlanmıştı. Bakışlarını Will'den kaçırmıştı. "Unut gitsin," diye mırıldandı.

Arkadaşı da özür dilercesine gülümsüyordu. "Bizim Randell bazen böyle boş konuşur, genç dostum. Aldırma sen ona."

"Tabii tabii," diyen Will, ellerini anlayışlı bir tavırla iki yana açtı. Kahveleri gelmişti ve bunu sohbeti bitirmek için bir bahane olarak kullandı. "İyi geceler, beyler," dedi ve AlyssTe salonun arka tarafındaki masalardan birine doğru yürümeye başladılar. Masa ve sandalyelerin arasından ilerlerken kulağına kumarbazların masasından gelen konuşmalar çalındı.

"Randell, çıldırdın mı sen?" diye sordu üçüncü kumarbaz. Alçak sesle konuşmaya çalıştığı ortadaydı ama sert sözleri, Will'in keskin kulaklarına kadar gelmişti. "Neden gidip de yabancılara..." Bir ara verip sözlerine devam etti, "...bizim olaydan söz edersin ki?"

"Affedersiniz! Çok üzgünüm!" Dikkatsizliği nedeniyle morali bozulan RandelTdi bu. "Neyse, bir şey anlamadılar. Zaten zararsız görünüyorlardı. Sanki..."

Sözlerin devamı, meyhanenin uğultusu içinde kaybolup gitmişti. Will ile Alyss, anlamlı anlamlı bakıştılar. Alyss, birden gülümsedi.

"Kahkaha at," dedi Will'e. "Hem de gür bir tane. Hemen."

Will, şaşkına dönse de başını geriye atarak bir kahkaha patlattı. Alyss de ona katıldı ve sevgi dolu bir hareketle uzanıp eline dokunarak kahvesinden bir yudum aldı. Gülümsemeye devam ederek usulca, "Olanlar hakkında konuştuğumuzu sanmalarını istemiyorum da," dedi.

Will de rahatlayarak başını salladı ve gülümsemeye başladı.

Mutlu mutlu gülümserken ciddi meseleler hakkında konuşmak tuhafına gidiyordu. Ama Alyss bu tür şaşırtmacaların ustasıydı ve kızın onu yönlendirmesine izin verecekti.

Alyss, Will'e doğru eğilerek elini sevgiyle genç Orman Muhafızı'nm yanağında gezdirmeye başladı. "Kendimizi romantik bir sohbete kaptırmışız numarası yapalım," dedi. Will gülümsemeye devam ederek başıyla onayladı ve kızın elini eline alarak dudaklarına götürdü.

"Bu duyduklarından ne çıkardın?" diye sordu Alyss ve sevgi gösterilerini izleyenler karşısında utanmışçasına, mahçup bakışlarını salon boyunca gezdirdi. Will'in kaşlarını çatmaya başladığını fark edince, "Gülümsemeye devam et," dedi. Bunun üzerine Will, hızla yüz ifadesini değiştirdi.

"Yedinci Gün'de bir şeyler olacak. Kumar ve büyük paralarla ilgili bir şey."

"Yani," dedi Alyss ve saçlarını cilveli bir hareketle yana attı. "Sıradışı bir faaliyet söz konusu. Bundan ne çıkarmalıyız?"

Will, ikisinin de akimdan aynı şeyin geçtiğini görebiliyordu.

"Köpek dövüşü," dedi. "Göçebelerin burada bir süre kalacak olmalarının nedeni de o olmalı. Yedinci Gün'de ormanda bir köpek dövüşü düzenleyecekler."

"Yarın İkinci Gün," dedi Alyss düşünceli bir sesle. "Bu da bize biraz zaman kazandırıyor."

"Çok da sayılmaz," dedi Will. Bütün o yalandan gülümsemeler ve romantiklikler bir anda ortadan kaybolmuştu. "Esmer'i nasıl bulacağımızı hâlâ bilmiyoruz. Yarın işe koyulmamız gerek."

Güneş doğduktan kısa bir süre sonra, önceki gece kullanmış oldukları gözlem noktasına dönmüş, Göçebelerin kampını izliyorlardı. Birkaç saat boyunca sıradışı hiçbir şey yaşanmadı. Göçebeler ateş yakmak, kahvaltı hazırlamak, temizlik yapmak ve malzemelerini tamir edip söküklerini dikmek gibi sıradan gündelik işlerle meşgul oluyorlardı.

Öğleye doğru, önceki gece ateşin başında oturan tıknaz adam, yani Jerome, karavanların birinden çıktı. Üstünde parlak şekiller bulunan, kalçalarının altına kadar inmiş, bileklerindeki deri manşetlerin topladığı, kolları bol bir gömlek giyiyordu. Beline kalın, deri bir kemer takmıştı. Will, adamın sol tarafında taşıdığı uzun bıçağın kınından taşan kabzasını seçebiliyordu. Jerome, siyah pantolonunun üstüne diz hizasında kahverengi deri çizmeler geçirmişti. Will'in bakışları, aslında adamın elinde taşıdığı iri, bez çuvala takılmıştı. Karavanın basamaklarından inerken kamptaki köpeklerden ikisi karınlarının üstüne çökerek adama yaklaştılar ve çuvalı koklamaya başladılar. Jerome küfrü basınca oradan uzaklaşmak zorunda kaldılar.

Will alçak sesle "Çuvalda ne var dersin?" diye sordu Alyss'e.

Kahverengi pelerinine sarınarak yanına uzanmış bekleyen Alyss, başını kaldırdı.

"Köpeklerin ilgisine bakılırsa, et var derdim."

"Ben de öyle tahmin ettim," dedi Will. Çuvalın üzerinde kahverengi lekeler olduğunu da fark etmişti; bunlar kurumuş kan izleri olmalıydı.

Jerome, kampın diğer tarafına yürüdükten sonra arkasını dönüp karavanlara doğru seslendi.

"Petulengo! Nerede kaldın be evlat?"

"Geldim, Jerome!" diye karşılık verdi tiz bir ses. Karavanlardan birinin kapısı gürültüyle açıldı ve on iki, on üç yaşlarında bir çocuk, gömleğini pantolonuna sıkıştırarak aceleyle basamakları inmeye başladı. Esmer tenliydi ve uzun, kara saçlarını sarı bir bandana ile yüzünden uzaklaştırmıştı.

"Bir dahaki sefere, dediğim vakitte hazır ol," dedi Jerome. Affedici bir mizaca sahip olmadığı anlaşılıyordu. "Arkama geçip nöbet tut bakalım," diye emretti ve uzun adımlarla açıklığın diğer tarafındaki ağaçlara doğru yürümeye başladı. Oğlanın arkada kalmamak için koşar adım ilerlemesi gerekiyordu, ama yine de adamın yalnızca birkaç adım gerisindeydi.

"Burada bekle ve gözlerini dört aç," dedi Will. "Ben şu Jerome denen herif neyin peşindeymiş, bir bakacağım."

Söylemesi kolaydı tabii. Kampın uzağında kalmak için geniş bir yay çizerek ilerlemesi, ardından da yol boyunca devam ederek uzaktaki ağaçlığın kıyısına varması gerekiyordu. Bu şekilde zaman kaybedecek olmasına rağmen, ağaçların

arasına girince Jerome'un izlerini kısa sürede bulacağından emindi.

Ancak yanılmıştı. Genç delikanlının izlerini kolayca bulmuştu, ama Petulengo yaşlı yol arkadaşının yanında değildi. Adamı belli bir mesafeden takip ediyor, ormanın içinde kıvrılıp dönen Jerome'un ayak izlerini siliyordu. Jerome o kadar çok zikzak çiziyordu ki, aslında nereye gittiğini anlamak mümkün değildi. Petulengo'nun, peşindeki Will'i fark etmesi an meselesiydi.

Oğlan, son derece tedbirli hareket ediyordu. Will -sessizce ilerleyemediği anlarda- minicik bir ses çıkardığında kara kafa bir anda dikiliyor ve Will'in hareketsiz kalması, peleriniyle kımıldamadan bekleme yeteneğine güvenmesi gerekiyordu.

Petulengo, Jerome'un o kadar gerisindeydi ki, iriyarı Göçebe, Will'in görüş alanına hiç girmemişti. Will'in oğlanı izlemekle yetinmesi gerekiyordu. Kısa bir süre sonra, Göçebe yönteminin ne kadar etkili olduğunu fark etti. Oğlan, belli ki Jerome'un nereye gittiğini biliyordu ve arkada kalıp Jerome'u takip etmek isteyen olası bir yabancıyı -mesela Will'i- çıldırtabilirdi.

Will, on dakikanın sonunda yenilgiyi kabullenmek zorunda kalmıştı. Orada olduğunun anlaşılması riskini göze alamazdı; bu hatası Esmer'in hayatına mal olurdu. Öfkeden köpürmüş bir halde, aynı yoldan geri dönerek kampı izleyen Alyss'in yanına geldi. Alyss, Will'in yüz ifadesinden şansının yaver gitmediğini kavramıştı. Kamp alanını işaret etti.

"İçeri girmenin bir yolunu buldum galiba," dedi. Will, kızın işaret parmağını takip etti ve daha önce gözüne çarpmamış

olan bir kamp sakinini fark etti. Kirli paçavralara bürünmüş, bakımsız uzun saçları beyazlamış, yaşlı bir kadındı bu. Neredeyse ikibüklüm bir halde kampta dolanıyor, odun deposundan topladığı odunları yakılmaya hazır halde beklemeleri için yemek ateşlerine dağıtıyordu.

İşini bitirince karavanlardan birine bağlı duran geniş yağmur fıçısından doldurduğu kovasıyla su dağıtmaya başladı.

Kadının kamp içinde sırtına ağır işler yüklenen biri olduğu anlaşılıyordu. Yanına yaklaşan Göçebeler, en iyi ihtimalle kadına aldırmadan yollarına devam ediyor ya da küfrü basıyorlardı. Adamlardan biri, Will ile Alyss'in gözleri önünde kadının kafasına bir tane patlatmıştı. Kadın irkilerek kaçınca kovasını düşürmüş, içindeki su yere dökülmüş, attığı itiraz dolu tiz çığlıklar adamın umursamaz bir kahkaha atmasına yol açmıştı. Kadının kaldırmak için uzandığı kovayı bir tekme atarak uzaklara gönderdi. Zavallı kadın, hızlı adımlarla kovanın peşine düştü. Ellerinden birini yeni bir darbeye engel olmak üzere içgüdüsel bir şekilde kaldırmış, burnunu çekerek sızlanıyordu.

Tam o sırada, karavanlardan birinin kapısı sertçe açıldı ve kır saçlı kadından en az yirmi yaş genç görünen bir Göçebe kadını, bağırmaya başladı.

"Hilde! O suyu derhal buraya getiriyorsun! İşin gücün kaytarmak!"

Hilde, anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Suyu dökmesine neden olan adam da ona doğru dönmüş, bir şeyler homurdanıyordu. Göçebe kadınının hakaretleriyle emirleri eşliğinde, kovasını yeniden doldurmak üzere yağmur fıçısına döndü.

Hilde, Göçebe kampının en alt tabakasında yer alıyordu.

Will, kaşlarım çatarak Alyss'e döndü. "Bunun bize ne faydası olacağını anlamadım."

Alyss, hafifçe gülümsedi. "Sen yokken Göçebelerden birinin Hilde'ye daha fazla odun toplamasını emrettiğini duydum. Kadın kamptan ayrılıncaya dek bekleyeceğiz. Ardından da peşinden gideceğiz ve ben onun yerine geçeceğim."

"Şaka yapıyorsun!" dedi Will. Bakışlarını su dolu kovasıyla karavana doğru topallayan kambur, yaşlı kadından Alyss'in ince, hoş ve genç vücuduna çevirdi. "Aradaki farkı anlamayacaklar mı sence?"

"Bence Hilde'nin varlığının farkında bile değiller," dedi Alyss ciddi bir sesle. "Onu bir insan değil de eşya gibi, keyiflerine göre tekmeleyebilecekleri ya da küfür yağmuruna tutabilecekleri bir nesne gibi görüyorlar. Kılık değiştirme eğitimi almış olduğumu sakın unutma. Saçlarımı kül ve toprakla gizleyip onun gibi topallamam halinde aradaki farkın ayırdına varacaklarını hiç sanmıyorum. Özellikle de kadının kıyafetlerini giymem halinde." Alyss usulca titredi. "İşin o tarafı için pek öyle sabırsızlandığımı söyleyemem."

Will topallayan, kendi kendine mırıldanan kadını bir kez daha incelemeye aldı. "Gerçekten de Hilde'nin yerine geçip bunu Göçebelere yutturabileceğine inanıyor musun?"

Alyss, başını evet anlamında salladı. "Eğer onlardan biri olsaydı, başarılı olma ihtimalim sıfırdı. Ama kadının varlığının farkında bile değiller. Ayrıca insanlar görmek istediklerini görürler. Bunu bana defalarca söylemiştin."

Will birkaç saniye sessiz kalınca, ısrar etmeye karar verdi.

"Bu şekilde kampın içine sızmış olurum. Konuşmalarını

dinleme fırsatı bulurum ve şansım yaver giderse, Esmer'i nerede tuttuklarını öğrenirim. Jerome ile o oğlan yeniden ormana girerlerse peşlerinden giderim. Odun toplayan Hilde'yi büyük ihtimalle fark etmeyeceklerdir. Sen de belli bir mesafeden beni takip edebilirsin. Böylece Esmer'i nereye sakladıklarını ortaya çıkanncaya dek gözlerden uzak kalmış olursun."

"Emin değilim," dedi Will. "İşe yarayabilir. Ama büyük bir risk..."

"Ben o riski almaya hazırım. Bana ne yapabilirler ki? Ne de olsa sen burada durup beni izliyor olacaksın. Bunun gerçekten de Esmer'i bulma yolunda tek şansımız olduğuna inanıyorum."

"Biraz düşüneyim..." dedi Will. Alyss'in yerinde kendisi olsa, bu planı tereddütsüzce uygulamaya koyacağını adı gibi biliyordu. Ama hem Alyss'i hem de Esmer'i tehlikeye atmakla karşı karşıya kalmıştı ve bir türlü karar veremiyordu.

"Çabuk düşünsen iyi olur," dedi Alyss. "Hilde kamptan ayrılıyor."

Will, başını kaldırdı. Hilde elinde küçük bir balta, omzunda da sazdan örülmüş iri bir küfeyle ağır ağır ormana doğru ilerliyordu. Gizlendikleri noktanın yaklaşık elli metre kuzeyine yönelmişti.

"Pekâlâ," dedi kararını veren Will. "Dediğin gibi olsun."

S»------ S»

Hilde'yi bulmaları zor olmamıştı. Kuru dalları taşınabilecek hale getirmek için parçalayan küçük baltanın sesi, ormanda

yankılanıyordu. Will ve Alyss birer hayalet gibi yavaş yavaş kamptan uzaklaşan Hilde'nin peşine takıldılar. Will, kampla aralarında yeterince mesafe bulunduğuna kanaat getirince ağaçların arasından usulca kadının karşısına çıktı. Hilde'ye bakılırsa, grili yeşilli bir pelerin giymekte olan genç adam, bir anda yoktan var olmuştu. Korkuyla inleyip elini önüne doğru kaldırarak tökezlemeye başladı. Will, el hareketinin anlamını biliyordu. Yaşlılar bunu "kem gözler" adını verdikleri kötülüklere karşı korunmak amacıyla yaparlardı.

Hilde ayrıca kendisini elindeki baltayla savunmaya ya da Will'i tehdit etmeye de kalkışmamıştı. Kadının savunma içgüdüleri Göçebelerin yanında geçirdiği zaman içinde körelmiş olmalıydı.

"Rahat ol, Hilde," dedi Will usulca. "Sana bir zarar vermeyeceğim."

Bakışlarını Will'den kaçırmaya devam eden Hilde, "Sen de kimsin? Adımı nereden biliyorsun? Yanlış bir şey yapmadım ben!" diye kekeledi. Will ağaçların içinde saklanmaya devam eden Alyss'e dönerek bir el işareti yaptı: *Yardımına ihtiyacım var.*

Alyss görüş alanına girince Hilde, yine korkarak geriledi.

"Sakin ol, Hilde," diye yatıştırıcı bir sesle konuştu Alyss. "Sana zarar vermek için değil, yardımcı olmak için buradayız."

Hilde'yi biraz olsun rahatlatan şey, belki de orada ondan başka bir kadının bulunması olmuştu. Yüzünü korumak için kaldırdığı kolunu yavaşça indirdi ve Alyss'e yakından bakabilmek üzere öne doğru eğildi. Alyss, kadına yüreklendirici

gülücükler atıyordu. Alyss'in görülmeye değer olduğu söylenen tebessümünün, Hilde'nin üzerinde sakinleştirici bir etkisi olmuştu.

"Kimsiniz siz?" diye sordu Hilde.

"Adım Alyss, bu da arkadaşım Will," diyerek genç Orman Muhafızı'm işaret etti Alyss. Hilde'nin Will'e dönmesiyle az önceki şüphe ve korku dolu ifadenin yüzüne yerleşmesi bir olmuştu. Alyss, çabucak devam etti. "Söylesene Hilde, Göçebeler sana karşı neden bu kadar zalimler?"

Will, bu yaklaşımın doğru olduğunu fark etmişti. Alyss, daha en başından Hilde'nin yanında olduğunu belli ediyordu. Yaşlı kadın burnunu çekti ve giysisinin yırtık pırtık koluyla burnunu sildi.

"Zalim mi? Evet, hem de nasıl. Dövüyorlar beni. Küfredip her yanımı tekmeliyorlar. Onlar için elimden geleni yapıyorum ama yaşlandım artık. Eskisi kadar hızlı hareket edemiyorum. Deniyorum ama çok yavaşım, onlar da beni dövüyor."

"Ama sen de onlardan biri değil misin?" diye sordu Alyss. Uzanıp nazikçe yaşlı kadının elini tuttu. Hilde, feri kaçmış yaşlı gözleriyle başını kaldırıp kıza bir göz attı.

"Onlardan mı? Yok. Ben Galyalıyım. Yani öyleydim. Kocam ölünce köyümün bana ihtiyacı kalmamıştı. Çiftliğimizi istiyorlardı, anlarsınız ya. Beş parasız sokağa attılar beni. Ölüme terk ettiler. Göçebeler beni yanlarına aldı. Önceleri onlara minnettardım, ama bir süre sonra keşke almasalarmış demeye başladım. Ölmek daha kolay olurdu. O kadar uzun zamandır yanlanndayım ki..." Sustu ve dalgın dalgın baktı. "Ne kadar zaman olduğunu da bilmiyorum."

Will, “Neden yanlarında kalmaya devam ediyorsun?” diye sorunca, kadının bakışlarını üstüne çekti. Kadın artık Alyss’in arkadaşlarından korkmaması gerektiğine ikna olmuş gibi duruyordu.

“Nereye gidebilirim ki?” dedi. “Kimse yaşlı bir kadını yanma almak istemez. Ya Göçebelerle kalacaktım ya da açlıktan ölecektim.” Asabi bir kahkaha attı. “Beni öyle iyi beslediklerinden değil ya. Artıklarla idare ediyorum işte; köpeklerine bile vermedikleri şeyleri yiyorum.”

Alyss ile Will, çabucak bakıştılar.

“Köpekler,” dedi Alyss, “kamptakileri mi kastediyorsun?”

“Evet, onlar da var. Ama asıl diğe...“ Hilde, birden sustu. Gözlerinden korku okunuyordu. “Evet, kamptakiler,” diye aceleyle sözlerini düzeltti. Will muazzam bir çaba harcayarak kendisini bir kez daha Alyss’e bakmaktan alıkoydu. Hilde’nin verdiği açığı fark etmemiş gibi başını öteye çevirdi.

“Neden kaçıp gitmiyorsun?” diye sordu Alyss.

Hilde, kıza çılgınca bir soru sormuş gibi baktı. “Nasıl? Nereye giderim? Hiçbir şeyim yok ki. Kaçmaya kalksam, peşimden gelir ve beni sürükleyerek kampa geri getirirler. Benim gibi yaşlı bir kadın hızlı koşamaz ki. Elimden bir şey gelmez. Göçebelerin arasına tıkılıp kaldım ve bu şekilde idare etmek zorundayım.”

İçinde bulunduğu açmazın derinliği, sesinden anlaşılıyordu.

“Hilde,” dedi Alyss usulca, “Göçebelerden kaçma fırsatı ayağına gelse, kabul eder miydin?”

“Tabii canım!” diye heyecanla cevap verdi Hilde. Birden aklı yeniden gerçeklerle doldu. “Ama nasıl? Koşarak kaça-

mam ki. Diyelim ki kaçtım, sonra ne yapacağım? Hayır, bunu düşünmem bile saçma."

"Biz sana yardım ederiz," dedi Will. Kadının şüphe dolu bakışlarını üstüne çekti.

"Bana neden yardım edecekmişsiniz ki?"

"Şu senin Göçebelerle görülecek bir hesabımız var diyelim," dedi Will.

Hilde, tereddüt içindeydi. Hâlihazırdaki hayatından kaçıp kurtulma fikri, kulağa son derece çekici geliyordu.

"Ama ben ne iş yaparım?" diye sordu.

Bu kez cevap veren Alyss oldu. "Lokanta işleten bir arkadaşımız var. Onun için çalışabileceğinden eminim. Göçebe kampındaki görevlerine göre çok daha rahat bir işin olur ve kimseden küfür ya da tekme de yemezsin."

"Ama çalışman gerekecek," diye uyanda bulundu Will. Kadın, yine bakışlannı genç Orman Muhafızı'na çevirdi.

"Çalışmaktan korkmam ki," dedi. "Sadaka istemem. Az biraz para kazanayım, yiyecek yemeğim ve yatacak sıcak bir yerim olsun... o kadan bile benim için cennet sayılır."

"Jenny'nin sana yeterince yiyecek vereceğinden eminim," dedi Will. "Mükemmel bir aşçıdır."

"Şimdilik sana bir miktar para vereceğiz," dedi Alyss. "Aynca Will, seni bizi beklemen için yakınlardaki bir köye götürecek. At sırtında yol alacağınız için Göçebelerin yeterince uzağında güvende olacaksın."

Hilde, hâlâ tereddüt ediyordu. "Bu arkadaşım dediğiniz kadının bana iş vereceğinden emin misiniz?"

Alyss, başını evet anlamında salladı. “Biz rica edersek verir. Evet. Hafif bir işin ve güzel bir hayatın olacak, Hilde. Ayrıca, anlaşmamızın şerefine, üstümdeki zarif elbiseyi de alabilirsin.”

Hilde’nin gözleri, faltaşı gibi açılmıştı. Kızın sırtındaki giysi sadeydi ama kaliteli bir yünden örülmüştü ve dokununca eline yumuşak ve sıcak geliyordu. Ayrıca hiçbir yerinde yama yoktu, tertemizdi ve kendi üstündeki paçavralardan çok daha iyi haldeydi.

“Ama ya sen ne giyeceksin?” diye sordu.

Alyss, Hilde’nin yırtık pırtık eteğini, bluzunu ve şalını işaret etti. “Seninle kıyafetlerimizi değişeceğiz.”

Hilde, şaşırmıştı. Hiçbir şey anlamıyordu. “Neden benim kıyafetlerimi giymek isteyesin ki?”

Alyss, hafifçe tebessüm etti.

“İnan bana, bunu hiç istemiyorum. Ama planımı hayata geçirebilmek için giymem gerekiyor.”

Will her ne kadar Alyss'in kılık değiştirme yeteneklerine daha önce şahit olmuş olsa da, kızın geçirdiği değişim karşısında şaşkınlığım gizleyememişti. Alyss, saçlarım Hilde'nin saçlarıyla aynı hizada olacak şekilde kısaltmıştı. Toprak ve kül sürdüğü saçlarım kırlaştırmış ve keçeleştirip karmakarışık bir hale sokmuştu. Yüzü kararmıştı ve yaşlılıktan kırış kınş olmuş gibi duruyordu. Will, görüntünün hünerli bir makyaj çalışmasının sonucu olduğunu ancak yalandan baktığında anlayabilmişti. Alyss de tüm Haberciler gibi en değerli malzemelerinden biri olan makyaj ve kılık değiştirme çantası olmadan seyahat etmezdi.

Ama Alyss'in geçirdiği değişimin en çarpıcı tarafı, Hilde'nin vücut dilini mükemmel bir şekilde kopyalamış olmasıydı. Kız, sabah saatlerinde yakından incelediği kadının ürkek, itaatkâr duruşunu çok iyi taklit ediyordu. Tıpkı Hilde gibi, önüne bakıp topallayarak, ayaklarını yana doğru hafifçe sürüyerek yürüyordu. Hilde'nin Göçebeler ile neredeyse hiç göz teması kurmuyor olması da işlerini kolaylaştırıyordu. Ama Will, Alyss onlarla göz göze gelse bile kimsenin aradaki farkı anlamayacağından emindi.

Alyss, görüntüsünü Hilde'nin lekeli ve yırtık pırtık kıyafetleriyle tamamlamıştı. Kıyafetlerini değiştirdiği çalıların arkasından çıkarken Will'e gülümsedi. Eski püskü giysileri kendisinden mümkün olduğunca uzak tutmaya çalışıyordu.

"Planın en sevmediğim yanı bu," dedi.

Hilde ise yeni yeşil elbisesine bayılmıştı. Ormandaki minik açıklıkta dolanıyor, kendi kendine hayranlık sözcükleri mırıldanıyordu. Will, kadının muhtemelen hayatı boyunca bu kadar zarif bir kıyafete sahip olmadığını düşündü.

"Şimdi," dedi Alyss, "bence Hilde'yi dün sabah içinden geçtiğimiz köye götürmelisin. Köydeki hana yerleşmesini sağlayıp geri dönersin. Ben de bu arada onun yerine kampa dönerim."

Ama Will, başını iki yana sallıyordu. "O işi bu gece hallederim," dedi. "Önce senin Hilde olduğuna inanıp inanmadıklarını görmek istiyorum. Gözümüz üstünde olacak."

"Bir sorun çıkmayacak, Will," dedi Alyss.

"Öyleyse Hilde'yi buradan uzaklaştırmak konusunda acelemiz yok demektir. Numaran işe yarayacaksa, kimse kalkıp Hilde'yi aramayacaktır, öyle değil mi?"

Alyss, usulca tebessüm etti. Her ne kadar kılık değiştirme yeteneklerine son derece güvense de, Will'in onun güvenliğine öncelik vermesinden hoşlanmıştı. Toza toprağa bulanmış elini uzatarak Will'in eline dokundu.

"Haklısın. Senin izlediğini bilmek, kendimi daha güvende hissetmemi sağlayacak."

Alyss, kendine bu kadar güvenmekte haklıydı. Birkaç dakika sonra, omzunda kılık değiştirdiği sırada Will'in toplamış olduğu ağaç dallarıyla birlikte topallayarak kampa girdiğinde, Göçebelerin biri bile başını çevirip ona bakmamıştı.

Gün ilerledikçe bağıra çağıra emir yağdırmaya ve Hilde sandıkları Alyss'i uğraşmak istemedikleri, pis işlere koşmaya başladılar. Alyss, özellikle ağır hareket ettiği bazı anlarda tekmeler ve tokatlarla ödüllendirilmiş, tıpkı Hilde gibi tepkiler vermişti. Bir köşeye sinmiş, acı ve korkuyla sızlanmış, etrafına sardığı kollarıyla başını korumaya çalışmıştı.

Mükemmel rol yapıyordu. Keyifle uyuklayan Hilde'nin birkaç metre önünde olanları izleyen Will, Alyss'e kalkan her elde yüzünü buruşturuyordu. Sorumluları aklına yazmıştı. Her şey sona erdiğinde, geri dönüp o tekme ve tokatların intikamını alacaktı.

Öğle saatlerinde Alyss'in hilesinin işe yaradığını iyice kabullenerek gevşemeye başladı. Karanlık çökerken Hilde'yi uyandırdı. Senelerdir bu kadar uzun, kesintisiz bir dinlenme fırsatı bulamamış olan yaşlı kadın, gönülsüzce uyandı.

"Senin kız ne durumda?" diye sordu. Will, gülümseyerek kadına güvence verdi.

"Harika. Göçebelerin burada olduğundan haberleri yok. Kampa bir bakmak ister misin?"

Kadını dikkatle ağaçların içinden geçirdi. Hilde, gölgelerin içinde kalarak çömeldi ve topallayarak odunları ateşlere dağıtan, akşam yemeği hazırlığı için ateşleri yakan Alyss'i izlemeye koyuldu. Genç kızın oyunculuk yeteneğine hayran kalmıştı. Göçebelerden biri fırlattığı bir odun parçasıyla Alyss'i baca-

ğından vurunca, Hilde de içgüdüsel bir hareketle vurulmuş gibi irkildi. Will, nihayet kadının koluna dokundu ve ağaçların arasına girerek bağlı bekleyen atlarına doğru ilerlediler. Yarı kambur Hilde, Will'in yanında beceriksiz adımlarla topallıyordu. Ama bir süre sonra, yüzünde hafif bir tebessümle başını kaldırdı.

"Senin kız, benim kadar güzel olmadığını fark etmedikleri için çok şanslı," dedi ve usulca kıkırdadı. Will, durup kuşkuyla kadına bir göz attı.

"Alyss'den güzel olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi şaşkın şaşkın. Kadın yeniden kıkırdadı.

"Elbette güzelim ya. Ne de olsa harika bir elbisem var!" *Buna verecek bir cevabım yok,* dedi içinden Will.

as»……s»

Alyss, Hilde'nin eski püskü battaniyesine sarınarak karavanlardan birinin altında rahatsız bir gece geçirmişti. Battaniyeyi paylaştığından emin olduğu minik hayvanlan düşünmemeye çalışsa da sabah olduğunda tüm vücudu ısınk izleriyle doluydu ve fena halde kaşınıyordu.

"Bunlann hepsi kılığımın bir parçası," dedi kendi kendine.

Hilde'yi üstlenmesi gereken görevler hakkında sorgulamıştı. Su fıçılanyla yiyecek kutulannı yükleniyor, artık suyu keçi ve tavuklara verip yemek kazanlannı kum ve su ile temizliyordu. Göçebe kadınlanmn yemek pişirme konusundaki gönülsüzlükleri, temizliklerine de yansıyordu.

Arada sırada, birileri onu -koyun ya da köpek pisliğine bu-

lanmış çizmeleri temizlemek ya da karavandan çıkardıkları bir kilimin tozunu silkelemek gibi- sıradan görevler için ayağına çağırıyordu.

Alyss, Petulengo adlı çocuğun saat on bir gibi Jerome'un karavanına yaklaşarak beklemeye başladığını fark etti. Beklediği fırsat ayağına gelmişti. Altında uyuduğu karavandan iri bir odun sepeti çıkardı. Tam o sırada Jerome'un karavanının kapısının açıldığını fark etti. Basamaklardan inen ağır çizmelerin tıkırtılarım duyabiliyordu. Jerome'a doğru kaçamak bir bakış fırlattı. Kanla kaplı, ağır çuval yine adamın elindeydi. Bir kez daha kampın köpeklerini çuvaldan kovarak uzaklaştırması gerekmişti.

Jerome, kendisini bekler halde bulduğu Petulengo'yu başını sallayarak selamladı.

"Erken geldiğin iyi olmuş," dedi. "Bekletilmekten hoşlanmam."

Oğlan, bir şey söylemeden iriyarı Göçebe'nin peşine takıldı. Önceki gün gittikleri yöne doğru yürüyorlardı. Odun sepetini omzuna atan Alyss de usulca peşlerinden topallamaya başlamıştı. Petulengo'nun Jerome'un yabancılar tarafından takip edilmesini engellemek amacıyla orada olduğunu ve oğlanın Hilde'yi bir tehlike unsuru olarak görmeyeceğini biliyordu. Petulengo, muhtemelen ona aldırış etmeyecekti ve Alyss de Jerome'un Esmer'i nereye sakladığım nihayet öğrenebilecekti. Ayrıca Will de peşine takılarak arkasını kollayacaktı. Önceki gün üstünde mutabık kaldıkları planın özü buydu.

En azından Alyss öyle olmasını umut ediyordu.

Karavanların yanından ayrılarak Jerome ve oğlanın peşine takılmıştı ki, tiz bir ses tarafından durduruldu.

“Hilde? Nereye gittiğini sanıyorsun, seni işe yaramaz acuze?”

Kamptaki genç kadınlardan biriydi bu. Karavanının gerisindeki platformun korkuluğuna dayanmış, bir şeyler işaret ediyordu. Alyss, içinden bir küftir savurarak durdu ve sepetini kadının görebilmesi için kaldırdı. Sesini hafiften çatlatarak seslendi.

“Odun toplayacağım, hanımım! Stokumuz azalıyor!”

Kadın, birkaç saniye sessiz kalarak düşünmeye başladı. Alyss bir an için kampa geri çağrılacağını düşünse de kadın başını sallamakla yetindi.

“Gitmişken böğürtlen topla!” diye seslendi. “Biraz bol olsun. Camlo böğürtlen şarabı yapmamı istedi. Elimizde hiç kalmamış!”

Alyss, rahat bir nefes almıştı. Bu durumu avantajına kullanabilirdi. Böğürtlen arama bahanesiyle orman boyunca dolaşabilirdi. Yolu Petulengo ve Jerome ile kesişirse daha da iyiydi.

“Olur, hanımım! Birkaç avuç toplarım!” diye bağırdı. Arkasını dönüp kadın ona verecek başka bir iş bulamadan ağaçlara doğru yürümeye başladı.

Yürürken eğilip küçük dalları topluyor, gözleriyle Petulengo’yu arıyordu. Dökülmüş yaprakların yoğunluğuna göre ilerleyerek zikzak çiziyordu. Ama önündeki iki Göçebe’yi gözden kaybetmemeyi bir şekilde başarmıştı. Petulengo’nun sarı gömleği, ikide bir ağaçların arasından gözüne çarpıyordu. Oğlan hâlâ uykulu olsa da onu fark etmiş olmalıydı. Aklından geçenleri doğrulamak için yönünü değiştirdi ve bir ağaç kütüğünün üzerinde oturan oğlana yaklaşmaya başladı. Şansına, Petulengo’nun birkaç metre gerisinde bir böğürtlen çalısı bu-

Umuyordu. Alyss, önüne bakıp oğlanı görmezden gelerek çalılara doğru ayak sürümeye devam etti. Ardından küçük bir sevinç çığlığı atarak böğürtlenleri sepetine doldurmaya başladı.

"Burada ne işin var, Cadaloz Hilde?" Oğlanın tiz sesinde bile tiksinti dolu bir ifade vardı. Alyss, şaşırmış numarası yaparak hafifçe döndü ve tıpkı Hilde'nin yapacağı gibi, bakışlarını yerden ayırmadan konuşmaya başladı.

"Böğürtlen topluyordum, beyim," diyerek oğlana sepetini gösterdi. "Bayan Drina şarap yapacakmış."

"Getir bakalım topladıklarını," diye emretti Petulengo. Alyss ayaklarını sürüyerek yaklaştı ve sepeti kaldırdı. Oğlan, bir avuç böğürtlen kaparak kırmızı sularım akıta akıta yemeye başladı.

"Fena değilmiş," dedi. Bir yandan da yılışık yılışık sırıtıyordu. "Ama buradan öteye geçmek istiyorsan bana daha fazlasını getirmelisin. Geçiş ücreti olarak, anlarsın ya."

Arkasındaki ağaçların arasından dar bir patika uzanıyordu. Alyss'in tahminlerine göre, Jerome o yolu kullanmıştı ve Petulengo da adamın gizlice takip edilmemesi için yol ayrımında nöbet bekliyordu.

Oğlan, Alyss'in umduğu üzere, kızı bir tehdit olarak algılamamıştı. Bir avuç böğürtlen uğruna geçmesine izin vereceği ortadaydı. Alyss içinde yükselen sevinci gizleyerek itaatkâr bir ifadeyle başını salladı.

"Ben size biraz daha getiririm," dedi ve topallayarak ağaca döndü. Elinden geldiğince üst dallara da uzanarak tatlı yemişlerden bol miktarda topladı. Petulengo kadını ilgisiz bakışlarla izliyordu. Hilde dolu sepetini uzatınca öne doğru eğildi.

Sepetin içindekileri tamamen toplayınca kadından bir itiraz iniltisi yükseldi.

"Ama elimdekiler bundan ibaret, genç beyim! Çalının üstünde başka yemiş kalmadı!" dedi. Petulengo sırıtarak ağzındaki böğürtlenin suyunu kadına doğru püskürttü.

"Üzgünüm. Ama geçmek istiyorsan daha fazlasını getirmen gerek."

Kadın, olduğu yere çökerek başını sallamaya ve sızlanmaya başladı. Birden patikayı işaret etti.

"Şurada bir dolu böğürtlen çalısı olduğunu biliyorum," dedi.

Oğlan omuz silkti. "Git topla öyleyse. Epeyce topladığından emin ol."

İlginç, diye geçirdi içinden Alyss. Oğlan yerinden kımıldamak istemiyordu ki bu da Jerome'un o civarlarda olduğunu gösteriyordu. Jerome'un ve köpeklerin. Alyss, Will'in yakınında olduğunu, kendisinin köpeklerin saklandığı yeri ortaya çıkarmasını beklediğini ümit ediyordu.

Alaycı çocuğun yanından topallayarak geçti ve patikaya girdi. On metre ilerlememişti ki oğlan arkasından seslendi.

"Hilde!"

Alyss'in kulakları, birden oğlanın fırlattığı sopanın havada uçarken çıkardığı ıslık sesiyle dolmuştu. Arkasını dönmeyecek kadar akıllıydı. Kalın odun parçası, sertçe başının arkasına çarptı ve Alyss sendeleyip topladığı odunlarla birlikte yere düştü. Petulengo, bir kahkaha attı.

"Adımlarına dikkat et, Hilde! Patika biraz engebeli görünüyor!"

İçinden küfredip oğlanın, öfkeli bakışlarını görmemesi için dikkatle hareket eden Alyss, ayağa kalkarak dallan yeniden sepetine yerleştirmeye başladı.

"Petulengo!"

Patikanın biraz ötesinden yükselen çığlık, ikisini de gafil avlayarak irkilmelerine neden olmuştu. Petulengo, kütükten fırlayarak ayağa kalktı. Şaşkın ve biraz da endişeli görünüyordu.

"Efendim, Jerome?" diye seslendi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Jerome. Kendini odun toplama işine vermiş gibi görünen Alyss, kısık bir havlama duyduğuna yemin edebilirdi. Ses, anında bastırılmıştı.

"Her şey yolunda, Jerome."

Alyss, içinden gülümsedi. Onu adam yerine koymadıkları ortadaydı. *Günlerini görecekler,* diye geçirdi içinden.

"O zaman buraya gel! Sana ihtiyacım var."

"Geliyorum, Jerome!" Petulengo, dar patikayı adımlamaya başlamıştı. Alyss'in yanından geçerken sepetini devirerek odunlan bir kez daha dağıttı. Kaygısızca yürümeye devam ederken attığı kahkaha duyuldu.

"Seni küçük domuz," diye mırıldandı Alyss.

SEKIZ

W

Petulengo, aceleyle patikaya daldı ve yaşlı, kambur kadını geride bırakarak patikayı dik bir şekilde kesen bir diğer patikaya yöneldi. Bu ikinci patika iyice dar olup her yanı çalılarla kaplıydı ve dikkatli bakılmazsa fark edilmesi olanaksızdı. Petulengo, patikanın orada olduğunu önceden bilmese, muhtemelen aceleyle yanından geçip giderdi. Patikaya doğru uzanan alçak dalların altından geçti ve birkaç metre sonra kendisini bir açıklıkta buldu.

Yalnızca birkaç metre ötesinde iri, siyah bir köpeğin tasmasını tutmuş bekleyen Jerome'u fark edince içgüdüsel bir şekilde geri çekildi.

Petulengo, köpeğin adını biliyordu. İblis Dişi. Hayvanın tüyleri simsiyahtı ama sağlıklı, parlak bir siyahlık değildi bu. Tüyleri keçeleşmiş, adeta fırçaya dönmüştü. Kısa kılların altındaki derinin üstünde en az bir düzine yara -İblis Dişi'nin katılmış olduğu dövüşlerin hatıraları- seçiliyor, bu yaralar hayvanın kürkünde kabarma ve dalgalanmalara yol açıyordu.

Köpeğin kocaman bir kafası vardı; gövdesi ve omuzları güçlü görünüyordu. San gözlerine vahşi bakışlar hâkimdi. Dudaklan azgın bir hınkıyla bükülmüştü. Ağzı salyadan bembeyaz kesilmişti ve Jerome'la mücadele içindeydi.

İblis Dişi'ni normalde kalın bir zincirle zaptediyorlardı. Ama Jerome zinciri çözmüş ve köpeği dizlerinin arasına sokarak kontrol altına almıştı. Her iki eli de hayvanın boynundaki deri tasmadaydı ve ona bir zarar vermemesi için başını sıkıca tutuyordu. Zincirinin çözüldüğünü fark eden İblis Dişi, tamamen özgür kalmak için debeleniyordu. Jerome güçlü bir adamdı ama köpeğin kuvveti karşısında neredeyse çaresiz kalmıştı. Petulengo'yu sert bakışlarla süzdü.

"Çoban köpeğini getir," dedi. "Köpekleri başka bir yere taşıyorum."

Birkaç günde bir, keşfedilmemden için köpekleri sakladıktan yeri değiştiriyordu. Petulengo bakışlannı açıklık boyunca gezdirdi. Jerome'un yeni kaçırmış olduğu siyahlı beyazlı çoban köpeği, öteki taraftaki bir ağaca zincirlenmişti. Petulengo hayvanı ihtiyatlı bakışlarla süzmeye başladı. Jerome'un talimatları üzerine son birkaç gününü köpeği taciz edip kışkırtmakla geçirmiş, hayvanın iyilik dolu doğasını kırmaya çalışmıştı. Önceki gün çabalannda başanlı olmuş ve çoban köpeği, birden üstüne saldırmıştı. İri bir köpek değildi belki, ama çok hızlıydı ve Petulengo, ısınlmaktan son anda kurtulmuştu. Hayvan, oğlanı tanır tanımaz kulaklannı dikti ve dişlerini göstererek hırlamaya başladı. Petulengo'nun bir kez daha hayvanın burnunun dibine girerek risk almaya hiç niyeti yoktu.

"Hayır," dedi. "Isırır beni."

“Lanet olsun sana!” diye homurdandı Jerome. “Isırılmanı umursayan kim? Getir şu köpeği dedim!”

Petulengo, normal şartlar altında Jerome’a karşı gelmeye cesaret edemezdi. Ama iriyan adamın elleri doluydu ve yapabileceği pek bir şey yoktu. Petulengo’nun söz dinlemeyişini daha sonra hatırlayacaktı belki. Ama oğlan o zaman başının çaresine bakabilirdi. Jerome küfürler sıralasa da Petulengo, başını hayır anlammda sallamaya devam ediyordu.

“Hilde yapsın,” dedi sonunda. “Gidip Hilde’yi getireyim.”

“Hilde mi? Hilde’nin burada ne işi var?” diye soran Jerome, oğlanın önerisi karşısında şaşkına dönmüştü. Ama artık yorulmaya başlamıştı ve İblis Dişi’ni daha ne kadar tutabileceğinden emin değildi.

“Drina için böğürtlen topluyor. Hemen dibimizde!”

Jerome, tartışmaktan vazgeçmişti. Bililerinin çoban köpeğini alıp gittiği yere getirmesi gerekiyordu ve atışacak zamanı yoktu. Bu iş için Hilde’yi de kullanabilirlerdi. Petulengo ile daha sonra, kampa döndüklerinde ilgilenirdi.

“Tamam! Git getir onu. Acele et!”

Oğlan, koşarak patikaların kesiştiği yol ağzına vardı. Çaresizce etrafına bakındı ve patikanın on metre kadar gerisindeki bir çalıdan böğürtlen koparmakla meşgul olan yaşlı kadını fark edince bir oh çekti.

“Hilde!” diye bağırdı. “Buraya gel!”

Kadın, başını kaldırdı ve çağrıldığını fark edince topallayarak oğlana doğru yürümeye başladı. Petulengo, elindeki sepeti sabırsız bir hareketle yana atarak kolundan yakaladığı kadını yanı sıra sürüklemeye başladı.

“Gel benimle! Acele et, lanet olası!”

Tökezleyerek açıklığa çıktılar ve Alyss iri, korkunç bir köpekle mücadele eden Jerome’u fark etti. Açıklığın diğer tarafında korkudan sinmiş halde bekleyen siyahlı beyazlı hayvanı görünce nefesini tuttu.

Esmer’di bu. Zincirlenmiş, kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırmış, kulakları kafasına yapışmış, tüyleri üstüne yapışan çamur ve toprakla keçeleşmişti. Alyss, hayvanın adını haykırmamak için kendisini zor tutmuştu.

“Çoban köpeğinin zincirini çöz ve onu yanımıza getir!” diye emretti Jerome. Dizlerinin arasında tuttuğu kara canavarla ettiği mücadele nedeniyle gergin bir sesle konuşuyordu.

Alyss, köpeğe doğru koştu. Tanıdık bir koku alan Esmer’in kulakları, bir anda dikilmişti. Koku alma duyusu, insanlarınkine kıyasla çok daha hassastı ve farklı bir kılıkta da olsa Alyss’i derhal tanımıştı.

Alyss, hayvanın zincirini gevşetmeye çalışıyordu.

“Acele et! Bu kucağımdakini daha fazla tutamam!” diye bağırdı Jerome.

Jerome’un dikkatini başka bir yere verdiğini fark eden İblis Dişi, ani ve sert bir hamle yaparak adamın dengesini ve tasması üstündeki hâkimiyetini bozdu. Jerome nemli çimlerin üstüne düşerken bulunduğu ortamdaki diğer köpeklere saldıracak şekilde eğitilmiş olan İblis Dişi de açıklığın diğer yanındaki Esmer’in üstüne sıçradı.

Katil bakışlı kocaman kara köpek üstüne gelirken Esmer de başını önüne eğmiş, arka ayaklarını yukarı kaldırmıştı. Bir çoban köpeği olarak hızlı hareket etmenin ve göz açıp kapa-

yıncaya dek yön değiştirmenin eğitimini almıştı. Yana doğru sıçrayarak İblis Dişi'nin hedefini bir metreyle **ıskalamasına** neden oldu. Katil köpeğin dişleri havayı ısırmıştı.

İblis Dişi, böğrünün üstünde kayarak döndü ve yeniden saldırmaya hazırlandı. Ama Alyss vücudunu köpeklerin arasına sokmuştu. Eline geçirdiği ağaç dalını saldırıya hazırlanan köpeğe doğru sallıyor, dalın sivri ucunu usulca hayvanın boynuna batırıyordu. Geri çekilmek zorunda kalsa da ağaç dalı bir an için heybetli hayvanı geride tutmayı başarmıştı. Ama dal nihayet çatırdayarak koptu ve İblis Dişi kendisine saldıran iki ayaklı yeni hedefine dönerek hırıldamaya başladı. Arka ayaklarındaki kasları gererek Alyss'in boğazına atılmaya hazırlandı.

O anda Alyss bir vızıltı duydu ve İblis Dişi'nin göğsünün ortasında gri gövdeli bir ok belirdi. İri köpek, darbenin etkisiyle sendeledi. Son bir kez acıyla uluduktan sonra bacakları tutmaz oldu ve yana devrildi.

Jerome, yerde cansız yatan köpeğini dehşet dolu gözlerle izliyordu. O karmaşada hayvanın göğsüne saplanan oku fark etmemişti. Ama yaşlı kadının köpeğe bir ağaç dalı ile saldırdığını görmüştü. İblis Dişi, bu saldırı sonucunda hareketsiz kalmıştı.

"Seni yaşlı cadı!" diye bağırarak Alyss'in üstüne atladı.

Kızı kavrayarak sarsmaya ve boğazını sıkmaya başladı. Alyss mücadele etmesine rağmen Jerome ondan çok daha kuvvetliydi. Başı ileri geri savrulup dünyası kararmaya başlamıştı.

Birden, siyahlı beyazlı bir şekil Jerome'un üstüne atlayarak dişlerini adamın koluna geçirdi.

Jerome, bir çığlık kopardı. Esmer dişlerini etinin diplerine kadar batırmış, adeta adamın kolunda asılı kalmıştı. Hayvanın ağırlığı, Jerome'un dengesini bozmuştu. Tökezleyip bir ağaç kütüğüne takıldı ve İblis Dişi'nin cansız bedeninin üstüne düştü.

"Bırak onu, Es! Gel bana, kızım!" diye soludu Alyss. Esmer itaatkârlıkla Jerome'un kolunu bırakarak sevinçten salladığı kuyruğuyla eski dostuna doğru yürümeye başladı. Jerome da yerden kalkmaya çalışıyordu. Esmer'in ısırdığı kolunu vücudunun yan tarafına bastırıp diğer eliyle uyanması için yerde hareketsiz yatan köpeğine uzandı.

Ve geç de olsa, hayvanın hâlâ hayatta olduğunu fark etti.

Öfke ve acıdan çıldıran İblis Dişi, temas karşısında hırlayarak körlemesine saldırıya geçti. Jerome'un dehşet dolu çığlığı, köpeğin boğazına kapanan dişleri tarafından kesilmişti. Çılgınlar gibi tepiniyor, köpeğin o ürkütücü kavrayışından kurtulmaya çalışırken korkunç gurultular çıkarıyordu.

Birden hareketleri kesildi.

İblis Dişi, korkunç sarı gözlerini birkaç metre ötesindeki genç kızla köpeğe çevirdi. Titreyerek de olsa ayağa kalkarak meydan okurcasına hırladı.

Kulaklarını geriye yatıran ve boğazının etrafındaki beyaz tüyler normalin iki katı kabaran Esmer, sıçrayıp Alyss ile usulca yaklaşan canavarın arasına girdi.

Bir ok vızıltısı daha duyuldu ve İblis Dişi böğründen, sol ön ayağının hemen arkasından vuruldu. Vahşi hayvan, ses bile çıkaramadan devrildi. Daha yere değmeden ölmüştü.

Will, elinde yayıyla ağaçların arasından çıkarak Alyss ve

Esmer'e doğru koştu. Önce hangisine sarılacağını bilemediği için yanlarında dizüstü çöktü ve kollarını ikisine birden doladı.

Her ikisi de bu durumdan son derece hoşnut görünüyorlardı. Hatta içlerinden biri, Will'in elini yalamıştı. Will, gözlerine hücum eden yaşlar nedeniyle önünü pek göremese de elini yalayanın Esmer olduğunu umuyordu.

DOKUZ

Göçebeler, ağaçların arasından çıkarak kamplarına yaklaşan gri pelerinli Orman Muhafızı ile Hilde'nin eski püskü kıyafetlerine bürünmüş uzun boylu kızı endişeli bakışlarla izliyorlardı. Jerome'un Wensley'nin dışından yürütmüş olduğu siyahlı beyazlı çoban köpeği de yanlarında hızlı hızlı yürüyordu.

Petulengo, ormanda yaşananları kamp ahalisine aktarmıştı. İblis Dişi'nin bir okla vuruluşunu korku dolu gözlerle izlemiş, ölüm makinesi Jerome'a dönünce yaşadığı dehşet tavan yapmıştı. Orman Muhafızı'nın ortaya çıkışı, bardağı taşıran son damla olmuştu. Petulengo arkasını dönerek kampa kaçmış, açıklıkta olanlar hakkmdaki hikâyesini kekeleyerek kamptakilere anlatmıştı.

Geniş ailenin üyeleri yarım daire halinde sessizce bekliyor, karavanlann oluşturduğu kamplarına yaklaşan asık suratlı çift ile köpeği izliyorlardı. Petulengo tedirgin hareketlerle grubun gerisinde bekliyor, büyüklerinin arkasına saklanarak bulduğu boşluklardan -fark edilip edilmediğini anlamak için- kaçamak bakışlar atıyordu. Hilde'nin geçirdiği dönüşüm karşısında şaşkına dönmüştü. Kadının sırtında hâlâ o paçavrayı andıran, eski

püskü kıyafetler vardı. Ama adeta boyu uzamış, incelmiş ve zarif bir genç kadına dönüşmüştü. Saçlanndaki toprak ve külleri yer yer temizlemeyi başarınca kır kısımların arasından san tutamlar açığa çıkmıştı.

Will, Göçebelerin birkaç metre ötesinde durdu. Ailenin her yanından düşmanlık akıyordu. Ama yaşadıklan dünyanın gerçeklerinden uzak değillerdi ve karşılannda bir Orman Muhafızı bulunduğunu biliyorlardı. Orman Muhafızlannın efsanevi silah kullanma yeteneklerinden ve yasalarla ilgili meselelerdeki mutlak yetkilerinden haberdarlardı. Genç Orman Muhafızı'na hiçbir şekilde karşı çıkmayacaklardı. Göçebeler yaşam tarzları itibariyle bıçak sırtında bir hayat sürüyorlardı. Resmi yetkililerle ellerinden geldiğince karşı karşıya gelmemeye çalışırlardı.

"Jerome öldü," dedi Will. Grupta mırıldanmalar başladı. Petulengo onlara o kadannı anlatmıştı ama oğlan panik halindeydi ve lafı ağzında gevelemekten öteye gidememişti. Artık haber doğrulanmıştı. Liderleri bu dünyadan ayrılmıştı. Aslına bakılırsa, çok da üzgün oldukları söylenemezdi.

"Ormanda sakladığı o rezil köpek tarafından öldürüldü," diye devam etti Will. "Sanırım kendisine yakışan bir ölüm oldu bu. Köpek de öldü. Onu ben öldürdüm."

Sustu. Göçebeler boş bakışlarla onu izliyorlardı. Will canının sıkkın olduğunu belli eden bir ifade takındı.

"Jerome'un çevirdiği işlerden haberiniz olmadığını söyleyeceksiniz, biliyorum," dedi. "Bunun kuyruklu bir yalan olduğunun da farkındayım. Aslında hepinizi şuracıkta tutuklamam gerekir. Ama sizi saldıktan sonra nezarethanemizi ilaçlamak

zorunda kalırız ve siz buna değmezsiniz. Yolunuza devam edeceksiniz. Redmont Baronluğu sınırlan dışına çıkmak için sekiz saatiniz var. Ben de yola çıkışınıza nezaret edeceğim. Siz beni göremeyeceksiniz. Ama gözüm üstünüzde olacak."

Sözlerinin iyice anlaşılması için birkaç saniye bekledi. "Bir şey daha var. Sınır baronluklannda da hoş karşılanmamanız için elimden geleni yapacağım. Hiçbir yerleşim yeri sizi kabul etmeyecek ve bir geceliğine bile arazilerinde konaklayamayacaksınız. Her gittiğiniz yerden kovulacaksınız." Göçebelerin sözlerini somurtkan ifadelerle de olsa anladıklarını görebiliyordu. Bu kadarını bekliyor olmalılardı. Şanslarını bir köpek çalarak denemiş ve yakalanmışlardı. Göçebelerin hayatı böyle geçiyordu.

"Hatta," diye devam etti Will, "ülkeden ayrılmanız halinde daha rahat edeceğinize dair garanti bile verebilirim."

Önünde dizilen somurtkan çehreleri inceledi. Bir hafta içinde Araluen'i terk edeceklerinden emindi. Bir gün yine geleceklerdi tabii, ama o meseleyle zamanı geldiğinde ilgilenirdi.

"Şimdi toplanmaya başlayın ve bir an önce yola koyulun."

Parmağını onlara hakaret edercesine yola doğru salladı. Göçebeler dağılmaya başladılar. Önceleri yavaş hareket ediyorlardı ama kampı toplayıp eşyalarını nasıl kaldıracaklarına dair konuşmalar başlayınca hızlandılar. Will, eğilip Esmer'in tüylerini okşadı. Hayvan başını kaldırdı ve kuyruğunu her zamanki gibi yavaş yavaş sallamaya başladı.

"Kızımızın tekrar yanımızda olması ne güzel," dedi Will usulca. Alyss'e döndü. "Eve dönmeye hazır mısın?"

Alyss, elini kaldırıp "Halletmem gereken bir mesele var,"

dedi. Kamp boyunca bakınarak keçi ağılının yanında suçlu suçlu dikilen oğlanı buldu. "Petulengo!" diye seslendi. Havayı yırtıp geçecek kadar yüksek bir sesle bağırmıştı. Çocuk, fark edildiğini anlayarak bir anda hareketlendi. Etrafına bakınarak bir kaçış yolu aramaya başladı. Ama Will, iri yayını omzundan indirerek sıradan hareketlerle kirişe bir ok sürmüştü. Kaçış fikri, Petulengo'ya birden o kadar da cazip gelmemeye başlamıştı.

Alyss, çocuğu en tatlı tebessümüyle ödüllendiriyordu.

"Korkmana gerek yok, tatlım," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Sadece elveda demek istemiştim."

Oğlanı yüreklendirecek şekilde yanma çağırdı. Petulengo yürüdükçe karşısındaki genç kadının gözüne girdiğini fark ederek kendine olan güveni artıyordu. Birkaç dakika önceki kasıntı haline kısmen de olsa geri dönmüştü. Tebessümüne kapılarak Alyss'e gereğinden fazla yaklaşmıştı. Saçındaki toprak ve küllerin arasından kızın tam bir güzellik abidesi olduğunu görebiliyordu. Hafifçe gülümsemeyi tercih etti. Kendisini kadınlarla bir aradayken hayal ettiği anlaşılıyordu.

Biraz sert davranınca böyle önünde diz çökerler, diye aklından geçirdi.

Kızın tebessümü, üflenerek söndürülen bir mumun ışığı gibi bir anda yok oldu. Oğlan, aniden sağ ayağında bir acı hissetti. Alyss, Hilde'nin kıyafetlerinin bir parçası olan kalın çizmesiyle Petulengo'nun ayağına, bileğinin hemen altından sertçe basmıştı. Petulengo, çektiği acı nedeniyle ikibüklüm oldu.

Ardından Alyss, dönerek sağ bileğinin üst kısmıyla oğlanın burnuna bir tane patlattı ve tökezleyerek gerilemesine

neden oldu. Petulengo'nun kolları havayı dövdü ve sert toprağa düştü.

Dirseklerinin üstünde doğrulmaya çalışarak öksürmeye başladı. Burnundan akan kan ağzına dolmuştu.

"Bir dahaki sefere yaşlı bir kadına odun fırlatırken," dedi Alyss, "onun seni bu hale getiremeyeceğinden emin ol." Yüzündeki tatlı tebessüm, bütünüyle kaybolmuştu.

Will'e dönüp tatminkâr bir tavırla ellerini temizleyerek *"Şimdi* hazırım," dedi.

KONUŞMA

BİR

■M*Z

Will, boş tabağını itti ve insanın gerçekten lezzetli bir yemekten bolca yediğinde içini kaplayan o keyif hissiyle arkasına yaslandı.

Leydi Pauline, genç adama dönerek şefkatle gülümsedi. "Biraz daha ister miydin, Will? Daha çok yemek var."

Will, kamını ovuşturdu. Göbeği eline her zamankinden de gergin geliyordu; patlamak üzereydi.

"Hayır, teşekkür ederim, Pauline," dedi. "Fazladan iki tane yedim zaten."

"Dört tane yedin," diye araya girdi Halt. Will, kaşlarını çatarak eski ustasına bir bakış attı ve gülümseyerek yeniden Pauline'e döndü. Neyse ki kocası gibi küçümseme dolu yorumlar yapan biri değildi Leydi Pauline.

"Gerçekten de harika bir yemekti," dedi. "Et o kadar lezzetliydi ki. Ya o patatesler! Adeta bir lezzet ve kalite senfonisi gibiydi!"

"Çok tuhaf," dedi Halt alçak sesle, "ben ne trompet ne de flüt sesi duydum."

“Çok naziksin, Will,” dedi Pauline. “Ama çalışan bir kadın olduğum için yemekleri ben pişirmiyorum. Yemeklerimiz şato mutfağınca temin ediliyor. İltifatlarını Chubb Usta’ya saklamalısın.”

“Haa... tabii,” dedi Will. Kendini budala gibi hissetmişti. Halt ve Pauline, onu Baron Arald tarafından kendilerine tahsis edilmiş olan rahat odalannda akşam yemeğine davet etmişlerdi. Arald’ın en kıdemli ve en değerli danışmanları olarak, böyle geniş bir odaya sahip olma ve şatonun tüm hizmetlerinden faydalanma hakkına sahiptiler. Will uzun boylu, zarif diplomatı beyaz gece elbisesinin üstündeki mutfak önlüğüyle sıcak bir fırının başındayken hayal edemediğini fark etti.

“Bakıyorum süslü püslü konuşmalara da başlamışsın,” dedi Halt. “*Lezzet senfonisi* yaparım seni şimdi!”

Will, çekingen bir tavırla omuz silkti. “Şairane bir dille konuşmaya çalışıyorum,” diyerek durumu kabullendi. Halt’un kaşları çatılsa da Pauline gülümsedi. *Genç erkekler bazen çok tuhaf konuları fazlasıyla ciddiye alabiliyorlar,* diye aklından geçirdi.

“Şairliğe olan bu ani ilginin özel bir sebebi var mı, Will?” diye sordu.

“Şey,” dedi Will, “mesele aslında düğünde yapacağım şu konuşma.”

“Horace ve Evanlyn’in düğününden mi söz ediyorsun?” dedi Halt.

Will, başıyla onayladı. “Damadın şahidi olarak gelinle damat adına kadeh kaldırmam ve bir şeyler söylemem gerekiyor.”

“Tıpkı bizim düğünümüzde yaptığın gibi,” dedi Pauline. Hatıralar aklına dolunca elinde olmadan gülümsemişti.

“Aynen öyle. Özel bir konuşma olmasını istiyorum, çünkü her ikisi de çok yakın arkadaşım.”

“Düğünümüzde yaptığın konuşma gerçekten de çok özeldi,” dedi Halt. O da olanları çok net hatırlıyordu. Will’in her ikisine karşı hissettiği sevgi ve düşkünlüğü sade bir şekilde ortaya koyuşundan çok etkilenmiş ve duygulanmıştı. Bu konuya değinmesi de etkilendiğinin bir kanıtıydı. Halt, hayatının büyük bir kısmını hislerini dış dünyadan gizleyerek geçirmişti. Duygusal yanının -o buna gereksiz duygusallık diyordu- açığa çıkmasına nadiren izin verirdi.

“Konuşmamın üstünde çalışıyorum,” dedi Will. Eli farkında olmadan ceketinin iç ceplerinden birine gitmişti. “Şu ana dek yazabildiklerimi dinlemek ister miydiniz, bilmem ki...?”

Sorusunu yarım bırakmış ve bakışlarını Pauline’den Halt’a ve ardından da yine Pauline’e çevirmişti.

“Bu teklifi nasıl reddedebiliriz ki?” diye sordu Pauline. *Ah şu gençlik ve ciddiyet,* diye düşünüyordu.

Halt, çabucak karısına baktı. Teklifi kibarca geri çevirmenin bir yolunu bulmasını işaret edecekti ama geç kalmıştı. *Sonuçta Pauline, bir diplomat,* diye düşündü. *İstese, teklifleri nazikçe reddeder.* Usulca iç geçirdi. Will cebinden çıkardığı buruşuk kâğıt parçalarını düzleştirmeye başlamıştı bile. Hazır olup olmadıklarım anlamak için başını kaldırıp onlara bir göz attı. Pauline, sandalyesinde hafifçe öne eğilerek oğlanı teşvik edercesine başını salladı. Halt ise bakışlarını tavana dikti.

Will, bunu devam etmesi yönünde bir işaret olarak algıla-

mıştı. Boğazını birkaç kez temizleyip elindeki kâğıdı birkaç kez daha düzleştirdikten sonra kaşlarını çatarak ilk birkaç cümleyi ezberinden okuyacakmış gibi yaptı.

"Konuşmanın henüz yazım aşamasında olduğunu bilmenizi isterim," dedi. "Kesinlikle düğün günü söyleyeceklerimin son hali değil. Muhtemelen üstünden geçip orada burada bazı değişiklikler yapacağım..."

"Elbette," diyen Pauline, devam etmesini işaret etti. Will, bir kez daha boğazını temizledi.

Sahte bir masumiyetle "Hasta mı oluyorsun yoksa?" diye sordu Halt. Pauline, ona masanın altından bir tekme atınca yüzünü buruşturdu. *Hafif ev terlikleriyle bile insanı bir katır gibi tepiyor,* diye düşündü Halt ve baldırını ovuşturmak için eğildi.

Will, başını kâğıttan kaldırdı. Yanakları kızarmıştı.

"Hayır," dedi. "Neden sordun?"

"Will, sen ona aldırma, canım," dedi Pauline. Will'in farkına varmadığı, çelik gibi sert bir ses tonuyla konuşuyordu. Halt, durumun farkındaydı tabii. Karısını senelerdir tanıyordu ve önlerindeki birkaç dakika boyunca sessiz kalmasının kendi yararına olacağını anlamıştı.

"Pekâlâ..." diyen Will, boğazını bir kez daha temizledi ve okumaya başladı.

"Kalbimin tüm bütünlüğüyle ilan ederim ki..."

"Bir dakika! Bir dakika! Şu gemiyi bir karaya çek bakalım! Kalbinin *tüm neyliğiyle* dedin?" diye şaşkın şaşkın sordu Halt. Sessiz kalma planını bir anda unutmuştu. Will, telaş içinde başını kaldırdı.

“Kalbimin tüm bütünlüğüyle,” diye tekrar etti. Önündeki metni yeniden kontrol etti. “Evet. Aynen böyle. Kalbimin tüm bütünlüğüyle.”

“Tamam da, ‘kalbimin tüm bütünlüğü’ de ne demek oluyor?” diye sordu Halt. Göz ucuyla karısına bakınca onun da gülümsememek için büyük çaba harcadığım fark etti.

Will, sağ elini kararsız bir tavırla salladı.

“Şey, anlamı... bilirsiniz işte... kalbimin... *bütünlüğünden* söz ediyor.”

Halt, bir şey anlamadan eski çırağına bakmaya devam ediyordu. Başını iki yana sallayınca Will yeniden denemeye koyuldu. Pauline genç Orman Muhafızı’nın kızarmanın da ötesine geçtiğini fark etmişti. Will’in yanakları al al olmuştu.

“Mutlu olduğum anlamına geliyor. Çok mutlu olduğum,” dedi Will sonunda.

“O zaman neden ‘Mutluyum, çok mutluyum’ demiyorsun?” diye sordu Halt.

Will sandalyesinde huzursuzca kımıldandı. “Şey, öyle dersem biraz...” -kullanacağı kelimeyi aradı ve birkaç saniye sonra buldu- “alelâde kaçmaz mı?”

Halt, yüzünü yine buruşturdu. “Alelâde mi? Önce şu büs- bütünlük...”

“Bütünlük,” dedi Will sıkıntıyla. Halt, aldırmadı. “Şimdi de alelâde. Anlamını biliyorsam ne olayım!”

“Abartmasana, sevgilim,” dedi Pauline. “Sıradan demek işte.”

“Yani ben sıradanım, öyle mi?” diye meydan okurcasına gürledi Halt. “İnsanların anladığı kelimeleri kullanmak ne zamandan beri suç oldu?”

“Biraz önce de dediğim gibi, hatırlanmaya değer bir konuşma yapmak istiyorum,” dedi Will.

Sandalyesine yaslanan Halt, “Hem de ne değecek,” diye mırıldandı. “İnsanlar birbirlerine senelerce, *'Hey, Will’in şu kimsenin bir şey anlamadığı konuşmasını hatırlıyor musun?’* diyecekler.” Eliyle Will’e okumayı sürdürmesini işaret etti.
‘ Devamını da dinleyelim bakalım.”

Will, kâğıtlarını toplayarak yeniden okumaya başladı.

“Kalbimin tüm bütünlüğüyle ilan ederim ki...”

“O kısmı duymuştuk.”

“Halt...” diye uyanmasına araya girdi Pauline.

“.. .bu talihli ve münasip vesile ile siz iki saygıdeğer ve aziz dostumun izdivacında yer almaktan iftihar ediyorum.”

“Yarabbim sen bize sabır ver,” diye mırıldandı Halt ve bacağına ikinci tekmeyi yedi.

“Bu izdivaçta yer almayarak izzetinefsinize...”

“Hayır! Hayır! Hayır!” dedi Halt. Kollarını vücudunun önünde iki yana sallıyordu. “Bu kadarı yeter! Daha istemez!”

Mağrur bir ifadeyle “Bir sorun mu var?” diye sordu Will.

Halt, bakışlannı yine öfkeyle tavana çevirdi. “Evet, bir sorun var! Eski dilde bir sözlük yutmuş ve kusmuş gibi cümleler kuruyorsun!”

“Kabalaşma, Halt,” dedi Pauline. Kır sakallı Orman Muhafızı geri adım atarak kendi kendine mırıldanmaya başladı. Will, Pauline’e döndü.

“Sen ne düşünüyorsun, Pauline? Kelimelerle aran iyidir senin.”

Pauline, bir an tereddüt etti. Genç adamı oğluymuş gibi seviyordu ve duygularını incitmeyi asla istemezdi. Ama bu abartılı saçmalıklara devam etmesine de izin veremezdi.

Çekingen bir ifadeyle “Kullandığın dil sence de biraz... cafcaflı değil mi?” diye sordu.

Halt, homurdanarak başını öteye, pencereden dışarıya çevirdi. “Cafcaflı mı?” dedi. “Baron Arald’ın kullanacağı türden bir kelimeye benziyor!”

Will, acıyla Halt’a baktı. “O kadar kötü olmadığını söyle bana!”

Halt, dönüp oğlana tuhaf bir bakış attıktan sonra başını yeniden öteye çevirdi.

“Will, bizim düğünde ne güzel şeyler söylemiştin. Yine öyle bir konuşma yapsan?” dedi Pauline. Ama Will, başını iki yana salladı.

“Herkes aynı şeyi söylüyor. Ama mesele şu ki, o zamanlar benden pek bir şey beklenmiyordu. Bu kez herkes farklı beklentiler içinde olacaktır. Ayrıca bu bir kraliyet düğünü olduğu için, yapılacak konuşmalar kayıt defterlerine geçirilecek. Yani özel bir konuşma olması lazım.”

“Gorlog sen bizi kurtar!” dedi Halt. Pauline merakla kocasına döndü.

“Bu Gorlog tam olarak kim oluyor, sevgilim?” diye sordu.

“Bir kuzey tanrısı. Skandiyalılardan ödünç aldım. Karşındakini gücendirmeden sövmek için birebir.”

“Skandiyalılar dışındakileri yani, değil mi?” diye sordu Pauline ama Halt sırıtarak başını iki yana salladı.

“Hayır. Onlar aldırmaz. Gorlog’dan pek hoşlandıkları söylenemez.”

Pauline, başını sallayıp bu bilgiyi aklına not ettikten sonra Will’e döndü.

“Bu işi biraz fazla zorladığını düşünüyorum, Will,” dedi. Masada Wilkin önünde duran kâğıtları işaret etti. “Neden üstünden bir kez daha geçip konuşmanı biraz sadeleştirmiyorsun?”

Will, kararsız bir ifadeyle dudaklarını büzdü. *Halt ’un eleştirilerini görmezden gelebilirim,* diye düşündü. Halt’un şiirsellikten falan anladığı yoktu ama Pauline başkaydı. Ancak konuşma metninin üzerinde saatlerce çalışmıştı ve içinden geri adım atmak gelmiyordu.

“Bunu düşüneceğim,” dedi sonunda.

Halt bir kez daha homurdanmaya başlamıştı. O akşam bulduğu her fırsatta homurdanıyordu sanki.

“Sen ona aldırma,” dedi Pauline. “Nasıl olduğunu bilirsin.”

“Evet,” dedi Halt. “Hakaretaviz davrandığım için özür dilerim.”

“Hakaretamiz olacak o,” dedi Will.

Halt’un yüzüne kurnaz bir tebessüm yerleşti. “Evet, o dediğinden de.”

Pauline, Will’in elini nazikçe okşayarak “Dediğim gibi, Halt’un sözlerine aldırma sakın,” dedi. Kocasını tehdit edercesine “Ben daha sonra onunla konuşacağım,” diye ekledi. Will,

eski akıl hocasına doğru baktı ve kendisini şaşırtan bir durumla karşılaştı. Daha önce hiç şahit olmadığı bir şeyle.

Tecrübeli Orman Muhafızı'nın tebessümü, bir anda yok olmuştu. Halt, korku içindeydi.

İKİ

Will, o öğleden sonrayı başarısız avlanma denemeleriyle geçirmişti.

Jenny, ona lokantasında taze geyik etine ihtiyacı olduğunu söylemiş ve Will de arkadaşını kırmayarak ava çıkmıştı. Ama en yetenekli avcı bile yeri geldiğinde eve eli boş dönmek zorunda kalabiliyordu. Avcılığın büyüsü de aslında buydu. Öğle saatleri boyunca gözüne çarpan tek olası av, genç bir dişi geyikle henüz annesine bağımlı olduğu anlaşılan yavrusu olmuştu.

Will, gülümseyerek İkiliyi kışkışlamış ve ana-kız ağaçların içine kaçarken küçük bir kahkaha atmıştı.

"Gidip biraz büyüyün," demiş ve birkaç saniye sonra eklemişti, "ikiniz de."

Kendisini tatmin etmek için değil, arkadaşına yiyecek temin etmek için avlandığından dolayı, başarısızlığını hayal kırıklığıyla değil, soğukkanlılıkla karşılamıştı. Jenny'nin mutfağında menüsüne ekleyip müşterilerine sunacağı başka etler bulunduğundan emindi. Ortalıkta et kıtlığı falan yoktu. Dolayısıyla atının sırtında Redmont'a dönerken nispeten keyifli sayılırdı.

Nispeten. Akımı kurcalayan bir mesele vardı. Bunun üstünde düşündükçe rahatsızlığı da artıyordu.

Çekici'nin koşumlarını çıkarırken ufak tefek hayvan merakla ona baktı.

Suratın neden asık?

Çekici, bir at olarak bu deyimin anlamını asla tam olarak kavrayamamış olmalı, diye düşündü Will.

"Bunu asıl benim sana söylemem lazım. At olan ve suratı her an asıkmış gibi görünen sensin." Çekici, ağırlığını bir ön toynağından diğerine kaydırdı; adeta omuz silkiyordu.

Nedir derdin? Aklından neler geçiyor?

"Düğünde yapacağım şu konuşma," dedi Will. Atının vücudunu eski bir battaniye parçasıyla ovalıyordu. Bir yandan da etrafa bakarak kaşağı niyetine kullanabileceği fırçayı arıyordu. Çekici'nin üzeri çalıların arasından geçerken toz toprak içinde kalmıştı. "Beni endişelendiriyor."

Atlar bu yüzden konuşma falan yapmazlar.

"Bildiğim kadarıyla atların düğünleri de olmuyor," dedi Will.

Doğru. Biz de gem takımımız ve dizginlerimizle idare ediyoruz.

Çekici'nin kulakları, kendi şakasına gülercesine dikilmişti. Adeta Will'in karşısına geçmiş, kıs kıs gülüyordu. Will, iç geçirdi.

"Hiç akıllanmayacaksın, değil mi?" dedi ve fırçayla hayvanın tüylerini taramaya devam etti. Çekici sertleşmiş tüylerinin taranarak yumuşamasının keyfini çıkararak birkaç dakika hareketsiz kaldı.

Nihayet “Halt, yazdıklarımı pek beğenmedi,” diyerek sessizliği böldü Will.

Halt, kolay beğenen biri değildir zaten.

Halt ve Çekici, geçmişte Halt’un bir atın kaç elma yemesi gerektiği konusundaki fikirleri nedeniyle anlaşmazlık yaşamışlardı.

“Doğru. Ama Pauline’e de sordum ve doğrudan söylemese de bence o da konuşmamdan hoşlanmadı.”

Will, fırça darbesinden sonra birkaç saniye bekledi. Ama atından bir tepki gelmemişti. Bunu iyiye mi yoksa kötüye mi yorması gerektiğini bilemiyordu. Belki de Çekici, Pauline de hoşlanmadıysa metnin sorunlu olduğunu söylemenin nazik bir yolunu arıyordu. Gerçi Will, atının nezakete ihtiyaç duyduğunu hiç sanmıyordu. Hafifçe yana eğilerek hayvanın yüzüne bir göz attı. Belki de Çekici ayakta uyuyakalmıştı. Atların ayakta uyuyabildiklerini biliyordu. Ama iri, kahverengi gözler kırpılarak ona doğru dönmüştü.

Will’in aklına bir fikir geldi. Zihnindeki meseleye bir çözüm bulmuştu galiba. Çekici’yi kaşağılamayı bitirip geriye doğru bir adım attı. Atının tüyleri, taranınca çok güzel görünüyordu.

“Birazını sana da okuyabilirim aslında,” diye önerdi. Çekici, bir kez daha ağırlığını bir toynağından diğerine kaydırdı. Bu kez daha ihtiyatlı hareket ediyordu.

Dedim ya. Atlar konuşma falan yapmazlar.

“Hayır. Ama yazdıklarımı beğenip beğenmediğini söyleyebilirsin,” dedi Will. Tarağı bırakarak iç cebine uzandı. Çekici, tedirginlikle gözlerini kaçırdı.

Ya yapamazsam ?

"Yorum yapamazsan mı?" diye sordu Will.

Hayır. Ya duyduklarım hoşuma gitmezse?

Will, atının ona güvenmemesi karşısında gafil avlanmıştı.

"Gidecektir canım," dedi gergin bir sesle. "Şunu bir dinle hele."

Elmamı da yemedim zaten.

"Konuşmamı dinledikten sonra yersin."

Uzun bir konuşma mı bu?

"Birkaç sayfa sürüyor. Ama o kadar anlamlı ki bir çırpıda bitecek. Bittiğinde daha fazlasını okumamı isteyeceksin." Will, atına bir göz atıp da hayvanın ona kuşkuyla baktığını görünce şaşırmadan edemedi. Atların bu tür hisleri dışa vurabildiklerini bilmezdi. Sıkılmıştı. Konuşmasını yazdığı kâğıtları çıkarıp düzleştirdi ve boğazını temizledi.

Çok yaşa.

"Ne dedin?"

Hapşırdın ya.

"Hapşırmadım. Boğazımı temizledim, işte böyle." Bir kez daha boğazını temizledi.

Çekici, gözlerini kırpıştırdı. *Bana hapşırık gibi geldi. Hastalık kapmış olabilirsin.*

"Hapşırmadım ve hastalık falan da kapmadım. Istesen de istemesen de konuşmamı dinleyeceksin," dedi Will sertçe. Aceleyle ekledi, "Gerçi beğeneceğinden eminim ya. Çok iyi bir konuşma oldu."

Çekici'nin göğsünden derin bir hırıltı yükseldi ve Will'in sert bakışlarını üstüne çekti. *Kulağa eleştiri gibi geliyor,* diye aklından geçirdi Will. Birden, bunun mümkün olmadığını, zira henüz konuşmasına başlamadığını fark etti.

Sayfaları bir kez daha düzleştirdikten sonra okumaya başladı.

"...bu mesut günde bir araya toplanmış olan siz kıymetli davetlileri hürmetle selamlamamış olsam, kendimi son derece..."

Will, birden durdu. Birkaç dakikadır okuyordu ve Çekici kımıldamamıştı bile. Emin değildi ama sanki hayvandan bir ses, kendini tekrar eden, derin bir ses geliyordu.

"Bu da neydi?" diye sordu, ama bir cevap gelmemişti. Will omuz silkerek elindeki kâğıdın arkasmı çevirdi. "Nerede kalmıştım? Haa, evet... kendimi son derece..."

Ses, bir kez daha duyuldu. Bu kez sesin Çekici'den geldiğine emindi; boğazıyla göğsünün ortasından geliyordu sanki. Birden hayvanın tüm vücudu titreyerek sarsıldı. Will, Çekici'yi meraklı gözlerle izliyordu. *Belki de latif cümlelerim eski dostumun gözyaşlarına boğulmasına yol açmıştır,* diye düşündü. Ses bir kez daha duyulurken dönüp Çekici ile yüz yüze geldi. Hayvanın gözleri tamamen kapanmış, dizleri olduğu yere sabitlenmişti. Derin bir uykudaydı. Will, bir kez daha duyduğu o sesin horlama olduğunu anladı.

"Seni hain," dedi. Çekici yeniden horladı.

Will, kâğıtları bıkkın hareketlerle kıvırarak iç cebine soktu. Arkasını dönerek ahırdan çıktı. Kapıya vardığında, düzenli horultu kesilmişti. Çekici'ye bir göz attı.

Elmam nerede benim?

Will'in bakışları, bir anda sertleşti. "Kusura bakma. Yanımda elma falan yok. Belki rüyanda bir tane görürsün."

Sırtı dimdik, atma duyduğu öfke vücudunun tüm uzuvlarından anlaşılır bir halde, ahin terk etti. Kulübenin, Esmer'in güneşlendiği ön kısmma vardı. Merdivenleri çıkarken tek gözünü açan Esmer kaim kuyruğunu verandanın tahtalanna vurdu.

Will bakışlannı bir an için köpeğine çevirdi. *Köpekler insanı asla yargılamaz,* diye aklından geçirdi. Bir köpek, haklı da olsa haksız da olsa daima sahibinin tarafını tutardı. Sahipleri asla hata yapmazdı. Köpekler daima dürüst davranır, içlerinden geçeni dışarı vururlardı.

"Akıllı kızım benim," dedi Will ve kuyruk verandaya bir kez daha vuruldu. Kulübenin duvarına dayalı bir sıraya oturdu. Esmer, vücudunu tamamen döndürmemek için başım geriye doğru uzatmış, onu izliyordu. Will, hayvana dönerek parmaklarım şıklattı.

"Gelsene, Esmer. Hadi gel, kızım."

Esmer, hafifçe hırıldanarak karın üstü yuvarlandı ve ayağa kalkarak silkindi. Başını önüne eğip kuyruğunu usulca sallayarak Will'e yaklaştı.

"Yat," dedi Will. Hayvan, Will'in ayaklarının dibine uzanarak efendisine bakmaya başladı. Will, cebindeki kâğıdı çıkararak Esmer'in iri, güzel gözlerine baktı. Gözlerin biri koyu kahverengi, delice bakan diğeri ise masmaviydi.

“Sana bir konuşma okuyacağım, Esmer,” dedi.

Kuyruk, bir kez yere vuruldu.

“Ve samimi fikrini öğrenmek istiyorum.”

Esmer, gözlerini efendisinden bir an olsun ayırmıyordu. Will, kâğıdı açarak okumaya başladı. Esmer birkaç paragrafın ardından iç geçirerek burnunu önüne uzattığı patilerinin üstüne indirdi, ama konuşmasından güzel pasajlar okuyan sahibini gözlerini kırpmadan izlemeye devam ediyordu. Will, nihayet konuşmanın kendisini son derece gururlandıran son kısmını da okudu ve vurgulamak amacıyla tekrar etti.

“Evet,” dedi, “ne düşünüyorsun?”

Gözler, hâlâ üzerindeydi. Hayvanın burnu patilerinden kalkmamıştı. Hiç hareket etmiyordu. *En azından uyanık,* diye düşündü Will.

“Hoşuna gitti mi, Esmer?” diye sordu ve kuyruk tahtalara bir kez vuruldu. Will gülümseyip uzanarak hayvanın kulaklarını okşadı. İyi bir köpek, sahibini asla yan yolda bırakmazdı.

“Çok iyiydi, değil mi?” diye sordu. Köpek bir tepki vermedi.

“İyi miydi, Esmer?” Kuyruk tahtalara yeniden vuruldu. Will’in içine bir kuşku tohumu düşmüştü. Gözlerini köpeğinkilere dikti.

“İyi miydi?” diye tekrar etti. Tepki yoktu.

“İyi miydi, Esmer?” Kuyruk tahtalara vuruldu.

“Duymuş olduğun en berbat konuşma mıydı?” Tepki yoktu.

“Duymuş olduğun en berbat konuşma mıydı... Esmer?”

Kuyruk, yeniden tahtalara vuruldu. Will, hayvana ters ters baktı.

“Adım duyunca tepki veriyorsun, değil mi?”

Tepki yoktu.

“Adını duyunca tepki veriyorsun, değil mi... Esmer?”

Kuyruk tahtalara vuruldu. Will, başını sıkıntıyla iki yana sallayarak ayağa kalktı.

“Kimsenin yazdıklarım hakkında ne düşündüğünü öğrenemiyorum. Çekici’ye lanet olsun. Sana da lanet olsun, Esmer!”

Kuyruk yeniden tahtalara indi.

Will, öfkeden köpürerek kulübeye girdi ve kapıyı arkasından sertçe çarptı. Esmer verandadaki yerinden birkaç saniye kapıyı izledikten sonra, Will’in dışarı çıkmadığını fark edince ayaklandı ve silkinerek yeniden sıcak güneşin altına geçti. Tatlı tatlı inleyerek yan döndü ve bacaklarını esnetip başını geriye yatırarak uykuya daldı.

ÜÇ

Savaş Okulu'nun toplumsal olaylar karşısındaki hazır olma seviyesini değerlendirin. Mükemmel, iyi. Orta. Vasatın altı. Kötü.'

Will, omuz silkerek *'Mükemmel'* seçeneğini işaretledi.

Bağlı bulundukları baronluğun Savaş Okulu'nu eğitim kalitesi, Savaş Okulu üyelerinin yeterliliği ve bir saldırıya karşı hazır olma seviyesi açısından düzenli aralıklarla değerlendirmek de Orman Muhafızlarının görevlerinden biriydi. Redmont Savaş Okulu, ülkenin en iyilerindendi ve Will'in verdiği notlar, neredeyse her seferinde *'Mükemmel '* oluyordu. Bazen içinden forma 'son değerlendirmemle aynı' diye yazmak geçiyordu ama Kral'ın Savaş Ustası, onlardan her defasmda ayrıntılı cevaplar bekliyordu. Sıradaki soruyu görünce bir iç geçirmek zorunda kaldı.

'Bu değerlendirmeyi neye dayanarak yaptınız? '

Seçenekli bir soru değildi bu. Verdiği notu açıklayan bir şeyler yazması gerekiyordu. Önceki raporunda kullandığı ifadeleri hatırlamaya çalıştı. Tam o sırada kapı bir anda açıldı ve Halt içeri girdi.

“Selam. Geldiğini duymadım,” dedi Will. Halt, başını tatminkâr bir ifadeyle salladı.

“Güzel. Arada sırada ben de çömlekçi dükkânındaki kör bir adam gibi ses çıkarmadan hareket etmeyi tercih ediyorum. Çekici’nin sesimi duymamış olmasına şaşırdım.”

“Çekici somurtmakla meşgul. Dün elmasını yedirmedim ona.”

Kulübeye Halt dışmda birinin yaklaşması halinde, Çekici’nin Will’i mutlaka uyaracağını ikisi de çok iyi biliyordu.

“İsabet olmuş. Zaten gereğinden fazla elma yiyordu.” Halt masada Will’in önünde duran kâğıtlara bir göz attı ve yüzüne temkinli bir ifade yerleşti.

“Hâlâ şu konuşmaya hazırlanmıyorsun, değil mi?”

Will, iç geçirdi. “Hayır. Sör Rodney için Savaş Okulu değerlendirmemi hazırlıyorum. Neden her defasında bu kadar ayrıntıya inmem gerektiğini anlayamıyorum. Redmont Savaş Okulu’nda bir sıkıntı bulunmadığını şimdiye kadar anlamış olmaları lazım.”

Halt, omuz silkerek “Ordu dediğin evrak işi gerektirir,” dedi. “Her neyse, değerlendirme meselesini şimdilik unutabilirsin. Yeni bir görevimiz var.”

Will, doğrularak ciddileşti. “Görev mi? Nereye gidiyoruz?”

Halt, kulübenin duvarındaki büyük ölçekli Araluen haritasına doğru yürüyerek işaret parmağıyla güneybatı kıyısında, Keltika sınırındaki bir noktayı işaret etti.

“Hambley,” dedi. “Karanlıkçıların kıyıya yaklaştıklarına dair raporlar aldık. Muhtemelen Hambley’e saldıracaklar.”

“Karanlıkçılar mı?” Will, bu ifadeyi daha önce duymamıştı. Halt, buna şaşırmadı. Organize Karanlıkçı çetelerinin Araluen’de en son görüldükleri tarihin üzerinden yıllar geçmişti.

“Enkazcılar,” diye açıkladı. “Gemi enkazlarını yağmalarlar. Karanlıkta, ay ışığı yokken harekete geçip tehlikeli kıyı kesimlerinde sahte deniz fenerleri yakarlar. Denizden geçen gemiler ışıkları görünce limana ulaştıklarını sanıp yelken açarak ne olduğunu bile anlayamadan kayalara bindirirler. Gemiler parçalanır ve Karanlıkçılar da yüke el koyarlar.”

“Tayfaların akıbeti ne oluyor?” diye sordu Will.

“Enkazdan sağ çıkabilirlerse kurtulurlar, ama genellikle hayatta kalan olmaz.”

“Karanlıkçılar denen bu grup, korkunç insanlardan oluşuyor olmalı,” dedi Will.

Halt başıyla onayladı. “Aynen. İzlerini sürmek de bir o kadar zordur, çünkü köylüler genellikle Karanlıkçılardan çekinirler.” Kaşları hafifçe çatıldı. “Ya da, bazı durumlarda, onlarla işbirliği yaparlar.”

“Yani ganimeti paylaşırlar,” dedi Will.

“Dediğin gibi. Karanlıkçılar gemilerde taşman birçok şeyi -mesela kereste ve halat gibi yükleri- beğenmezler. Kuru gıda varillerini, muşambaları ve hırdavat malzemelerini de. Fakir bir köy içinse paha biçilmez şeyler bunlar. Hadi artık yola çıkalım. Ayın kararmasına yalnızca bir hafta kaldı ve Karanlıkçılar da o günlerde ortaya çıkacaklardır. Bu öğleden sonra yola çıkmış olmak istiyorum. Gilan’a bir mesaj gönderdim. Biz yokken buradaki meselelerle ilgilenecek.”

“Seyahat teçhizatımı alayım,” dedi Will. Henüz bitirmediği değerlendirme formuna bakarak tereddüt etti. “Bunu yolda da tamamlayabilirim herhalde.” Halt, formu aldı ve Will bir itiraz çığlığı atarak onu durduramadan yırtarak ikiye ayırdı.

“Daha iyi bir fikrim var. Gilan’a değerlendirme **zamanının** geldiğini ama henüz formu doldurmaya başlayamadığını anlatan bir not bırak. O da kendi değerlendirmesini yaparak formu senin adına doldursun.”

Will, Halt’un elindeki yırtık kâğıda bakarak tereddüt etti.

“Sahtekârlık yapmış olmaz mıyım?” diye sordu. Halt, mutlulukla gülümsedi. “Kesinlikle olursun. Bir Orman Muhafızı’na da böylesi yakışır ama, değil mi?”

Bir saat sonra, güneybatı yönüne doğru at sürüyorlardı. Will, Esmer’i Pauline’in ellerine teslim etmişti. Esmer her ne kadar zeki ve sadık bir köpek olsa da, henüz çok küçük ve hareketliydi. Olası tehlikeler barındıran bir göreve çıkıyorlardı ve Esmer’i yanlarında götürme riskini alamazlardı. Pauline, hayvanla ilgileneceği için çok mutlu olmuştu. Esmer de Pauline’e çok düşkündü.

Will, atının sırtında usulca kıkırdadı. Halt, eski çırağına doğru hafifçe döndü.

“Komik bir şey mi var?”

“Savaş Okulu raporunu Gilan’ın başına yıkışım aklıma geliyor da,” dedi Will. “Haklıydın. Gerçek bir sahtekârlık örneği.”

Gözleri parlayan Halt, “Toplantılar’a giderken bana kurduğu pusulara saysın,” dedi. “Eski çıraklar bazen eski ustalarına olan tüm saygılarını kaybediyorlar.” Anlamlı anlamlı Will’e bakıyordu. Will, aceleyle kendini savundu.

“Ben onlardan değilim!” dedi. “Sana karşı saygım hâlâ sonsuz, Halt!”

Halt, doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak için oğlanı birkaç saniye süzdükten sonra gördüklerinden hoşnut kalarak başını salladı. “Sen yine de bu dediklerimi akimdan çıkarma.”

Konuşmaksızın birkaç yüz metre daha gittikten sonra nihayet sessizliği bölen Will oldu.

“Bu görevin iyi yanı, akşamlan konuşmamın üzerinde çalışabilecek olmam,” dedi.

“Yanında getirdin mi ki?” diye sordu Halt. Biraz kaygılı bir sesle konuşuyordu.

Will, başıyla onayladı. “Etrafta dikkatimi dağıtacak bir şeyler olmadan üzerinde rahatça çalışabilirim diye düşünmüştüm.”

Uzun bir sessizlik oldu. Nihayet Halt, “Ben senin çalışmanı bölmem. Yani, ilham akışmı falan bozmak istemem,” dedi. “Hatta ben orada hiç yokmuşum gibi davranabilirsin.” WilPin, alaycı üslubunu fark edip etmeyeceğini merak ediyordu, ama eski çırağı memnuniyetle başını sallıyordu.

“Sağ ol, Halt. Bu çok makbule geçer. Şimdi, planımız nedir?”

Halt, birkaç saniye sessiz kalarak düşüncelerini toparladı.

“Sabahleyin de söylediğim gibi, köylülerden yardım bekleyemeyiz. Karanlıkçılar için bize ihanet etmeleri riskini alamayız.”

“Yani Karanlıkçılar köylülerden oluşmuyor, öyle mi?” diye sordu Will.

“Yok. Kıyı boyunca yukarı aşağı dolaşır dururlar. Bir bölgede fazla kalırlarsa söylentiler artar ve onları durdurmak üzere bizim gibi kanun güçleri harekete geçer. Ayrıca gemiler de kıyının o kısmından uzak durmaları gerektiğini çabucak öğrenirler.”

“Bir muhbirden haber aldığını söylemiştin. Acaba bize yardım eder mi?” diye sordu Will. Ama cevap yine olumsuzdu.

“Biraz aklı varsa bizden uzak durur. Ne de olsa biz ayrıldıktan sonra bölgede yaşamak zorunda olan o.”

“Kulağa mantıklı geliyor. Planımız nedir öyleyse?”

“Kamp kurup -umarım ki kimse bizi görmeden- etrafta keşfe çıkacağız. Karanlıkçılar da genellikle köylerde kalmazlar, yani bölgede onların da bir kampı olacaktır. On beş ila yirmi kişi kadar olacakları için kamplarını gizlemeleri biraz zor. Keşfe çıkıp onları bulacak ve harekete geçmeye hazırlandıklarına dair işaretler arayacağız.”

“Ne gibi?”

“Gemileri ışıklarıyla yanıltacak türden bir fener hazırlamak gibi. Feneri saldırıdan bir ya da iki gün önce inşa etmeleri gerekiyor. Ayrıca kıyıdan aşağı inen gemiler için kuzey yönüne bir gözcü bırakmamız da gerekecek. Bir de tabii, bizimle benzer arayışlar içinde olan kişilere de dikkat etmemiz lazım.”

“Sözünü ettiğin işaretleri görünce ne yapacağız?” diye sordu Will. Halt, usulca sırıttı. Tebessümü, Will’e dişlerini gösteren bir kurdu anımsatıyordu.

“Onlardan durmalarını isteyeceğim. Bir şeyi kafama koyduğumda, oldukça ikna edici birine dönüşebilirim.”

“Geçmişte bu özelliğine şahit olmuşluğum var,” dedi Will.

Günün kalanında atlarını, Orman Muhafızı ilerleme hızına getirip bazen hızlı bazen yavaş yürüterek oldukça iyi bir mesafe kat ettiler. Halt, karanlık çökerken bir ağaçlığın altında kalan açıklığı işaret etti.

“Şurası kamp kurmaya uygun bir yere benziyor,” dedi. “Hava çok kararmadan yerleşsek iyi olur.”

“Bir şeyler pişirmemi ister misin?” diye sordu Will. Yemeği Halt da hazırlayabilirdi aslında. Ama Will, yemek pişirmekten çok hoşlanırdı. Mükemmel bir aşçıydı ve hazırladığı yemekleri tatlandırmak üzere, çeşitli ot ve baharattan oluşan seyahat çıkınını her zaman yanında taşırdı. Orman Muhafızları genellikle kurutulmuş et, meyve ve pideye talim etmek zorunda kalırlardı. Bu nedenle Will, fırsat buldukça kendilerine güzel bir ziyafet çekmeleri gerektiğine inanırdı.

Halt da bu konuda onunla aynı fikirdeydi.

“Çok iyi olur. Sabırsızlanıyorum,” dedi. “Hambley’e yaklaştıktan sonra bizleri soğuk kamplar ve zorlu öğünler bekliyor. Dolayısıyla fırsatımız varken sıcak bir yemeğin ve kahvenin tadını çıkarabiliriz. Bulaşıkları daha sonra ben yıkarım.”

Halt, geçmişteki usta-çırak ilişkilerine rağmen artık Will’i dengi kabul ediyor ve kamp alanında yapılması gereken işleri onunla paylaşıyordu.

“Harika,” dedi Will. Birçok aşçı gibi o da yemeği hazırlamaya bayılmasına rağmen, bulaşık yıkamaktan pek hoşlanmazdı. “Bu da bana konuşmamın üzerinde çalışacak vakti sağlamış olur.”

“Onu da merakla bekliyorum,” dedi Halt. Yüzü ifadesizdi.

Hambley kasabasının ardında, karanın yarım kilometre kadar içine doğru, bir dizi tepe sıralanıyordu. Kasaba küçük ama iyi korunaklı bir rıhtımın etrafına kurulmuştu. Will, kuzey mendireğinin üstünde, yaklaşık altı metre uzunluğundaki geniş, metal yapıyı seçebiliyordu.

Onun yapıya ilgiyle baktığını fark eden Halt, "İşte sana gerçek fener," dedi. "Her gece yakılır ve yaklaşan gemilere kuzey mendireğini belli ederek hangi yöne gitmeleri gerektiğini işaret eder. Ama görebileceğin üzere fenerin arkasında yükselen kayalıklar, gemilerin onu beş yüz metre yakınına girmeden önce fark etmesini engelliyor."

Kasabaya hâkim olan tepelerin üst kısmında, sırtta uzanmışlardı. Atlarını görüş alanına girmemeleri için geride, sırtın diğer tarafında bırakmışlardı. Pelerinlerine sarınmış vaziyette, değil yarım kilometre, elli metre öteden bile görülemeyecek kadar korunaklı bir konumdaydılar.

"Şimdi iyice kuzeye doğru bak," dedi Halt. Will, kendisine söyleneni yaptı. Kayaların arkasında, kuzeye doğru

kıvrımlı bir kumsal şeridi uzanıyor, biraz daha alçak, farklı bir kaya öbeğinde son buluyordu. “Bence sahte feneri oraya kuracaklar. Suyun kumsalın birkaç yüz metre ötesine kadar derinleşmediğini görebilirsin. Rıhtımı bulduğuna inanarak burnunu o tarafa çeviren bir gemi, ne olduğunu bile anlayamadan kuma oturacaktır. Enkazcıların bir kasaba gibi gözükmesi için kumsalın gerisindeki alçak zeminde ateş ve fenerler yakacaklarını sanıyorum. Geminin kaptanı görmek istediği şeyi, yani bir deniz fenerini ve arkasındaki kasabayı görecektir. Ama bu kasaba, asıl yerleşim merkezinin bir kilometre kadar kuzeyinde olacak. Üzerinde durduğumuz bu sırtlar, karanlık bir perde oluşturacak. Denizin içinden bakan gözler, karanlıkta yansıyan ışıkları görecek ve ayrıntıları seçemeyecektir.”

Dalgın dalgın çenesini kaşıyarak sakalını keşfe çıkmış bir karıncayı kovdu.

“Kumluk sığ sular, gemiye mükemmel bir karşılama hazırlayacak. Gemi kuma oturacak ama hava çok kötü olmadığı sürece parçalanmayacak. Yani Karanlıkçılar, sular çekildiğinde gemiye kadar yürüyüp yükü istedikleri gibi boşaltabilecekler. Gemi parçalanmayacağı için, yükün suya kapılıp gitmesi de söz konusu değil.”

Will, kır sakallı Orman Muhafızı’na kaçamak bir bakış attı. “Çalışma yöntemleri hakkında çok bilgilisin, Halt.”

Halt, başıyla sertçe onayladı. “Karanlıkçılık, Morgarath’a karşı verilen ilk savaş sırasında bu ülkenin başına gelen felaketlerden biriydi,” dedi. “KraFın birlikleri, kendilerini başka meselelerle ilgilenemeyecek kadar isyana kaptırmış haldelerdi.

Kanun kaçaklarının böyle dönemlerden yararlanmak için nasıl hızla hareket ettiklerini bilirsin.”

Will, başıyla onayladı. “Köklerini nasıl kazıdınız?”

Crowley ile ikimiz, savaştan sonra Karanlıkçılara karşı büyük bir mücadeleye giriştik. Bir süre sonra, Araluen’in Karanlıkçılık için elverişli bir yer olmadığına kanaat getirmiş olmalılar. Birçoğu, şartların faaliyetleri için daha uygun olduğu Galya’ya taşındı.”

“Birçoğu mu dedin?” diye sordu Will. “Ya diğerleri?”

“Burada kaldılar,” dedi Halt sertçe. “Yakından bakarsan, batı kıyısı boyunca uzanan mezarlarını görebilirsin.”

“Zamanında Crowley ile ne büyük işler başarmışsınız,” dedi Will. Halt’un ağzı, küçük bir tebessümle kıvrıldı.

“Parlak dönemlerimiz oldu,” dedi. Sırtın tepesinden diğer tarafa doğru sürünerek inmeye başladı. Aşağıdan bakan birinin onu göremeyeceği bir noktaya varıncaya dek ayağa kalkmadı. Peşinden gelen Will, eski ustasının emirlerini bekliyordu.

“Kuzeydeki o kumsala doğru gideceğiz,” dedi Halt. “Sırtın üstünde kamp kuracak ve kayalıkların üstünde ya da kumsalın içindeki alçak zeminde bir faaliyet olup olmadığını gözleyeceğiz.”

“Feneri oraya kuracaklarından yüzde yüz emin misin?” dedi Will.

Halt, omuz silkti.

“Hiçbir şeyden yüzde yüz emin olamazsm. Ama en mantıklı yer orası. Biraz daha kuzeye gitmeleri halinde Hambley’in fazla dışına çıkmış olacaklar. Hem kıyı bu bölgede doğuya

doğru kıvrılıyor, yani farklı bir coğrafi yapı söz konusu. Ayrıca bu kumsal kasabaya, tetikte beklemeyen tüm kaptanları kandıracak kadar yakın. Kamplarını bulabilmek için ormanı baştan sona tarayacağız. Buralardalarsa, onları bulmak çok zor olmayacaktır. Bizim gibi gözlerden ırak kalmak için fazla çaba da harcamayacaklardır. Ayrıca büyük bir kamp kurmak zorundalar."

"On beş ila yirmi kişi olabileceklerini söylemiştin..." diyecek oldu Will.

"Doğru. El koyacakları yükü taşımak için araba ve ata da ihtiyaçları var, yani kampları büyük olacak."

"O kadarıyla başa çıkabilir miyiz?" diye sordu Will ihtiyatla. Halt, bakışlarını eski çırağına dikti.

"Karşımızdakiler soğukkanlı katiller," dedi. "Ama savaşçı değiller. Teslim olmaları için tek bir uyan yaptıktan sonra ateşe başlarız. Crowley ile ben bu kadarıyla başa çıkmıştık. Bir sorun çıkmayacaktır."

"O zaman yanında Crowley vardı ama," dedi Will. Halt'un cevabı karşısında şaşkınlığını gizleyemeyecekti.

"Sen, Crowley'den daha iyisin."

Halt, aklından geçenleri de sözlerine eklemiş olsa Will, herhalde şaşkınlıktan ne yapacağını bilemeyecekti. *Muhtemelen benden de iyisin.*

ss>-------s*-

Kuzeye yönelerek sırtın karanın iç tarafında kalan eteklerinde gözlerden uzak, küçük bir kamp kurdular. Abelard ve

Çekici'nin eyerlerini çıkarmışlar, ikisini de kampın yakınlarında otlamaya bırakmışlardı. Tesadüfen binlerine rastlarlarsa, bu kabank tüylü, eyersiz ve koşum takımsız minik atlan bir çift vahşi midilli sanacaklardı. Çevredeki tepelerde gruplar halinde vahşi midilliler yaşıyordu.

Kamp ateşi yakamayacaklardı. Görev boyunca talim edecekleri soğuk suya ve kısıtlı erzağa bakarak iç çektiler. Sırtın üstünde kendilerine bir gözlem noktası kazmış, açtıklan sığ çukurun üstünü, kumsalı ve kayalıklan fark edilmeden izleyebilmek için toprak, ağaç dallan ve yapraklarla örtmüşlerdi. *Avcıların inşa ettikleri gizli barınaklara da benzemiyor değil,* diye düşündü Will. Birden aslında kendilerinin de birer avcı olduğu gerçeği kafasına dank edince sınttı. Ama onlar, hayvan yerine insan avlıyorlardı.

İşleri bittiğinde güneşin batmasına birkaç saat daha vardı. Halt, çukuru işaret etti.

"Gözünü açık tut," dedi. "Ben etrafı kolaçan edip kampa dair bir işaret arayacağım."

Will, başını onaylamasına salladı. Bulacakları kamp, doğru iz üstünde olduklarını kanıtlayacaktı. Ne de olsa hâlâ kimliği belirsiz bir muhbirin verdiği bilgilere dayanarak hareket ediyorlardı. Boşa kürek çekiyor da olabilirlerdi. Bir Orman Muhafızı'na öğretilen ilk şeylerden biri etrafı saatlerce, hatta günlerce izleyip dinlemesi gerekebileceği gerçeğiydi.

Will, çömelerek kumsala hâkim olan sırtın eğimli kısmındaki gözlem noktasının içine süzüldü. İçeriye rahatça yerleşerek sırtını toprak duvara yasladı. Arazinin tamamını gözler

önüne seren bu gözlem noktasından hem kayalıkları hem de kumsalı kesintisiz bir şekilde izleyebiliyordu.

Omzuna atmış olduğu çantaya uzanarak kâğıt, kalem ve küçük bir seyahat hokkası çıkardı. Konuşma metni de çantasındaydı ama Will şimdilik, aklına gelen etkileyici ifadeleri sonradan metne eklemek üzere kâğıda geçirmekle yetinecekti. Bu işlemi aşağıdaki kumsalı gözlerken de yapabilirdi. Konuşma metnini okumak ya da baştan yazmak dikkatini fazlasıyla dağıtacak, buna karşılık zihninden geçireceği sözleri kâğıda dökmek, her defasında bir ya da iki saniyesini alacaktı.

Aklına tam da planladığı gibi Horace ile Evanlyn'e dair bir ifade gelince, kalemini kapağını çabucak açtığı hokkaya batırarak yazmaya başladı.

Körpe gençlik yıllarımın en sevgili iki yol arkadaşı... yazdı kağıda ve kendi kendine mırıldanmaya başladı. "Bu gerçekten iyi oldu. Çok iyi oldu."

Gözleriyle kumsalı ve kayalıkları taradı ama kımıldayan bir şey yoktu. Aklına gelen bir cümleyi daha yazmaya başladı.

Bu mümtaz meclisin önünde ikrar edilmiş olan hakikatlere şahsi övgülerimi ekleme cüretini göstermekten kıvanç duyduğumu belirtmek isterim...

"Bundan da hoşlandım. Hem de çok," dedi kendi kendine. Mutlulukla iç geçirdi ve çukurun toprak duvarına yaslanarak gelecek diğer ilhamları beklemeye koyuldu.

Halt, kampı daha iki saat bile geçmeden bulmuştu.

Ormanda binlerinin bulunduğunu, hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, burnuna dolan odun dumanı sayesinde anlamıştı. Koku başta azar azar geliyordu ama hafif esintinin kaynağına doğru ilerledikçe güçlenmişti. Halt, kampa yaklaştıkça birtakım sesler de duymaya başlamıştı. Bir köpek havlaması. Odun kesen bir balta. Sesler ve kokular onu, sırtın öte yanma, denizin yanındaki ormana götürmüştü. Nihayet kendisini ağaçların arasındaki bir açıklığa bakarken buldu.

Düzgün bir şekilde sıralanmış yarım düzine çadırdan oluşan kamptaki yemek ateşleri, şimdiden yakılmıştı. Sağlam görünümlü, dört tekerlekli arabalar, bir kenara park edilmiş haldeydi. Arabaların arkalarında, ağaçlara bağlanmış atları seçebiliyordu. Kamp sakinleri etrafta dolanıyor, birbirlerine bir şeyler söyleyip sesleniyorlardı. Yerlerini belli etmemek gibi bir dertleri yoktu, zira etrafta saklanmalarını gerektirecek kimse bulunmuyordu. En azından, Karanlıkçılar öyle sanıyorlardı.

Halt, kamp sakinlerini görebildiği kadarıyla saymaya başladı. On altı kişilerdi. Hepsinin erkek olduğunu da bir kenara yazdı. Bu sonuncusu bile, aşağıdaki kampın Karanlıkçılara ait olduğunu gösteriyordu.

Kamp sakinlerinin giriştikleri yemek hazırlıklarını birkaç dakika daha izledi. Ateşlerin üstünde kızaran etlerin nefis kokulan burnuna doldukça midesi usulca itiraz etmekten öteye geçemiyordu. Bulunduğu gözlem noktasından sessizce uzaklaştı.

“Burada acıkmaktan başka yapacak bir şey yok,” diye mınldandı ve tepenin karşı eteğindeki dumansız, kızarmış etsiz Orman Muhafızı kampına yollandı. Kendi akşam yemeğini

hayalinde canlandırmaya başladı: Soğuk su, kurumuş et, meyve ve bayat ekmek.

Bu düşünceler, Karanlıkçılara dair hislerini hiç de değiştirmemişti.

Orman Muhafızlan -Will'in bu görev sırasında bir kez daha fark ettiği üzere- zamanlarının büyük bir kısmını oturup çevreyi gözleyerek ve bekleyerek geçirirlerdi. Bu durum günlerce sürebilir, ardından da sıra kısa süren, heyecan dolu anlara gelirdi.

Halt ve Will, dönüşümlü olarak gözlem noktasında duruyor ve üçer saatlik nöbetlerle aşağıdaki kum düzlükleriyle kayalıkları izliyorlardı.

Nöbette olmadıkları saatlerde hantallaşmamaları için atlan yürütüyor ve ava çıkıyorlardı. Halt, artık ateş yakabileceklerine hükmetmişti ve bu karan kamplannı olumlu etkilemişti. Karanlıkçılann kampından oldukça uzaktalardı ve arada koca bir tepe yükseliyordu. Aynca Orman Muhafızlannın kampı, sırtın en yüksek noktalanndan birine kuruluydu. Bir Karanlıkçının yokuş yukan yürüyerek onlara rastlama ihtimali çok düşüktü.

Ancak tecrübeli Orman Muhafızı yine de rüzgânn kuzeyden esmesi halinde -duman kokusunu düşmana taşıması ihtimalini düşünerek- ateş yakmamalannda ısrar etmişti. Karanlıkçılann

kampı her ne kadar sürekli pişen yemeklerin kokularıyla dolu olsa da, Halt bu küçücük riski bile göze almak istemiyordu. Hep söylediği üzere, senelerdir hayatta olmasmın sebeplerinden biri de dikkatli davranmaktı ve bu durumu devam ettirme niyetindeydi.

Will, bu sayede sıradışı yemekler hazırlama imkânı bulmuştu. En azından boş vakitlerini dolduracak bir uğraşı vardı. Her ikisi de sıkıcı nöbet görevleri sırasında akşam yemeklerini iple çekiyorlardı.

Takip ettikleri çizelgeye göre son nöbet -güneşin sırtın ardından battığı anlardaki nöbet- Halt'undu. Karanlıkçıların harekete geçmek üzere yapacakları hazırlıkları çok önceden haber almayı planlıyorlardı. Karanlıkçılar, -fark edilme riskini ortadan kaldırmak amacıyla- sahte ateş ve fenerlerini yakmak için son dakikaya kadar bekleyeceklerdi. Fener ve ateşleri gündüzden yakmaya başlayacaklardı. O nedenle bu olana kadar Orman Muhafızlarının gece karanlığında nöbet tutmasına gerek yoktu.

Will, akşam yemeklerini gözlem noktasında birlikte yemekten hoşlanıyordu. Halt Ta Karanlıkçıların harekete geçmeleri halinde yapacaklarını konuşuyorlardı.

"Düşünüyordum da," dedi Halt üçüncü gecelerinde, "yardıma ihtiyacımız olabilir."

Will sırıtarak "On altı kişiyle kolayca başa çıkarız demiştin," dedi. Halt onaylamasına başını salladı.

"Dedim. Ama sanırım ben kumsala indiğimde senin kayalıkların üstünde kalman gerekecek. Bu durum, işimizi zorlaştırabilir."

"Nedenmiş o? Kayaların üstünde ne yapacağım ki ben?"

“Fenerlerle ilgileneceksin. Harekete geçmeden önce feneri yakmalarına izin vermemiz gerekiyor. Yoksa gemileri kıyıya çekerek yağmalamayı planladıklarını kanıtlayanlayız. Feneri yakarak gemiyi kıyıya çekmeye çalıştıklarını gözlerimizle görmemiz gerek.”

“Feneri hazırlıyor olmaları yeterli değil mi?” diye sordu Will.

Halt, kaşlarını çatarak başmı iki yana salladı. “Sağlam bir kanıt değil. İçlerinden birinin doğum gününü kutlamak üzere kocaman bir şenlik ateşi yakmak istediklerini iddia edebilirler. Ya da ateşte bir domuz veya koyun çevirmeyi planladıklarını. Bize gerçek kanıtlar lazım. Duncan, ne yazık ki bu konularda biraz tutucu davranıyor. Suçu ispat ederken bir yandan da gemiyi kıyıya doğru çekmelerini engellememiz lazım.”

“Yani benden fener yakılıncaya dek beklememi ve sen herkesi tutuklarken feneri söndürmemi mi istiyorsun?” dedi Will. Halt, yüzünü buruşturdu.

“Ne kadar büyük bir ateşten söz ettiğimizin farkında mısın? Üstüne kum atıp söndürebileceğin bir kamp ateşi değil bu. İri, yağlanmış kütük yığınlarıyla diğer yanıcı maddelerden oluşacak ve iki metreye kadar yükselecek. Bir kez yanmaya başladı mı, söndürmesi öyle sandığın kadar kolay değil. Kovalarla su taşınan bir zincire ihtiyacın var ve etrafta su kaynağı falan da bulunmuyor.”

Will, bunu düşünmemişti. “Ne yapacağım o zaman?” diye sordu.

Halt, yeleğinin cebinden muşambaya sanlı, küçük bir paket çıkardı.

“Bunu ateşin içine atacaksın,” dedi.

Will, paketi alarak incelemeye başladı. Sıkıca bağlıydı ama muşambaya bastırınca içindeki pürüzlü yüzeyi hissedebiliyordu. Paketin içi, kaba kum taneleriyle doluydu sanki.

"Nedir bu?" diye sordu. Halt, pakete parmağıyla vurdu.

"Renkli boya. Son derece yanıcıdır," dedi. "Ateşe atınca harlanacak ve alevlerin rengi daha parlak bir renge dönüşecek. Tam olarak hangi renk olduğunu ben de bilmiyorum. Genellikle sarı ya da kırmızı çıkarlar. Her ne renk olursa olsun, geminin kaptanı alevlerin renk değiştirdiğini görünce bunun gerçek fener olmadığını anlayacak ve denize dönecektir. Böylece biz de istediğimiz kanıtlara ulaşmış olacağız."

"Pekâlâ. Kulağa mantıklı geliyor. Ama ben bu işle uğraşırken sen kumsaldaki on altı adamla nasıl başa çıkacaksın?" diye sordu Will.

"Yardım almam gerekecek," dedi Halt. "Saldırmaya hazırlandıklarından emin oluncaya -fenerlerini ve ateşlerini yakıncaya- kadar bekleyecek ve Hambley'e giderek kasaba muhafızlarının karşısına çıkacağım."

"Karanlıkçılarla işbirliği yaptıklarını söylemiştin hani?"

"Doğrudan işbirliği yapmıyorlar. Olanları görmezden gelip Karanlıkçıların geride bıraktığı mallan cebe indiriyorlar. Ayrıca burada olduğumuzu öğrenirlerse, muhtemelen durumu suç ortaklanna ihbar ederler. Birkaç gündür, nöbette olmadığım anlarda köyü gözlüyorum. Karanlıkçı kampıyla aralarında bir iletişim bulunmadığını söyleyebilirim."

"Yani köye son dakikada varıp onlara Karanlıkçılara haber gönderecek zaman bırakmayınca sana yardımcı olmaktan baş-

ka çareleri kalmayacak," dedi Will.

"Aynen öyle. Gönülsüz davranabilirler. Ama köy muhafızlarını emrimize vermekle yükümlüler. Kral'ın Orman Muhafızlarına gemilerin, kıyılarında kayalara bindirmesine göz yumduklarını açık açık söyleyemezler."

Will, düşünceli düşünceli dudağmı çiğniyordu. "İnsanların Orman Muhafızlarına duydukları saygıya çok güveniyorsun," dedi.

Halt, başını eğerek bunu kabullendi. "Doğru. Ama o dediğin saygıyı daha önce de kullandım ve beni hiç yan yolda bırakmadı. Bu insanlar haydut ya da kaçakçı değiller. Sadece çok fakirler ve zorlu bir hayatlan var. Ama yardım elini uzatmamalan halinde cezalandınlacaklannı anlarlarsa, anında bizim tarafımıza geçeceklerdir."

"Tabii kafana bir tane patlatıp cesedini nhtımdaki mendirekten de atabilirler," dedi Will. Halt, birkaç saniye düşündü.

"Belki. Ama bunu yapacaklarını düşünmüyorum. O tür bir numara çevirmeleri ihtimaline karşı hazırlıklı olacağım; her ne kadar düşük bir olasılık olsa da. Aynca onlara bölgede benden başka bir Orman Muhafızı daha bulunduğunu da söyleyeceğim. Riske gireceklerini hiç sanmam."

"Yani ben ateşe boya atıyorum, sen de kumsala inip Karanlıkçıları tutukluyorsun. Her ihtimali düşünmüş gibiyiz," dedi Will. Başta Halt'un planını eleştirmiş olsa da Kral'm Orman Muhafızlarının böyle ıssız kasabalarda güç ve otoriteyi temsil ettiklerini çok iyi biliyordu.

"Asla her ihtimali düşündüm diyemezsin," diye karamsar bir cevap verdi Halt. "Mutlaka bir terslik olur."

Will'in hazırlamış olduğu lezzetli tavşan yahnisini kaşığıy-

la sıyırarak bitirdi.

Umutla "Daha yemek var mı?" diye sordu.

Ama Will, başını iki yana salladı. "Üzgünüm. Yediğin sonuncusuydu."

Halt, huysuz huysuz homurdanmaya başladı. "Ben de öyle düşünmüştüm." Uzamaya başlayan gölgelere bir göz attı. Aşağıdaki arazi, şimdiden gölgelerle dolmuştu ve deniz de gümüş gibi parıldıyordu. "Bugün bir şeye kalkışacaklarını sanmam. Kampa dönüp kahve pişirebiliriz."

"İşte bu nedenle peşinden ayrılmıyorum senin," dedi Will. "Harika önerilerde bulunuyorsun."

Karanlıkçılar, ertesi gün işe koyuldular.

Will, olağandışı bir şeyler yaşandığını sabah nöbetinin ortalarına doğru fark etmişti. Bir atlı, sırtın aşağısındaki sahil yolundan dörtnala geçmiş, Karanlıkçıların kamplarının hizasına vannca yoldan çıkmış ve atını ağaçların arasındaki dar ve dik patikaya doğru sürmüştü. Bir anda Will'in görüş alanından çıkmış olsa da ne tarafa gittiği açıkça ortadaydı.

Will, gizlendiği yerden çıktı ve ayağa kalkmadan Halt'un yanma koşarak ona olanları anlattı.

"Muhtemelen Hambley'e yaklaşan bir gemi söz konusu," dedi Halt. "Yaklaşan gemileri görebilmesi için kıyıya bir gözcü bırakırlar. Eğer durum buysa, ateşi gün içinde yakacaklar demektir."

“Ne yapacağız?” diye sordu Will.

Halt, parmağını Karanlıkçıların kampına doğru salladı. “Ne dürümdalar, bir bakalım.”

Kamptan birlikte ayrıldılar. Ağaçların arasından hayalet gibi süzülüyor, fark edilmemek için gölgelere ve grili yeşilli arka plana karışıyorlardı. Yirmi metre ötedeki bir gözcü tarafından görülmeleri mümkün değildi. Bu işin eğitimini almış ve görülmeden ilerlemeyi hayatlarının bir parçası haline getirmiş oldukları için üstünde çok da düşünmeksizin, içgüdüsel hareketlerle ilerliyorlardı.

Çalıların arasından ilerlerken, yumuşak tabanlı çizmelerinin içindeki ayaklan, adım atmadan önce yerdeki serseri ağaç dallannı anyordu. Yollanna çıkan engelleri çizmelerinin burnuyla usulca kenara itiyor ve dikkatle, vücut ağırlıklannı öne uzattıklan ayaklanna verecek şekilde, ses çıkarmadan yürüyorlardı.

Hiç zorlanmıyormuş gibi görünüyorlardı; yıllar süren titiz eğitimlerinin bir sonucuydu bu.

Halt’un Karanlıkçılann kampını gözlediği yüksek noktaya varmaları, yarım saatlerini almıştı.

Will, çadırlardan birinin dışında bağlı duran, ağzı köpük içinde kalmış atı işaret etti. Atın bir süre önce kampa varan haberciye ait olduğu anlaşılıyordu. Karanlıkçılann atlarına hiç de iyi davranmadıklanndan söz edecekti ki, birden çadırdan üç adam çıktı. İçlerinden biri, deri yelek ve dizlikler giyen kara sakallı olanı, etrafa emirler yağdırmaya başladı. Diğer çadırlardakilerin de dışan çıkmalanyla ortalık bir anda canlanmıştı.

Halt’un geçen gelişinde gördüğü arabalara önceden kesmiş

oldukları yakacak odunları, fenerleri ve söğüt ağacından sopaları yüklemeye başladılar. Atlar, bağlandıkları yerden alınıp arabalara koşulmaya başlanmıştı. Alet takımları ve erzak toplanıyordu. Kılıç ve sopalar da kemerlere sokuşturuluyordu.

"Görmek istediğimizi gördük," dedi Halt. "Burada olduğumuz anlaşılmadan gidelim."

Korunaklı gözlem noktalarına geri döndüler. Bir süre sonra, Karanlıkçıların ormandan çıkarak kumsalın yanıbaşındaki düzlüğe geçtiklerini fark ettiler.

Arabaların üçü, düzlükte boşaltıldı. Karanlıkçılar etrafta koşuşuyor, kucaklarında taşıdıkları yakacak odun ve demirleri liderleri -deri yelekli, uzun boylu adam- tarafından belirlenen noktalara yerleştiriyorlardı. Will, yol arkadaşlarından uzaklaşarak sırtını okyanusa veren ve ateşlerle demir sopaların yerlerini -üç ayaklı düzenekler oluşturacak şekilde- belirleyen çete reisini meraklı bakışlarla izliyordu. Adam, arada sırada elinde tuttuğu kâğıda bakarak bir odun yığınının yerini değiştiriyor, üçayaklardan birinin azıcık öne getirilmesini istiyordu.

"Ne yapmaya çalışıyor bu?" diye sordu Will. Karanlıkçılar yaklaşık bir kilometre ötede olmasına rağmen fısıltıyla konuşuyordu.

"Bana kalırsa elinde Hambley'in -deniz tarafından bakılarak oluşturulmuş- şehir planını tutuyor. Onu muhtemelen geçtiğimiz birkaç gün içinde çizmiştir. Şimdi de ateşleri, fenerleri ve üçayakları kasabanın görüntüsüne uyacak şekilde yerleştiriyor."

Will, başını gönülsüz bir hayranlıkla iki yana salladı. "Titiz iş yaptıklarını söyleyebilirim."

Halt, başıyla onayladı. “Evet. İşlerini iyi bilirler. Ne yazık ki acemi çaylak değiller. Baksana,” dedi, “son araba da yola çıktı. Sanırım kayalıklara gidiyor.”

Işık şehrinin bir kesimindeki işleri tamamlayan dört kişilik grup, kütüklerle yüklü son arabaya atlamıştı. İçlerinden biri dizginleri yakalayarak atı sertçe kamçıladı. Hayvan gönülsüzce de olsa vücut ağırlığını kullanarak arabayı hareket ettirmeye başladı. Araba, küçük bir at için fazla ağırdı ve pek de hızlı ilerleyemiyorlardı. Kayalıklara uzanan yokuşa vardıklarında hayvan iyice zorlanmaya başladı.

“Birkaç tanesi yürüse daha hızlı hareket ederler,” dedi Will.

Halt, başını iki yana salladı. “Hırsız ve haydutlarla karşı karşıyayız. Bu tür insanlar kendilerine en kolay gelen yöntemi tercih ederler; en etkili olanı değil.”

Araba, usulca kayaların ucundaki çimenden yokuşu tırmanıyordu. Nihayet dizginleri tutan adam tarafından durduruldu. Zavallı hayvan, durmaya dünden razıydı. Adımını atmak üzereyken durmuş ve başını çevirip kendisini bu kadar yükün altına sokan adamları öfkeyle süzmeye başlamıştı.

“Yerlerinde olsam,” dedi Halt, “atın çifte menzilinden elimden geldiğince uzakta dururdum.”

Adamlar, arabadan inerek içindekileri boşaltmaya başladılar. Yükün büyük bir kısmı kesilmiş ağaç dallarından oluşuyordu. Dalların tanıdık boyutlarını göz önüne alarak *yakacak olmalı,* diye aklından geçirdi Will. Bunların yanı sıra arabada birkaç küçük fıçıyla demir çubuklar bulunuyordu. Üç haydut, son olarak neredeyse bir metre genişliğinde ve bir buçuk metre yüksekliğinde bir fıçıyı sırtlanıp aşağı indirdiler.

“Sahte fener ışığını o fıçıda yakacaklar,” dedi Halt. “Çubuklarla bir başka üçayak oluşturacak ve ateş fıçısını platformun tepesine yerleştirecekler. Üstüne odunları da koydular mı, neredeyse hazırlar demektir.”

“Fıçılarda ne var?” diye sordu Will ama sorunun cevabını zaten biliyordu.

“Yağ,” dedi Halt. “Vakit yaklaşırken daha çabuk alev almaları için odunların üstlerine yağ dökecekler. Zamanından önce harekete geçmeleri halinde yağ kuruyup buharlaşabilir. Muhtemelen odunları güneş batarken yağlayacaklardır.”

Will, içgüdüsel bir hareketle başını kaldırıp güneşin konumuna bir göz attı. Gökyüzünde çizdiği yayın doruk noktasını henüz aşmıştı güneş.

“Feneri ve ateşleri ne zaman yakarlar dersin?” diye sordu.

“Ayın karanlık olduğu günleri kaçırdılar,” diye cevap verdi Halt. “Gerçi bu gece de gökyüzünde hilal göreceğimizden eminim. Bence Ay tepelerin ardında kaybolana dek bekleyecekler. Saat on sularından söz ediyorum. Ben dokuz buçuk gibi Hambley’e gider ve muhafızları harekete geçiririm. İsteseler de Karanlıkçılara haber yollayacak vakitleri olmaz.”

“Sırada daha fazla bekleme ve izleme var yani,” dedi Will.

“İşimiz bu,” diye cevap verdi Halt. “Ama sen benim takviye kuvvetlerle dönmemi bekleme. Fener yakıldıktan sonra gemi ufukta gözüne çarpar çarpmaz derhal aşağı in ve boyayı ateşin içine fırlat. Geminin karaya oturmasına izin verip tayfaların hayatlarını tehlikeye atmaktansa, haydutları elimden kaçırmayı tercih ederim.”

Öğle boyunca, kurdukları ateş ve fener düzeneklerine son

rötuşları atan Karanlıkçıları gözlediler. Kayalara çıkan dört adam, yanlarındaki odunları kurmuş oldukları üçayağın üstüne, yerden yaklaşık iki metre yukarıya yerleştirmiş oldukları metal sepetin içine dizdikten sonra arabaya atlayarak yeniden kumsala indiler. Will, küçük fıçıların üçayağın yanında, zemine bırakılmış olduklarını fark etti.

Grubun uzun boylu, sakallı lideri sonunda hazırlıklardan memnun olmuşa benziyordu. Seslenerek mola vereceklerini bildirdi ve küçük bir ateş yakarak yiyecek bir şeyler hazırlamaya koyuldular. Adamian, kumsalın içlerindeki uzun çimlerin arasına serilmişlerdi. Yemekleri bittikten sonra da oturmaya devam ederek sohbete daldılar. Bazılan gerinerek kestirmeye başlamıştı.

"Hareketli bir gece olacak," diye vurguladı Halt. Karanlıkçılann kamplanna dönmüyor olması, o gece harekete geçeceklerini gösteriyordu. Will, her çarpışma öncesinde olduğu gibi midesine kramp girdiğini hissetmişti. Halt, Will'in, sorduğu sorulara giderek daha kısa cevaplar vermeye başladığını fark ederek gülümsedi.

"Tedirgin misin?" diye sordu.

"Hayır," diye anında cevabı yapıştırdı Will. Bir an sonra düşünmeye başladı. "Şey, belki biraz. Azıcık gerginim ve oturup beklemenin bana bir faydası olmuyor."

"Bıçak sırtında olmak iyidir," dedi Halt. "Yalnızca budalalar o histen uzak durur. Bu şekilde yaptığın işe odaklanabilirsin ve kendine de aşın güvenmemiş olursun."

Will, eski ustasmı meraklı bakışlarla süzüyordu. Halt, çok sakin ve soğukkanlı görünüyordu. Ama tecrübeli Orman Muhafızı, önemli olaylara arifesinde daima öyle görünürdü.

“Ya sen, Halt? Sen tedirgin misin peki?”

Kır sakallar, hafif bir tebessümle aralandı. “Sanki kamımda bir taş varmış da onu sindirmeye çalışıyormuşum gibi hissediyorum.”

Will, çok şaşırmıştı. Halt, onun hissettiği duyguyu birebir tarif etmişti.

Başını usulca iki yana sallayarak “Aklımın ucundan geçmezdi,” dedi.

“Saklamasını öğrendim,” dedi eski ustası.

6 4TT arekete geçtiler," dedi Halt.

■*-Aşağıdaki düzlükte ışıkların çaktığını -Karanlıkçılar ateşlerini yakıp alevler güçlendikçe minik benekler oluştuğunu- görmeye başlamışlardı. Will ve Halt, ateşler ardı ardına yakıldıkça ışık havuzlarının arasında dolanan kara gölgeleri seçebiliyorlardı.

Will, başını kaldırdı. Hilal şeklindeki incecik Ay hemen üstlerindeydi ve alçalmaya başlamıştı. On beş dakika içinde yüksek sırtın arkasında kalacaktı.

Halt, kuzey tarafını rahatça gözleyebileceği bir noktaya geçti. Denize doğru çevirdiği bakışlarıyla karanlığı taramaya başladı. Birden hafifçe homurdanarak ileriyi işaret etti.

"Bir gemi var," dedi. Will de yanına gelmiş, kıstığı gözleriyle geminin yaklaştığını gösteren ışıklan anyordu.

Başını iki yana sallayıp "Bir şey göremiyorum," diye mınldandı. Halt, sağ avcunu açarak parmaklan yukanyı işaret edecek şekilde ileri uzattı ve küçük parmağını yavaşça içe doğru kıvırdı.

“Şuradaki uzun, alçak kayalığı görüyor musun? Oradan üç parmak açılırsan göreceksin.”

Will elini uzattı ve tek gözünü kapatarak parmaklarından üçünü yukarı kaldırdı. Yüzük parmağını Halt’un işaret ettiği kayalığa denk getirmişti. İşaret parmağının solunda kalan alana bir göz atınca, karanlık okyanusun içindeki hafif ışık parıltısını fark etti.

“Gördüm,” dedi. Parmak sistemi, Orman Muhafızlarının açık arazide kullandıkları yöntemlerden biriydi. Kayalık ya da benzeri bir referans noktası belirleniyor ve parmak hesabı yapılarak yandakine bakışlarını kaç parmak öteye çevirmesi gerektiği söyleniyordu. Will, çıraklığının ilk zamanlarında, el büyüklüğü ve parmak genişliğindeki farklara rağmen sistemin ne kadar etkili olduğunu fark ederek şaşkına dönmüştü.

Halt, esintinin yönüyle gücünü değerlendiriyordu. “Buraya ulaşmak için rüzgâra karşı yelken açmaları gerekecek,” dedi. “Rüzgâr, güneyden esiyor. Geminin fenerin hizasına gelmesi için en az iki saate ihtiyacı var, diye düşünüyorum.”

“Yola çıkma zamanın geldi demektir,” dedi Will. Eski ustası, başıyla onayladı.

“Evet. Daha fazla gecikmesem iyi olur. Aşağıya birlikte de inebiliriz. Sen kayalıkların karaya dönük olan yüzüne yerleşirsin. Geminin kıyının açıklarına vardığını görünce de boyayı ateşe fırlatırsın.”

“Baksana,” dedi Will, kayaları işaret ederek. “Feneri yakıyorlar.”

Üçayağın yanında minik bir parıltı belirmişti. Sonra gece karanlığı, yavaş yavaş göğe doğru yükselmeye başlayan alev-

lerle doldu. Güneyden esen rüzgâr, alevleri yana doğru üfürüyordu. Ateş büyüdükçe içine daha fazla oksijen çekiyor, kendi cereyanını oluşturuyordu.

"Mantıklı bir adım," dedi Halt. "Gemi direklerindeki ışıkları buradan görebiliyorsak, onlar da yakında feneri seçebilecekler demektir. Alevlerin bir anda ortaya çıkmasını istemezsin. Yoksa gemidekiler şüphelenebilir."

Usulca sırtın arkasına, atlarının beklediği tarafına geçtiler. Dananın kuyruğunun o gece kopacağını bildikleri için hayvanları karanlığın çökmesinden kısa bir süre sonra eyerleyip hazırlamışlardı. Atlarının yanı sıra yürüyerek yokuşun dik kısmına yöneldiler. Yokuş düzleşmeye başladıkça atlarının sırtlarına atlayarak yılan gibi kıvrılan patika boyunca ilerlemeye başladılar.

Halt, güneye doğru giden bir patika bulduğunda aşağı varmalarına çok az kalmıştı. Will, atının dizginlerini çekerek duran Halt'a yetişti.

"Burada senden ayrılıyorum," dedi Halt. "Bir saat içinde dönmüş olurum. Dönmezsem yapman gerekenleri unutma."

"Boyayı ateşe fırlatacağım," dedi Will.

"Evet. Sakın acele etme. Karanlıkçıların hepsini yakalamak istiyorum. Ama çok geçe de kalma. Geminin kumlara oturmasını istemeyiz. Boyanın yanında olduğundan emin misin?"

Will, omzuna astığı çantanın kapağına dokundu.

"Burada," dedi. "Endişelenme."

"Pekâlâ. Ben gidiyorum. Bir saat kadar sonra görüşürüz."

Abelard'ı güneye doğru mahmuzlayarak dar patika boyun-

ca hızla koşturdu. Birkaç saniye sonra, patikadaki bir dönemeci alarak gözden kaybolmuştu. Will, Çekici'yi topuklarıyla usulca dürttü.

"Hadi bakalım, oğlum," dedi. "Yapacaklarımız var."

Patikayı sırtın dibine kadar takip ederek ağaçların gerisindeki düzlüğe çıktı. Biraz solunda, denizle arasında sahte kasabanın ateş parıltılarını seçebiliyordu. Sağ tarafında ise sahte deniz fenerinin alevleri gökyüzüne kavuşuyordu. Alevlerin arasında havadaki deniz tuzunun oluşturduğu tuhaf, bulanık bir hale titreşiyordu. Will, arkadaki karanlık ağaçlığa yakın durarak Çekici'nin burnunu kayalara doğru çevirdi.

Kayaların ağaçların kıyısından ayrılarak denize doğru çıkıntı yaptığı noktaya vardılar. Will, Çekici'yi kontrol ederek aşağı atladı ve tüylü atının burnunu sevgiyle okşadı.

"Sen burada kal, oğlum," dedi. Çekici'nin tıknaz vücudundan gelen boğuk, neredeyse duyulmayan hırıltı, ona hayvanın bu fikirden hiç hoşlanmadığını söylüyordu.

"Biliyorum. Biliyorum," dedi. "Yanımda gelip beni korumayı tercih ediyorsun. Ama oraya at sırtında inmem halinde beni hemen fark ederler. İki yüz metrekarelik açık bir alan söz konusu ve kumsaldaki Karanlıkçılar tarafından görülmeyi göze alamam."

İstediğim zaman dikkat çekmeden de hareket edebilirim ben.

"Bunu kabul ediyorum. Ama sen yine de dediğimi yap, olur mu?"

Her zaman yapıyorum zaten.

Çekici alınmışa benziyor, diye aklından geçirdi Will. Ama zaten onu ne zaman geride bıraksa alınmış gibi davranıyor-

du hayvan. Çekici, kendisi göz kulak olmazsa Will'in durumu idare edemeyeceğine inanıyordu.

Will, usulca atıyla konuşurken bir yandan da gözleriyle kayalığın düz kısmını tarıyordu. Orada burada birkaç küçük taş parçası, çalı öbekleri ve iki, üç tane ağaç görebiliyordu. *Arkasına saklanabileceğim fazla yer yok,* diye düşündü. Ama o kadarı da ona yeterdi.

Kayalıkları dikkatle gözden geçirerek feneri yakan Karanlıkçı'yı aramaya başladı. Adamın işini bitirdikten sonra aşağıdaki yol arkadaşlarına katıldığını varsayıyordu. Fenerin etrafında kimsecikler yoktu. Zaten kimsenin orada durmasına gerek de yoktu. Will demir sepete ne kadar odun yerleştirildiğini görmüş, aklından fenerin en az iki saat boyunca yanacağını hesaplamıştı, iki saatin sonunda zaten her şey bitmiş olacaktı.

Öyle ya da böyle.

"Burada kal," dedi Çekici'ye. "Geminin gelişini görebilmem için yukarı çıkmam gerek."

Ben buradayım. Bana ihtiyacın olursa seslen.

"Olur," diyen Will, atma gülümsedi. Ardından çömelip gölgeden gölgeye geçerek rüzgârda dalgalanan çimleri geçmeye başladı. On metre kadar sonra görünmez hale geldi ama hassas sezgilere sahip olan ve efendisinin hareket etme tarzını çok iyi bilen Çekici, Will'i kolayca izliyordu. Hayvan, başını onaylarcasma salladı.

Ben seni görebiliyorum. Ama bir başkasının görebildiğini sanmam.

Fenerin yetmiş metre kadar ötesinde, yirmi yıldır aralıksız

esen deniz rüzgârlarına maruz kaldığı için bükülüp yamulmuş, bodur bir ağaç vardı. Will, usulca ağacın gölgesine süzüldü ve sırtını yaşlı gövdeye verecek şekilde oturdu. Arkasındaki karanlığa karışmaya hazırlanırken kapüşonunu başına geçirmişti.

"Pelerine güven," diye mırıldandı. Bulunduğu yerden kumsalı, kumsaldaki ateş ve fenerlerin ışık oyunlarını, sapsarı parlayan deniz fenerini ve gerideki karanlık denizi izleyebiliyordu. Deniz yüzeyinin gecenin erken saatlerinde, gökyüzüne yükselen küçücük Ay nedeniyle gümüş gibi parladığına şahit olmuştu. Ama Ay, artık çoktan kaybolmuştu ve deniz kapkaranlık bir yığından ibaretti. Will, dikkatli dinleyince kıyıya çarpan dalgaların hafif şırıltılarını duyabiliyordu.

Doğa şartları bile Karanlıkçılardan yana, diye düşündü. Deniz çok dalgalı olsa kıyıda mendirek bulunurdu ve kumsalın yerini belli eden beyaz köpükler görülürdü. Ama denizin dalgalı olmadığı anlaşılıyordu.

Sessizce beklemeye devam ederek kuzey tarafını taramaya başladı. Okyanusu gözleriyle bölümlere aymyor ve gemiyi bir kez daha bulabilmek için her defasında bir bölümü inceliyordu.

Sonunda gemiyi gördü. Kıyıya beklediğinden daha yakındı ama aynı zamanda fazlasıyla açıktaydı da. Tiramolasının* sonlarında olduğu anlaşılıyordu. Kaptan, rüzgâra karşı yapacağı dönüş manevrasından önce kıyı boyunca olabildiğince mesafe katetmek istemişti herhalde. Sahte fener, büyük bir ihtimalle artık görüş alanına girmişti.

Will, güneybatıya doğru ilerleyen gemiyi on dakika daha

*** Gemilerde rüzgârın yelkene geldiği yön ve yelkenin bulunduğu tarafın değişmesi. (Ed. N.)**

izledi. Birden geminin donuk ışığı duruverdi. Will, neler olduğunu merak ederek kaşlarını çattı. Işık, birdenbire yeniden hareketlendi ama bu kez onlara daha dar bir açıyla yaklaşıyordu. Aniden durmuş gibi görünmesinin nedeni de bu açıydı.

Will, endişeli bakışlarını kumsala çevirdi. Sahte kasabanın sınırlarım çizen ateşler ve fenerler hâlâ açık seçik yanıyordu. Ama Karanlıkçılar ortalıkta görünmüyordu. Halt da öyle.

Bakışlarını yeniden denize çevirdi ve o başka yöne bakarken geminin katetmiş olduğu mesafe karşısında şaşkına döndü. Kıyıya son derece yakınmış gibi görünüyordu. O kadar yakındı ki Will, artık direğin tepesindeki ışığın etrafında bulunan tuzlu hava halesini bile seçebiliyordu. Huzursuzca kımıldandı. Harekete geçme vakti gelmişti. Kumsala bir kez daha göz attı. Ama ne Halt'u görebiliyordu ne de herhangi bir çatışmanın yaşandığına dair bir iz.

Belki de Halt'un yardım çağnsı, Hambleyliler tarafından reddedilmişti. Belki de Halt'u etkisiz hale getirmiş ve esir almışlardı. Will, böyle bir şey gerçekleştiyse, Halt'un hayatının büyük tehlikede olduğunu fark etti. Yardım çağrısını reddeden kasabalılar, Halt'un hayatta kalarak onları rapor etmesine de izin vermezlerdi. Bir an için Çekici'nin yanma dönmek ve eski ustasını kurtarmak amacıyla çaresizce köye at sürmek istedi.

Ama yerine getirmesi gereken bir görevi vardı ve zamanı hızla azalıyordu.

Yayını omzuna asıp sağlama aldıktan sonra fenere doğru yürümeye başladı.

Çömelmiş ve yere yakın bir halde ilerliyordu. Ama bu kez aldatıcı bir hızla hareket ediyor, fenere uzanan dar yokuş

boyunca sessizce süzülüyordu. Yaklaştıkça, yanarak kınlan odunlardan çıkan, etraftan rüzgârla şahlanmış alevlerin homurtusuyla kaplı çatırtılan duyabiliyordu. Kayalıkların güçlü deniz esintilerine maruz kalan açık kısmındaki alevler, ateşten yapılmış uzun, titrek şeritler gibi akıp gidiyorlardı. Turuncu kıvılcım sağanaklan uçuşarak karanlık gökyüzünde kayboluyordu. Metrelerce uzağında olmasına rağmen, sahte fenerin yaydığı ısıyı yanaklannda hissedebiliyordu.

Yaklaştıkça fenerin etrafını saran parlak ışıklardan başka bir şey göremez olmuştu. Alevlerin panltısı nedeniyle ellerini gözlerine siper ederek denize bir göz attı. Gemi oradaydı ve artık iyice yaklaşmıştı. Eli muşamba paketinin içindeki boyanın bulunduğu çantasına gitti. Çantanın kayışını çözerken sağ tarafında, karanlığın içinde bir hareketlenme sezdi.

"Burada ne halt ediyorsun sen be?"

Will, vücudunu içgüdüsel bir hareketle yana fırlattı. Islık çalarak onu santimle ıskalayan savaş baltasının rüzgârını tüm vücudunda hissetmişti.

/W
YCDİ
M/

Will, dengesini yeniden buldu. Saks bıçağı adeta kınından fırlayarak eline yerleşti. Sırtını ateşe verecek şekilde döndü ve saldırganı incelemeye başladı.

İriyan, güçlü ve beklenmedik bir şekilde hızlı hareket eden bir adamdı rakibi. Wilkin hileli hareketlerini kolayca karşılıyor, hızlı hamleler yapıyor ve dengesini asla kaybetmiyordu. Uzun saplı savaş baltasını bir sağa bir sola sallayarak aralarında tutuyordu.

Baltasını önceden uyarmaksızın, ölümcül bir yay çizecek şekilde savurdu. Will, koca silahtan ancak geriye sıçrayarak kurtulabildi. Hemen ardından, öne doğru hareketlenip rakibine baltanın uzanamayacağı kadar yaklaşmayı denedi ama rakibi inanılmaz bir süratle hamlesini değiştirerek baltanın kör ucunu ağır bir metal sopa ya da çekiçmiş gibi savurdu. Will, bir kez daha geriye sıçramak zorunda kaldı.

İkinci sıçrayışı, onu sahte fenerin ateşinden uzaklaştırmıştı. Akimdan saks bıçağını fırlatmayı geçirse de rakibinin ne kadar hızlı hareket ettiğini gözlemlemişti. Adam muhtemelen bıçağı

savuşturacak ve Will de küçük fırlatma bıçağı dışında silahsız kalacaktı. *Saks bıçağım fırlatmak, başvuracağım son çare olmalı,* diye aklından geçirdi.

Gerileyerek baltanm alevlerin ışığı altında san san parlayan ucunu gözlemeye başladı. Fenere yaklaşarak boyayı içine bırakması gerekiyordu. Ama sürekli birbirlerinin etrafında döndükleri için baltacı artık ateşle arasına girmişti.

Fırlatma bıçağını da çekerek her iki bıçağını aynı anda kullanmayı düşündü. Birden aklına, Horace'm seneler önce Keltika'da Gilan'a sorduğu "Bakalı bir rakibe karşı nasıl bir taktik izlenmesi gerekir?" sorusu geldi.

"Elinde savaş baltası olan bir rakibin karşısına yalnızca iki bıçakla çıkmanızı tavsiye etmem," demişti Gilan. Will'in hatırladığı kadarıyla, o gün yaptıkları idmanın sonunda Gilan, onlara en iyi taktiğin bir kayadan aşağı atlamak olduğundan söz etmişti.

En azından yakınlarda bir kaya parçası var, diye düşündü Will.

Baltacı birden saldırıya geçti ve Will, darbeyi karşılamak için içgüdüsel bir hareketle saks bıçağını kaldırdı. Ama bu bir tuzaktı ve adam, çok güçlü bir bilek hareketiyle baltayı yeniden döndürüp saks bıçağını ortasından yakalamıştı. Silahların çarpışması sonucu şiddetli çınlamalar duyuldu ve darbenin gücü, iri bıçağı Will'in elinden kayalıklara doğru fırlattı. Alevler döne döne uzaklaşan silahın keskin tarafından yansıyordu. Will, bir sonraki balta darbesinden son anda, çaresiz bir sıçrayışla kurtulabildi.

Fenerden iyice uzaklaşmıştı artık. Geminin ne kadar uzak-

lıkta olduğuna bir göz atacak zamanı da yoktu. Rakibi adeta pire gibiydi ve çok iyi dövüşüyordu. Will'in, adamın çok uzaklara savurabildiği baltasını bir şekilde etkisiz hale getirmesi gerekiyordu. Bir an için Çekici'yi yanma çağırmayı düşündü ama sonra kendine engel oldu. Uzun saplı balta, süvarileri, daha doğrusu onların atlarını durdurmak amacıyla tasarlanmış bir silahtı. Çekici koşturarak yanma gelecek ve muhtemelen rakibinin savuracağı bir darbeyle ya ölecek ya da sakat kalacaktı.

Aklına bir fikir geldi. Yayını omzundan düşürerek sağ eliyle dimdik kaldırdı.

"Beni oklayacaksın yani, öyle mi?" diyen adam, ona sırıtıyordu. Will, ok kılıfına uzandığı anda baltasını savurarak Will'in omzundan kamına kadar uzanan bir yank açacaktı; ikisi de bunun farkındaydı.

Will, usulca soluna dönerek fenere yaklaşmaya başladı. Rakibi birkaç sahte saldın denemesinde bulundu ve Will her defasında adamın uzanabileceği noktadan kaçmayı başardı. Bir yandan da attığı her adımda fenere biraz daha yaklaşıyordu.

Çantasını diğer omzundan düşürerek kayışından yakaladı ve baltalı savaşçının önünde tehditkâr bir şekilde ileri geri sallamaya başladı. Adamın çantayı izleyen gözleri, ihtiyatla kısılmıştı.

Will, birden çantayı fenere doğra fırlattı. Kayış, demir düzeneğin kıyısına takıldı ve çanta, ateşin içine düştü. Will'in çantayı bir silah gibi kafasına fırlatacağını zanneden adam, beklemediği bir hareketle karşı karşıya kalmış, gözleriyle çantanın izlediği yolu takip etmekten kendisini alıkoyamamıştı.

Dikkati yalnızca bir anlığına dağılmış olsa bile, Will için yeterli bir süreydi bu. Öne doğru bir adım atarak yayının ucunu baltanın tepesinden geçirdi ve silahı yayla gergin kirişin arasındaki dar boşluğa sıkıştırdı.

Kiriş, artık basit bir ipten çok, uzun yayın otuz beş kiloluk gerilim kuvvetiyle başa çıkabilecek sağlamlıkta bir kordona dönüşmüştü. Will, yayma bastırarak baltanın ucunu yere doğru ittirdi. Rakibi silahını kurtarmak isteyince karşılıklı mücadele başladı. Will, yayını sağ eliyle tuttuğundan fırlatma bıçağım çekmesi zorlaşmıştı. Elini cebine sokarak deviricisini buldu ve sol eliyle kavradığı ağır, pirinç silahı çıkardı.

Karanlıkçı hâlâ baltasına asılıyor, silahı yay ve kiriş arasındaki o ince oyuktan kurtarmak amacıyla çevirmeye devam ediyordu. Will, harekete geçmek için yalnızca saniyeleri olduğunun farkındaydı. Yayın ya da kirişin kopması an meselesiydi.

VUUUUUFFFFF!

Ateşin ortasında yoğun bir patlama yaşanmıştı. Parlak mor renkli, gözleri kör edici alevler, birden havaya doğru metrelerce yükselivermişti.

“Neler oluyor?” diyen savaşçı, boştaki sol elini ani patlamadan korunmak üzere içgüdüsel bir hareketle kaldırmış, şaşkınlıkla ateşe dönünce çenesinin sol tarafı açığa çıkmıştı. Will, deviricisini yanlamasına atılmış bir yumruk gibi tüm gücüyle savurdu. Kendisine hedef olarak adamın çenesindeki, beyne bağlanan sinirleri seçmişti.

Baltayı tutan elin bir anda gevşediğini ve baltanın, yayın ucunu da beraberinde sürükleyerek çimlere düştüğünü fark

etti. Bir an sonra, rakibinin baygın vücudu da ikiye katlanan bir bez bebek gibi yere düştü.

Will, harlanan ateşten sıçrayarak uzaklaştı. Kapkaranlık gökyüzünden süzülen ince, mor kül tanecikleri, her yanını kaplamıştı. Ateş nedeniyle elini gözlerine siper ederek bakışlarını denize doğru çevirdi. Gemi yön değiştirmiş, kumsaldan uzaklaşarak yeniden güvenli sulara dönüyordu.

Kumsaldan bu kez bağnşmalar ve silah tıngırtıları gelmeye başlamıştı. Başmı çevirince ateş ve fenerlerin aydınlattığı geniş kalabalığı fark etti. Sayılan, Karanlıkçılardan çok daha fazlaydı. Bir tür dövüş yaşandığı anlaşılıyordu ama sonradan gelen grup, Will'in gözleri önünde çabucak galip gelmiş ve dövüş nihayet sona ermişti. Yenilen grubun esir alman üyeleri, ellerini başlannm arkasında kavuşturarak yoğun güvenlik önlemleri altında kumsala oturtuldular. Galip gelen grubun üyeleri arasmda dolaşarak etrafına emirler veren o tanıdık, pelerinli suret, Will'i hiç de şaşırtmamıştı.

Hafiften kımıldanmaya başlayan baltacının yanma gitti. Adamı yuvarlayıp yüzüstü çevirdi ve ellerini bir çift deri parmak kelepçesiyle arkadan bağladı. Ardından bitkin bir halde çimlerin üstüne çökerek Halt'u beklemeye başladı.

lSi> ..... n»

Birkaç gün sonra eve dönüş yolunda, Halt'un yüzünde nadiren görülen tebessümlerinden biri vardı. Hambley kasaba muhafızlarının da yardımıyla Karanlıkçıların büyük bir bölümü ele geçirilmişti. Enkazcılardan ikisi kumsalda yaşanan karmaşada

kaçmayı başarsalar da kalan on dördü kilit altına alınmıştı. Daha da önemlisi, önderleri olan uzun boylu ve sakallı adam da yakalananların arasındaydı.

Orman Muhafızları, elleri kelepçelenip zincirlerle birbirlerine bağlanan tutuklulara en yakın garnizon şatosuna kadar eşlik etmişlerdi. Şatonun baronu, haydutları zindanlarında ağırlamaktan memnuniyet duyacaklarını açıklamıştı. Bir sonraki Bölge Mahkemesi oturumunda yargılanacaklardı. Will ve Halt'un baronun sekreterine yazdırdıkları yeminli ifadeleri göz önüne alındığında, suçlu bulunacakları kesin gibiydi. Özetle olumlu bir sonuca ulaşılmıştı. Gerçi Halt, genç arkadaşının onun memnuniyetini pek de paylaşmadığını fark etmişti.

"Suratın neden asık?" diye sordu.

Will, ters bir hareketle başını çevirdi. "Bir de sen başlama. Çekici'den yeterince duyuyorum bu lafları."

Ben ondan daha iyi söylüyorum ama.

"Ne olursa olsun," dedi Çekici'nin lafa girdiğini fark etmemiş gibi görünen Halt, "başarılı bir operasyon oldu. Karanlıkçıların faaliyetlerini sonlandırdık, önderlerini yakaladık ve bir gemiyle tayfasını kurtardık. Kendini mutlu hissetmelisin."

"Dövüş sırasında yayımı mahvettim," dedi Will. "Üst tarafı, tamir edilemeyecek bir şekilde büküldü. Bir daha onunla düzgün bir atış yapamayacağım."

Halt omuz silkerek "Yayını değiştirebilirsin," dedi. "Aynı şeyi kafan için söyleyemeyiz gerçi."

"En sevdiğim yayımdı," dedi Will.

Halt, şaşırmış gibi yaptı. “Eh, bu da onu kafandan çok daha değerli yapıyor.”

Will, iç geçirerek “Sanırım haklısın,” dedi. “Kendime başka bir yay yapabilirim. Aslına bakarsan, canımı sıkan konu başka ...”

Sustu. Halt, kaşlarını çatarak eski çırağına döndü. Wilkin akimdan neler geçtiğini merak ediyordu. Hayat dolu bir mizacı olan genç dostunun, kayalıklarda baltacıyla mücadele ettiğinden beri içine kapandığını gözlemlemişti. Will, dövüş hakkında çok az konuşmuştu. Halt, eski çırağının dövüşü sandığı kadar rahat kazanıp kazanmadığını merak ediyordu. *Belki de mücadele, Will’in kendine olan güvenini sarsmıştır,* diye aklından geçirdi.

“Başka bir konu mu?” diye üsteledi. Sıkıntısı, Karanlıkçıya karşı verdiği mücadeleyle ilgiliyse, Will’in bu meseleyi içine atmasındansa açıkça dile getirmesi çok daha iyi olacaktı.

“Çantamı ateşe fırlattığımda,” dedi Will kederle, “konuşmamın da çantada olduğunu unuttum gitti.”

Halt’un meselenin önemini kavrayabilmesi için aradan birkaç saniye geçmesi gerekti. Birden kararlı bir sesle konuşmaya başladı.

“Konuşmanı ateşe mi attın yani?”

Will, başını üzgün üzgün salladı. “Evet.”

“Bunun konuşmanın tek kopyası olduğunu sanıyorum, doğru mu?”

“Evet.”

Uzun bir sessizlik oldu. Birden “Hiç not almamıştın, değil mi?” diye sordu Halt.

“Şey, almıştım. Hem de çok fazla not almıştım.”

“Anlıyorum.”

“Ama... onlar da çantanın içindeydi.” Will, başını iki yana sallayarak Halt’a döndü. “Halt, öyle harika bir konuşmaydı ki! Haftalardır üstünde çalışıyordum, biliyorsun.”

“Biliyorum,” dedi Halt. Tarafsız bir sesle konuşabilmek için büyük bir çaba harcıyordu.

Birkaç dakika sessizce atlarını sürdüler. Birden Halt, çekine çekine konuyu yeniden açtı.

“Hiçbir kısmını hatırlamıyor musun?” diye sordu.

Will, başını iki yana salladı. “Tek bir kelimesini bile hatırlamıyorum. Konuşmamı kaybettiğimden beri deniyorum ama aklıma bir kelime bile gelmiyor.”

“Bak Will, biliyorsun ki iyi bir konuşma, akılda en çok kalan konuşmadır,” dedi Halt dikkatle. Hassas meselelere girmek üzereydi ve Will ile yedikleri yemek sırasında Pauline tarafından duyarlı olmamakla suçlanmıştı.

“Sanınm öyledir,” dedi Will.

“Yani konuşmana dair tek bir kelime bile hatırlayamıyor olman, sana bir şey ifade etmiyor mu?”

Will, kaşlarını çattı. İşin bu yönünü daha önce hiç düşünmemişti ve düşünmek istediğinden de emin değildi. “Yani konuşmamın o kadar da güzel olmadığını mı ima ediyorsun?”

“Hayır. Bunu sen söylüyorsun. Başka bir şekilde ifade edeyim. Bu konuşmayı kim için yazdın?” Cümlesinde dilbilgisi hatası vardı belki, ama Halt’un kısa ve öz konuşmak adına dilbilgisi kurallarını görmezden gelmek gibi bir huyu vardı.

“Kim için mi? Şey, yani..

Halt, Will cevap veremeden araya girdi. “Kral için mi, Baron için mi, yoksa kuşkusuz ki törene katılacak olan yüzlerce davetli için mi?”

“Hayır.”

“Gelecekte belgeleri gözden geçirirken düğüne dair bir şeyler bulacak bir tarihçi için mi?”

“Hayır.”

“Ya kim için?”

Will, atının sırtında huzursuzca kıpırdandı. Halt’un nereye varmak istediğini görebiliyordu. “Sanırım Horace ve Evanlyn için.”

“Sanırım mı?”

“Yok, bundan eminim. Horace ve Evanlyn için.” Kesin bir sesle konuşuyordu. Halt, birkaç kez başını salladı.

“Onlara tam olarak ne söylemek istiyorsun?”

“Bilmem... sanırım her ikisini de... onları çok sevdiğimi söylemek istiyorum. En sevdiğim, en yakın dostlarım olduklarını söylemek istiyorum. Onlardan daha iyi bir çift düşünemediğimi söylemek istiyorum.”

“Neden düşünemiyormuşsun?”

“Çünkü ikisi de cesur, sadık ve son derece dürüst insanlar. Birbirlerine o kadar yakışıyorlar ki. Evanlyn akıllı, hayat dolu ve eğlenceli bir kız. Horace da sebatkâr ve insanın hiç düşünmeden güvenebileceği bir dost. Ayrıca o da kendi çapında çok eğlenceli bir insan. Hayatımı tereddüt bile etmeden her ikisinin de ellerine bırakırdım. Geçmişte bırakmışlığım da var zaten.”

Susup kendini, ilk kez açığa çıkan gerçek düşüncelerini, sahte süslemeler ve abartılı ifadeler kullanmaksızın dinlemeye koyuldu.

“Başka bir şey?”

“Bilemiyorum... Ha, bir şey daha var. Bir gün bana ihtiyaçları olması ya da beni ziyaret etmek istemeleri halinde, ne olursa olsun yanlarında olacağımı bilmelerini istiyorum.”

“Yani onlara bunları mı söylemek istiyorsun?” diye sordu Halt.

Will, bir anlık suskunluğun ardından başını öne arkaya salladı. “Evet,” dedi. Artık sesi çok kararlı çıkıyordu. Bu durum, Halt’u çok memnun etmişti.

“Onlar da sence bu sözleri mi duymak istiyorlardır?”

“Evet. Evet, eminim.”

Halt, atının dizginlerini çekti. Will de Çekici’yi durdurdu. Eyerlerinin üstünde birbirlerine doğru döndüler. Halt, ellerini açarak kaşlarını kaldırdı.

“O zaman bunlardan ötesini söylemene de gerek yok demektir.”

Will’in yüzünde hazin bir tebessüm belirmişti.

“Yazdığım şu konuşma,” dedi. “Berbattı, değil mi?”

“Duyanı dehşete düşürüyordu,” dedi Halt ve kendisini bir ekleme yapmaktan alıkoyamadı, “bunu kalbimin tüm bütünlüğüyle ortaya koyuyorum.”

O sözlere dair hatıralar aklına üşüşünce Will’in yüzü buruştu.

“Gerçekten öyle bir şey mi yazdım ben?” dedi.

Halt, başıyla onayladı. “Evet. Gerçekten de yazdın.”

“O zaman iyi ki konuşmamı ateşe fırlatmışım,” dedi Will. Dilini şaklatmasıyla birlikte Çekici, anayol boyunca hızlandı. Halt da Abelard’ı harekete geçirerek eski çırağına yetişti ve sessizce birkaç yüz metre daha gittiler.

Halt, birden alaycı bir ifadeyle, “Konuşmanın çantanda olduğunu fark etmemiştim. Bu durum, aklımı kurcalayan bir meseleyi de açıklıyor aslında...” dedi. Cümlesini Will’in sorusunu sorabilmesi için yarım bırakmıştı.

“Neymiş o?”

“Alevlerin renginin neden mora döndüğünü anlayamamıştım. Konuşman nedeniyle sıkıntıdan morarmış olmalılar.”

“Bu anlamsız şakayı dönünce herkesin yanında da yapacaksın, değil mi?” diye sordu Will.

Halt, güller açan yüzüyle Will’e döndü. “Elbette yapacağım.”

BCŞ KİŞİLİK BİR AKŞAM Y€M€Ğİ

BİR

Jenny, birkaç dakika içinde belki onuncu kez bakışlarını lokantasının içinde gezdirdi. Her şey yolundaymış gibi görünüyordu. Masalar düzgünce sıralanmış, sandalyeler masaların etrafına simetrik bir şekilde yerleştirilmişti. Masaların üstüne kırmızı-beyaz ekose örtüler serilmişti ve çatal bıçak takımları pırıl pırıl parlıyordu. Hızla masaların arasmda dolaşarak çatal ve bıçakların doğru yerleştirilip yerleştirilmediklerini kontrol etti. Şef garsonu Rafe, endişeyle patronunu takip ediyordu.

Rafe, çalışkan ve sadık bir elemandı. İyi niyetli, neşeli ve dürüst bir mizacı vardı. Aslına bakılırsa, Jenny ondan daha iyi bir şef garson bulmayı düşünemezdi bile. Adamın tek bir kusuru vardı. Rafe, sağıyla solunu ayırt edemiyordu. Dolayısıyla zaman zaman çatal bıçaklan ters yerleştiriyordu ve bu durum, mükemmeliyetçi Jenny'nin canını çok sıkıyordu.

Will, bir süre önce bu soruna bir çözüm bulmuştu. Rafe'ye bıçağı küçük bir kılıçmış gibi düşünmesini önermişti, yani bıçak, kılıç eli olan sağ tarafa konacaktı. Bu basit ipucu, son derece etkili olmuştu. Olayı takip eden birkaç hafta boyunca, Rafe'nin masalan düzenleyeceği zamanlarda neyin ne tarafa

konacağını belirlemek için belindeki kılıcı çekiyormuş gibi hareketler yaptığı görülmüştü.

Ama Jenny, adamın zamanla kendisine fazla güvenerek çatal bıçak takımlarını içinden geldiği gibi yerleştirmeye başladığını fark etmişti. Rafe işini içgüdülerine bıraktığı zamanlarda, çatallar ve bıçaklar esrarengiz bir biçimde yer değiştiriyor ve çabuk sinirlenen Jenny'nin öfke patlamaları yaşamasına neden oluyordu.

Uzlaşma hukuku ustası, arkadaşı diplomat Alyss, sorunu çatal ve bıçağı birlikte bir peçeteye sarıp tabağın ortasına koyarak çözmesini önermişti. Ama Jenny, bir keçi gibi inat ediyordu.

"Sağ sağdır, sol da sol," demişti. "Neden öğrenemiyor ki?"

Lokantayı denetlerken, Rafe'nin peşinde olduğunun farkındaydı. Göz ucuyla adamın masa düzenlerini kontrol etmek için kılıç çeker gibi yaptığını görebiliyordu. Son masayı da kontrol ettikten sonra arkasını dönerek başını salladı.

"Hepsi çok güzel olmuş, Rafe. İyi iş çıkardın." Bunun üzerine rahatlayan adamın omuzlarının gevşediğini ve temiz, dürüst yüzünde içten bir tebessümün belirdiğini fark etti.

"Sağ olun, Bayan Jenny. Elimden gelenin en iyisini yapıyorum."

"Biliyorum, Rafe," dedi Jenny. Şef garsonun eline hafifçe vurdu ve bir an için, yüksek standartlarına uymadığı için kepçesini adamın kafasına geçirdiği anlardan ötürü pişmanlık hissetti.

Ama yalnızca bir an için.

Jenny, akşam yemeği için et ve sebzeleri kesip parçalamakla meşgul olan yardımcı aşçısının yanma, yani mutfağa girer-

ken Rafe hâlâ peşindeydi. Bulaşıkhane görevlileri bir o yana bir bu yana koşturuyor, kilerden aşçıya yemek malzemeleri taşıyor, servis tabaklarıyla yemek tencerelerini pırıl pırıl oluncaya dek parlatıyorlardı. Jenny'nin içeri girmesiyle mutfaktaki koşuşturmaların hızı da gözle görülür ölçüde artmıştı.

Rafe'nin içi, teftişin bu kısmı konusunda daha rahattı. Mutfakta yolunda gitmeyen şeylerden o sorumlu tutulamazdı. Jenny, işinin ehli bakışlarını mutfak boyunca gezdirdi. İçeride hiçbir hata bulamamıştı ve bu durum bir şekilde Rafe'yi hayal kırıklığına uğratmıştı. Jenny'nin kepçesinin bir başkasının kafasına indiğini izlemek isterdi. Jenny uzun, metal bir çubuğun ucundaki ördekleri işaret etti. Üstlerine baharatlı ve çeşnili yağ sürüldüğü için pırıl pırıl parlıyorlardı.

"Bu ördekleri en geç saat dörtte pişirmeye başlayacaksın," dedi yardımcısına. Kadın, başını kaldırıp gözlerinin önüne düşen başıboş perçemi kaldırdıktan sonra duyduklarını başıyla onayladı.

"Peki, Bayan Jenny," dedi.

"Norman'ın onları düzenli bir şekilde çevirdiğinden de emin ol. Her taraftan eşit miktarda kızarsın."

Kadın, "Peki, şefim. Norman? Hanımefendiyi duydun mu?" diye seslendi sebze dolabından bir sepet dolusu patates getirmekle meşgul olan genç bulaşıkçı yamağına.

"Duydum, Bayan Ailsa. Siz nasıl isterseniz, Bayan Jenny. Ördekleri düzenli bir şekilde çevireceğim. Merak etmeyin."

Jenny, başını memnuniyetle salladı. Şişlere geçirilen ördekler, yemek salonundaki geniş ve açık ateşin üstüne yerleştirilecekti. Derilerinin eşit bir şekilde kızarıp altınımsı bir kahve-

rengiye dönüşmesi için düzenli olarak çevrilmeleri gerekiyordu. Kömürlerin üstüne akan yağ damlaları cızırdayıp salonu mükemmel kokularla dolduracak, içeri girenlerin ağızlarının suları akacaktı. Jenny, akıl hocası Chubb Usta'dan iyi bir lokantanın kendisini satmasını da iyi bilmesi gerektiğini öğrenmişti. Ateşte yalnızca altı ördek pişecekti, ancak ördeklerin ortam yaratma konusundaki etkisi, kısıtlı sayılarını gölgede bırakacak kadar fazlaydı.

"Pekâlâ," diyen Jenny uygunsuz bir şey, düzeltilmesi gereken bir ayrıntı bulabilmek amacıyla etrafa son bir kez baktı ama hiçbir düzensizlik göremedi. Çalışanlarının tedirgin bakışlarını üstünde toplamıştı. Jenny, aylardır ilk kez lokantasındaki hazırlıklara bizzat nezaret etmeyecekti. Bebeğini ilk defa başka birinin bakımına bırakacak olan yeni bir anne gibiydi.

Jenny'nin lokantasını çalışanlara emanet etmesi için çok özel bir durumun yaşanması gerekiyordu. Rafe de Ailsa da bunun farkındaydı. Ama gerçekten de özel bir durum söz konusuydu. Jenny, o gece kulübesinde özel bir konuğuyla yiyeceği romantik bir akşam yemeğinin hazırlıklarıyla ilgilenecekti.

Konuğu gerçekten de çok özeldi.

Genç ve yakışıklı Orman Muhafızı Gilan, o gece ona yemeğe geliyordu.

Jenny, kararlı hareketlerle arkasını lokantaya dönerek Wensley Köyü'nün ana caddesini adımlamaya başladı. Günün bu saatinde mutfakta olup akşam yemeğini hazırlamıyor olmak gari-

bine gidiyordu. Ama işleri Ailsa ile Rafe'ye devretmişti ve onlara vermiş olduğu eğitime güvenmek durumundaydı.

"Arada bir kendime de zaman ayırabilmem gerek," diye mırıldandı. İçinden lokantaya koşturup ayrılmasının ardından geçen iki buçuk dakika içinde ne felaketler yaşandığına bir göz atmak geliyordu ama kendine engel oldu.

Ana caddenin ortalarındaki kasap dükkânına girdi. Kasap Edward, başını kaldırıp Jenny'yi görünce gülümsedi. Jenny, lokantası için aldığı kilolarca et nedeniyle kasabın en gözde müşterilerinden biriydi. Tatlılığı da cabasıydı. Genç aşçı, dünyadaki tüm kasapların flört etmekten hoşlanacakları türden bir genç kızdı.

"Ooo, Bayan Jenny. Her zamankinden de güzelsiniz bugün!" diye gürledi kasap. "Minik ve loş dükkânımı olağanüstü varlığınızla aydınlattınız."

Jenny, gözlerini devirdi. "Bakıyorum bugün her zamankinden de palavracısın, Edward."

Edward, utanmaz bir kahkaha attı. "O kadarına katlanacaksın, sevgili Jenny. Gün içinde senin kadar tatlı birini gördüğüm yok ve bunu sen de biliyorsun. Yaşlı gözlerim seni görünce bayram ediyor."

Edward, otuz beş yaşında bile değildi. Ama dünyanın tüm kasapları, nedense tüm müşterileri kendilerinden çok daha gençmiş gibi davranmayı kendilerine âdet edinmişlerdi. *Geçkin ev kadınları karşısında işe yarayan bir taktik olmalı,* diye düşündü Jenny.

"Siparişim hazır mı?" diye sordu. Kasap dükkânının içten, neşeli ortamından her zaman hoşlanmıştı ama bugün acelesi

vardı. Edward konuşmaları sırıtarak izleyen çırağına döndü.

"Dilbert, Bayan Jenny'nin siparişini getir," dedi ve ekledi, "idah eleca te."

Jenny, belli etmeden gülümsedi. Kasapların bir diğer tuhaf özellikleri de kelimelerin tersten telaffuz edildiği kasap dilini konuşabiliyor olmalarıydı. Böylece kasaplar, dükkânları ağzına kadar müşteriyle doluyken bile özel konuşmalar yapabiliyorlardı. Konuşulan şeyler de -her ne kadar onların bundan haberleri olmasa da- genellikle müşteriler hakkında oluyordu. Dilbert'ı bu tuhaf dil konusunda eğitmeye başladığı anlaşılan Edward, biraz önce çocuğa "Hadi acele et," demişti.

Jenny, bu garip olayı bir süre önce açığa çıkarmış ve gizli gizli kelimeleri tersten telaffuz ederek kendi kendini eğitmişti.

"Mıramu lezüg rib uzuk udub rıdmssşımalrızah," diye tatlı tatlı lafa kanştı. Satın aldığı kuzu budunun güzelliğine dair yorumda bulunarak hem kasabın hem de çırağının ağzının bir karış açılmasına neden olmuştu. Edward aceleyle hafızasını yokladı ve o güne dek kasap dilinde Jenny hakkında kötü bir şeyler söyleyip söylemediğini hatırlamaya çalıştı. Aklına böyle bir şey gelmese de emin olamıyordu. Jenny, tedirginliğini sezdiği adama dönerek gülümsedi.

"Asla bilemezsin," dedi ve Edward birden bakışlarını ondan kaçırarak bir sığır budunu kesmeye, kalın biftek parçalan haline getirmeye başladı.

Dilbert, getirdiği kuzu budunu Jenny'nin incelemesi için tezgâhın üstüne koydu. Tazeliği kenarında parıldayan yağlarından anlaşılan etin kaliteli olduğu belliydi. Jenny, kaşlarını hafifçe çatarak eti alıcı gözle incelemeye başladı. Edward'a

hizmetlerinden fazlasıyla memnun olduğunu belli etmek istemiyordu. Kuzu budunu parmağıyla dürttü ve etin baskıya hafifçe direndiğini fark etti. Hafif bir şaplak atarak çıkan sesi dinledi. Memnun kalarak başını salladı. Neyi kontrol ettiği sorulacak olsa verecek bir cevabı yoktu. Şaplak yöntemi, yalnızca seneler içinde edinmiş olduğu alışkanlıklarından biriydi.

"İşimi görür, Edward. Paketleyin lütfen."

Edward'in başıyla işaret ettiği Dilberi eti, çıkardığı temiz paket kâğıdına sarmaya başladı. Bu sırada Edward, Jenny'ye utangaç utangaç bakıyordu.

"İki kişilik bir yemek için fazla gelmez, değil mi?" diye sordu.

Jenny, başını iki yana salladı. Gilan'la yiyeceği yemeği gizli tutmaya karar vermiş olsa da bu köyde sır saklamanın imkânsız olduğunu bilmesi gerekirdi. Ama Edward haklıydı. Kuzu budu, Gilan ile ikisi için biraz büyüktü. Jenny'nin tahminlerine göre yaklaşık üç kilo çekiyor olmalıydı. Ama sonuçta etin artan kısmı da işe yarayacaktı.

"Yiyemediğimiz kadarını Yetim Koğuşu'na göndereceğim," dedi Jenny.

Edward'in yüzüne şüpheci bir ifade yerleşti. "Şanslı yetimlermiş," dedi. Ne de olsa Jenny'nin aşçılığı dillere destandı.

Jenny, paketlenmiş eti sepetine koydu.

"Sağ ol, Edward," dedi. "Güzel bir but hazırlamışsın. Etin kalitesine yaraşır bir yemek yapacağımdan emin ol."

Gülümseyip Dilbert'a da teşekkür ettikten sonra dükkândan ayrıldı.

İKİ

Ak/

Bir haftadır köyü, özellikle de gümüşçünün eviyle atölyesini gözlüyorlardı. Tomas artık harekete geçme vaktinin geldiğine hükmetmişti. Parmağını evin demir destekli, kalın kapısına doğru sallayarak bıyık altından Nuttal'la konuşmaya başladı.

"Hadi git bakalım."

Nuttal, üç arkadaşın en ufak tefek olanıydı. Yüz hatları ve ani, tedirgin hareketleriyle bir dağ gelinciğini anımsatan, zayıf bir adamdı. Tomas, onu ufak tefek olduğu için bu göreve atamıştı. Dışarıdan bakılınca aralarında en az tehlikeli görünen de oydu.

Nuttal, endişeyle sağma soluna bakarak ana cadde boyunca Ambrose'un evine doğru hızla yürümeye başlamıştı. Tomas o, yolu yanlaymcaya kadar arkasından baktıktan sonra Mound'u dirseğiyle dürttü.

"Tamamdır. Hadi!"

Aceleyle sokağı geçerek evin yan tarafına yaklaşmaya başladılar. Nuttal'm ön kapıya varıp yeleğinin cebindeki

küçük, deri keseye uzandığını fark ettiler. Birkaç gün önce keşfetmiş oldukları, küçük pencerenin yanındaki dar geçide hızla girdiler.

a» #

Wensley Köyü'nün gümüş ustası ve kuyumcusu Ambrose, öğleden sonraki çalışmalarına hazırlanıyordu. Alışkanlıklarına bağlı bir insandı ve gün içinde takip ettiği belli rutinleri bulunuyordu.

Sabahları masasının başına geçer, tedarikçilerinden gelen faturalarla müşteri hesaplarını gözden geçirirdi. Ardından da yeni mücevher tasarımları üzerinde çalışır, ince parşömenlerin üstlerine sivri uçlu kopya kalemleriyle çizimler yapardı.

Öğlen olunca evrakını düzenli bir şekilde katlayarak çalışma masası olarak kullandığı iş tezgâhının üstüne bırakırdı. Yerinden kalkar, hem ön hem de arka kapıyı kilitlediğinden emin olduktan sonra evden ayrılır ve köydeki hana giderek öğle yemeğini yerdi.

Her konuda olduğu gibi, yemek meselesinde de alışkanlıklarına bağlı kalırdı. Turşu, lezzetli peynir ve taze ekmekten oluşan yemeğini yarım kupa birayla midesine indirirdi. Hanın meyhane kısmındaki müşterilerle havadan sudan konuştuktan sonra esas çalışmalarına -gümüş mücevherlerin imalatı ve tamirine- başlamak üzere evine dönerdi.

O gün de her gün yaptığı gibi kapıyı arkasından kilitlemiş ve mutfağa geçerek ocağın önünde tek dizinin üstüne çökmüştü. Üzerinde iki tane gelişigüzel çizik varmış gibi duran -yer-

deki taşlardan çoğunun üstünde bu tür, kimsenin önem vermeyeceği türden çizikler vardı- özel bir parke taşma uzanmıştı. Yassı uçlu bir bıçağı, seçtiği taşla yanındakinin arasına soktu ve taşı kolayca kaldırarak altındaki küçük oyuğu meydana çıkardı. Uzanarak oyuktaki iri, demir anahtarı aldı ve taşı yerine yerleştirip ayağa kalkarak çalışma odasına geçti.

Çalışma tezgâhının yanında büyük ve sağlam bir kasa bulunuyordu. Kasa, bir buçuk metre yüksekliğindeydi ve genişliği de bir metre kadardı. İçinde işlenmemiş hammaddelerini -gümüş külçeleri ve diğer değerli taşlan- saklıyordu. Zaman zaman, işleri üst üste yığıldığında, kasadaki gümüş ve mücevherlerin değeri, küçük bir servet ediyordu. O gün öyle bir gün değildi gerçi, ama kasanın içinde yine de hatırı sayılır miktarda değerli metal bulunuyordu.

Tam anahtan kasanın kilidine sokmuştu ki ön kapının vurulduğunu duydu.

Bir an için anahtan geri çekerek gizli yerine kaldınp kaldırmamak konusunda tereddüt etti. Kapı yeniden vurulunca karannı verdi. Kasayı olduğu yerde bırakarak anahtan üstüne geçirmiş olduğu uzun, deri iş gömleğinin cebine attı ve ön kapıya doğru yürümeye başladı.

Gelen her kim ise, kapıyı yeniden -bu kez daha da ısrarla- çalmaya başlamıştı.

“Patlama! Geldim! Geldim!”

Evin ön kısmına vannca kapıyı açmak yerine üst kısımdaki gözetleme deliğinin sürgüsünü yana çekti. Bu sayede tahta kapıdaki bir çift ağır, demir çubukla çevrili, dikdörtgen şeklindeki açıklıktan dışanyı gözleyebiliyordu.

Kapının dışındaki ufak tefek, pasaklı adam, endişeyle kıpırdanıp duruyordu. Elinde küçük, deri bir kese vardı.

Aksi bir dille "Ne istiyorsun?" diye sordu Ambrose. Nazik ve dost canlısı bir insan olduğu söylenemezdi. Ufak tefek adam başını kaldırdı ve aralığın ardından kendisine bakan Ambrose ile göz göze geldi. Deri keseyi aralığa doğru kaldırdı.

"Annemin kolyesi için gelmiştim. İşte burada."

Ambrose, kaşlarını çattı. "Kolyeye benzeyen bir şey görmüyorum ben."

"Haa, evet." Adam aceleyle kesenin ağzını açarak içindekileri sol avcuna boşalttı ve elini Ambrose'un görebileceği şekilde yukarı kaldırdı. "Görüyor musunuz? Kopçası ve bağ yerlerinden bir tanesi kırıldı. Tamir ettirmem gerekiyor da."

Ambrose, gözlerini kısarak kolyenin parçalarını incelemeye koyuldu.

"Biraz daha yaklaştır," dedi ve Nuttal, isteneni yaptı. *Kaliteli bir kolyeymiş,* diye akimdan geçirdi Ambrose. Kaliteliden de öte, harika bir kolyeydi. Kaim, gümüş bağlantı noktalan vardı ve gümüşten ucunun üzerinde işlemeler bulunuyordu. Ambrose, gümüş zincirdeki ve kopçadaki kırıklan seçebiliyordu. Kolyenin, Tomas onu önceki hafta baronluğun güneyinde yaşayan soylu bir hanımefendinin boynundan çekip alırken kınldığından haberi yoktu tabii.

Karşısına *pahalı* bir ziynet eşyasının çıkması, tedbiri biraz elden bırakmasına neden olmuştu. Yoksa normalde çok dikkatli bir insandı. Yaptığı işler göz önüne alındığında, ihtiyatlı davranması normaldi. Hırsızların kalkıp da burnuna pahalı mücevherler dayamışlıkları yoktu ama kapıdaki adam, yine de bir yabancıydı.

Meydan okurcasına “Kimsin sen?” diye sordu. “Seni tanımıyorum.”

Ufak tefek adam özür dilermişçesine, bu durum sanki kendi hatasıymışçasına omuz silkti.

“Şatoda görevliyim,” dedi. “Silahlıkta. Gilbert Usta, kolyeyi size getirmemi salık verdi. Sizin onu tamir edebileceğinizi söyledi.”

Anlattıkları, kulağa mantıklı geliyordu. Şatonun yüzden fazla çalışanı vardı ve Ambrose hepsini tanıdığını söyleyemezdi. Gilbert Usta’yı tanıyordu tabii. Geçmişte Ambrose’a bazı zırh parçalarıyla kılıç kabzalarına gümüş süslemeler ekletmişti. Kapının iç kısmındaki sürgüyü kaldırdı.

“İçeri gel,” dedi. “Bir bakalım...”

Evin arka tarafından gelen gümbürtü üzerine başını çevirdi. Nuttal, tam da o sırada sürgüsü açılan kapıya vurduğu omuz darbesiyle kır saçlı gümüş ustasını iterek yere yıktı. Haydut, hızla içeri girip kapıyı arkasından kapattı.

Ambrose ayağa kalkmayı başarmış, bakışlarım ön kapının iç kısmındaki kalın, tahta sopaya dikmişti. Nuttal, adamı silahtan uzaklaştırmak için bir kez daha iterek yanındaki Tomas’la içeride beliriveren Mound’un kollarına itti.

Mound, iriyarı ve kaslı bir adamdı. Gümüş ustasını kollarını arkadan kavuşturarak sıkıca yakalamıştı. Ambrose, yardım isteyecek oldu.

“İmdat!” diye bağırdı. “Saldıny...”

Daha fazlasını söyleyemedi. Tomas, öne çıkarak kirli bir kumaş parçasını zanaatkânn ağzına tıkmış, adamın sesini kesip feryat etmesini önlemişti.

“Kes sesini!” diye emretti ama talimat vermesine gerek bile yoktu. Gümüşçünün kumaşı tükürememesi için elini adamın ağzına kapattı. Ambrose’un panikle ardına kadar açtığı gözleri, kumaşın üstünden saldırganını görebilmek için fıldır fıldır dönüyordu.

Tomas, Mound’a dönerek “Şunu sabit tut,” diye emretti. İriyan adam, sol kolunu çabucak Ambrose’un boynuna doladı. Sağ eliyle de ağzındaki tıkacı tutmaya devam ediyordu.

Tomas, geriye doğru bir adım attı. Yaşanan heyecan dolu dakikalar nedeniyle nefes nefese kalmıştı. Nuttal’a göz ucuyla bir bakış attı. Ufak tefek adamın gözleri, sanki soyulan kendisiymişçesine fal taşı gibi açılmıştı. *Tedirgin bir sıçanı andırıyor,* diye düşündü Tomas. NuttaTdan iğrendiğini belli etmemesi daha iyiydi.

“Aferin sana, Nuttal,” dedi. Nuttal, başını birkaç kez öne arkaya salladı.

“Numaramı yuttu!” dedi neşeyle. “Hem de ne yutuş!”

Zinciri kaldırarak Ambrose’un kızgın bakışları karşısında sağa sola sallamaya başladı.

Sözlerini alaycı bir ifadeyle “Zincirimi tamir eder misiniz lütfen? Annem buna çok sevinecek,” diye tekrarlayarak kahkahalara boğuldu.

“Kes şunu,” dedi Tomas öfkeyle. Ambrose’a döndü. “Senin şu kasaya bir göz atmamızın zamanı geldi artık.”

Konuşurken, Ambrose’un gözlerinde bir an için yanıp sönen panik ışıltılarını fark etmişti. Mound’a işaret etti ve gümüş ustasını atölye boyunca sürüklemeye başladılar. Yanma geldiklerinde, kasanın kilitli olduğunu fark ettiler.

“Lanet olsun!” dedi Tomas. “Kapıyı çok erken çaldın! Kasayı açıncaya kadar beklemeliydin.” Nuttal’a öfkeyle bir tane patlatacak oldu ama ufak tefek adam çabucak geri kaçtı.

“Nereden bilecektim ki? Herifi göremiyordum. Dedim ya sana...”

“Kes sesini be!” dedi Mound. Tomas’a döndü. “Kapıyı açmadan önce büyük ihtimalle kasayı yeniden kilitleyecekti.”

Tomas, bir anlık sessizliğin ardından gönülsüzce de olsa başını sallayarak Mound’un mantıklı konuştuğunu kabullenmek zorunda kaldı.

“Öyleyse kasanın bir anahtarı olmalı,” dedi. “Anahtar nerede, sana diyorum?”

Soruyu Ambrose’a sormuştu sormasına, ama gümüşçünün ağzını tıkayan kumaş parçası nedeniyle cevap vermesine imkân yoktu. Tomas, bir kez daha adamın gözlerindeki panik dolu ışıltıları fark etmişti. Anahtarın yakınlarda bir yerde olduğu anlaşılıyordu. Çalışma odası boyunca bakındı ve masaya koşarak pürüzlü ahşap yüzeyindeki kâğıt yığınlarını yere savurdu.

Nuttal’a “Git mutfağa bak,” dedi. “Diğer anahtarların arasında olabilir.”

Ufak tefek adam, mutfağa geçerek duvarda asılı anahtarlar var mı, diye baktı. Köylüler, anahtarlarını genellikle ocaklarının yakınlarına asarlardı, ama ocağın etrafında bir şey bulamamıştı. Birden gözüne yerdeki parke taşı ve hemen yanındaki kara oyuk ilişti.

“Buldum!” diye seslendi. “Anahtarı burada saklıyor olmalı!”

Diğerleri gönülsüzce hareket eden Ambrose ile içeri girdik-

lerinde Nuttal, dizlerinin üstüne çökmüştü. Yerdeki deliği bir süre araştırdıktan sonra, hayal kırıklığıyla başını kaldırdı.

"Burada bir şey yok," dedi. "Anahtar gitmiş."

Tomas, Ambrose'un deri yeleğini yakalarından tutarak onu kendine doğru çekti. Yüzlerinin arasında santimler vardı yalnızca.

Kuyumcunun başını ileri geri sarsarak "Nerede o?" diye sormaya başladı. "Anahtarı nereye sakladın?"

Mound, uzanarak Ambrose'un ağzındaki tıkacı çıkardı. Gümüş ustası, derin bir nefes aldıktan sonra çığlık atmaya yeltendi.

"İmdat!" diye bağırdı. "Soyuluyor..."

Tomas'ın, kamına inen ani yumruğu, nefesinin kesilmesine neden oldu. Ambrose, acıyla inleyerek ikibüklüm oldu.

"Yardım istemeyi kes!" diye emretti Tomas sert sert. "Yoksa o lanet olası dilini koparırım. Anahtar nerede?"

Ama Ambrose, ağzını sıkıca kapatmıştı ve başını inatla iki yana sallıyordu. Tomas adama birkaç şiddetli tokat atsa da sessiz kalmakta kararlıydı.

Mound, "Belki de üzerindedir," diye bir fikir attı ortaya. Zaman zaman Tomas'm öfkesine gereksiz yere yenildiğini ve bunun adamın mantıklı düşünmesine engel olduğunu düşünüyordu.

Tomas, başını kaldırıp arkadaşıyla göz göze geldi ve usulca başını salladı. Gümüş ustasını Mound'a doğru itti.

"Ara şunun üstünü," dedi kısaca. Bir an için serbest kalan Ambrose, tam o sırada kaçmayı denediyse de Mound tarafından kolundan yakalanarak engellendi. Ani kaçış denemesi,

yalnızca Mound'un şüphelerinde haklı olduğunu göstermeye yaramıştı. Anahtar, Ambrose'un üstündeydi.

Mound'un aklına ilk olarak deri yeleğin geniş yan ceplerini aramak gelmişti ve iri anahtar da Ambrose'un cebindeydi. Mound, anahtarı zafer dolu bir edayla havaya kaldırdı.

"Bakın ne var burada?" diye sordu sırıtarak. Ambrose'un Mound'dan kurtulmak için çılgınca debelenmesi, ona doğru yolda olduğunu söylüyordu. Kasanın anahtarını bulmuştu.

Tomas, anahtarı onun elinden kaparak kasanın kilidine soktu. Kasanın kalın kapağı birkaç saniye içinde yeni yağlanmış menteşelerinden kurtularak açıldı. İçerideki gümüş külçeleri ve değerli mücevherler, güneş ışığı altında onlara parlak bir karşılama töreni hazırlamıştı. Soyguncuların üçü de memnuniyetle iç geçirdiler. Kasa, ağzına kadar dolu değildi belki - Ambrose son günlerde çok sayıda mücevher üretip satmıştı- ama içindekiler, aylarca rahat yaşamalarını sağlayacak kadar değerliydi.

Ambrose, usulca inledi. İçinden aptallığına ve tembelliğine lanet okuyordu. Anahtarı taşın altındaki gizli yerine saklamış olsa yüzlerce hatta binlerce lira değerindeki gümüşleri ve değerli taşlan kaybetmeyecekti. Tek suçlu kendisiydi.

Kasadaki gümüş ve mücevherleri Nuttal'ın getirdiği iri çuvala doldurmaya başladılar. Mound bitmiş parçalardan - Ambrose'un sipariş üzerine imal ettiği kolyeler, yüzükler ve broşlardan- oluşan ahşap tepsiyi çıkanrken tereddüt etti.

"Ya bunlar ne olacak?" diye sordu.

Tomas, başını iki yana sallıyordu.

"Onlan hemen tanırlar. Buralarda bir yerlerde hepsinin

çizimleri vardır. Bir tanesiyle bile yakalanırsak, göz açıp kapayıncaya dek kendimizi Redmont Şatosu'ndaki kodeste buluruz. Sadece külçeleri ve başıboş mücevherleri alın. Onların izini süremezler."

Dikkatlerini kasanın içindeki hâzinelere -hızla çuvalın içini doldurmaya başlayan hâzineye- vermişlerdi. Ambrose, usulca kapıdan geçerek koridora süzülecek oldu. Hırsızların hiçbiri, durumu fark etmemişti. Bir adım daha attı ve bu kez Tomas, başını ona doğru çevirdi.

"Dur bakalım!" dedi öfkeyle.

Mound, yanma gelerek gümüşçüyü kıskıvrak yakaladı.

"Bağlayın şunu!" diye emretti Tomas. Nuttal, kısa yeleğinin içinden çabucak küçük bir ip çıkardı. Ambrose, elleri arkasından bağlanarak tahta bir sıraya oturtuldu.

Kasanın yanma dönerken bıyık altından "Neden kafasına bir tane geçirip bayıltmadığımızı anlamıyorum," diye mırıldandı Mound. Tomas, arkadaşının kulağının dibine girerek gümüşçünün duyamayacağı bir şekilde fısıldamaya başladı.

"Muhafızları yanlış yöne göndermesi için ona ihtiyacımız var, unuttun mu?" Mound'un yüzündeki ifadeden planın o kısmını hatırladığı anlaşılıyordu. Başlar anlamlı anlamlı sallandı. Tomas, birden doğrularak sesini yükseltti.

"Tamamdır! Burada işimiz bitti, beyler. Stiller Geçidi bizleri bekler! Şansımız yaver giderse karanlık çökmeden oraya varmış oluruz."

Ambrose'un ağzına tıkacı geri takıp ayaklarını da bileklerinden bağladılar. Gümüşçü, yaşadığı heyecan nedeniyle ayaklarının oldukça gevşek -ellerinden de gevşek- bağlandığını

fark etmemişti. Üç arkadaş, aralarında gülüşerek imalathanenin dış kapısından geçtiler ve yan geçidi kullanarak bir kez daha sokağa çıktılar.

Etrafta yan sokaktan ana caddeye çıktıklarım fark eden bilileri olup olmadığını anlamak için durup etraflarına bakındılar. Ardından yolun diğer tarafına geçip kasabanın uç mahallelerini geride bırakarak hızla güneye yöneldiler. Yürürken onlara belli belirsiz bir merakla bakan bazı kasabalılara rastlıyorlardı. Yabancı oldukları anlaşılıyordu, ama bu Wensley için çok da sıradışı bir durum değildi. Kasaba Redmont Şatosu'na çok yakındı ve sokaklarında sık sık şatoya gidip gelen ziyeretçilere rastlanırdı.

Hırsızlar kasaba sınırlarım geride bırakarak anayoldan orman yoluna girdiler. Ama görüş alanından çıkar çıkmaz yoldan ayrılarak ağaçların içine girdiler ve geniş bir yarım daire çizecek şekilde koşar adımlarla kasabanın kuzey ucuna geçtiler.

Nefes nefese "Evin boş olacağından emin misin?" diye sordu Nuttal. Tomas, suç ortağına buz gibi bir bakış attı. *Nuttal de her zaman en kötüsünü düşünür, adam tam bir evham kumkumasıdır,* diye düşündü.

"Bir haftadır her gün boştu. Bugün neden farklı olsun ki?" diye sordu.

uç

W

Fırında pişen pastanın kokusu, tüm evi sarmıştı. Jenny, eğilip fırının sürgüsünü açtı ve kapağını kaldırarak hoş kokunun evin içine iyice yayılmasını sağladı. Sıcaktan korunmak için ellerine eldiven geçirip erikli pastayı fırından çıkardı.

Pastanın üstündeki erikler, tatlı tatlı parıldıyordu. Üst tarafa çapraz şekilde serpiştirilen hamur şeritleri, altın gibi parlayarak harikulade bir kahverengiye bürünmüştü. Jenny, sıcak pastayı soğuması için pencere pervazına bıraktı. Gilan'ın erikli pastaya bayıldığını biliyordu. Pasta soğuyunca onu üstüne dökeceği zengin kremayla süsleyerek servis edecekti. Aklından geçen düşünceler, ağzını sulandırmıştı. Jenny bir aşçıydı ama bazı meslektaşlarının aksine, pişirdiklerini yemekten de hoşlanırdı. Pastanın güzel piştiğine ikna olmuştu. Artık dikkatini yeniden kuzu buduna verebilirdi.

Hazırlıklara budun dış tarafını yağa ve limon suyuna bulayarak başlamıştı. Ardından da etin üzerine otuz ya da kırk kadar minik çizik atmış, açılan oyuklara biberiye ve hafifçe dövülmüş sarımsak dişleri yerleştirmişti. Bir yemeğin kalitesinin içine gereğinden fazla ot ya da baharat konulmamasından

geçtiğine inanırdı. Onun yerine, yemeğe en çok uyan çeşni türlerinden birkaç tanesi seçilmeli ve onlardan kullanılmalıydı. Kuzu buduna dönüp gülümsedi ve ateşin şiddetini azaltmak üzere fınnın kapağını hafifçe kapattıktan sonra kuzuyu bir tepsi içinde fırına verdi. Daha sonra tepsiye kesilmiş ve yağlanmış patates ile balkabaklannı da ekleyecekti. Son dakikada hazırlayacağı haşlanmış yeşil sebzelerle bu sade ama lezzetli yemeği tamamlayacaktı.

Kendi kendine gülümseyerek Gilan'ın mutfak büfesinin üstündeki notunu fark etti ve kâğıdı eline alarak üstünde yazanları bir kez daha okumaya başladı. Meşe yaprağı arması, bunun resmi bir Orman Muhafızı Birliği mektup kâğıdı olduğunu gösteriyordu. Ama kâğıtta yazanların resmiyetle alakası yoktu.

Sevgili Jenny, diye okudu. Perşembe akşamı birlikte yemek yeme teklifini memnuniyetle kabul ediyorum. Akşam saat altı gibi sende olurum. Sabırsızlanıyorum.

Sevgiler, Gilan.

Notun başındaki "Sevgili Jenny" ve kapanışındaki "Sevgiler, Gilan" ifadeleri, Jenny'nin yüzünün aydınlanmasını sağlamıştı.

"Hem de ne sevgi," diye mırıldandı. Gilan'ı bir kez daha görecek olmanın yanı sıra onunla başbaşa birkaç saat geçirecek olma fikri, onu heyecanlandırıyordu. Harika bir akşam yemeği olacaktı.

Kâğıdı yeniden büfeye -o yöne her baktığında görebileceği şekilde, altından hafifçe destekleyerek- yerleştirdi. Patatesleri hazırlamak -kabuğunu soyup parçalara ayırmak- gibi daha dünyevi işlere döndü. Kabuklarını soyup küçük parçalara

ayırdığı sebzeleri havayla temas ederek kararmamaları için su dolu bir kâsenin içine yerleştirdi. Daha sonra hepsini kurulayacak ve piştiklerinde çıtır çıtır olmaları için çeşnili yağa bulayacaktı.

Kâseyi güneş ışığına maruz bırakmamak için alt raflardan birine yerleştirmek üzereydi ki, evin arka kapısı açılıp kapandı ve oturma odasından ayak sesleri gelmeye başladı. Köydeki diğer evlerin aksine, Jenny'nin mutfağı evin ön kısmında yer alıyor ve köyün ana caddesine bakıyordu. Jenny, vaktinin çoğunu alan yemek hazırlıkları sırasında sokağı izlemekten hoşlanırdı. Mutfağındaki kocaman pencereden Tarbus'un üstündeki köprüyü ve köyün gerisindeki tepeliğe kurulu şatoya uzanan yolu rahatça izleyebiliyordu.

Duyduğu sesler üzerine meraklanmıştı. Islak ellerini bir mutfak havlusuna kurulayarak oturma odasına yollandı. *Kapı herhalde rüzgâr yüzünden açıldı ve hemen sonra da hızla kapandı,* diye düşünüyordu. Ama içeriyi bir kontrol etse iyi olacaktı. Oturma odasının kapısını açarak içeri girdi.

Kaba kıyafetler içindeki, tanımadığı üç adam, aniden odaya giren genç kadın karşısında şaşkınlıktan az kalsın küçük dillerini yutacaklardı.

Nihayet "Burada ne işin var senin?" diye sordu ortadaki. Bir yanma ondan daha iri, diğer yanma ise ufak tefek arkadaşını almıştı. Uzun, bakımsız saçları vardı ve sakallan çok uzamıştı. Koyu renkli, gür kaşlannın altındaki gözlerine öfkeli bakışlar hâkimdi.

"Bu soruyu asıl ben size sormalıyım!" diye cesur bir dille çıkıştı Jenny. İlk tepkisi kızmak olmuştu. Bu kaba saba ya-

bancılar hem paldır küldür evine giriyor hem de küstahça ona orada ne aradığını soruyorlardı, ha? Başını çevirip kapıya bir göz attı. Ana caddede devriye gezen bir köy muhafızı bulmayı umut ediyordu. Öyle ya da böyle, sokakta bilileri olmalıydı. Komşusu, uzun boylu ve iriyan bir oduncuydu. Bu serserilerin üçünü birden tek başına alt edebilirdi.

Ama harekete geçmekte gecikmişti.

"Durdurun şunu!" diye emretti Tomas ve Mound öne doğru sıçrayıp Jenny'yi kolundan yakaladığı gibi oturma odasına çekti. Jenny, Mound'un kolunu serbest bırakmasıyla odadaki kanepeye doğru savrularak yere düştü. Öfkeden çılgına dönmüştü.

"Bu ne cüret!" diye sesini yükselterek ayaklanacak oldu. Ama sakallı adam hızla karşısına dikilerek tutsağını kaba bir hareketle kanepeye doğru ittirdi. Jenny, dizlerinin arkasını kanepeye çarptı ve yumuşak mindere pat! diye oturmak zorunda kaldı.

"Kes sesini!" diye hırladı adam. Elini belindeki kınında duran kalın hançerine attı. Jenny, onun bu hareketini fark ederek korkuyla gözlerini kıstı. Kavga edecek zaman değildi. Hayatı tehlikedeydi. Dilinin ucuna kadar gelen itirazı yutarak dikkatle saldırganını incelemeye başladı.

Adamın şaşırdığı anlaşılıyordu. Şaşkın ve hiddetli oluşunun Jenny açısından son derece tehlikeli sonuçlara yol açması, işten bile değildi. Jenny ayağa kalkmak için başka bir denemede bulunmadan, elini teslim olduğunu belli edercesine kaldırarak gerisin geri kanepeye oturdu.

"Pekâlâ," dedi alçalttığı sesiyle, "önce hepimiz bir sakinleşelim, olur mu?"

Kısa boylu haydut sakallıya "Evde kimse olmayacak demiştin!" diye çıkıştı. *Belli ki reisleri bu sakallı olan,* diye aklından geçirdi Jenny. Kızm kaçmaya ya da yardım çağrısında bulunmaya kalkışmayacağını anlayarak geçici bir memnuniyet yaşayan lider, öfkeyle arkadaşına döndü.

"Nereden bilecektim be?" dedi. "Kadını beş gündür izliyoruz. Vaktini sabahtan akşama kadar lokantada geçiriyordu."

Çok ilginç, diye düşündü Jenny. Kafası hızla çalışıyordu. *Demek beni izliyorlarmış. Neden acaba? Benden istedikleri ne olabilir ki?*

Sakallı adam, yeniden Jenny'ye döndü. Hiddetle "Bugün neden buradasın?" diye sordu. "Neden başka bir gün değil de bugün?"

Jenny, ona cevap vermemenin daha doğru olacağını sezmişti. Sakallı adam, ardı ardına küfürleri sıraladı. Haydutların iriyan olanı, öne çıkarak elini arkadaşını sakinleştirmek için omzuna koydu.

"Elimizden bir şey gelmez," dedi. "Neticede kadın burada ve biz de duruma ayak uydurmalıyız."

"Ben kaçıp gidelim derim!" dedi ufak tefek olan. Odanın içinde her an köylüler belirecekmiş gibi endişeyle etrafını süzüyordu.

"Saçmalama," dedi iri haydut. "Şimdi kaçarsak fark ediliriz ve muhafızlar birkaç dakika içinde peşimize düşer. Gümüşçü, muhtemelen bağlarından kurtulmuş ve alarm vermiştir. Tomas'ın planı hâlâ geçerli. Gümüş ustası, Stiller Geçidi'ne gittiğimizi zannediyor. Karanlık çökünceye dek burada bekler, onlar bizi güneyde ararlarken biz kuzeye yöneliriz."

“Mound haklı,” dedi sakallı adam. Jenny, adamın soğukkanlılığını geri kazandığını gözlemlemişti. “İlk planımıza sadık kalacağız. Hava karanncaya dek burada bekleyecek ve planladığımız gibi karanlığa karışacağız. Değişen bir şey yok.”

Jenny’nin aklı, hızla çalışıyordu. Kaşlarını çatarak haydutlar evine gelmeden önce yaşananları düşünmeye başladı. Adamlar, muhtemelen köyün gümüşçüsü Ambrose’u soymuşlardı. Bu durum, odanın içine, kapının hemen yanma bıraktıkları çuvalı da açıklıyordu. Kısa bir süre önce soydukları Ambrose’u bağlarından çabucak kurtulabilmesi için gevşek bir şekilde bağlamış ve gümüşçünün oradan güneye gideceklerini sanmasını sağlamışlardı. Bu sırada, Jenny’nin lokanta gece kapanıncaya dek boş olacağını sandıklan evinde kalmayı planlamışlardı. Karanlık bastırdıktan sonra, arama faaliyetlerinin yoğunlaştığı tarafın aksi yönüne doğru yol alarak oradan uzaklaşacaklardı.

Dışandan gelen feryatlan ve koşuşturmalan duyabiliyorlardı. Alarm verildiği anlaşılıyordu. Muhafızbaşı, belli ki bir arama grubu oluşturmak üzere köy muhafızlannı topluyordu.

Jenny, hırsızların onu yakından incelediklerini fark ederek yüzüne masum, pervasız bir ifade yerleştirdi.

Ufak tefek hırsız, parmağını Jenny’ye doğru sallayarak “Ya bu ne olacak?” diye sordu.

“Eh,” dedi pis pis sırıtan Tomas, “en azından beklerken sayesinde güzel bir yemek yiyeceğiz.” Mutfaktan yayılan kızarmış et kokularını yeni fark etmişti. Ama ufak tefek hırsız, hiddetle başını iki yana salladı. İriyarı olan ise soruyu mantık çerçevesinde ele alıyordu.

“Ya evden ayrılırken?” diye sordu.

“Ağzını tıkayıp bağlar ve öylece bırakırız. Yanımıza da alabiliriz,” dedi Tomas. Ama cevap vermeden önce uzun bir süre tereddüt etmişti. Jenny, içten içe iki ihtimalin de gerçekleşmeyeceğinin farkındaydı. Arkalarında sahte izler bırakmak için bu kadar uğraştıktan sonra, kızı ona zarar vermeden geride bırakmayı göze alamazlardı. Onu yanlarında götürmek istemeyeceklerinden de emindi.

Sesini kesmeleri gerekecekti ve bunun tek bir yolu vardı.

DÖRT

Gilan, Redmont Hisan'na girdi ve Baron Arald'ın üst katlardaki çalışma odasına yöneldi.

Basamakları ikişer ikişer çıkıyordu ki, hemen yukarısından gelen yumuşak ayak seslerini duydu. Aşağıya inen kişiyle çarpışmamak için yavaşlayarak kenara çekildi. Hafif seslerden aşağı inenin bir kadın olduğu sonucuna varmıştı.

Haklıydı da. Beyaz Haberci cübbesi içindeki güzeller güzeli, zarif Alyss'i fark edince bir anda yüzü aydınlanarak gülümsedi. Alyss de bir anlık hayal kırıklığını gizleyerek gülümsemeye başlamıştı. Yeşilli grili pelerin gözüne çarpınca bir an için Will'in dönmüş olabileceğini düşünmüştü.

"Merhaba, yabancı," dedi. "Seni gelecek haftaya kadar beklemiyorduk. Will ve Halt daha yeni ayrıldılar."

Will ve Halt, Crowley tarafından Özel Harekât Birliği'ne seçilmişlerdi. Redmont'tan uzun bir süre ayrı kalmaları gerektiğinde, Gilan, komşu baronluktan gelerek görevlerini devralıyordu.

"Biliyorum," dedi. "Aslında pazartesiye kadar gelmeyecektim ama geri çeviremeyeceğim bir teklif aldım."

Teklif dediği şey, tabii ki Jenny'nin yemek davetiydi. Gilan'ın bakışları, merdivene kaydı. "Baron'a bir merhaba diyecektim," diye ekledi.

Alyss, onun neden söz ettiğini anlamıştı. Dedikoduyu daha sonra da yapabilirlerdi. Gilan'ın kasabada birkaç gün kalacağının farkındaydı. Ama kendine hâkim olamamış ve otuz iki dişini gösterircesine sırıtmaya başlamıştı.

"Sanırım sonrasında da sevgili Jenny'ye merhaba diyeceksin, öyle değil mi?" dedi ve Gilan'ın yüzü aydınlandı.

"Şey, aslına bakarsan, evet. Birlikte akşam yemeği yiyeceğiz."

Alyss'in biçimli kaşları yukarı kalktı ve dudakları "Ooo" şeklinde kıvrıldı.

"Romantizm kokusu alıyorum," dedi.

Ama Gilan, kurnaz Haberci'nin ağzını aramak için attığı yemi yutmamıştı ve konuyu değiştirmeyi daha uygun buldu.

"Romantizm demişken, kraliyet düğününün hazırlıkları nasıl gidiyor?"

Horace ve Evanlyn ya da birçoklarınca bilinen adıyla Prenses Cassandra, sene sonuna doğru evleneceklerdi. Alyss de prensesin nedimesi olacaktı.

"Harika gidiyor," dedi Alyss. "Hatta bir rivayete göre törene Şigeru bile katılacakmış."

Şaşırma sırası Gilan'daydı şimdi. "İmparator bizzat mı gelecek?" dedi. "Etkilendim."

"Nihon-Ja'da geçirdiğimiz zaman boyunca HoraceTa çok yakınlaştılar," dedi Alyss.

“Eminim öyledir,” dedi Gilan. Birden kendisini topladı. “Ben yoluma devam edeyim. Daha sonra yine konuşuruz.”

Alyss, kenara çekilerek Gilan’a devam etmesini işaret etti. Genç Orman Muhafızı da başını teşekkür edercesine sallayıp basamakları hızla çıkmaya devam etti. Alyss, gülümseyerek onun arkasından bakıyordu.

“Hep aceleleri vardır zaten,” diye mırıldandı.

△

Baron Arald, Gilan’ı baronluk sınırları içerisindeki olaylar hakkında bilgilendirmekle zaman kaybetmemişti. Önemli bir mesele yoktu. Halt ve Will, kısa bir süre önce ormandaki gezginlere saldıran bir eşkıya çetesini çökerterek tüm elemanlarını tutuklamışlardı. Baronluk, o günden beri huzur içindeydi. *Yine de ne olacağı belli olmaz,* diye aklından geçirdi Gilan. Redmont gibi geniş bir vilayette her an bir sıkıntı yaşanabilirdi.

Aklından bunlar geçerken Baron Arald’ın çalışma odasının kapısı sertçe ve aceleyle tıklatıldı.

Kaşlarını hafifçe çatarak “Girin,” diye seslendi Baron. Kapı gürültülü bir şekilde çalınmıştı. Gilan tebessümünü gizlerken, *dışarıdaki kişi her kimse, bu hareketi için geçerli bir neden sunsa iyi olur,* diye düşünüyordu.

Adamın gerçekten de geçerli bir nedeni olduğu anlaşılacaktı.

Kapı ardına kadar açıldı ve bir Wensley köy muhafızı, içeri adımını attı. Köyün huzurunu korumak amacıyla yirmi dört

saat görev yapan ve muhafızbaşının emrinde bulunan yarım düzine gönüllüden oluşan müfrezedendi. Gilan, adamı tanımıyordu ama muhafız üniformasını -metal destekli deri bir üstlük ve yuvarlak, sert deriden bir miğfer- tanımıştı. Ayrıca adamın elinde kalın bir sopa vardı ve belindeki silah kemerinde de iri bir hançer sallanıyordu. Hemen arkasında, Arald'ın toplantısının böyle kaba bir şekilde bölünmesi karşısında mahcup düşen kâtibi, birtakım el kol hareketleri yapıyor, durumu idare edebilmek için çırpmıyordu.

"Çok özür dilerim, lordum!" diye söze girdi. "Bu adam hoyratça içeri daldı ve..."

Baron, elini sallayarak kâtibi susturdu. "Neyse, tamam," dedi. "Acil bir durum olduğu anlaşılıyor. Sorun nedir, Richard?"

Soruyu doğrudan adama sormuştu. Gilan, Baron'un adama ismiyle hitap etmesi karşısında bir kez daha tebessüm etti. Baronların genellikle köy muhafızlarının adlarından haberdar bile olmadıklarını tecrübeleriyle biliyordu. Arald'ı etkili olduğu kadar sevilen bir lider yapan özelliklerinden biriydi bu.

"Beni affedin, lordum," diye cevap verdi Richard. Güçlükle nefes alıyordu. Gilan, adamın köyden şatoya kadar koştuğunu tahmin etti. "Bir soygun olayı yaşandı."

Richard, Gilan'ın da odada olduğunu o anda fark etmiş ve saygıyla başını sallayarak Orman Muhafızı'm selamlamıştı. Gilan da karşılık olarak hafifçe başını eğdi.

"Soyulan kim?" diye sordu Baron.

"Ambrose Shining, lordum," diye cevap verdi Richard. Baron, sandalyesinde doğruldu.

“Gümüşçü mü?” diye sordu. Kulağa basit bir hırsızlıktan öte bir olaymış gibi geliyordu. “Ne çapta bir soygundan söz ediyoruz?”

“Ambrose, birkaç yüz kraliyet lirası değerinde gümüş ve değerli taş çaldıklarını söylüyor. Üç kişilermiş, lordum.”

“Gümüşçünün durumu iyi mi?” diye araya girdi Gilan. “Adama bir zarar vermişler mi?”

Richard, başını iki yana salladı. “Bağlayıp ağzını tıkamışlar. Bağlarından kurtulup alarm vermek yarım saatini almış.”

“Yani ne tarafa gittiklerini görme firsaü bulamamış, öyle mi?”

“Hayır, beyim. Ama konuşurlarken duymuş. Hırsızlar, Stiller Geçidi’ne gitmeyi planlıyorlarmış.”

Gilan, düşünceli bir yüz ifadesiyle çenesini kaşıdı. Kulağa mantıklı geliyordu. Stiller Geçidi’nin gerisinde yüksek ve sarp tepelerle kaplı, derin nehirlerin bulunduğu, sık ağaçlıklı, vahşi bir arazi başlıyordu. Arazi, uzun süredir suçluların saklanmayı tercih ettiği bir yer olagelmişti. Seneler önce, Gilan Redmont’ta Halt’un çırağıyken, birlikte Stiller Geçidi’nin ötesini temizlemiş, saklanan kanun kaçaklarını yakalamış ve kalanları da dağıtmışlardı.

“ ne yapmayı planlıyor?” diye sordu Arald. Muhafız, bakışlarını yeniden iriyan asilzadeye çevirdi.

“Süvarilerden birini oranın nı uyarması için Stiller Geçidi’ne gönderdi, lordum. Ayrıca yanma on adam alarak hırsızların peşine düştü.”

Arald, biraz olsun rahatlamıştı. Gilan’la bakıştılar.

“Hımmm,” dedi. “, gerekli adımlan atmış gibi görünüyor.

Hırsızlar iki ateş arasında kalacaklar. Geçitteki muhafızların onlar için hazırlık yapacağından da haberleri olmayacak. Walter'in benden istediği bir şey var mı? Yarım düzine silahşor mesela? Birkaç atlı şövalye? O tür silahlı bir birlik?"

Walter, köyün ydı ve işinin ehli bir kanun adamıydı ama Arald yine de teklifte bulunma ihtiyacı hissetmişti. Richard, başını iki yana salladı.

"Benden yalnızca sizi bilgilendirmemi istedi, lordum. O üç hırsızı sabaha kadar enseleyip getireceğini söyledi. Yanında götürdüğü adamlardan bir tanesi kaça..." Birden sustu. Aslında "kaçak avcı" diyecekti ama o ifadeyi Baron'un huzurunda kullanmanın pek de akıllıca olmayacağını fark etmişti, "...bir avcıymış," diye sözlerini düzeltti. "Onları sabaha kalmadan ormanın içinden Stiller Geçidi'ne çıkaracak kestirme bir patika biliyormuş. Geçide hırsızlardan önce varacaklar."

Arald, bakışlarını bir kez daha Gilan'a çevirdi.

"Görünen o ki bu kez yeteneklerine ihtiyacımız olmayacak, Gilan," dedi kendinden emin bir sesle.

Gilan da başını sallayarak aynı fikirde olduğunu belli etti. Pencereden dışarı bakıyordu. Güneşi göremiyordu ama gölgelerin uzunluğuna bakılırsa ufuk çizgisine yaklaşmış olmalıydı.

"Zaten iz sürebileceğim vakit de geçti," dedi. "Yakında hava kararacak. Sizin de dediğiniz gibi, durumu kontrol altına almış gibi görünüyor."

Çok karmaşık bir mesele olmasa gerek, diye düşündü, ve adamları hırsızları Stiller Geçidi'nde yakalayamazlarsa, o zaman kendisinin takibe el koyması gerekebilirdi. Ama bu, pek olası gözükmüyordu.

Arald, masasının önünde hazırolda bekleyen köy muhafızına dönerek gülümsedi. “Teşekkür ederim, Richard. Samnm sen de bir an önce hırsızların peşindeki dostlarına katılmak istiyorsundur.”

Richard, hafifçe gülümsedi. “İsterdim, lordum. Yaşlı Ambrose’u çocukluğumdan beri tanırım. Ama bizimkilerin kullanacağı orman patikasının yerini tam olarak bilmiyorum. O nedenle bana ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı köyde kalacağım.”

Düşünceli bir ifadeyle dudaklarını büzen Arald, “Bu, hiç de kötü bir fikir değil aslında,” dedi. Hazır diğer muhafızlar da takibe katılmışken, durumdan faydalanmak isteyen bilileri çıkıp köyü birbirine katabilirdi de. “Pekâlâ, Richard. Seni daha fazla tutmayalım.”

Köy muhafızı, onları başıyla selamladıktan sonra arkasını döndü ve hâlâ kızgın olan kâtiple dışarı çıktı. Kapı arkalarından kapanırken Arald’ın bakışları da bir kez daha masasındaki kâğıtlara kaydı.

“Sanırım bizim işimiz de bitti, Gilan,” dedi. “Akşam yemeğinde bize katılır miydin? Eşim, Whitby Baronluğu hakkındaki son dedikoduları duymaya can atıyordun”

Gilan, bir an tereddüt etti. Aslında Redmont’taki ilk akşamında Baron ile yemek yemesinin protokole daha uygun kaçacağını önceden düşünmüş olması gerekirdi. Ama Jenny’nin daveti, zihnindeki her türlü protokol düşüncesini söküp atmıştı. Arald’ın sırıtmaya başladığını fark etti.

“Yoksa daha iyi bir teklif mi aldın?” diye sinsice üsteledi Baron.

Gilan, kızarmaya başladığını hissetti. “Şey... aslına bakarsanız. .. Jenny bana birlikte...”

Baron, elini kaldırarak genç adamı susturdu. Yetim koğuşunda büyüyen ve şatonun aşçısı Chubb Usta’nın çıraklığını yapmış olan Jenny’nin kim olduğunu elbette ki biliyordu. Genç kız, mesleğinde en az Chubb Usta kadar yetenekliydi. Ayrıca neşe dolu, tatlı bir sarışındı. Baron’a göre, kızın tüm bu özellikleri teklifini kendisiyle kansmınkine kıyasla çok daha cazip hale getiriyordu. Bir an kendisini yaşlı hissetti.

“Daha fazlasını söylemene gerek yok,” dedi bağışlayıcı bir sesle. “Burada geçirdiğin süre boyunca bir akşam yemek yeriz nasılsa.”

“Sağ olun, lordum,” dedi Gilan. “Bir başka gece mutlaka yiyeceğimizden emin olabilirsiniz. Hatta belki de haftanın ilerleyen günlerinde bizzat ben Leydi Sandra ile sizi Jenny’nin lokantasına davet ederim, ne dersiniz?”

Lokantada yemek yeme fikri, Arald’ın yüzünü aydınlatmıştı. Chubb, usta bir aşçıydı kuşkusuz ama Jenny, aşçılığa yepyeni, yaratıcı fikirler katıyordu. Bu nedenle genç kızın hazırlayacağı bir akşam yemeğine gitme fikri, baronun reddedemeyeceği kadar çekiciydi. Ayrıca Leydi Sandra da şato dışına çıkmaktan büyük keyif alacaktı. Gilan, soylu çifti ağırlamanın Jenny’nin lokantasını olumsuz etkilemeyeceğinin de farkındaydı.

“Önümüzdeki günlerde görüşmek üzere öyleyse,” dedi Arald. Sırıtmaktan kendini alamamıştı. “Akşamın güzel geçer umarım.”

“Teşekkürler, lordum,” dedi Gilan ve ayrılmak üzere ayağa kalktı.

O, kapıya doğru yürürken Arald, alçak sesle ekledi: “Akşam yemeğin de öyle.”

BÇŞ

W

Tomas, kapıdan başını uzatarak mutfağa bir göz attı. İçeri girmeleri halinde, köyün ana caddesine bakan geniş pencerenin önünden geçenler, onu ve adamlarını görecekti.

Jenny'ye işaret ederek "Çek şu perdeyi," dedi.

Jenny, adamın yanından süzülerek perdeyi kapattı. Böylece sokaktan geçenler, içeriyi göremeyecekti. Tomas, bundan emin bir tavırla mutfağa girdi ve kutuların içlerini karıştırmaya, çekmeceleri açıp kapamaya başladı. Nuttal ve Mound da içeri girmiş ama mutfak masasının etrafındaki dik arkalıklı sandalyelere oturmakla yetinmişlerdi.

Tomas'ın bakışları, Jenny'nin, soğuması için pencere pervazına yerleştirmiş olduğu erikli pastaya kaydı.

"Bu da nedir?"

"Erikli pasta," dedi Jenny. Adama pastadan uzak durmasını ima eden bir ses tonu kullanmıştı ama Tomas, bu tür uyanlara aldınş etmemeye alışkındı. Pasta tabağını alarak mutfak masasına koydu. Hançeriyle kestiği iri, biçimsiz dilimi ağzına tıkıştırmaya başladı. Onu birkaç saniye çiğnedikten sonra

yüzünü tiksintiyle buruşturdu ve yan yarıya çiğnemiş olduğu lokmasını masaya tükürerek kestiği dilimin kalan kısmını bir kenara fırlattı.

Öfkeyle "Yeterince tatlı değil," diye çıkıştı kıza. "Daha tatlı olması lazım."

Jenny'nin gözleri kısılmıştı. Evine girip onu tutsak etmeleri yeterince kötüydü. Ama aşçılığının böylesine aptalca eleştirilmesi, işleri farklı bir düşmanlık boyutuna taşımıştı.

"İçinde erik var," dedi. "Erik dediğin, biraz ekşi olur."

Tomas, başını hararetle iki yana sallıyordu. "Pasta dediğin de tatlı olur," dedi. "Hem sen ne anlarsın ki zaten?"

"Bu bir pasta ve pasta da böyle yapılır. Bir... pasta gibi!" Jenny ağzından çıkacak sözlerin gülünçlüğünü fark ederek bir başka kelime aradıysa da bulamamıştı. Yanakları hiddetten kızarmaya başlıyordu. Gilan'ın, erikli pastalarına bayıldığını biliyordu. Genç Orman Muhafızı, özellikle de içine fazla şeker koymadığı, eriklerin doğal tadının öne çıktığı pastalarını çok seviyordu. Karşısındaki bu soytarı pastadan ne anlardı ki? Ne *cüretle* Jenny'nin aşçılığına dil uzatırdı!

Tomas, bakışlarını önündeki öfkeli genç kadına çevirmişti. *Bunun gibi tatlı kızlar, kendilerinden üstün insanlarla bu şekilde konuşmamalı,* diye akimdan geçirdi. Sırf erkek olduğu için Jenny'den üstün olduğuna inanıyordu. Genç kadına dersinin verilmesi gerekiyordu. Burnu sürtülmeliydi. Tepsiyi ve pastayı elinin tersiyle iterek yere düşürdü. Pasta birkaç parçaya ayrıldı ve Tomas, ayağıyla iki iri parçanın üstüne basarak pastayı döşeme tahtalarına iyice bulaştırdı.

"Dursana be!" dedi Mound. Reisinin bencil tavrına içer-

lemiş ve hafifçe sandalyesinden kalkmıştı. “Bir dilim de biz yeseydik!”

Tomas, öfkeli bakışlarına suç ortağını da dâhil etti. “Bir şeye benzemiyordu ki,” dedi. “Pasta dediğin tatlı olur.”

En ufak bir tartışmada bile hemen gerginleşen Nuttal, bir anda ayağa kalkarak masadan uzaklaştı.

“Seni dangalak!” diye köpürdü Jenny. Gözleri mahvolmuş pastasıyla adamın arasında gidip geliyordu. Bu... yaratık... Gilan’ın pastasını mahvetmişti. Birden adamdan tüm kalbiyle nefret ettiğini hissetti. “Eğer Gil...”

“Eğer Gilan yaptığını görseydi, sana bunu ödetirdi” demek üzereyken kendisini son anda tutmuştu. Genç Orman Muhafızı’nm eve varmasına bir saatten az bir süre kaldığını haydutlara belli etmemeliydi.

Tomas, hafifçe öne doğru eğildi. Kaşlarım çatmış, yüzünü buruşturmuştu. Bir şey diyecekti ama kendini tuttu, diye aklından geçirdi. Tecrübeleri, hırsıza kadının onlardan bir şeyler gizlediğini söylüyordu.

“Devam et,” dedi. “Eğer... ne?”

Jenny, başını iki yana sallayarak gözlerini kaçırdı.

“Bir şey yok,” dedi. Kayıtsız bir sesle konuşmaya çalışıyordu. “Önemli bir şey değil.”

Yumuşak bir sesle “Öyleyse ne olduğunu bana söyleyebilirsin,” diye üsteledi Tomas. Jenny’ye iyice yaklaşmıştı.

“Bir şey yok dedim,” diye diretti Jenny. Ama Tomas, gerilemesine izin vermeden uzanarak Jenny’yi kolundan yakaladı. Onu sıkıca tutmaya devam ederek ani bir hareketle bir elini

sağa, diğerini de sola kaydırdı. Ellerinin birleştiği noktaya muazzam bir baskı uyguluyordu. Jenny, kolu boyunca yükselen acı dalgası nedeniyle bir çığlık kopardı. Tomas, baskıyı azaltınca acısı geçer gibi oldu.

"Rahat bırak şunu," dedi Mound. Bir kez daha ayağa kalkmış, masanın öte yanındaki Tomas'a meydan okuyordu. Faydalı bir bilgi elde edilecekse kıza işkence edilmesine tamamen karşı değildi. Ama Tomas'ın insanlara eziyet etmekten biraz fazla hoşlandığını fark etmişti. Sakallı hırsız, Jenny'nin kolunu gevşekçe tutmaya devam ederek sert bakışlarını yol arkadaşına çevirdi.

"Geri bas, Mound! Bu kadar yumuşak olma! Bize söylemediği bir şey var ve ben de ne olduğunu öğreneceğim!"

"Ne olursa olsun..." dedi Mound ve Tomas'ın Jenny'nin kolunu sıkmaya hazır bir şekilde bekleyen ellerini işaret etti. Ama geçerli bir sebep bulamamıştı ve cümlesini tamamlayamadı. Tomas'in dudakları, zalim bir tebessümle kıvrıldı ve Jenny'nin kolunu yeniden sıkmaya başladı.

"Evet hanımefendi, bana bir şey söyleyecektin sanırım..."

Jenny, dişlerini sıkarak hırsıza öfkeyle baktı ve ne kadar acı çekerse çeksin, tek kelime dahi etmemeye karar verdi. Adamın elleriyle kolunu sıkıca sardığını hissediyordu ki Nuttal araya girdi.

"Bu da nedir böyle?"

Tüm kafalar, ufak tefek hırsıza döndü. Nuttal mutfağı araştırıyor, alet edevatı inceliyordu ve Jenny'nin büfenin üstüne bıraktığı notu fark etmişti. Okuması yoktu ama sayfanın başındaki meşe yapraklı simgeyi tanımıştı.

Parmağını kâğıdın üstüne vurdu.

"Bu, Orman Muhafızlarının işareti," dedi. Notu, aralarında okumayı bilen tek kişiye, yani Mound'a uzattı. "Kâğıtta ne yazıyor?"

Tomas, Jenny'nin kolunu bırakarak Mound'un arkasına geçti. İriyarı hırsız, dudak hareketleriyle hecelediği yazıyı yüksek sesle okumaya başladı.

"Sevgili Jenny," diye okudu. "*Perşembe akşamı yemek yeme teklifini memnuniyetle kabul ediyorum. Akşam saat altı gibi sende olurum. Sabırsızlanıyorum.*" Mound, başını kaldırıp "En altta da '*Gilan*' yazıyor," dedi.

Tomas ardı ardına küfürleri sıralamaya başlamıştı. "Gilan!" dedi. "Köyün Orman Muhafızları başka bir yere çağrıldıklarında yerlerine bakan delikanlı bu!"

Nuttal kaşlarını çattı, bir şey anlamamıştı. "Ama sen bir haftadan önce gelmez demiştin."

Tomas, küçük bir çocukla konuşuyormuşçasına dudak büktü. "Bana da öyle söylendi. Gümüşçüyü o yüzden bugün soyduk!" Öfkeyle Jenny'ye döndü. "Bu Gilan denen herifle aranız iyi, değil mi?"

Jenny, önemsiz bir meseleden söz ediliyormuş gibi davranmaya çalışıyordu. Omuz silkti.

"Yalnızca bir tanıdık. Arada bir uğrar."

"Bu akşam da senin deyiminle 'arada bir uğramalarından' birini yapacak sanınm, değil mi? Hem de saat altıda!" diye bağırdı Tomas. "Bize bundan söz edecek miydin?"

Jenny, bir şey söylemedi. Akima *neden söyleyecekmişim*

ki den başka bir cevap gelmiyordu. Bunu dile getirmesi halinde Tomas, iyice delirecekti.

"Buradan gitmemiz gerek!" diye araya girdi Nuttal. Gözleri Gilan'ın her an kapıdan içeri girmesini beklermişçesine mutfak boyunca geziniyordu. "Hemen kaçalım!"

"Ahmaklaşma be!" dedi Tomas. Çete liderinin öfkesini ufak tefek arkadaşından çıkarması, Jenny'yi rahatlatmıştı. "Şu saatte evden ayrılamayız. Dışarıda hava hâlâ aydınlık. Bizi hemen görürler!" Yeniden Jenny'ye döndü. "Bunu unutmayacağım," dedi. Bir kez daha ardı ardına küfürleri sıralamaya başlamıştı. Jenny, kulağına çarpan ifadelerin sertliği karşısında irkildi. "Bir düşüneyim..." diye mırıldanıyordu Tomas. Ama aradıktan cevabı bulan kişi, Mound oldu.

"Planı aynen uygulayacağız," dedi .''Karanlık çöktükten sonra birkaç saat daha bekleyip evden ondan sonra aynlacağız."

"Orman Muhafızı'na da evden aynlırken el sallarız, ne dersin?" diye alaycı bir dille araya girdi Tomas.

Mound, Tomas'm bakışlanna karşılık verdi ve suç ortağına, ondan korkmadığını belli eden bir bakış attı. Kelimeleri vurgulayarak cevabını verdi. "Biz üç kişiyiz. O ise tek başına."

"Ama o bir Orman Muhafızı!" Nuttal neredeyse çığlık atar gibi konuşmuştu. Mound arkadaşına aşağılama dolu bir bakış fırlattı.

"Haklısın. Ama burada bizi bulmayı beklemiyor. İçeri girip kız arkadaşıyla akşam yemeği yiyeceklerini sanıyor."

Tomas, duyduklarını başıyla onayladı. İri arkadaşının sözlerinin gerisinde yatan mantığı kavramıştı. "İçeri girdiğinde karşısında ne bulacak?"

“İçeri girdiğinde, ne olduğunu bile anlayamadan kafasına bir tane geçireceğiz. Sonra zaten her şey normale dönecek,” diye devam etti Mound.

Kafasına bir tane geçireceğiz. Kulağa nispeten zararsız bir eylemmiş gibi geliyor, diye düşündü Jenny. Ama işin o kadarla sınırlı kalmayacağının farkındaydı. Nuttal, sızlanarak itirazlarına devam ederken Mound, birkaç saniye sonra kızın şüphelerini doğruladı.

“Ama o bir *Orman MuhafızıV*’ diye çılgınca tekrar etti ufak tefek hırsız. İriyarı haydut, elini Nuttal’ın omzuna koyarak göz göze gelebilmeleri için kısa boylu dostunu kendine çevirdi.

“Evet,” diyerek Nuttal’ın sözlerini doğruladı “ve şu kapıdan içeri girdiğinde ölü bir Orman Muhafızı olacak.”

ALTI

Zaman ilerliyordu. Geçen her dakika, Jenny'ye yanm saat gibi geliyordu. Durmadan mutfağındaki su saatine bakıp duruyordu. Dakikaları işaret eden gösterge ne zamandır değişmemişti. Hatta suyun üst oluktan alttakine akıp akmadığını kontrol etmek için yerinden kalkması gerekmişti.

Saat, henüz beşi çeyrek geçiyordu ve Gilan, altıdan önce gelmeyecekti. Jenny, Gilan'm Tomas ve Mound tarafından tuzağa düşürülmemesi için bir şeyler yapması gerektiğini düşünüyordu. Gilan her ne kadar yetenekli bir savaşçı olsa da kurulacak pusudan kaçmak için çok az şansı olacaktı. Kapıya bir göz attı. Hırsızlar, aralarında konuşup bir plan yapmışlardı. Gilan'ın gelmesine on dakika kala, Jenny'yi ağzı tıkalı ve eli kolu bağlı bir halde, kapıya bakan bir sandalyeye oturtacaklardı. Tomas ve Nuttal yandaki odada saklanırlarken Mound da kapının hemen yanında bekleyecekti. Gilan, kapıyı açar açmaz Jenny'nin halini görecek ve içgüdüsel bir hareketle öne atılacaktı. Mound da saklandığı yerden çıkıp harekete geçecekti. Eline -uç tarafı sivri, demir çivilerle kaplı ve sert- kalın bir sopa almıştı. Jenny, o korkunç silahla vurulacak tek bir dar-

benin bile Gilan'ı ağır yaralayacağından emindi. Ardından da Tomas ve Nuttal devreye girecek ve hançerleriyle işi bitireceklerdi.

Jenny, Gilan'ı başından kanlar akar halde yerde cansız uzanırken gözünde canlandırabiliyordu. Gözlerine yaşlar hücum edince bu düşünceden kurtulabilmek için başını hızla iki yana salladı.

Bakışlarını hırsızlara çevirince yüreği öfkeyle doldu. Mound ve Tomas mutfak masasında bir zar oyunu oynuyor, zaman zaman oyunda kazandıkları puanlar hakkında tartışıyorlardı. *Tomas, yenilgiye hiç tahammül edemiyor,* diye düşündü Jenny. Kazanınca böbürlenen, yenilince şikâyete başlayan adamı dinledikçe öfkesi yavaş yavaş nefrete dönüşüyordu.

Mound, sessizliğini koruyordu. *Üçünün içinde asıl tehlikeli olan o,* diye düşündü Jenny. Mound, iriyan ve kaslıydı. Ayrıca kriz anlarında soğukkanlılığını koruyabilen birine benziyordu. Tomas, bencil zorbanın teki, Nuttal ise sümüklü bir korkaktı. Asıl Mound'a dikkat etmek gerekiyordu. Jenny onu durdurmanın bir yolunu bulabilirse, Gilan'ın hayatını kurtarma yolunda önemli bir adım atmış olacaktı.

Kendi hayatını da. Bu gerçek aklına gelince yumruk yemiş gibi oldu. Kendi hayatı da Gilan'ınki kadar tehlikedeydi. Haydutların, kanun güçlerine haber vermesin diye onu da sağ bırakmayacaklarını bir süre önce kavramıştı. Ama kendi ölümünü Gilan'ı kaybetme düşüncesine göre daha kolay göğüsleyebiliyordu.

Bakışları yeniden Mound'a kaydı. Adam güçlü, dikkatli ve soğukkanlıydı. Onu nasıl durdurabilirdi ki? Daha fazla bekle-

yemeyeceğinin farkındaydı. Birkaç dakika içinde onu bağlayacak ve kapının karşısına yerleştirecekleri sandalyeye oturtacaklardı. Su saatine bir kez daha göz attı ve bir damla şıp! diye düşerek alt silindirdeki suyu dalgalandırdı. Bakışlarını yeniden göstergeye çevirdi. Saat neredeyse beş buçuk olmuştu.

Tekrar Mound'a döndü. Haydut, kuzu budunun sessizce içinde cızırdadığı fırının dibinde oturuyordu. Kızarmakta olan etin ağız sulandırıcı kokusu, Jenny'nin burnunu bir saat içinde belki ilk defa doldurmuştu. Fırının yanındaki mutfak tezgâhına bir göz attı. Tomas'm yere attığı erikli pastayı yaparken hamur açmakta kullandığı kaim oklavası, tezgâhın üstündeki muhafazasında duruyordu. Oklavanın birkaç santim ötesinde ise -her biri son derece keskin- bir bıçak takımı diziliydi. *Bir tanesini elime geçirebilsem bu külhanbeylerine bir, iki numara öğretebilirim,* diye düşündü. Ama bıçaklara yaklaşmasına asla izin vermeyeceklerinin de farkındaydı. Oklavayı kavraması ise daha kolay olacaktı. Oklavayı ve duvardaki bir kancada asılı duran kalın, demir tavayı. Hırsızların dikkatini birkaç saniyeliğine başka bir yöne çekebilseydi...

Kap kacak kullanarak üç silahlı suçlunun karşısına çıkmaya hazırlandığı fikrini aklına bile getirmiyordu. Jenny'nin korumacı içgüdüleri harekete geçmişti. Bir şeyler yapmazsa Gilan, hayatını kaybedecekti.

Onun ölmesine asla dayanamayacağını fark etti. Birden, hafifçe titreyip sarsılarak haydutların onu *zaten yaşatmayacaklarını* hatırladı.

Bir su damlası daha düşmüştü. Otuz saniye daha geride kalmıştı.

Öylesine oynadıkları zar oyunundan başını kaldırıp "Bizimkini görebiliyor musun?" diye sordu Tomas. Nuttal mutfak penceresine yaklaşıp perdeyi hafifçe araladı ve kararmaya başlayan sokağa bir göz attı.

"Görünürde yok," diyerek perdeyi bıraktı. Jenny nefesini tutmuş, Nuttal'ın tezgâhın yanından ayrılmasını bekliyordu. Bir plan yapmaya başlamıştı ama haydutların üçü de fırına ve tezgâha bu kadar yakınken işi çok daha zor olacaktı. Nuttal mutfağın öbür tarafındaki sandalyesine dönüp oturarak boş boş etrafını izlemeye başlayınca rahatlayarak hazırlandı.

Harekete geçme vakti, diye geçirdi aklından.

"Et hazır olmuştur," dedi. Hırsızların üçünün de bakışlarını üstüne çekmişti. Yirmi dakikadır sesini çıkarmamıştı ve bir an için, neden söz ettiğini hiçbiri anlayamamıştı. Jenny, fırını işaret etti.

"Fırında kızaran bir kuzu budu var. Onu dışarı çıkarmalıyım yoksa yanacak ya da kuruyup gidecek."

"Bu bizim neden umurumuzda olsun ki?" diye sızlandı Nuttal.

Mound, ufak tefek arkadaşına kötü kötü baktı. "Benim umurumda. Kamım aç ve yola çıkarken yiyecek bir şeylere ihtiyacımız olacak. Kızarmış bir kuzu budu şimdi ne de güzel giderdi."

"Haa," dedi Nuttal. Süngüsü hafiften düşmüş gibi görünüyordu. "Tamam. Bence de uygun."

Jenny, bakışlarını Tomas'a çevirdi. "Sen ne diyorsun?" dedi. "Hemen çıkarmazsam et mahvolacak."

Aslına bakılırsa, eti usulca kızarması için fırında yarım saat

daha tutabilirdi. Ama karşısındaki üç hırsız, bundan habersizdi. Tomas, dudak büktü.

"Erikli pastaya yaptığın gibi kuzu budunu da mahvedeceksin demek, öyle mi?" dedi. Elini fırına doğru salladı. "Pekâlâ. Madem o kadar istiyorsun, çıkar bakalım."

Jenny, ayağa kalkıp eline geçirdiği bezle fırının kapağını açtı. Mutfak, bir anda yoğun bir et kokusuyla doldu. Tezgâhın üstündeki tahta maşayı gelişigüzel bir hareketle kolunun altına sıkıştırdıktan sonra dumanı tüten, kahverengi kuzu budunun içinde bulunduğu demir kızartma tavasını yakaladı.

Mound da eti fınndan çıkarışını izlemek üzere dönmüştü. Kuzu budunun üstü, cızırdayarak akan yağ damlalarıyla kaplıydı. Mound, farkında olmadan dudaklarını yaladı. Sabahtan beri bir şey yemediğini fark etmişti.

Masanın diğer yanındaki Tomas da Jenny'yi benzer bir ilgiyle ve iştahla izliyordu.

Jenny, ağır tavayı tutarak doğrulurken tahta maşayı kolunun altından düşürmeyi akıl etmişti. Maşa, tak! diye yere düştü ve Jenny bir an için şaşırmış numarası yaptı.

"Hay aksi!" dedi. Maşayı kaldırmak üzere eğilecek oldu ama bir an sonra, elindeki tavanın hareketlerini kısıtladığını fark etti. Ne yapacağını bilemeden kalakalmıştı. Mound tam da tahmin ettiği gibi, sandalyesinden kalkarak yanma geliyordu. Maşayı yerden kaldırmak üzere eğilecek olduysa da Jenny onu durdurdu ve öne doğru bir adım attı.

"Ben alırım," dedi. "Sen bir saniye tut şunu."

Demir tavayı öne doğru uzatmıştı. Mound, fazla düşünmeden tavayı iki eliyle kavradı. Doğal bir tepki vermişti. Tavanın

sıcak olduğunu ve demirin ellerini yakmaya başladığını fark etmesi için bir saniye geçmesi gerekti. Mound, acıyla çığlık atarak geriye doğru savruldu. Tavayı düşürerek yanıkların acısını dindirmek istercesine ellerini koltuk altlarına soktu ve sıkmaya başladı. Çarptığı masanın, ayağa kalkmakta olan Tomas'a doğru savrulmasına neden olmuştu.

Jenny, yerdeki tavaya aldırış etmeksizin geriye doğru uzandı ve muhafazasının içindeki kalın oklavasını yakaladı. Ellerini koltuk altlarına sıkıştırmaya devam eden Mound, öne çıkıp kalın tahta parçasını başına doğru savuran Jenny'nin karşısında savunmasız kalmıştı.

Küt!

Mound, başını kaldırıp Jenny'ye bir göz attı. Gözleri cam gibi olmuştu.

"Sen..." diyecek oldu ama oklava bir kez daha savrularak bu kez kafasının diğer yanma indi.

Küt!

Gözleri kapanan Mound bayılıp yere yığıldı.

Ama Jenny'yi asıl telaşlandıran, ikinci vuruşun ardından oklavanın kulpunun kırılması ve elinden fırlayıp mutfağın diğer tarafına uçtuğu için silahsız kalması olmuştu. Tomas, kalça hizasında tuttuğu hançeriyle masanın etrafından dolanmaya başlamıştı. Jenny adamın gözlerindeki öfkeli ifadeyi fark etti ve harekete geçmezse kendisini oracıkta öldüreceğini anladı. Kalın tava ve bıçaklığın bulunduğu tezgâha ulaşamazdı. Ama ayaklarının dibinde silah olarak kullanabileceği başka bir nesne bulunuyordu.

Tomas, öne doğru hamle yaparken Jenny, çabucak eğildi.

Bu beklenmedik hareketi yaparken hançer tam tepesinden geçmişti. Mound'un baygın vücudunun üstünden aşmakla meşgul olan Tomas, bir an sonra kuzudan yere damlayan bir yağ birikintisine bastı ve ayaklan kaydı. Dengesini yeniden sağlamaya çalışırken, Jenny de kalın kuzu budunu yakalamayı başarmıştı. Et parçasını tüm gücüyle körlemesine yukan doğru savurdu.

Kuzu budu, Tomas'ın iki yana ayırmış olduğu bacaklarının tam ortasına çarptı. Haydut vücuduna yayılan ani acı dalgasının şaşkınlığıyla gözlerini fal taşı gibi açtı ve nefesi bir anda kesiliverdi.

Hançeri elinden düşmüştü. Hantal kuzu budunu elinde tutmaya devam eden Jenny, doğrulup güç almak için kendi etrafında bir daire çizdikten sonra, etin sert ucunu Tomas'm çenesine yapıştırdı. But, patlamayı andıran bir gürültüyle haydutun yüzünü yağ içinde bıraktı ve adamın mutfak masasına devrilmesine neden oldu. Tomas, yuvarlanıp masanın diğer tarafına düşerek bir sandalyeyi devirdi ve başına neler geldiğini anlayamadan bayılıverdi.

Tüm bunlar birkaç saniye içinde olup bitmişti. Olaylara verdiği çabuk tepkilerle tanınan Nuttal, fal taşı gibi açılmış gözleriyle mutfağı tarıyor, Jenny'yi ve yerde baygın yatan iki suç ortağını gözlüyordu. Eli birden hançerine kaydı ve bir küfür savurarak Jenny'ye yaklaşmaya başladı.

Ev sahibesinin üstüne fırlattığı et parçasından çevik bir hareketle kurtuldu. Kuzu budunun başının üstünden geçtiğini hissetmişti. Yeniden doğrulduğunda, genç kadının bu gecikme sayesinde bıçaklara ulaşmış olduğunu fark etti. Kuzu budunun ardından kalın bir et bıçağının parlayarak üstüne geldiğini

görünce elinde olmadan geriledi. Korkuyla tiz bir çığlık koparak bir kez daha eğilip saklanmak zorunda kaldı. Bu kez sıra, öncekinden küçük ama aynı keskinlikteki bir sebze bıçağındaydı. Bıçak, Nuttal'ın arkasındaki duvardan sekti ve ufak tefek hırsızın kulağını hafifçe sıyırarak kanattı.

Sıradaki çift uçlu servis çatalı, Nuttal'ın yanından geçerek duvara saplandı ve zangırdamaya başladı. Nuttal, çatala bakakalmıştı. Kararlılığı her geçen saniye azalıyordu. Jenny'ye bir göz attı ve genç kadının eline almış olduğu kalın mutfak satınnı ona doğru fırlatmaya hazırlandığını fark etti. Tezgâhta dört bıçak daha vardı.

Nuttal, kapıya doğru koşmayı denedi; tam zamanında hareket etmişti. Satır vızıldayarak servis çatalının yanma, az önce durduğu yere saplandı. Çataldan daha da korkunç bir şekilde zangırdıyordu. Nuttal, bir kez daha korku dolu bir çığlık atarak ön kapıyı açtı ve kaçmaya başladı.

Karşısında tam o sırada bahçe kapısından girmiş, eve doğru yürümekte olan Gilan'ı buldu. Hafifçe irkilip panikle hançerini çekerek ölümcül bir darbe vurmak amacıyla Orman Muhafızı'nın üstüne atıldı.

Gilan da tüm Orman Muhafızları gibi mükemmel reflekslere sahipti. Saldırganın kim olduğunu bilmiyordu ama anında tepki vermişti. Rakibinin hançeri tutan elini savuşturmak için sağ kolunu vücudunun önüne siper etti ve aynı hareketle, sağ ayağının üstünde dönerek açık sol elinin altıyla Nuttal'ın çenesine bir tane patlattı. Nuttal'm başı geriye savruldu. Ayakları yerden kesildi ve baygın halde evin ön basamaklarına yığıldı. Gilan onunla daha fazla ilgilenmedi. Jenny'nin evine çıkan üç

alçak basamağı tek sıçrayışta aştı. Onun için çok şey ifade etmeye başlayan o sarışın, tatlı kızın tehlikede olduğunu hissediyordu. Hafif aralık duran kapıyı omuzlayarak açtı ve mutfağa daldı. Kaim saks bıçağı, büyülü bir yöntemle kınından çıkmışçasına bir anda elinde belirmişti. Hafifçe eğilip dövüş konumu alarak olası bir tehlikeye karşı mutfağı incelemeye başladı.

Jenny masaya oturmuş, başını ellerinin arasına almış, ağlıyordu. Ayaklarının dibinde hareketsiz yatan iki adam vardı. Biri iri yapılı ve tıknazdı, diğeriyse ondan biraz daha ufak tefekti ve kocaman bir sakalı vardı. İkisi de baygındı ya da ölmüşlerdi. Öyle ya da böyle, Gilan ya da Jenny açısından bir tehlike teşkil etmiyorlardı. Gilan, saks bıçağını kınına geri soktu.

"Jenny?"

Kız, başını kaldırıp Gilan'ı görünce koşarak sevdiği adamın kollarına atıldı. Gilan, Jenny'yi sıkıca göğsüne bastırdı. Kızın saçlarıyla teninin kokusuna bayılıyordu. Jenny, hıçkıra hıçkıra ağlıyor, tüm vücudu sarsılıyordu.

"Üzme kendini," dedi saçlarını okşayan Gilan. "Geçti artık."

Jenny, Gilan'ın kollarından ayrılmadan hafifçe gerileyip başını kaldırdı. Gözleri yaşlarla ıslanmış, mavi gözlerinin etrafı kıpkırmızı kesilmişti. Daha önce hiç olmadığı kadar güzel görünüyordu.

"Altıdan önce gelmemen gerekiyordu," dedi.

"Şatoda işlerim çabuk bitince erken geleyim dedim. Görünüşe bakılırsa doğru karar vermişim," dedi Gilan.

"Bence de," dedi Jenny ve yüzünü bir kez daha Gilan'ın boynuna gömdü. Gilan, yine kızın saçlarını okşamaya başlamıştı.

“Ağlama artık bakalım,” dedi. “Korkacak bir şey kalmadı.”

Jenny bir kez daha, Gilan’ın kollarından aynlmaksızın usulca geriledi.

“Korkmuyorum ki,” dedi. “Yalnızca öfkeliyim.”

“Burada neler oldu böyle?” diye sordu Gilan ve sorar sormaz parçalan aklında birleştirdi. “Yoksa bunlar gümüşçüyü soyan hırsızlar mı? ikisini de sen mi yakaladın?”

Jenny, burnunu çekerek başını evet anlamında salladı. “İki kişilik harika bir akşam yemeği planlamıştım ama bu üçü birden içeri daldı,” dedi. “Erikli pastanı mahvettiler.” Ezilerek döşeme tahtalanna bulaşan kremalı ve erikli pastayı işaret etti. “Senin için hazırladığım kuzu budu da darmadağın oldu.”

Gilan, baygın hırsızlan alaycı bakışlarla süzüyordu. Sakallı olanı ikibüklüm olmuş halde, dizlerini kamına çekmiş, usulca inliyordu. Sakalına kuzu yağları bulaşmış, burnu ezilip hafifçe yamulmuştu.

“Bunlar mı yedi şimdi bizim yemeği?” diye sordu.

Elinin tersiyle burnunu silen Jenny, “Evet,” dedi.

“Tadını beğenmemişler galiba,” dedi Gilan.

DÜĞÜN DANSI

fff

BİR

Halt, ağaçların içindeki küçük kulübeye girdiğinde Will, tüm dikkatini masanın üstündeki belge yığınına vermiş durumdaydı.

"Günaydın," dedi başını kaldırmadan. "Hazırda kahve var."

Halt'un gelişi, onu şaşırtmamıştı. Abelard'ın yumuşak toprağın üstündeki toynak tıkırtılarını duyalı birkaç dakika oluyordu. Bunu, Çekici'nin arkadaşına kişneyerek verdiği selam takip etmişti. Halt, Will'in fincanım kontrol etti ve yansından fazlasının dolu olduğunu görünce üstünü doldurmasına gerek kalmadığına hükmetti. Kendisine bir fincan kahve koyarak eski çırağının karşısına oturdu.

Will'in önündeki belgelere alaycı bakışlar atıyordu. Daha rahat görebilmek amacıyla başını hafifçe yana yatırmıştı. En üstteki belgede yazılanlan okumayı başannca kendi kendine başını salladı.

"Şatoda art arda yaşanan şu kazaların üstünde çalışıyorsun bakıyorum," dedi.

Will, başını kaldırıp evet anlamında salladı. "Öyle. Des-

mond meseleye bir göz atmamı rica etti. Yaşananlann kaza olmamasından endişe ediyor. Kasıtlı yapılmış olabileceklerini düşünüyor."

"Haklı olabilir. Bu kadar olayın üst üste yaşanması, bence de rastlantı değil. Dün gece, yemek salonunda bir olay daha yaşandı."

Will, kaşlarını kaldırarak "Bu kez ne oldu?" diye sordu.

Altı gündür şatoda oldukça tehlikeli hadiseler yaşanıyordu. Bir taş yığını, nasıl olduysa kalenin üst burçlarından aşağıdaki avluya düşmeyi başarmıştı. Taşlar düzgünce kesilerek duvardaki bir hasarı tamir etmek amacıyla hazırlanmıştı, ama taş ustası malzemeleri yürüme yolunun kıyısından çok uzağa yerleştirdiğine yeminler ediyordu. Ardından Savaş Okulu'ndaki çırakların mızrak alıştırması yaptıkları, kum torbasıyla dengelenen döner kollu eğitim mekanizması bozulmuştu. Kimse bunun neden olduğunu bilmiyordu. Bir çırağın mızrağına hedef olan döner kol, bir anda takılı olduğu sopanın ucundan kurtularak döne döne turnuva alanına fırlamıştı. Üstelik, yere düşerken bir çift ikinci yıl talebesini öldürmesine ramak kalmıştı. Bunu, soğuk havada Büyük Salon'u bölmelere ayırmak için kullanılan ağır perdenin kornişinden kurtularak bir hizmetlinin üstüne düşmesi takip etmişti. Perdenin boyu birkaç metreyi buluyordu ve uzunluğu da dört metre kadardı. Kalın malzemeden örülmüştü ve oldukça ağırdı. Neyse ki hizmetli ciddi bir yara almamıştı ama kadıncağızın sağ dizi burkulmuştu ve iki gündür revirde istirahat ediyordu.

Baron'un başkâhyası Desmond'ın da dediği gibi, rastlantı

denemeyecek kadar fazla olay yaşanmıştı. Şimdi de Halt, dün gece bir yenisinin yaşandığını söylüyordu.

"Yemek salonundaydık," dedi Halt. "Hizmetliler ön masaya ağır bir çorba kazam getirdiler ve masa ağırlığı taşıyamayarak yıkıldı. Şövalyelerden birinin vücudu haşlandı. Hizmetlilerden biri de kazanı düşmemesi için tutmaya kalkarken elini yaktı."

"Çok daha kötüsü de olabilirdi tabii," diye hatırlattı Will. Halt da aynı fikirdeydi.

"Evet. Yaşanan tüm 'kazalar' için geçerli bu. Şu ana dek şansımız yaver gitti. Ama bana kalırsa bu olayların arkasında birileri var ve durdurulmaları gerekiyor."

Will, önündeki raporları düzgün bir şekilde katlayarak uçmamaları için üstlerine bir taş yerleştirdi.

"Ben gidip şatoyu kolaçan edeceğim," dedi. "Bakalım gözüme neler çarpacak. Bana katılmak ister misin?"

Halt, başını iki yana salladı. "Posta arabasına refakat edeceğim," dedi. "Şu hırsızlık olayları canımı sıkmaya başladı."

Orman Muhafızları, yoğun bir dönemden geçiyorlardı. Şatoda yaşanan, Will'in soruşturduğu talihsiz olayların yanı sıra, bir de posta arabasını durdurup taşıdığı değerli eşyaları gasp eden bir haydut çetesi peydah olmuştu. Halt, muhtemel bir soygun denemesine engel olmak amacıyla, o sabah yola çıkacak olan posta arabasını takip edecekti.

"Sence çatışma yaşanacak mı?" diye sordu Will.

"Sanmam. Bugün arabada değerli bir şey yok. Haydutların içeride bir muhbirleri olduğundan ve yalnızca harcadıkları emeğe değeceği zaman saldıracaklarından adım gibi eminim."

“Yani bugün bir olay yaşanmazsa, şüphelerin doğrulanmış mı olacak?”

Halt, omuz silkti. “Kesin kanıt değil ama önemli bir gösterge sayılır.”

Will, ayağa kalkarak kapıya doğru yürümeye başladı.

“İşe koyulsak iyi olacak. Ben de önce Desmond ile görüşür, ardından da yemek salonundaki şu masaya bir göz atarım.”

“Konuşman nasıl gidiyor?” diye sordu tebessümünü gizleyen Halt. Will, Prenses Cassandra ile evlenmeye hazırlanan Horace’in sağdıcı olarak düğünde bir konuşma yapacaktı. Hazırladığı konuşma metni, Karanlıkçılara karşı verdikleri mücadele sırasında yanmıştı.

“O konuya eğilme fırsatı bulamadım. Önümüzdeki birkaç gün içinde ilgileneceğim,” dedi Will.

Halt, sandalyesini arka bacaklarının üstüne doğru yatırdı ve eski çırağına el sallayarak onunla vedalaştı. Bir yandan da kahvesini yudumluyordu.

Will, kaşlarını çatmıştı. “Çırağınken benden sandalyeleri o şekilde arkaya yaslamamamı isterdin. Bacaklarının kırılacağını söylerdin.”

“Doğru demişim,” dedi halinden memnun bir şekilde gülümseyen Halt. “Ama sandalye artık sana ait, kimin umurunda?”

IS»----------

“Ortasından ikiye ayrılmış bu,” dedi Will. Yemek salonundaki parçalanmış masanın yanında diz çökmüştü. Masanın ayakla-

nnı inceliyordu. Ayaklardan biri, kazanın ağırlığına dayanamayarak kırılmıştı. Ayağın dayanağında düz, temiz bir testere izi vardı.

Kesiğe bir göz atabilmek amacıyla çömelen Desmond da başını onaylamasına salladı.

"Öyle. Bunu her kim yaptıysa foyasının meydana çıkmasından da korkmuyor. Yaşananlara kaza süsü vermek gibi bir derdi de yok."

Will, ayağa kalkarak parçalanmış ayağı yenisiyle değiştirmek üzere bekleyen hizmetliye başıyla işaret etti. Konuştukları duyulmasın diye Desmond'la geriye çekildiler.

"Masaların beklenmedik bir anda çökmemeleri için sanırım yemeklerden önce tüm masa ayaklarını kontrol etmeniz gerekecek," dedi Will.

Desmond, başını hiddetle iki yana salladı. "Uğraştığımız şeylere bak! Zaten eleman eksiğimiz var. Şato çalışanlarının yansı hasatçılara yardım ediyor; üstelik sırada daha düğün var."

Will, düşünceli bakışlannı bir kez daha yemek salonu çalışanlannm yenisiyle değiştirdikleri kesik masa ayağına çevirdi.

"Sanki bilileri hayatınızı zorlaştırmak istiyor," dedi. "Demek istediğim, bunlar oldukça önemsiz kazalar. Elbette ki bilileri yaralanabilirdi ama şu ana dek neden oldukları asıl sıkıntı, sîzleri tetikte olmaya ve mobilyalarla surlan düzenli bir şekilde teftiş etmeye zorlamış olmalan."

"Dediğim gibi, eleman sıkıntımız da cabası," diye ekledi Desmond.

"Son zamanlarda çalışanlarla ilgili bir sorun yaşandı mı?"

diye sordu Will. “Disiplin cezası alan ya da kovulan birileri mesela? Sana -ya da Redmont’a- garezi bulunan birileri de olabilir.”

Desmond, düşünceli bir tavırla çenesini kaşıdı. “Bildiğim kadanyla yok,” dedi. Ardından, aklına gelen bir fikirle ekledi, “Robard var, tabii. Ama onun bu işlere bulaşmayacağından emini...”

“Robard mı?” diye sözünü kesti Will. “O da kim?”

“Eğittiğim bir kâhya adayı. Daha doğrusu adayıydı. Dersini alması için birkaç aylığına rütbesini düşürdüm. Eski işi olan yemek salonu garsonluğuna geri dönmesi gerekti. Aslına bakılırsa,” diye devam etti, “Robard’ı kovacaktım ama Baron müdahale ederek ondan yana çıktı. Herkesin hata yapabileceğini söyledi. Robard’ ı birkaç ay yoğun bir şekilde çalıştırmamı, ardından da görevine iade etmemi önerdi.”

“Hatası neydi?” diye sordu Will. Desmond, omuz silkti.

“Şey, hırsızlık yaptığından kuşkulanıyorduk. Çok ciddi bir şey değildi aslında. Değerli bir eşya falan çalınmamıştı. Yalnızca en son onun bulunduğu mekânlardan kaybolan birkaç ıvır zıvır. Elimde somut bir kanıt yoktu. Zaten Baron da bu nedenle ceza önerisini ortaya attı. Robard’ın kötü bir huyu da alt kademedeki şato çalışanlarına çok kötü davranıyor oluşuydu. Gözlerini korkutuyor, yaptıkları işleri sürekli eleştiriyor, onları asla yüreklendirmiyordu. Bir derse ihtiyacı olduğunu hissettik.”

“Birkaç ay sonra işine döneceğini biliyor mu?”

“Şey, hayır. Aslına bakılırsa, bilmiyor.” Desmond, hayal kırıklığına uğramışa benziyordu. “Belki de görev değişikliğinin

geçici olduğunu ona söylemeliydim ama davranışlarım düzeltmesinin karşılığında görevine iade edilmiş numarası yapmayı daha uygun bulmuştum. Olaylar kendiliğinden gelişmiş gibi yapacaktım."

"Yani çocuk hayal kırıklığına uğramış olabilir. Sonuçta suçlu da olsa, hırsızlığını kamtlayamamışsın. Belki de haksızlığa uğradığını düşünüyordur."

"Sanırım haklısın," diyen Desmond'ın moralinin bozulduğu anlaşılıyordu. Robard'ı —her ne kadar zaman zaman haddini aşsa da- çok severdi. Genç adamın olgunlaştıkça kötü davranışlarını geride bırakacağını düşünmüştü. Eğitim verdiği elemanının şatoda yaşanan tehlikeli olayların arkasında olabileceği fikri, bu düşüncesinden şüphe etmesine neden oldu.

"Sanırım en iyisi gidip onunla konuşmam," dedi gönülsüzce.

Will, dikkatli gözlerle kâhyayı incelemeye başladı. Tecrübeli Desmond'ın akimdan geçenleri tahmin ediyordu.

"Bunu benim yapmamı ister misin?" diye sordu. "Sonuçta onunla tanışıklığım yok." Usulca ekledi, "Ayrıca üstüne fazla gitmemi gerektirecek bir durum da söz konusu değil." Desmond, Will'e minnettarlıkla baktı.

"Yapar mısın?" diye sordu. "Beni çok memnun edersin, Will."

Will, hafifçe gülümsedi. Desmond'ın fikir çatışmalarından nefret ettiğini Redmont Şatosu'ndaki yetim yurdunda geçirdiği zamanlardan biliyordu. Kâhya, değer verdiği bir yardımcısını cezalandırma fikrinden hiç hoşlanmamış gibi duruyordu.

"Memnuniyetle yardım ederim," dedi Will. "Bu öğleden

sonra ikide gelip beni görsün. Baron'un dairesindeki çalışma odalarından birinde olacağım."

Robard, çalışma odasına girerken sıkıntıyla etrafına bakındı. Masanın başına sırtı geniş pencereye dönük halde oturmuş olan Will, içeri giren güneş ışığında bir karaltı gibi görünüyordu. Görüşme için öğle saatlerini seçmesinin nedeni de buydu. Pelerininin kapüşonunu başına geçirmiş ve önündeki küçük kâğıt yığınına çevrili yüzünün gölgeler içinde kalmasına özen göstermişti.

"Otursana," dedi. Ne dostça ne de düşmanca, tarafsız bir sesle konuşuyordu. Robard, masanın önündeki dik arkalıklı sandalyeye doğru yürüyerek oturdu. Will, genç adamın diken üstünde olduğunu görebiliyordu. Bunun, onun suçlu olduğunu göstermediğini itiraf etmek zorundaydı. Bir Orman Muhafızı ile görüşmeye çağrılmak, herhangi bir şato hizmetlisini tedirgin edecek kadar önemli bir olaydı.

Robard'ı önceden şatoda -daha çok resmi akşam yemeklerinde- görmüşlüğü vardı. Tıknaz genç adamın boyu, ortalamanın biraz üzerindeydi. Muhtemelen birkaç sene içinde vücudu tıknazlıktan şişmanlığa terfi edecekti. Gerdanında şimdiden fazladan et katmanları ve sarkma belirtileri görülüyordu. Kâhya yardımcılarının hareket etmelerini gerektiren sorumlulukları bulunmuyordu ve meslekleri sayesinde lezzetli yiyecek ve içeceklerle beslenirlerdi.

Will, Robard'ın geçmişte ukala, hatta kibirli denebilecek

kadar aşırı özgüvenli davranışlar sergilediğini anımsıyordu. Ama artık o tavırlardan eser yoktu. Orman Muhafızı, sessiz geçen dakikaların ardından önündeki kâğıda anlamsız notlar almakta olduğu kalemini bir kenara bıraktı. Arald'ın sekreterinden ödünç almış olduğu kâğıtta önceki senenin ilk üç ayında şato ambarında bulunan malzemelere dair ayrıntılar yer alıyordu. Doğal olarak Robard'ın bu gerçeği öğrenmemesi gerekiyordu. Will, üstünde yazanlar okunamasm diye kâğıdı üstüne yerleştirdiği deri bir dosyayla gizledi. Başını kaldırıp kapüşonunu geriye attı.

"Robard sensin demek," dedi. Normalden alçak bir sesle konuşuyordu. Bu tekniğin, soruşturma altındaki suçlulara rahatsızlık verdiğini keşfetmişti. Kendilerini zorlamaları gerekiyor ve söylenen önemli bir şeyi kaçırma ihtimali nedeniyle korkuya kapılıyorlardı. Konuşmaya bağırıp çağırarak ve suçlamalar yönelterek başlamak ise genellikle karşıdakinin savunmaya çekilmesine yol açardı.

Robard, öne doğru hafifçe eğildi. "Şey... evet, beyim. Benim."

"Neden burada olduğunu biliyörsündür." Will soru sormuyor, bir beyanda bulunuyordu. Ama Robard'ın titizlikle tıraş edilmiş, pürüzsüz yüzü buruşmaya başlamıştı. Genç kâhya, kararsızlıkla usulca kıpırdandı.

"Hayır. Hayır, bilmiyorum."

"Vaktimi boşa harcama, Robard." Will, hâlâ alçak bir sesle konuşuyordu. Ama kullandığı ton, sesini bir şekilde daha korkutucu, daha tehditkâr hale sokmuştu. Robard, başını iki yana sallayarak kendisini savunurcasına ellerini kaldırdı.

“Hayır. Gerçekten de, ben...”

Will, birden avcunu masaya sertçe vurdu. Masanın üstündeki nesnelerden bazılan, çarpmanın etkisiyle hafifçe havalanarak tıkırdadılar. Bu beklenmedik sert vuruş, Robard’ın irkilmesine neden olmuştu. Will, alçak bir sesle konuşmuyordu artık.

“SANA... VAKTİMİ... BOŞA... HARCAMA... DEDİM!” diye bağırdı.

Robard, başını çaresizce iki yana sallıyordu. “Ama ben...”

Will, ayağa fırladı ve masanın ötesinden hafifçe eğilerek parmağını talihsiz kâhya yardımcısına doğru sallamaya başladı. Pencereyi bütünüyle kaplayan ışıklann altında suratsız ve ifadesiz, kara bir siluete dönüşmüştü. Ardı ardına suçlamalarda bulunmaya başladı.

“Surlar. Şövalye idman aleti. Perde,” diye her bir olayı vurgulamak için işaret parmağını masaya vurarak sıraladı. “Bunlardan paçayı sıyırmış olabilirsin. Ama masanın bacağında büyük bir hata yaptın. Şahitlerimiz var.”

Robard, itiraz edecek olduysa da Will ona cevap verecek, daha da önemlisi, düşünecek vakit tanımadı.

“Mutfak çalışanlarından ikisi seni *görmüş*! Masanın ayağını kesenin sen olduğuna dair yeminli ifade verdiler. Büyük bir hata yaptın, Robard. Yakayı ele verdin! Aleyhinde şahitlik yapmaya hazırlar! On ila on beş senelik ağır bir kürek cezası bekliyor seni.”

“Hayır! Yemin ederim ki neden söz ettiğinizi bile bilmiyorum.”

“Salak mısın sen? Dediklerimi dinlemiyor musun? SENİ GÖRMÜŞLER DİYORUM! Masanın ayağını keserken seni

gören tanıklarımız var! Mahkemeye bile ihtiyacımız yok. İki şahidin de yeminli ifadesi elimizde!" Parmaklarını, üzerlerinde çalışıyormuş gibi yaptığı belgelerin bulunduğu deri dosyaya vuruyordu.

"Cezanı çekmen için tarlalara gönderileceksin. Hem de zincirler içinde! Baron Arald, küplere bindi. Cezanı vermeye hazır bir şekilde bekliyor. Tek şansın, suçunu itiraf edip merhamet dilenmek!"

Genç adamın toplu vücuduyla yumuşak, pürüzsüz ellerini göz önüne alan Will, Robard açısından en büyük tehlikenin ağır kürek cezası olacağını tahmin etmişti. Haklıydı da. Genç kâhyanın gözlerindeki korku dolu ifadeyi görebiliyordu.

"Ama beni görmüş olama..."

"Görmüşler diyorum sana! Seni *görmüşler*! Dikkatsiz davranmışsın! Mutfakta birileri olup olmadığını iyice gözden geçirmeliydin!"

"Geçirdim zaten! Ben..."

Robard, Will'in amansız suçlamaları ve yaşadığı panik nedeniyle düşünmeden konuşuvermişti. Kendine engel olmakta geç kalmıştı. Will, sandalyesine yaslanıp başını hafifçe eğerek genç kâhya adayını incelemeye başladı.

"Geçirdin demek?" diye tekrar etti. "Tam olarak ne yaptın?"

"Ben... ben... gözden geçirmedim demek istemiştim." Robard durumu toparlamaya çalışsa da geç kalmıştı. Omuzları düşmüş ve boynu bükük bir şekilde sandalyesine yığılmıştı.

Will daha sakin, daha uzlaşmacı bir sesle devam etti.

“İtiraf et artık, Robard. Suçunu kabullenmen halinde hiç değilse cezan bir miktar azalır. Neden yaptın bunları?”

Az önceki içerlemiş haline geri dönmeye çalışarak “Size söylüyorum, ben bir şey yapmadım...” diyecek oldu Robard. Ama boşuna uğraşıyordu. Will, bir el hareketiyle onu susturdu.

“Seni bu kadar önemseyen insanlara teşekkür etmek için tuhaf bir yöntem seçmişsin,” dedi usulca.

Robard, başını kaldırıp Orman Muhafızı’nın kararlı bakışlarına karşılık verdi.

“Önemsemek mi? Yerin dibine soktular beni. Baron, benim altımdaki insanlar tarafından itilip kakılmam için rütbemi düşürdü. Onlar da aldıkları emre keyifle itaat ediyorlar!” dedi.

Will, birden sorguladığı genç adamın öfkesinin nedenini anlar gibi oldu. Robard, kâhya yardımcısı olarak bazı meselelerde belli ki kibri nedeniyle otoritesini konuşturmuş, ama bir anda önceden itip kaktığı insanların emrine girmek zorunda bırakılmıştı. Yeni konumuna alışması, büyük ihtimalle kolay olmamıştı.

“Neden beni işten çıkarıp bu işi bitirmediler?” diye sordu. Will, başını kederle iki yana salladı.

“Seni işten atmak istemiyorlardı da ondan. Cezanı çekip dersini aldığını gördükten sonra seni görevine iade edeceklerdi.”

Robard’ın ağzı, açık kalmıştı. “İade mi?” dedi. Neredeyse fısıldar gibi konuşuyordu. “Yani görevime geri...?” Sözüne nasıl devam edeceğini bilemeden sustu.

Will, başıyla onayladı. “Bir, iki aycık sabredebilmiş olsaydın, eski konumuna yeniden kavuşacaktın. Altındaki çalışanlara nasıl davranacağını da öğrenmiş olurdun.”

“Bilmiyordum. Bunu bana söylemeleri gerekirdi!” Biraz önceki öfkeli ve isyankâr hâli geri dönmüştü. Robard’ın ukala mizacının bir işaretiydi bu. *Başına gelen her şeyi başkasının suçu olarak görüyor, bir kez olsun dönüp de kendine bir bakmıyor,* diye aklından geçirdi Will. Robard, hayatında ters giden her şey için başkalarını suçlayan türden insanlardandı.

“Yani sen de Baron Arald’a bir ders vermek istedin,” dedi Will. “İntikamını almak için şatoda bazı ‘kazaların’ yaşanmasını sağladın, öyle mi?”

Robard, bir an için suçlamaları reddedecek olduysa da birden durumunun çaresizliğini kavramış olacaktı ki alçak sesle yanıt verdi.

“Evet.”

Bakışlarını önüne dikmişti. Will’in kararlı, suçlayan bakışlarına karşılık veremiyordu. Uzun bir sessizlik oldu.

Will, sessizliğin daha da uzamasına izin verdi ve rahatsızlık yaratacak kadar sürdüğüne kanaat getirince, “Başka bir şey var mı?” diye sordu.

“Başka bir şey mi? Ne gibi mesela?”

“İdman aleti, perde ve diğerleri dışında karıştığın başka olaylar da var mı?”

Will, bir an için Robard’ın gözlerinde bir ışık çaktığını görür gibi oldu. Kâhya yardımcısı suçluluk hissediyor olmalıydı ama Will bundan emin olamadan, bakışlarını yeniden önüne indirmişti.

“Hayır,” diye mırıldandı Robard. “Başka bir şey yok.”

“Emin misin?” diye üsteledi Will.

Ama Robard, kucağındaki ellerine bakmaya devam ediyordu. Zar zor duyulan bir sesle, "Eminim. Başka bir şey yok, dedi.

"Hımmm," dedi Will. Deri dosyayı göstere göstere açarak içindeki kâğıda notlar aldı. Belirsiz konuşmaları ve hareketleriyle Robard'm son cevabına inanmadığını ortaya koymak istiyordu. Dosyayı sertçe kapattı.

"Yarın daha detaylı konuşuruz. Şunu unutma, gerçekleri eksiksiz anlatman halinde cezan hafifleyecektir. Henüz o noktada olduğumuzu sanmıyorum."

Bırakalım da bu gece kendi kendini yesin, diye düşündü Will. Ertesi gün Robard'ı daha sıkı bir sorgudan geçirecekti. İşin içinde başka bir şeyler olduğundan emindi ve bu esrarengiz meseleyi aydınlatmakta kararlıydı. *Yarınki görüşmenin yanında bugünkü dostça bir sohbet gibi kalacak,* diye kendi kendine söz verdi. Robard, sonunda Orman Muhafızı'nın kırpmadığı gözlerindeki kararlı bakışlarından huzursuz olmuştu.

Acınası bir ifadeyle "Bana ne olacak?" diye sordu.

Will cevap vermeden önce bir, iki saniye bekledi. "Bu, benim vereceğim bir karar değil," dedi. "Desmond ve Baron'a durumu rapor edeceğim ve kararı onlar verecekler. Muhtemelen zindanda biraz zaman geçireceksin. Sonra da belki de tarlalarda beş ila on yıllık ağır bir çalışma hayatı. Kim bilir?" Abartıyordu elbette, ama bu korkunç ihtimallerin gece boyunca Robard'ın zihnini kurcalamasını istiyordu.

"En iyi ihtimalle," diye sözlerini tamamladı, "isteğine kavuşacaksın diyebiliriz."

Robard, birden bakışlarını yukarı kaldırdı. “İsteğim mi?” dedi. “Ne isteğiymiş bu?”

“Keşke beni kovmuş olsalardı, demiştin. Bu isteğinin yerine geleceğinden eminim.”

İKİ

Saat, sabahın altısıydı. Ağaçların dibindeki yumuşak toprakta ayak sesleri duyuldu.

Çekici kulübenin arkasındaki ahırdan boğuk bir uyan kişnemesi koyuverdi ve Will anında uyandı. Birileri, ağaçların arasından kulübeye doğru koşuyordu.

Yataktan yuvarlanarak kalktı ve bıçaklannın elinin altında olabilmesi için kemerli çifte kını omzuna attı. Koşan ayaklar, iyice yaklaşmıştı artık. *Tek bir kişi,* diye aklından geçirdi Will. Adımlarının sertliğine bakılırsa gelen, bir erkekti. Kapıya asılı duran pelerine bir göz attı. Pelerini sırtına geçirme fikrini akimdan çıkardı. Sırtında yatak kıyafeti olarak kullandığı bol bir pantolon ve kendisine büyük gelen bir gömlek olduğu halde, yalınayak kapıya yaklaştı. Esmer, kapıdaki yerini çoktan almıştı. Şöminenin yanındaki battaniyesinden çıkmış, dışarıda kimin olduğunu anlayabilmek için kapının altındaki boşluğu kokluyordu. Başını kaldırıp Will'e bir göz attı. Kulakları dikkatle dikilmiş, kalın kuyruğu usulca sallanıyordu. Will, parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmasını işaret etti.

Çekici'nin kişnemesinde tehlike uyarısı yoktu. Yalnızca eve yaklaşan biri olduğunu bildiriyordu. Will gözetleme deliğinden -delik kapının diğer tarafındaki gözlere görünmeyecek kadar küçüktü- dışarı bir göz attı. Şatodaki uşaklardan biri, verandanın basamaklarını çıkıyordu. Uşak durup böğrünü tuttu ve birkaç saniye kesik kesik nefes aldıktan sonra kapıya yaklaşarak yumruğuyla vuracak oldu.

Will, birden kapıyı açınca irkilerek geriledi.

"Aaa! Orman Muhafızı Will! Uyanıksınız!" dedi şaşkınlıkla.

"Belli ki öyleyim," diye cevap verdi Will. Malumu ilan ettiği anlarda Halt'un senelerce kendisine vermiş olduğu bir cevaptı bu. Farkında olmadan eski ustasının tavırlarını taklit ediyordu.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Will'in, üniformasından Desmond'a bağlı yemek salonu hizmetlilerinden biri olduğunu anladığı adam, panikle ağaçların arasından şato yönünü işaret etti.

"Şatoya gelmeniz gerekiyor," dedi. Hâlâ telaş içindeydi. Önce Redmont Şatosu'ndan oraya kadar koşmuş, ardından da vurmaya hazırlandığı kapı aniden açılmıştı. Şimdi de ileteceği mesajı unutuvermişti.

Will, ona kuşkuyla baktı. "Öyle mi?"

Uşak, başını iki yana sallayarak af dilercesine bir el hareketi yaptı.

"Özürlerimi kabul edin, Orman Muhafızı Will. Kâhya Desmond sizden, eğer mümkünse bir an önce şatoya gelmenizi rica ediyor."

“Bu kadar acele etmenin bir sebebi var mı peki?” diye nezaketle sordu Will.

Uşak cevap vermeden önce başını birkaç kez öne arkaya salladı.

“Eski kâhya yardımcısı Robard, beyim. Çocuk, sîzlere ömür!”

SB>----------

Robard’ın cesedi, küçük odasındaki pencerenin yanında, başı yukarı bakacak şekilde yatıyordu. Düşerken pencereyi kaplayan kaim kumaşa tutunmaya çalıştığı anlaşılıyordu. Kalın perde, kamını ve bacaklarının üst tarafını örtmüştü. Etrafına parçalanmış ahşap perde halkaları saçılmıştı.

Ardına kadar açılmış gözleri nedeniyle yüzüne şaşkın bir ifade yerleşmiş gibi duruyordu.

Hareketsiz şeklin yanında diz çöken Will, “Cesedi oynatan oldu mu?” diye sordu.

“Onu bu şekilde bulduk,” dedi Desmond. Will’in arkasından cesede bakabilmek üzere uzanmıştı. Aklından önceki gün masa ayağını incelerken de aynı şekilde durdukları geçti.

Will, hafifçe eğilerek Robard’ın yarı açık ağzını kokladı. İç bayıltacak kadar tatlı bir şeylerin kokusu geliyordu burnuna. Odaya bir göz attı. Yatağın yanındaki küçük sehpada bir su testisi dumyordu ama bardak yoktu. Bakışlarını tüm oda boyunca gezdirdi. Ortada ne bardak ne de bir kadeh vardı. Tabii eğer...

Karmakarışık haldeki perdeyi dikkatle kaldırdı. Zemine çarpan bir nesnenin çıkardığı tıngırtı duyuldu. Perdeyi iyice

kaldırınca, kadehin Robard in elinden düştüğü yerde durduğunu fark etti. Perdenin altında kalmıştı. Zeminde küçük, ıslak bir leke görülüyordu. Will, kadehi dikkatle yerden kaldırıp kokladı. O iç bayıltıcı tatlı koku, bir kez daha burnuna dolmuştu.

"Zehirlenmiş," dedi kısaca. Odanın eşiğine üşüşmüş bir halde bekleyen hizmetlilerin arasında bir dalgalanma yaşandı.

Will, Desmond'a dönerek "Bu insanları buradan göndermen mümkün mü acaba?" diye sordu. Desmond, denileni yaparak el hareketleriyle çalışanları uzaklaştırmaya başladı.

"Hadi bakalım. Burada görülecek bir şey yok. Hepiniz işinizin başına!"

Hizmetliler, gönülsüzce de olsa dağıldılar ve Desmond, kapıyı kapattı. Kadehi elinde tutan Will'e doğru döndü.

"İntihar olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

Will, omuz silkti. "Olabilir. Odada not falan var mı? İntihar eden kişiler, arkalarında genellikle bir not bırakırlar. Cesedi kim buldu demiştin?"

"Bulaşıkçılardan biri. Robard'ın sabah erkenden nöbeti varmış ve nöbet yerine gitmemiş. Mutfak şefi de ufaklıklardan birini onu uyandırması için görevlendirmiş. Oğlan Robard'ı bu şekilde bulunca hemen bana haber verdi. Sordum; odaya dokunmamış. Nottan falan da bahsetmedi."

Will, bakışlarını oda boyunca gezdirdi. Görünürde notu andıran bir şey yoktu. Bir köşede sade bir ahşap masa ve önünde de çam ağacından yapılma, dik arkalıklı bir sandalye yer alıyordu. Will masayı gözden geçirdi ve üstüne düzensiz bir şekilde fırlatılmış birkaç kâğıt parçasını fark etti. İçlerinden

birinde, bir çorba tarifi bulunuyordu. Bir diğeri, takip eden dört gün içinde Robard'a yazılan nöbetleri listeliyordu. Baron Arald ile Desmond'a yazılmış bir özür mektubunun başlangıç kısmını içeren, buruşturularak atılmış başka kâğıtlar da vardı. Will, arkasını dönmek üzereyken gözüne başka bir şey -masanın arka kısmındaki gözlerden birinde duran, büyük bir sayfanın ucundan yırtılmış küçük bir kâğıt parçası- ilişti. Kâğıdı alıp incelemeye başladı. Üstünde isim oldukları anlaşılan iki kelime yer alıyordu: *Serafino ve Mordini. Toskana isimleri,* diye aklından geçirdi. *Çok garip.* Kâğıt parçasını Desmond'a uzattı.

"Bu isimler sana bir şey ifade ediyor mu?"

Başkâhya, ifadesiz yüzünü iki yana salladı. "Daha önce hiç duymadım. Zaman zaman Toskanalı tüccarlardan mal alırız ama bu isimler hiç tanıdık gelmedi."

Will, kâğıdı ceketinin iç ceplerinden birine koydu. Bakışlarını odada gezdirdikten sonra iç geçirdi.

"Ne üzücü bir durum, değil mi? İntihar denen şeyi hiçbir zaman anlayamayacağım. Seninkileri içeri alsan iyi olur. Cesedi revire götürsünler. Burada yapacak başka işimiz kalmadı."

"Sence intihar mı etti yani?" diye sordu Desmond.

Will, düşünceli bir tavırla dudaklarını büzdü.

"Öyle gibi gözüküyor. Ama geride not bırakmamış olmasından hiç hoşlanmadım. Köylülere bu iki Toskanalıyı tanıyıp tanımadıklarını soracağım." Ceketinin, içine kâğıdı koyduğu cebine hafifçe vurdu.

“Hatırlıyorum onları,” dedi Jenny. “Köyde bulundukları zaman içinde burada iki kez yemek yemişlerdi. Handa bir oda tutmuşlar ama benim yemeklerimi tercih ediyorlarmış.”

“Bu dediğin, birçoklan için geçerli,” dedi Will. Jenny, iltifatı gülümseyerek karşıladı.

“Elimden geleni yapıyorum işte.”

“Köyde ne aradıklanna dair bir fikrin var mı?” diye sordu Will.

Jenny, başını iki yana salladı. “Müşterilerime burada ne işleri olduğunu sormam. Beni yalnızca ne yemek istedikleri ilgilendirir,” dedi. Sonra çabucak “Handakiler biliyor olabilir tabii,” diye ekledi.

Will, başıyla onayladı. “Senden sonra uğrayacağım yer orası zaten.”

Eski dostuna el sallayıp veda eden Will, Wensley Köyü’nün ana caddesini -anayolun üstünde tek tük görülen iki katlı binalardan biri olan- hana doğru adımlamaya başladı. Vakit öğleye geliyordu ve hancı Joel, öğle yemeği curcunası başlamadan önce arka odalardan birinde dinleniyordu. Yardımcısı, Wilkin isteği üzerine aceleyle efendisine haber vermeye koştu. Will, tebessümünü gizledi. Bunca yıldan sonra bile -hayatı boyunca tanımış olduğu- sıradan insanların, isteklerini ikiletmeyişlerine hâlâ şaşırıyordu. Orman Muhafızı Birliği’nin etrafına yaydığı güç ve gizem dolu havanın da bunda etkili olduğunu düşünüyordu. Kendisi söz konusu olduğunda, şöhreti de göz önüne

alındığında, bu havanın katlanarak arttığından haberi yoktu.

Joel, arka odadan çıktı. Saçları karmakarışıktı ve geniş kemerini aynı genişlikteki beline bağlamakla meşguldü. Arka tarafta şekerleme yapıyor olmalıydı. Will, omuz silkti. *Neden yapmasın ki,* diye düşündü. Sabahın erken saatlerine kadar müşterilerine hizmet veren hancıların geceleri gündüzleri birbirine karışırdı. Fırsatını buldukları anda dinlenerek uykusuzluklarını gidermeleri son derece doğaldı.

Joel, parmağını şıklatarak meyhane çalışanından taze kahve getirmesini istedi. Genç Orman Muhafızı'nın kahveye bayıldığını biliyordu. Meyhane kısmındaki tahta masalardan birine oturdular. Masanın ahşabı imal edildiğinde pürüzlüydü belki ama handa senelerce kullanıldıktan sonra, üstlerine yaslanan dirsekler, kupalar, tabaklar ve zaman zaman kafalar nedeniyle düzleşip kayganlaşmıştı.

Hoşbeşin ardından "Senin için ne yapabilirim, Orman Muhafızı Will?" diye sordu Joel. Will, başını kaldırıp önüne kulplu bir fincandaki kahvesini koymaya hazırlanan garson çocuğa bir göz attı. İçine bal katarak kahvesinden bir yudum aldı. Memnuniyetle iç geçirerek arkasına yaslandı.

"Köyde senin kahven gibisi yok, Joel," dedi. "Jenny'nin, kahve çekirdeklerini nereden aldığını merak ettiğinden eminim."

Joel, hafifçe gülümsedi. "Eminim ediyordur. Ama tedarikçimi gizli tutmayı tercih ederim. Jenny'nin lokantasını menümdeki kalemlerin çoğuyla alt edemiyorum belki, fakat kahve söz konusu olunca işler değişiyor."

Will, Joel'in kahve tedarikçisi olan tüccarla ayda bir kez

köyden uzakta buluştuğunu biliyordu. Tüccarın kimliği ve çekirdeklerin karışım formülü, sıkı bir şekilde korunmakta olan bir ticaret sırrıydı. Bir keresinde, seneler önce Will, Joel'in izini sürerek esrarengiz tüccarın kimliğini öğrenmeyi ve bundan Jenny'ye de söz etmeyi düşünmüştü. Ama sonunda yeteneklerini hancıya zarar verecek şekilde kullanmanın adil olmayacağında karar kılmıştı. Jenny, adamın izini sürmek istiyorsa bunu yapmakta serbestti. O sırada Joel'in hâlâ ondan bir cevap beklediğini fark etti.

"Birkaç gün önce iki konuk ağırlamıştın," dedi. "Toskanalılar, sanırım."

Joel, hemen başını salladı. "Evet. Yün satın almaya gelmişler. Sinyor Mordon ve Seraf-bilmem ne."

"Mordini ve Serafino," diye düzeltti Will. Joel, yine başını salladı.

"Evet. Ta kendileri. Yabancı isimleri tam olarak aklımda tutamıyorum."

"Bu tüccarlar, Toskanalı mıydı?"

"Konuşmalarına bakılırsa, öylelerdi. Oldukça belirgin bir aksanlan vardı."

Will, gözlerini kıstı. Toskana aksam, kendisini hemen belli eden ve kolayca ayırt edilebilen bir aksandı. *Bu da Toskanalı olmayan birisinin o aksam kolayca taklit edebileceği anlamına geliyor,* diye düşündü.

"Yün satın almaya geldiler dedin," dedi.

Joel, gülümsedi. "Aslına bakarsan, onlar öyle dediler. Ben sadece duyduklarımı tekrar ediyorum. Neden soruyorsun? Başlarım derde mi soktular yoksa?"

Will, derin düşüncelere dalmıştı ve soruyu duymazdan geldi. “Bir şey alıp sattılar mı peki?” diye sordu sonunda.

Joel, omuz silkti. Yüzü ifadesizdi. “Bir fikrim yok. Sanınm bu sorunu Barret daha iyi yanıtlayabilir.”

Barret, köyün en büyük yün simsarıydı. Bölgedeki çiftçilerin büyük bir kısmı yünlerini satması için ona gönderirdi. Yün ticaretine aracılık eder ve her satıştan pay alırdı.

“Bence de. Bir de ona sorayım,” dedi Will.

Ama yün simsarı da sorusunu ifadesiz bir yüzle karşılayacaktı.

“Yanıma hiç gelmediler, Orman Muhafızı,” dedi Barret. “Bir keresinde onlara meyhanede rastlamıştım ve Joel bana yün işine gireceklerini söylemişti. Ama onlardan hiç haber almadım. Sebebini bilmiyorum. Belki de yünlerimi beğenmemişlerdir.” Görmezden gelindiği için kırgın bir sesle konuşuyordu. Toskanalı alıcıların merkezden uzaktaki küçük simsarlardan biriyle daha uygun bir fiyata anlaşmış olabileceklerinden de şüphelenmiyor değildi. Öyle bir durum söz konusuysa, pazarlık etmek isterdi. Barret, müşteri kaybetmekten nefret ederdi.

Will, asık bir suratla yeniden hana döndü. Öğle yemeği trafiği artık tüm hızıyla ilerlemeye başlamış, meyhane neredeyse dolmuştu. Joel ile göz göze gelince adamı yanına çağırdı.

“Şu Toskanalılar,” dedi. “Ayrılmalarının ardından odalarım başka birine kiraladın mı?”

Joel, başını iki yana salladı. “Hayır. İşler geçtiğimiz hafta oldukça yavaştı. Çarşafları değiştirip yatakları yaptık. Anna da odayı süpürmüştür tabii. İçeri bir göz atmak mı istiyordun?”

“Senin için bir sakıncası yoksa,” dedi Will.

Joel, ban geçerek duvardaki askıdan bir anahtar aldı.

Üst katta, sağdan ikinci oda," dedi. "Gerçi arkalannda bir şey bırakmadıklanndan eminim ya, neyse."

Haklıydı. Oda derli toplu ve boştu. Birkaç gün önce içinde iki kişinin kaldığına dair hiçbir işaret yoktu. Yoksa var mıydı? Will, havayı şöyle bir kokladı. Pencere kapalı kalmıştı ve odada hafif bir koku vardı. Tanıdık bir kokuydu; hafiften tatlı kokan bir koku. İnsanı rahatsız edecek kadar yoğun değildi. Odayı adımlayarak farklı noktaları koklamaya başladı. Bazı yerlerde kokuyu hiç alamıyordu. Ama koku, özellikle yatakların yakınında oldukça belirgindi.

"Yani elimizde yün satın almayan iki Toskanalı yün alıcısı var ve arkalannda hafif bir koku bırakmışlar. Çok ilginç," dedi sıkkın bir ifadeyle.

Derin düşüncelere dalmış bir halde, usulca aşağı indi ve anahtan yerine astı. Joel'e el sallayıp onunla vedalaştıktan sonra öğle güneşiyle aydınlanan açık havaya çıktı. *Şu kokunun ne olduğunu bir çıkarabilsem,* diye düşündü. Tanıdık geldiğinden emindi. Ama o hatırlamaya çalıştıkça, cevap zihninden uzaklara kaçıyordu sanki.

Akşam oluncaya dek taşlan yerine yerleştiremeyecekti.

Yayına yeni bir kiriş örüyordu. Hâlihazırda kullanmakta olduğu kirişin hafiften yıpranmaya başladığını fark etmiş ve daha fazla zarar görmeden yenisiyle değiştirmeyi uygun görmüştü.

İki uçtaki düğümleri oluşturmayı bitirmiş, iplikle yerlerine bağlıyordu. Kirişi oluşturan iplikleri tek bir parça haline getirebilmek için alet takımındaki balmumunu aramaya başladı.

Balmumunu kirişe sürüp minik balmumu parçacıkları yere dökülürken tatlı bir koku burnunu doldurdu.

Balmumu! Otel odasındaki koku, buydu işte! Okçular, balmumunu yaylarını güçlendirip su geçirmez hale getirmek için kullanırdı. Balmumu, tatar yayı kirişlerinde de kullanılırdı.

Will, şu Toskanalılann aslında Toskana'dan değil de Toskana'dakine benzer bir aksanla konuşulan komşu bir şehir devletinden geldiklerinden kuşkulanıyordu. Aksanlannı gizlemekte zorlanacaklardı, onun için de kimliklerini gizlemelerinin en kolay yolu, Toskanalıymış numarası yapmalarıydı.

Cenevizalı olduklarını böyle gizlemişlerdi.

Köydeki yabancıların varlığından haberdar olduğu -ve isimlerini Robard'm odasındaki kâğıtta gördüğü- andan beri zihninin neden Cenevizalılara gidip geldiğini bilmiyordu. Serafino ve Mordini Cenevizalı isimleri de olabilirdi, Toskanalı da. Sıradan bir Araluenlinin aradaki farkı bilmesine imkân yoktu.

Robard, şüpheli bir şekilde ölmüştü. İntihar etmişti belki, ama Will ikna olmamıştı. Genç adamın hayatını zehirlenerek kaybettiği açıktı. Zehir ve adam öldürme denince de akla ilk gelen isimler, Cenevizalı suikastçılardı. Halt'un yıllar boyu vermiş olduğu eğitim Will'e, sıradışı koşulların söz konusu olması halinde, akla ilk gelen ihtimale takılıp kalmaması gerektiğini öğretmişti. Halt, birçok vesileyle çırağının kafasına şu sözleri kazımıştı: *Önceden şüphe etmeyip bir anda kendimi olayların ortasında bulmaktansa boş yere şüphe edip kaygı duyacak bir şey olmadığını ortaya çıkarmayı tercih ederim.*

"Eğer Cenevizalılarsa," dedi yüksek sesle, "burada ne işleri

vardı?" Esmer, sesini duyunca başını yukarı kaldırmıştı. Sahibinin kendisiyle konuşmadığını fark edince gönül rahatlığıyla yerine döndü.

Büyük ihtimalle Wensley'ye bir suikast planlamak amacıyla gelmişlerdi. Cenevizalılar tatar yaylan ve keskin hançerleriyle zehir uzmanı, işinin ehli suikastçılar olarak tanınırlardı.

Esmer'e dönerek "Halt'la benim peşimde olabilirler," diye akıl yürüttü. Hayvan, yalnızca gözlerini oynatarak sahibine bir bakış attı ve kuyruğunu bir kez yere vurdu.

"Bu kez kimmiş peşimdeki?" diye sordu arkasından bir ses. Will, arkasına dönünce karşısında Halt'un sıntan suratını buldu. Orman Muhafızlan sessiz hareket etme ve saklanma yeteneklerini kullanarak birbirlerine sürprizler yapmaya bayılırlardı. Will, genellikle pek gafil avlanmazdı ama o gece zihni, esrarengiz yabancılara dair düşüncelerle meşguldü.

Halt, posta arabasının izini sürdüğü zorlu günün ardından yorgun düşmüş ve her yanı çamur içinde kalmıştı. Üstelik çabaları bir sonuç da vermemişti. Günün olayları henüz zihnindeyken raporunu hazırlamak üzere kulübeye uğramıştı. Ardından da sıcak bir banyo yapacak, bunu Pauline ile yiyecekleri akşam yemeği takip edecekti.

Will, şüphelerini eski ustasına kısaca aktardı. Halt, kaşlarını çatarak onu dinlemeye koyulmuştu.

Will sözlerini bitirince, "Toskanalı iki yün tüccarından bir çift Cenevizalı suikastçıya -hem de yalnızca bir parça balmumuna güvenerek- atlamak, biraz büyük bir varsayım olmuş," diye yorum yaptı.

"Tabii yün falan satın almadıkları ve isimlerinin Robard'm

odasında bulduğum kâğıdın üstünde yazdığı gerçeklerini de göz önüne almak gerek. Ayrıca Robard da zehirlenerek öldü," diye ekledi Will.

"Doğru," diye kabullendi Halt. "Şu an nerede olduklanna dair bir fikrin var mı?"

Will, başını iki yana salladı. "Nereye gittiklerini kimse bilmiyor. Etrafımızdaki ormanlardan birinin içinde kamp kurmuş bekliyor bile olabilirler."

"Peki sana hedeflerinde ikimizin olduğunu düşündürten nedir?" diye sordu Halt.

"Özel bir sebebi yok aslında," dedi Will. "Yalnızca bir varsayım. Buralarda kin güdebilecekleri başka kim var ki?"

iki arkadaş bir süre önce Hibemiya'da ve ardından da Araluen'in kuzeyinde, Cenevizalı üç paralı askerle karşı karşıya gelmişti. Suikastçıların üçü de ölmüştü ama az kalsın Halt da hayatından oluyordu. Ancak Halt, intikam fikrini elini sallayarak uzaklaştırdı.

"Bu *kimden* nefret edildiği meselesi değil," diye her zamanki düşük cümlelerinden biriyle söze girdi. "Bu onların tarzı değil. Cenevizalılar intikam değil, para için adam öldürürler. Başka birinin -onları kiralayanın- hedefindeki kişiyi bulman gerek."

Kısa bir sessizlik yaşandı. İkisi de düşünüyordu. O an için sorunun cevabını bulamayacaklarını fark eden Will, Halt'a gününün nasıl geçtiğini sormaya karar verdi.

"Pek bir şey olmadı," diye bıkkınlık dolu bir sesle cevap verdi kır sakallı Orman Muhafızı. "Arabanın izini nehirlerin ve vadilerin içinden, kilometreler boyunca sürdüm. İki saat

boyunca sağanak yağmur altında kaldım ve adeta sıçana döndüm. Haydutlara dair en ufak bir işaret bile göremedim."

"Belki de seni fark etmişlerdir," dedi Will ve eski ustası tarafından buz gibi bir bakışla ödüllendirildi. Bir Orman Muhafızı görülmeden hareket etmek isterse görülmeden hareket ederdi. "Affedersin," diye uysallıkla ekledi Will. "Sıradaki yolculuk ne zaman?"

"On gün sonra," dedi Halt. "Uzun bir yolculuk olacak. Düğüne yetişemeyebilirim."

"Pauline bundan hoşlanmayacak," diyerek sırıttı Will. Halt, sert bakışlarını eski çırağına çevirdi.

"Bunu şimdiden açıkça ilan etti zaten," dedi. "Yapacağın şu konuşma meselesinde bir ilerleme kaydedebildin mi bari?"

Will'in yüzü asıldı. "Son günlerde biraz yoğundum. İlgileneceğim."

Halt'un yüzüne şüpheci bir ifade yerleşti. "Zamanın giderek azalıyor," dedi tatlılıkla.

Düğün, bir ay içinde yapılacaktı. Mevki sahibi davetliler, şimdiden Redmont'a akın etmeye başlamıştı.

"Düğün neden Araluen Şatosu'nda düzenlenmiyor?" diye sordu Will. Bu soru, bir süredir aklını kurcalıyordu.

"Resmi sebebe bakılırsa, şatodaki yemek salonu elden geçirildiği için zamanında hazır olamayacakmış. Ayrıca Evanlyn, burada yapılacak bir düğünün daha az resmi ve daha sıcak geçeceğine inanıyor. *Daha az ihtişamlı,* ifadesini kullanmıştı sanırım. Resmi olmayan nedene gelince... Duncan, yemeklerin Jenny ve Chubb Usta tarafından hazırlanacak olması fikrini çok beğenmiş."

“Düğün yemeğini hazırlamaları için aşçıları Araluen Şatosu’na da aldırabilirdi,” dedi Will ama Halt, başını hızla iki yana salladı.

“O zaman da kendi başaşçısını gücendirecekti. Bir kralın aşçısını sinirlendirmesi hiç de akıllıca bir hareket olmaz. Yemeğin içine bir şeyler katı verirse ve...”

Konuştukları şeyin önemi, ikisinin de aklına aynı anda dank etmişti. Kral, ay sonunda Redmont’a geliyordu, beraberinde de bir sürü soylu ve bazı denizaşırı ülkelerin hükümdarlarını getirecekti.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Will. Aklindakini dile getirmesine gerek yoktu. Zihinlerinden aynı şeyler geçiyordu.

“Bence bunların hepsi biraz dolaylı ve net olmayan fikirler,” dedi Halt. “Ama yine de tüm ihtimalleri adamakıllı gözden geçirmelisin.”

Will, sonraki birkaç günü köyün etrafındaki arazilerde yün tüccarlarının izlerini arayarak geçirdi. Yakınlardaki mezra ve köylerde sorup soruştursa da adamları gören olmamıştı. Kamp kurup kurmadıklarını ortaya çıkarmak için koruluk ve ormanları da baştan sona taradı. Hiçbir şey bulamamıştı.

Birkaç günün ardından, durumun düşündüğü kadar tehlikeli olmayabileceğini, aşın tepki verdiğini düşünmeye başlamıştı. Kendini zorlayıp üstünde düşününce, elindeki ipuçlarına dair yanm düzine farklı açıklama yapabiliyordu. Ve bunlann hiçbiri, bir suikast ihtimalini içermiyordu.

Buna ek olarak, yerel ve denizaşırı erkânın Redmont'a varmasıyla işler iyice kanşmaya başlamıştı.

Gelen ilk konuk, Skandiya Yüce Kontu Erak olmuştu. Erak, at sırtında karadan gelmeyi -her zamanki gibi- tercih etmemiş, yaşlı *Kurt Rüzgârı'nm* burnunu Tarbus Nehri'ne çevirmişti. Wensley Köyü'nün küçük iskelesine yanaşırken adamları yelken direğine uzun bir flama çekmişlerdi. Will, bayrağı tanıyınca elinde olmadan gülümsedi. Evanlyn'in -daha doğrusu,

Prenses Cassandra'nın- üzerinde avına saldırmaya hazırlanan bir şahin simgesi bulunan, özel sancağıydı bu. Erak, sancağı seneler önce Cassandra ile Will, Halt ve Horace'ı Araluen Şatosu'na geri getirirken direğine çekmişti. O zamanlar bunu, karşılarında karanın bu kadar içine girmiş bir kurt gemisi gören Araluen vatandaşlarının korkmamaları için yapmıştı. Senelerdir geçerli olan barış anlaşması sayesinde artık o tür bir korku söz konusu değildi.

"Bir gün Erak'ı sancağı geri vermeye ikna etmemiz gerekecek," dedi yaklaşan gemiyi izleyen Halt.

Will, hafifçe sırıttı. "Bir Skandiyalıyı herhangi bir şeyi geri vermeye ikna ettiğin oldu mu hiç?"

Halt, kederle başını iki yana salladı. Eski dost ve müttefiklerini karşılamak üzere iskeleye indiler. Erak'ın içten kucaklamalarının bir sonucu olan kaburga zedelenmelerini çaresizce kabullenmişlerdi.

Will, yeniden nefes alabilmeye başlayınca Erak'a Balıkçıl adı verilen yeni tip yelkeni kıymetli gemisinde kullanıp kullanmayacağını sordu. Erak gülümsedi.

"İkimiz de yöntemlerimizi değiştiremeyecek kadar yaşlıyız," dedi neşeyle. "Hem zaten fazladan kürek çekmek, bizim çocuklara iyi gelir. Şişmanlayıp hantallaştılar."

Birkaç gün sonra, karşılama töreni El Şebah adlı Arridi vilayetinin *Wakir'i* olan Seley el'ten için tekrarlandı. Will, tanıdık bir simayı görebilmek amacıyla Seleten'in maiyetini bakışlarıyla taradı.

Hayal kırıklığı dolu bir sesle "Umar gelmedi mi?" diye sordu.

Seleten, başını iki yana salladı. “Korkarım kendisi çöllerimizin kumlarına fazlasıyla bağlı. Bir gemiye ayak basma fikrine bir türlü alışamadı.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” dedi Will. Umar ve Bedülin kabilesi, bir kum fırtınasında kaybolan Çekici’yi aramak için kavurucu çölde çıktığı yolculukta onu ölümden kurtarmışlardı.

Seleten, yaramaz bir çocuk gibi gülümsedi. “Karısı da öyle. Düğüne gelmeye can atıyordu. Korkarım Umar, bu kararının cezasını çekecek.”

Toskanalı yün tüccarları meselesi, Skandiyalılar ile Arridileri dairelerine yerleştirme telaşı içindeki Will’in zihninden çıkıp gitmişti, ta ki bir öğleden sonra tesadüfen Desmond’a rastlayıncaya dek. Arridi birliklerinin atlarının yerleştirildiği ahırlarla ilgili bir meseleyle ilgilenmek üzere hisar avlusundan geçiyordu ki, başkâhya eliyle yanına gelmesini işaret etti.

“Will!” dedi Desmond. “Sana göstermek istediğim bir şey var.”

Buruşturularak top haline getirildikten sonra açılıp düzleştirildiği anlaşılan bir kâğıt parçasını ona uzattı. Will, kâğıdı ilgisizce incelemeye başladı. Kâğıttaki çizim, resmi bir yemeğin yerleşim planını andırıyordu.

Bir tarafa alt alta notlar alınmıştı. Will, ciddi bir yüz ifadesiyle okumaya başladı.

Giriş. Yemek servisi ve konuşmalar. Dans. Kapanış. Konuşma kelimesini görmek, Will’in suçluluk duymasına neden olmuştu. *Gerçekten de bir ara konuşmamla ilgilenmem gerekiyor,* diye düşündü. Kâğıdı dikkatle incelemeye başladı. *Dans*

kelimesinin yanındaki küçük çizgiye takılmıştı. Çizgi, yerleşim planının sol tarafı boyunca uzanıyordu. O kesimi işaret etti.

"Nedir bu?" diye sordu.

Desmond, başını onaylamasına salladı. "Evet. Ben de orayı merak ettim. Sonra kontrol ettim ve düğüne iki gemi dolusu Skandiyalı geleceğini öğrenince salonun o kısmındaki oturma düzenini değiştirdiğimizi fark ettim. O tarafa Galya heyetini yerleştirmeyi planlamıştık. Skandiyalı dostlarımızla aralan pek iyi değil de."

Will, birden adamın neden söz ettiğini anladı.

"Yani şu an düğün ziyafetinin oturma planına mı bakıyorum ben?" dedi. Desmond, başıyla onaylayınca ekledi: "Nerede buldunuz bunu?" Daha soruyu sorarken cevabı bildiğini hissetti.

"Robard'ın odasındaki küçük çöp kovasında. Devrilen perdenin altında kaldığı için daha önce fark etmemişiz. Hizmetçi kızlardan biri kâğıdı olaydan bir, iki gün sonra odayı toplarken bulmuş. Bir kenara koymuş ama düne kadar bana haber vermeyi unutmuş."

"Robard'ın elinde bu planın ne işi var?" diye sordu Will.

Desmond, omuz silkti. "Normal bir durum. Rütbesini indirmiş olsak da oturma ve masa planlan konusunda Robard'dan yardım alıyordum."

Will, düşünceli bir ifadeyle çenesini kaşıdı. Desmond'ın verdiği güvenceye rağmen şüphelenmişti. Çizime bir göz atınca, bu kez doğu yönündeki iki payandanın arasında bulunan, bir diğer küçük çizgiyi fark etti.

Şuradaki de nedir?" diye sorunca Desmond eğilerek çizime bir göz attı. Boş bir yüz ifadesiyle omuz silkti.

"Hiçbir fikrim yok," dedi. "Kâğıdın üstündeki bir izdir belki; bir tür karalama ya da kan lekesi. Oldukça hafif bir çizgi."

"Düğün masasının hemen karşısında kalıyor," diye işaret etti Will. Gelin ve damadın oturacakları, yüksek bir platformun üstündeki masa, planda geniş bir dikdörtgenle temsil ediliyordu. Desmond, bir kez daha omuz silkti. İşaretleri bir tehdit olarak algılamamışa benziyordu. Will, elinin tersiyle kâğıda vurdu.

"Hadi gidip işaretin bulunduğu noktaya bir göz atalım," dedi ve peşinde Desmond ile hızlı adımlarla hisara yöneldi.

Büyük Salon'un hizmetlileri çoktan işe koyulmuş, Cassandra, Horace, Duncan, Will ve Alyss'in oturacakları yüksek platformu inşa ediyorlardı. Havayı taze kesilmiş çam kokusu doldurmuştu.

Will, plandaki çizginin bulunduğu yere geçti. Aralarında dört metrelik bir mesafe bulunan tahta payandaların arasında kalan kısım, tahmin ettiği üzere platformun tam karşısına denk geliyordu.

Yanındaki Desmond'm meraktan çatladığı anlaşılıyordu.

"Seni bu kadar endişelendiren şey nedir?" diye sordu başkâhya.

Will, inşasının yarısı bitmiş olan platformu işaret etti. "Buranın Kral'a zarar vermek isteyen birileri için çok avantajlı bir konum olduğunu düşünüyorum. Yanlardaki payandalar, saldırganın fark edilmesine engel oluyor," diye cevap verdi.

Ama Desmond, o daha cümlesini bitirmeden başını iki yana sallamaya başlamıştı bile.

"Düğün günü öyle olmayacak," diyerek planı işaret etti. "O gün bu kısım insanlar ve masalarla dolu olacak. En az otuz kişi, şu an bulunduğumuz noktayı net bir şekilde görebiliyor olacak. Bana kalırsa hayalgücün biraz fazla çalışıyor, Will."

Ama Will ikna olmamıştı. "Olabilir," dedi ve ekledi, "senin için bir sakıncası yoksa bu çizim bende kalsın."

Desmond, ellerini samimi bir hareketle iki yana açtı.

"Nasıl istersen. Bana daha fazla ihtiyacın yoksa, ilgilenmem gereken bir, iki mesele var."

"Sadece bir, iki tane mi?" diyerek sırıttı Will. Düğün hazırlıkları nedeniyle başkâhyanın kafasını kaşıyacak vakti olmadığını biliyordu. Desmond, efkârlı bir ifadeyle gözlerini onunkilerden kaçırdı.

"Şuna yüz ya da iki yüz diyelim biz," dedi.

IBi>.....S*

Will o gece, kaba planı inceleyip esrarengiz işaretlere bir anlam verebilmek amacıyla geç saatlere kadar oturdu. Yanma aldığı kupadaki kahvesi, soğuyup buz gibi olmuştu. 'Dans' kelimesinin yanında küçük bir çizgi vardı. Bir diğeri, bir lekeden daha belirgin olmayan bir başka çizgi ise payandalann arasında yer alıyordu. Will, Desmond'ın haklı olduğunu fark etmişti. Salon halinden memnun, gürültücü konuklarla doluyken tatar yayı kullanan bir suikastçının görülmeden hareket etmesine imkân yoktu. Dahası, kendini çok iyi gizlese bile, platformla

arasında sürekli birbirini selamlayan, bir masadan diğerine geçen hareket halindeki konuklarla yiyecek ve şarap servisi yapan bir hizmetliler ordusu bulunacaktı.

Desmond'dan almış olduğu yerleşim planını kontrol edince içi iyice rahatladı. Payandaların arasındaki masa, Gundar Hardstriker'm* deniz kurtlarına ayrılmıştı. Burnunun dibinde bir grup heyecanlı, iriyan Skandiyalı varken bir suikastçının silahını çekmesi iyice zorlaşacaktı.

Kendisini biraz daha rahatlamış hissediyordu. Oturma planını bir yana bırakarak yanında getirdiği kalemle kâğıda uzandı. *Konuşmamın giriş kısmım yazsam iyi olur,* diye aklından geçirdi.

"Majesteleri, Haşmetmeapları, sayın..." Skandiya Yüce Kontu Erak için hangi saygı ifadesini kullanması gerektiğinden emin olamamıştı. Tanıştıkları onca yıl boyunca Erak'a resmi bir şekilde hitap etmesi gerekmemişti. Kalemi elinde kararsızca döndürdü ve kâğıdın üstüne bir damla mürekkep düştü. Lekeyi incelemeye başladı. *'Dans' kelimesinin yanındaki işareti andırıyor,* diye aklından geçirdi. Bu tür bir lekenin oluşması hiç de zor değildi. Oturma planına ve oradan da henüz doğum aşamasındaki konuşma metnine bir göz attı. Ne kadar uğraşsa da hazırladığı önceki konuşmanın başlangıç kısmını hatırlayamıyordu. *Belki de bu iyiye işarettir,* diye akimdan geçirdi. Pek de akılda kalmayacak bir konuşma yazmış olmalıydı.

Mürekkep hokkasının kapağını kapatarak kalemi bıraktı.

"Bu işle yarın ilgilenirim," dedi yüksek sesle. Esmer, başım

*** İng. Taşçatlatan. (Ed.N.)**

kaldırıp sahibine kuşkuyla baktı. “İlgileneceğim,” diye üstele-di Will.

Masadan kalkıp yatmaya gitti. Ama zihninde minik de olsa bir şüphe tohumu gezinmeye devam ediyordu ve uykuya dal-ması oldukça zaman aldı.

*fi** DÖRT

İki gün sonra *Kurt Will* iskeleye yanaşırken bu mesele, genç Orman Muhafızı'nın aklından tamamen çıkmıştı.

Üçgen şeklinde kıvrımlı bir yelkeni bulunan zarif tekne, omurgasına dik açı yapacak şekilde vuran rüzgârın altında salya ederek* Tarbus'un son metrelerini adeta uçarcasına geride bırakıyordu. Geminin kıyıya yaklaştığına dair haberler çoktan yayılmış ve gelenleri karşılamak üzere hatırı sayılır bir kalabalık toplanmıştı. Wilkin hemen yanındaki Erak, bembeyaz pruva dalgalan bir kuğu gibi yara yara yaklaşırken, gemiyi iç geçirerek izliyordu.

"Devir değişiyor, sevgili Will," dedi alçalttığı sesiyle.

Will, başını kaldınp iriyarı Yüce Kont'a baktı ve adamın gözlerindeki pişmanlık dolu ifadeyi fark etti. Erak tayfalarıyla birlikte dünyayı dolaşıp baskınlar yaptıklan, çalıp çırptıklan ve önlerine gelenle dövüştükleri o eski, özgür günlerini özlüyordu. Will, Erak'ın yağmacı hayatına dönmek ve bunu *Kurt Will* gibi bir gemiyle yapmak konusunda bir an bile te-

*** Bir şeyi çekmek, itmek; buradaki anlamı konumunu değiştirmek. (Ed. N.)**

reddüt etmeyeceğini hissedebiliyordu. Erak, her ne kadar kare yelkenli eski gemisine gönülden bağlı olduğunu iddia etse de üçgen şeklindeki yeni yelken, sürati ve zarafetiyle gerçek bir denizcinin kıskanmadan edemeyeceği türden bir tasarımdı.

Gemiyle iskele arasında kırk metre kadar bir mesafe kalmıştı. Kıyıdakilerin kulakları idare dümenindeki iriyarı suretin -yani Gundar'ın- verdiği sert bir emirle doldu. Denizciler itaatkâr adımlarla hızla harekete geçtiler ve uzun, kıvrımlı seren ucu, çabucak güverteye indirildi. Yelken de rüzgârın etkisinden kurtarılarak aşağı çekilmiş ve yelkenciler tarafından toplanarak katlanmıştı.

Aynı anda, yelken direğine açık mavi bir sancak çekilmeye başlandı. Üzerinde üç adet süslü kiraz bulunan bir sancak. Süratli yelkenli *Kurt Will,* çok uzaklardaki bir konuğu düğüne getirmekle görevlendirilmişti.

Nihon-Ja İmparatoru Şigeru, can dostunun düğünü için Araluen'e gelmişti.

Her ne kadar birkaç gündür bekleniyor olsa da direğe çekilen sancak Şigeru'nun Araluen'e ayak basmak üzere olduğunun kesin bir kanıtıydı ve iskeledeki geniş kalabalık, neşeli tezahüratlara boğulmuştu. Ufak tefek İmparator, hızlı adımlarla geminin ana güvertesinden geçerek pruvaya çıktı ve son metreleri rahatça arkasında bırakarak iskeleye yaklaşan *Kurt Will'i* izlemeye koyuldu.

Tekne usulca iskeleye yanaştı ve Şigeru'nun çevik bir hareketle küpeşteden atlayarak kaba yürüme tahtalarını aşmasıyla tezahüratlar da iki katma çıktı. Özel muhafızlarının şefi, Şigeru'nun hemen yanındaydı, ancak diğer muhafızlar

İmparator'un bu ani hareketleri karşısında gafil avlanmışlardı. Çabucak kendilerini toplayarak iki sıra oluşturdular ve Senşilere özgü o dimdik yürüyüşleriyle Şigeru'nun peşine düştüler.

Şigeru'nun kıyıya atladığını gören Kral Duncan da herkesten önce davranarak uzun adımlarla iskeleye doğru yürümeye başlamıştı. Şigeru ile aralarında birkaç metre kalınca durup yerlere kadar eğildi. Arkasında toplanmış olan Araluenlilerden şaşkınlık mırıltıları yükseldi. Birçoğu Krallarını daha önce binlerinin önünde eğilirken görmemişti. Şigeru'nun gözleri parladı ve eğilerek kendisine verilen selamı aldı. Harekete alışkın olduğu için Duncan'dan daha fazla eğilmeyi başarmıştı. İki hükümdar, karşılıklı eğilmiş halde birkaç saniye beklediler. Konuşan, Şigeru oldu.

"Sizi bilemem, Majesteleri, ama benim belim ağnmaya başladı."

Duncan, atmak üzere olduğu kısa kahkahayı bastırdıktan sonra alçak sesle cevap verdi.

"Belki de doğrulsak iyi olacak, Ekselanstan. Bu işi uzatırsak altından kalkamayabiliriz."

Doğrularak bakışmaya başladılar. Uzun boylu, geniş omuzlu Duncan'm koyu kızıl sakalları ve şakaklarındaki saçlar, yavaş yavaş kırlaşmaya başlamıştı. Tertemiz tıraşlı, Kral'a göre çok daha ufak tefek olan Şigeru, bastıramadığı eneıjsi ve meraklı bakışlanyla son derece güçlü ve dayanıklı görünüyordu.

"Araluen'e hoş geldiniz," dedi Duncan.

Şigeru, başını onaylamasına salladı. "Bir süredir bu şerefe nail olmayı planlıyordum." Bakışlan birden Duncan'ın gerisi-

ne kaydı ve kalabalığın içinden çıkan uzun boylu delikanlıyı fark edince yüzü mutlulukla aydınlandı.

"Kumkuma!" dedi ve Horace son birkaç metreyi koşarcasına geçip Duncan'ı dirseklemek zorunda kalmaktan son anda kurtularak imparatoru kucakladı. Kısa boylu İmparator, genç savaşçının yanında bir çocuk gibi kalıyordu.

"Gelemeyeceğinizden endişe etmiştim," dedi Horace. Gözleri yaşarmıştı. İmparator'u biraz geç de olsa eğilerek selamladı. Şigeru, gülümseyerek selamı iade etti.

"Beni buraya gelmekten hiçbir şey alıkoyamazdı," dedi doğrulurken. "İmparatorluğum Lord Nimatsu ve Hasanu savaşçılarının ellerinde güvende."

Horace, sırıtarak "Karşılarına çıkmak cesaret ister," dedi. Birden görgüsüzlük ettiğini fark ederek Seleten'i imparatora tanıtmak üzere yana çekildi. Uzun boylu Arridi savaşçısı İmparator'u eski bir dostuymuş gibi karşılayarak geleneksel zarif Arridi selamını verdi. Sıra diğer şeref konuğundaydı. Horace neler olacağını bilemeden, kararsız bir şekilde liderleri tanıştırdı.

"Nihon-Ja İmparatoru Lord Şigeru, size Skandiya Yüce Kontu Erak'ı takdim ederim."

Erak, öne doğru bir adım attı. Ayaklarının arasını açmış, parmaklarını belindeki kemere sokmuştu. Yüce Kontluk, seçimle gelinen bir makamdı ve Skandiyalılar babadan çocuğa geçen hükümranlık hakkına inanmazlardı. Erak, bu nedenle ve hür mizacını ortaya koymak amacıyla Duncan'a asla "Majesteleri" diye hitap etmez, konum ifade eden Kral kelimesiyle yetinirdi. Doğudan gelen bu sincap kadar hükümdarın da ayaklanna ka-

parmayacağı kesindi. Yüce Kont, imparatoru eğilerek selamlamak yerine başını üstünkörü bir hareketle salladı ve aksi bir sesle, "Nasılsın bakalım, İmparator?" dedi.

Şigeru, gülümsemesini bastırabilmek için dudaklarını büzmek zorunda kaldı. Erak'm baş hareketiyle kaba ses tonunu mükemmel bir şekilde taklit ederek "Çok iyiyim, Erak-san. Sen nasılsın bakalım?" dedi.

Kendisini rezalet çıkmasına hazırlayan Erak, İmparator'un tavrını çabucak değiştirmesi karşısında gafil avlanmıştı. Yürekten bir kahkaha patlatarak Horace'a döndü.

"Hay Gorlog'un örgülü sakalı! Fena bir herif değilmiş be, Horace! Kesinlikle fena bir herif değilmiş!"

Horace, Erak'm İmparator'un sırtına sevgi dolu bir şaplak atmaya hazırlandığını fark ederek son anda Yüce Kont'un iri elini yakaladı.

"Bu iyi bir fikir değil, Erak," dedi.

Erak, bir an olanları anlamadıysa da kıvrımlı kılıçlarını yan yarıya çekerek karşısında savaş konumu alan altı Senşi savaşçısını fark etti.

"Ooo... tamam. Anladım. Şu bodur horozlan pirelendirmek istemeyiz." Elini belli belirsiz bir hareketle İmparator'a doğru salladı.

O sırada Will de öne çıkarak İmparator'u selamladı.

"Seni yeniden görmek ne güzel, *Çoço-san*," dedi yüzü gülen İmparator. "Arris-san da burada mı?"

"Prensese düğün hazırlıklannda yardımcı oluyor, Lord Şigeru. Bu gece ikisini de göreceğiz. Baron Arald, onurunuza özel bir hoş geldin yemeği verecek."

Şigeru gülümsedi. "Her ikisini de yeniden görmeyi dört gözle bekliyorum, *Çoço*

Will arkasından Erak'ın, *"Çoço* mu? Bu *Çoço* lafı da nedir?" diye sorduğunu duydu.

Ses tonu, Skandiyalı'nın *Çoço* kelimesinin anlamını çok iyi bildiğini belli ediyordu. Will, bu işin altında Gundar'ın parmağının olduğunu tahmin etti. Will'in Nihon-Jalılann arasındaki lakabı olan *Çoço,* yani Kelebek, geçmişte kendisiyle fazlasıyla dalga geçilmesine neden olmuştu. Genç Orman Muhafızı, Erak'ın gözlerindeki yaramaz parıltıların farkındaydı ve benzer şakaların yeniden başlamak üzere olduğundan emindi.

JBfr- .....-"■»»

Akşam yemeği, aylardır görüşmeyen arkadaşların bir araya geldiği, neşe dolu bir buluşmaya dönüşmüştü. Chubb Usta egemenliğini ilan etme kararı almış ve o gece yemekleri Jenny'den yardım almadan hazırlamaya karar vermişti. Her ne kadar eski çırağının yetenek ve dehasına hayran olsa da arada sırada ona zanaatini kimin öğrettiğini hatırlatmaktan hoşlanıyordu.

Yemeğin sonunda kemerini gizlice gevşeterek bir delik ileriye alan Baron Arald'ın da dediği üzere, "Jenny ile Chubb arasındaki bu rekabet, başlarına gelen en iyi şey,"di.

Yemek, konukların çoğu bir an önce uyumak istediği için fazla uzatılmadı. Duncan, yemeğin resmi ev sahibiydi ve masadan en son o kalktı. Cassandra ile ikisi, Baron'un gaynresmi yemek salonunun kapısına doğru yürürlerken Will, arkalarından yetişti.

“Majesteleri. Bir dakikanızı alabilir iniyim?” Prensesin onları yalnız bırakmaya yeltendiğini görünce ekledi, “Lütfen sen de kal, Evanlyn. Bu seni de ilgilendiren bir konu.”

Eski dostuna Cassandra adıyla hitap etmekten seneler önce vazgeçmişti. Tanıştıklarında kızın adı Evanlyn idi ve Will için daima Evanlyn olarak kalacaktı. Yan taraftaki masalardan birinin etrafına dizili konforlu sandalyelere oturdular. Uşaklardan biri, şarap isteyip istemediklerini sordu. Duncan, başını evet anlamında salladı ama Will, adama kahve siparişi verdi.

“Bu saatte asla kahve içemem,” diye mırıldandı Duncan. “Yoksa beni bütün gece uyutmaz.”

“Benim öyle bir sorunum yok, Majesteleri,” dedi Will ve sırıtarak ekledi, “vicdanımın temizliği huzur içinde uyumamı sağlıyor.”

Evanlyn, alaycı bir kıkırtı koyuverdi. “Temiz vicdanlı bir Orman Muhafızı var olduysa bile, senin olmadığın kesin, düzenbaz seni. Konuşman nasıl gidiyor?” Will’in hazırladığı konuşmanın Karanlıkçıların ateşlerinde yanarak yok olduğunu öğrenmeyen kalmamıştı.

Will, omuz silkti. “O meseleyle yarın ilgileneceğim,” dedi. “Bugünlerde dikkatim biraz dağınık.”

“Eee, Will,” dedi Kral, “bize ne söyleyecektin?”

Will, Robard’ın ölümü, Toskanalı yün tüccarları ve adamların esasen Cenevizalı suikastçılar olabileceklerine dair şüphelerinden oluşan hikâyesini bir çırpıda anlattı. Sözlerini bitirdiğinde, ne Duncan ne de Evanlyn’in endişelerini paylaştığını görebiliyordu.

“Büyük bir ihtimalle tüm bu anlattıkların birer tesadüf-

ten ibaret, Will. Robard, yıllar sürecek olan kürek cezasındansa kendisini öldürmeyi tercih etmiş olabilir. Toskanalılar da pekâlâ Toskanalı olabilirler." Duncan, Will'e şüphelerini Halt'la paylaşıp paylaşmadığını ve Halt'un bu konudaki fikirlerini soracakken bunun genç Orman Muhafızı'm inciteceğini fark ederek sustu. Wilkin fikri de Halt'unki kadar geçerli ve önemliydi.

Will, inatçı bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Tesadüflerden hiç hoşlanmam, Majesteleri."

Duncan, anlayışlı bir ifadeyle başını salladı. "Ama yine de hayatımızın içinde varlar; hem de sandığımızdan sık bir şekilde."

"Bize bu konuda vereceğin bir tavsiye var mı, Will?" diye sordu Evanlyn.

Will, cevap verecekken tereddüt etti. "Şey, bana kalırsa..."

Evanlyn, başını hafifçe yan yatırarak kaşlarını çattı.

"Sakın bana 'düğünü erteleyelim' deme," dedi. Will, çaresizce omuz silkti.

"Şeeey..." diyecek oldu ama Evanlyn, onu anında susturdu.

"Çünkü kesinlikle öyle bir şey olmayacak. Düğünü ertelemiyoruz. Başka bir mekâna da almıyoruz. Sorunlarımızı o şekilde halletmeyiz biz."

"Will," diye daha makul bir sesle araya girdi Duncan, "güvenliğimiz için endişelenmeni takdirle karşılıyoruz. Ama her yıl kaç tane sahte uyarı, kaç tane sözde ölüm tehdidi aldığımıza dair bir fikrin var mı?"

"Hayır. Ben..."

“Düzinelerce olmalı!” dedi Evanlyn. Babasına döndü. “Sonuncusu ne zaman gelmişti?”

Duncan, birkaç saniye düşündü. “Hatırladığım kadarıyla, üç haftadan kısa bir süre önce. Elimize Morgarath’ın eski ahbaplarından birinin ava çıktığım sırada beni kaçıracağına dair raporlar geçti. Sonuçta bir şey çıkmadı tabii.”

“Kraliyet ailesinin bir üyesi olmanın kaçınılmaz bir parçası bu,” dedi Evanlyn. “Bu tür dedikodular ve şüpheli durumlar hayatından hiç eksik olmaz. Birçoğu da senin açığa çıkardığın şu kanıtlardan daha sağlam temellere oturur. Ayrıca çoğu -diyebilirim ki yüzde doksan dokuzu- fos çıkar.”

“Cassandra’nın da dediği gibi, hükümdar olmanın getirdiği kaçınılmaz durumlardan biri bu,” diye ekledi Duncan. “Bu söylentilerle yaşamak zorundayız. Tabii ki önlemlerimizi alıyoruz ama bu tür belli belirsiz dedikodu ya da tesadüflerin hayatımıza hükmetmelerine izin veremeyiz. Onlara boyun eğmemiz halinde doğru düzgün bir hayat yaşayamayız.”

“Kendimizi sera çiçekleri gibi gece gündüz şatomuza kilitlememiz gerekir,” diyen Evanlyn, Will’e dönerek gülümsedi. “Bunun benim tarzım olmadığını biliyorsun.”

Will, zorla da olsa gülümsedi. Küçücük bir tebessümdü belki ama gülmüştü işte. Evanlyn ya da Cassandra’nm hassas bir sera çiçeği gibi Araluen Şatosu’na tıkılıp kalması kızın doğasına öylesine tersti ki, Will o olasılığı gözünde canlandıramıyordu bile.

Duncan, elini Will’in omzuna koydu. “Şüphelendiğin ihtimali göz ardı edeceğimizi sanma, Will. Bu tür tehditleri asla hafife almayız. Ama hayatımıza yöneltilen tüm tehditler göz

önüne alındığında, seninkisi pek de gerçekleşebilecek gibi görünmüyor. Gerçi sen yine de, her halükârda araştırmalarına devam et ve bir değişiklik olursa, eline yeni bir bilgi geçerse bize haber ver."

"Ama düğünü yine de ertelemeyeceğiz," diye meseleye kesin bir nokta koydu Evanlyn. Duncan, kızma gülümsedikten sonra Will'i de tebessümüne dâhil etti.

"Ne diyorsa o," diye tasdik etti.

B€Ş

Günler çabucak geçti ve Will, daha ne olduğunu bile anlayamadan düğün günü gelip çattı. Crowley'nin birkaç sene önce Halt ve Pauline'in düğünü için tasarlamış olduğu merasim üniformasını kuşandı ve kulübeden ayrılmadan önce aynada kendisine bir göz attı. Ceplerini yoklayarak ihtiyacı olan her şeyin yanında olup olmadığını kontrol etti ve konuşmasını bir türlü yeniden yazamamış olduğunu fark etti.

Bakışlarını aynadaki aksinden kaçırarak "Neyse canım," dedi. "Zaten herkes içimden gelenleri söylememi tavsiye ediyordu."

Güzel, güneşli bir gündü ve düğün açık havada -Redmont Şatosu'nun yüzlerce konuğun sığdırılabileceği avlusunda- düzenleniyordu. Surlar şato çalışanları ve köy sakinleriyle dolmuş, avlunun bir bölümü Arald tarafından köylülerle hizmetlilerin daha sonra yapacakları kutlamaya ayrılmıştı. Ateşlerin başında şimdiden çok sayıda büyükbaş hayvan ve domuz çevriliyordu. Kızarmış etin isli kokusu, tüm avluya yayılmıştı.

Töreni Arald yönetiyordu. Kral, doğal olarak kız tarafının

başıydı. Şigeru'ya da düğünün Hamiliği şerefi bahşedilmişti. İmparator kibarca ne yapması gerektiğini sorduğunda, Duncan sırıtmış ve adamı Leydi Pauline'e yönlendirmişti.

"Pauline'e sorun," demişti. "O mevkiyi kendi düğününde benim adıma bizzat icat etti."

Bu tür resmi merasimlere dudak bükerek bakan Evanlyn, düğüne adeta son saniyede katılmıştı. Kral Duncan eşliğinde, peşindeki nedimesi Alyss ile birlikte hisarda belirince, toplanan kalabalıktan hayranlık dolu mırıltılar yükselmeye başladı.

"Ooooooohhhh!"

Duncan, gururla gülümsedi. Kızı, bir içim su olmuştu. Evanlyn, o zamanın modası olan uzun kuyruklu, bol, dantelli gelinlik modeline aldırış etmemiş, ince vücudunu gözler önüne seren beyaz, saten bir elbise giymişti. Elbisesi, sade ama zarifti. Yumuşak saçlarına ise küçücük bir duvak takılıydı. Uzun boylu, geniş omuzlu babasının yanında ufacık ve narin görünüyordu.

Törenin gerçekleşeceği platformda Horace ile bekleyen Will, Evanlyn'e bir göz atıp başını onaylamasına salladıktan sonra gelinin arkasından zarif adımlarla yürüyen sarışın kızdan başkasını görmez olmuştu.

Alyss resmi bir hava verilmiş, tek omzunu açıkta bırakan bir Haberci üniforması giymişti. Üniformanın geleneksel beyaz rengi, geline saygı göstermek amacıyla düğün için açık maviye çevrilmişti. *Nefes kesici görünüyor,* diye düşündü Will ve kalbi göğsünde küt küt atmaya başladı.

Hemen yanındaki en yakın dostunun bakışları ise müstakbel gelindeydi. Horace, bir şövalyeye yaraşır bir şekilde, damatlık

olarak merasim zırhını —parlak gümüş renkli zincir zırhını ve yeşil meşe yaprağı simgesini taşıyan beyaz cübbesini- kuşanmıştı. Belinde, Şigeru'nun ona aylar önce takdim etmiş olduğu, Nihon-Ja çeliğinden dövülmüş kılıcını taşıyordu. Yaklaşan düğün alayını izlerken kılıcının kabzasını sıkıca kavradı.

Will'e "Tanrım, ne kadar güzel görünüyor," diye fısıldadı.

"Bence de öyle," diye cevap verdi genç Orman Muhafızı.

İkisi de farklı kişilerden bahsettiklerinin farkında değildi.

Arald, töreni ciddiyet ve samimiyetle yürütüyordu. Neyse ki Leydi Sandra, merasim öncesinde kocasını çok sevdiği anlık esprilerinden yapmaması konusunda uyarmıştı. Baron, kederle karısına hak vermişti.

"Korkarım insanlar esprilerimi anlayamıyor," demişti. "İleri bir zekânın ürünü olmalarından ötürü olsa gerek."

Baronun elini okşayarak "Aynen dediğin gibi olduğundan eminim, tatlım," diye cevap vermişti Sandra.

Tören, oldukça kısa sürdü. Baronun ağzından son kelimeler çıktığında, aradan sanki henüz birkaç dakika geçmişti: "Sizleri karı koca ilan ediyorum. Gelini..."

Horace, daha fazla beklemeden Cassandra'yı kollarına aldı ve uzun uzun öptü. Müstakbel eşi de benzer bir heyecan içindeydi. Kalabalık, neşe dolu tezahüratlara boğulmuştu. Çıkardıkları gürültü, surların içindeki çatlaklara ve kuytu yerlere yuva yapmış kırlangıçları korkutmuş ve yeni evli çifti kutlamak için bir gösteri yapıyormuşçasına uçup gitmelerine neden olmuştu.

Gurur ve mutluluktan içi içine sığmayan Duncan, kimseye belli etmeden gözündeki yaşlan sildi. Alyss ve Will, bakışarak birbirlerine gülümsüyorlardı.

"...öpebilirsin... sanırım," diye sözlerini tamamladı Arald. Ancak an itibariyle bu kelimelerin pek anlamı kalmamıştı.

Sırada tebrik faslı vardı. Savaş Okulu çalışanları ve çıraklarıyla diğer izleyiciler, Sör Rodney'nin önderliğinde önce yeni evli çifti, ardından da Kral'ı adlarını üçer kez haykırarak selamladılar. Rodney, rolüne ısınmıştı. Şigeru, Seleten ve Erak için de benzer selamlamalara öncülük ediyordu ki nişanlısı uzanıp nazikçe elinden tuttu.

"Sanınm bu kadar tezahürat yeterli, tatlım," dedi.

Rodney, biraz şaşırmıştı. Kendini coşkusuna biraz fazla kaptırdığını fark etti. "Evet, elbette. Haklısın, canım."

Özetle Redmontlu hanımlar, o gün iyi ki oradalardı.

Düğün alayı, nihayet masaların ziyafet için hazırlandığı Büyük Salon'a geçebilmişti. Arald, pırıl pırıl parlayan yemek takımlarını ve süslemeleri gözden geçirdi.

"Benim için düğünlerin en güzel kısmı başlıyor!" diye hevesle haykırdı. Leydi Sandra, danlmışçasına gözlerini devirdi.

"Senin için günün en güzel kısmı bu aslında," diye espri yaptı. Baron, birkaç saniye düşündükten sonra anlayışla başını salladı.

"İnkâr edemem, öyle," dedi ve gülümsedi. Karısının onu neden sevdiğini çok iyi biliyordu.

Horace ve Evanlyn, resmi düğün masasının yerleştirildiği yükseltilmiş platforma doğru yolun başını çekiyorlardı. Peşlerindeki Will, bakışlarını hayranlıkla yukarı kaldırdı. Platformun üç metre kadar üzerine kazıklar ve hafif bir çerçeveyle desteklenen püsküllü, beyaz, ipek kumaşlarla kaplı, küçük bir kubbe kurulmuştu. *Hoş bir ayrıntı olmuş,* diye aklından geçirdi Will.

Düğün ahalisi, yavaş yavaş sandalye ve sıralarına oturduktan sonra, ayakta kalan son kişi olan Şigeru, platformun önüne geçerek konuşmasına başladı. Will, kim bilir kaçıncı kez, bu ufak tefek adamın sesinin derinliği ve rengi karşısında şaşkına dönmüştü.

"Sevgili dostlarım," dedi Şigeru. Salona sessizlik çökmüş, davetliler dünyanın öbür ucundan gelen bu egzotik hükümdarı görmek üzere başlarını uzatmışlardı. "Şenlikleri başlatmanın, düğünün Hamisi'nin görevi olduğunu öğrendim. Ayrıca, önceden bu konumda bulunmuş kişilerden..." -dönüp Kral Duncan'a gülümsedi- "düğünün Hamisi olarak genç çiftimize pahalı bir hediye vermem gerektiğini de öğrendim."

Duncan, ciddi bir ifadeyle başını salladıktan sonra yüzüne yayılan tebessüme engel olamadı. Hamilik görevi, Kral'a ayıp olmaması ve törende onun da oynayacağı bir rol bulunması için Halt'la evlendikleri sırada Leydi Pauline ve kralın yardımcısı tarafından icat edilmişti.

"Ben de bu nedenle çiftçilik ve odunculuk gelirleriyle avcılık haklan da dâhil olmak üzere, ülkemin Koto yöresindeki Haşan-Ji şatosunu çiftimize hediye etmeye karar verdim." Başını çevirip Horace ile Evanlyn'e bir göz attı. "Şato, garip bir tesadüf eseri yazlık sarayıma da oldukça yakın bir yerde bulunuyor."

Geniş salonu dolduran konuklardan önce şaşkınlık ünlemleri, ardından da alçak sohbet mmltılan yükselmeye başladı. Şigeru, gençlere gerçekten de muhteşem bir hediye vermişti.

Şigeru, sessizliğin sağlanması için elini kaldınnca mırıltılar azaldı.

“Şatoyu adınıza yönetmesi için bir kâhya atadım. Ancak bizleri ziyaret etme fırsatını bulacağınızı umuyorum. Ülkemiz sınırları içerisinde sizlere doğal olarak Lord ve Leydi *Kumkuma* şeklinde hitap edilecek.”

Düğün masasına dönerek yerlere kadar eğildi. Bir an sonra, imparatorun genç çifte verdiği hediyenin büyüklüğünün kafalara dank etmesiyle, tüm salon alkışlara boğuldu. Ayağa kalkan birkaç kişiyi diğerleri takip etti. Birkaç saniye içinde, bütün salon ayaklanmış, yerine oturmaya yeltenen ufak tefek adamı alkışlayarak tezahüratlara boğulmuştu.

Horace, Cassandra’ya doğru eğilerek bir şeyler mırıldandı. Prenses, başını hevesle öne arkaya salladı ve uzun boylu şövalye, ayağa kalkarak seslerin kesilmesi için elini kaldırdı. Uğultu usulca azalırken Şigeru’ya döndü ve imparatoru selamladıktan sonra konuşmaya başladı.

“Bizleri onurlandırdınız, Lord Şigeru. Eşim ve ben...”

Sözlerine bir an için ara vermek zorunda kaldı. Nesillerdir süregelen bir âdete göre, “eşim ve ben” ifadesinin damadın ağzından ilk çıkışı, salonda bulunanlar tarafından coşkulu tezahüratlarla karşılanırdı. Horace, mahcup mahcup gülümseyerek kalabalığın sakinleşmesini bekledikten sonra devam etti.

“...sizden bize hediye ettiğiniz şato ve mülklerinden elde edilen tüm gelirin hain Arisaka’ya karşı verdiğiniz savaşta hayatını kaybeden Kikorilerin ailelerine dağıtılmasını talep ediyoruz.”

Horace’m sözlerini bir anlık sessizlik takip etti. Birden Sör Rodney’nin sesi salonda gürledi.

“Aferin sana, Horace! Hem de ne aferin!”

Alkışlar ve tezahüratlar, bir kez daha başlamıştı.

Mutfaktan çıkan garsonlar ordusu, ziyafet için ilk tabaklan dağıtmaya başlarken Duncan, konuşmak üzere ayağa kalktı. Horace'a ailemize hoş geldin dileklerini ilettikten sonra çarpık bir tebessümle genç çifte güzel bir gelecek diledi. Hemen yanında pişmiş kelle gibi sırıtan genç adama manidar bir bakış atarak bir tavsiyede bulundu.

"Kızım kafasını bir şeye takmışsa sakın ola ki fikrini değiştirmeye çalışma," diyerek başını çaresizce iki yana salladı. Salondan kahkahalar yükseldi. Konuklann büyük bir kısmı prenseslerinin kafasının dikine gitmeyi seven, kararlı bir genç kadın olduğunu biliyordu.

Konuklar, Kral'ın bitirdiği konuşmasını da alkışlarla karşıladılar ve Duncan yerine oturdu. Garsonlar ikinci tabaklan dağıtırlarken bu kez Seleten ayağa kalkarak genç çifte ülkesinin hükümdannın tebriklerini ve kendi iyi dileklerini sundu. Salondan bir kez daha alkışlar yükseldi, ama bu kez Duncan'ın konuşmasının ardından kopan curcunadan eser yoktu. Seleten, ne de olsa Araluen'de tanınan bir sima değildi.

Salondaki heyecan, yeni yemekler ve sıradaki konuşmacı Erak ile yeniden arttı. Bir devi andıran Yüce Kont, platformun önündeki yerini alarak genç çifte iyi dileklerini ve tebriklerini sundu. Skandiya hükümdarları, bir zamanlar Araluen topraklarında hoş karşılanmazlardı. Ama o günler artık geride kalmıştı. Kalabalık, Skandiyalılara ülke olarak borçlu olduklarının farkındaydı. O an aralarında oturmakta olan Gundar Hardstriker ve tayfalarının, acımasız ve işgalci îskoti kabileleri karşısında Araluen'e büyük faydaları dokunmuştu.

Erak daha da eski bir muharebeden, ülkesini işgal etmek isteyen Doğulu, vahşi süvarileri -Temuçileri- bozguna uğrattıkları savaşta adamlarına yardımcı olan küçük bir Araluen grubundan söz etti. Cassandra'ya özellikle övgüler düzerek kızın savaş sırasında, doğrudan saldırı altında oldukları anlarda bile cesaretini kaybetmeyerek küçük bir okçu birliğini yönettiğini anlattı. Salondakilerin çoğu, hikâyeden haberdardı ama Cassandra'nın o gün göstermiş olduğu cesaretin özel ayrıntılarını dinlemişlikleri yoktu.

Erak, tam bir devlet adamı gibi davranarak selefi Ragnak'ın prensesi savaştan önce ölüm cezasına çarptırmış olduğundan söz etmemeyi uygun bulmuştu.

Garsonlar daha fazla yiyecekle mutfaktan çıkarlarken Erak da alkışlarla yerine oturdu.

Geçirdiği hoş dakikaların tadını çıkaran Will, Erak'm seçkin denizaşırı konuklarının sonuncusu olduğunu ve sıranın artık kendisine geldiğini fark etti. Aceleyle ayağa kalktı.

Hemen yanında oturan Alyss, elini tutup nazikçe sıktı.

"Acele etme," dedi. "Gönlünden geçenleri söyle."

Will, durup derin bir nefes aldıktan sonra platformun ucuna yanaştı. Eli bir an için yeleğinin cebine uzanarak orada olmayan bir konuşma metnini aradı. Bakışlarını salondaki konukların üstünde gezdirdi. Zihni bomboştu sanki. Birden kendine geldi. Ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu.

"Bir konuşma hazırlamıştım ama yazdıklarımı birkaç hafta önce ateşe düşürerek kaybettim. Belki de iyi oldu," dedi.

Kalabalığın içinden "Hay ağzına sağlık!" diye sert bir haykırış yükseldi. Will, bu sesi çok iyi tanıyordu.

“Desteğin için sağ ol, Halt,” dedi ve başını Pauline ile Halt’un oturdukları masaya doğru salladı. Eski ustasının düğüne yetişebilmesine çok sevinmişti. Halt’un eksikliğinin Horace ile Cassandra’yı üzeceğinin farkındaydı. Salondan yine kahkahalar duyuldu ve Will, biraz olsun rahatladığını hissetti. *Bunlar benim dostlarım,* diye düşündü. Huzurlarında endişelenmesine gerek yoktu.

“O günden beri herkes bana gönlümden geçenleri söylememi tavsiye ediyor.” Dönüp Alyss’e gülümsedi.

“İşte size gönlümden geçenler. Redmont’a ailesi ya da kardeşi bulunmayan bir yetim olarak geldim. Zamanla bu durum değişti. Horace, seneler içinde benim için kardeşten de öte bir insan haline geldi ve Evanl... Cassandra,” diye düzeltti, “da sevgi dolu bir kız kardeşe dönüştü. Hayatımı gözümü bile kırpmadan ikisinin de ellerine teslim ederim. Horace’ın birçok kez hayatımı kurtarmışlığı vardır. Cassandra ise birkaç sene önce akıl sağlığımı kaybetmemi önlemişti. İkisine de çok şey borçluyum. Burada asla geri ödeyemeyeceğim bir borçtan söz ediyorum. Tek söyleyebileceğim şey şu: Ne Cassandra için Horace’dan ne de Horace için Cassandra’dan daha iyi bir eş düşünebiliyorum. Her ikisini de çok seviyorum. Lütfen ayağa kalkın da gelecekteki mutluluklarına kadeh kaldıralım. Cassandra ve Horace’a!”

Sandalyeler gürültüyle çekildi ve yüz gırtlak, aynı anda kadeh kaldırarak haykırdı:

“Cassandra ve Horace’a!”

Ani gürültü, geniş salonda çınlayarak çatı kirişlerinden birinin tepesine yuva yapmış bir kırlangıcı korkutmuştu. Minik

kuş birden yerinden fırladı ve bu hareketiyle Will'in dikkatini üstüne çekti. Gürültü azalırken hayvan da devasa destek kirişlerinden birinin üstüne tünedi. Ama Will, yukarıya diktiği gözleriyle başka bir yere bakıyordu. Tamamen unutmuş olduğu -kendisine son derece tanıdık geldiği için bütünüyle gözden kaçırmış olduğu- bir ayrıntıya takılmıştı.

Salon zemininden çok yukarılarda, duvarların etrafından dolanan taş korkuluklu, dar bir yürüme yolu vardı.

Will, kalbi küt küt atarak masaya döndü.

Alyss, sevdiği adama gülümsüyordu. "Güzel konuşmaydı," dedi ve Will'in yüzünü görünce ekledi, "bir terslik mi var?"

"Bilemiyorum," dedi Will. "Gidip bir şeyi kontrol etmem gerek." Bakışlarını masa boyunca gezdirdi. Horace ile Evanlyn, Şigeru ile derin bir sohbete dalmışlardı. Erak ile Duncan da öyle.

Will, kararını verdi. Bu meseleyle tek başına ilgilenecekti. Alyss, usulca onun elini sıktı.

"Gelinle damadın dansı başlamadan dönmüş ol," dedi. Son konuşma, yemeklerin sonuncusu geldiğinde Horace tarafından yapılacaktı. Ardından da dans faslı başlayacaktı.

Will, başını tamam anlamında salladı ama kafası başka yerde gibiydi. "Olurum."

Elinden geldiğince dikkat çekmeden -ki Orman Muhafızları istediklerinde dikkat çekmemeyi çok iyi bilirlerdi- platformdan inerek karşı taraftaki duvara doğru yürümeye başladı. Halt ile Crowley sağ tarafında, biraz uzakta oturuyorlardı. Halt, her zamanki gibi göze fazla çarpmayacağı bir yere geçmişti. Will'in kalabalık salonu ve etrafı kaplayan garsonları

aşarak yanlarına gitmesi, epey bir zaman alacaktı. Genç Orman Muhafızı'nın gözüne daha hızlı bir seçenek çarptı.

Will'in haritasındaki işaretli payandaların arasında Gundar'ın tayfaları oturuyordu. Aralarında yalnızca birkaç metre vardı. Will, hızla o tarafa doğru yürümeye başladı. Nils Ropehander*, onun geldiğini görmüştü.

"İyi konuşmaydı, evlat!" diyecek oldu. Will, kararını vermişti. Nils bir Skandiyalı için bile iri ve güçlü kuvvetli denebilecek bir adamdı. Soru sormaktan hoşlanmaması da cabasıydı.

"Benimle gel! Sana ihtiyacım var," dedi Will aceleyle.

Nils, omuz silkti. "Geldim." Sandalyesini iterek ayağa kalktı.

Duvara yaklaşırlarken Will, "Silahlı mısın?" diye sordu.

Nils, sırıtarak başını iki yana salladı. "İçeri silah sokmamıza izin vermediler."

Will, bu uygulamanın gerisinde yatan mantığı kavrayabiliyordu. Skandiyalılar, silahlar ve sert içkiler bir araya geldiğinde, düğünde rezalet çıkması işten bile değildi. Will, sırtındaki resmi Orman Muhafızı üniformasının bir parçası olan bıçaklarını yanında taşıyordu. Duvarın payandaların arasındaki kısmını incelemeye başladı. O bölümde merdivenlere açılan bir kapı bulunduğunu hatırlıyordu. Merdiven, yukarıdaki yürüme yoluna açılıyor olmalıydı.

Düğünde görevli inzibat amirlerinden biri, yakınlarındaydı. Düğünde, her çıkışa birer tane olmak üzere altı tane inzibat görevlendirilmişti. Son zamanlarda inzibatlar düğünlerde boy göstermekten başka bir işe yaramıyorlardı ama orada bulun-

*** İng. Halatkoparan. (Ç.N.)**

malarının asıl nedeni, konuklara bu tür toplantılarda düzenin sağlanması gerektiğini hatırlatmaktı. İnzibat memurları bu amaçla resmi bir sopa —sağlam pirinçten topuzları bulunan iki metrelik kalın değnekler- taşıyorlardı. Will, sopayı adamın elinden alarak Nils'e uzattı.

"Al. Bunu kullanırsın."

Nils, sopayı eline alıp tartarak "Fena değilmiş," dedi.

İnzibat görevlisi, nihayet şaşkınlığını yenmişti.

Öfkeyle "Sen ne yaptığını sanıyorsun, Orman Muhafızı Will?" diyecek olduysa da Will adamı susturdu.

"Sopanı geri alacaksın. Açıklayacak zaman yok!"

Will, arkasındaki Nils ile birlikte küçük kapıdan geçerek kendisini yukarıya doğru kıvrılan, dar merdivene attı. Karanlık basamakları tırmanmaya başladılar. Will'in yumuşak tabanlı çizmeleri, çıplak taşlann üstünde neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Nils ise Skandiyalılann çoğu gibi fok derisinden çizmeler giymişti ve hiç de sessiz hareket ettiği söylenemezdi. İriyan savaşçı, dik basamakları tırmandıkça hırıltıyla solumaya başlamıştı.

Will'in kulağına, salondan alkış sesleri gelmeye başladı. Horace, konuşmasını kısa kesmiş olmalıydı. Sırada gelin ve damadın dansı vardı. Will, orkestra üyelerinin çalgılarını akord ettiğini şimdiden duyabiliyordu.

Birden yüzüne bir yumruk yemiş gibi oldu. Plandaki işaretin neden "Dans" kelimesinin yanma konduğunu anlamıştı.

Duncan, dans sırasında suikastçıların karşısında son derece savunmasız kalacaktı. Düğün masasında otururken platformu kaplayan ipek kubbe nedeniyle yukarıdan yapılacak bir saldı-

nya karşı korunaklı bir konumdaydı. Ama şimdi, Cassandra ile dans pistine çıkacak ve diğer konuklar onlara katılmadan önce salonu turlayacaklardı. Böylece en az otuz saniye boyunca, mükemmel bir hedef olacaktı.

Kendi kendine "Lanet olsun sana, Horace," diye söylendi Will. "Bir kez olsun lafı uzatamadın mı?"

"Ne oldu?" diye hırıldadı Nils. Ama Will, eliyle ona hızlanmasını işaret etti.

"Hadi!"

Taş duvarların arkasından Desmond'ın sesini duyabiliyordu. Başkâhya, Kral ve gelinin piste çıkacaklarını ilan ediyor olmalıydı. Uzun bir alkış koptu. Will, basamakları ikişer ikişer çıkıyordu. Arkasındaki Nils, tökezlemeye başlamıştı. Will, elini uzatarak kızını masadan kaldırmaya yeltenen Duncan'ı zihninde canlandırabiliyordu. Dönüp konuklan selamlayacak ve ana koridora inen merdivenlere doğru usulca yürüyeceklerdi.

Will'in yalnızca birkaç saniyesi kalmıştı.

Yürüme yoluna açılan ahşap ve pirinçten kapıya ulaştı. Kapıyı tekmeleyip kırma isteğini bastırmak için büyük çaba harcaması gerekmişti. Dikkatli ve yavaş hareketlerle ağır kapıyı santim santim açarak aralıktan içeriye göz attı.

Onları görünce tüm vücudu bir panik dalgasıyla sarsıldı. Tanıdık, mor pelerinleri içindeki iki suret, yaklaşık sekiz metre ötede çömelmişti. Bir tanesi elindeki tatar yayını yukan kaldırmıştı. Korkuluklann gerisinde duruyor, böylece salondakiler tarafından görülme ihtimalini sıfıra indiriyordu. Diğer Cenevizalı ise arkadaşının bir metre kadar gerisine çömelmişti. Onun elinde de tatar yayı vardı. Ama silahını Kral'a doğrultmamıştı.

Bir şeylerin ters gitmesi ihtimaline karşı, yedek suikastçı olarak görevlendirilmiş olmalıydı.

Will, kaim saks bıçağını merasim kemerinden çıkarırken zaman adeta ağır çekimde ilerliyordu. Arkadan son basamakları çıkan Nils'in oflayıp pufladığını duyabiliyordu. Merdivenin etrafını saran taş duvarlar, seslerin suikastçılara kadar ulaşmasını engelliyor olmalıydı.

Will'in Cenevizalılann ellerindeki silahların her zamanki tatar yaylarından farklı olduğunu gözlemleyecek kadar vakti olmuştu. Arridi süvarilerininkileri andıran, küçük tatar yayları taşıyorlardı. Will, birkaç saniye düşündükten sonra bu fikri aklından çıkardı. Aradaki mesafe çok az olduğu için silahın menzilinin hiçbir önemi yoktu. Küçük yaylar da hedeflerini rahatlıkla vurabilirdi. Ayrıca, Cenevizalılar büyük bir ihtimalle geleneklerine uygun davranmış ve okların uçlarına zehir sürmüşlerdi. Böylece küçücük bir yara bile ölüm anlamına gelecekti.

Will, suikastçının tetikteki parmağının gerildiğini ve adamın hafifçe nefes alarak soluğunu tuttuğunu fark etti.

Kolu birden öne fırladı ve saks bıçağını suikastçıya doğru fırlattı.

Will, son anda bıçağın vücuduna saplanması halinde suikastçının tetiği istemsizce çekebileceğinden korkmuş ve kendine farklı bir hedef belirlemişti.

Havada döne döne ilerleyen kaim bıçağın keskin ucu, tatar yayının kaim kirişini keserek silahı bütünüyle etkisiz hale getirdi.

Kirişteki gerilimin aniden boşalmasıyla tatar yayının kanatları çatırdayarak öne fırladı. Yataktaki ok da tıngırtıyla yürüme

yolunun taş zeminine düşmüştü. Silahı vurulan Cenevizah şaşkınlıkla irkilmiş, neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Yol arkadaşı ondan daha uyanıktı. Önceliğini kaçmaya vermişti ve elindeki tatar yayını bir anda merdiven kapısında beliren sureteye doğru çevirdi. Ama Will'in fırlatma bıçağı çoktan harekete geçmiş, hedefine doğru ilerliyordu. Tatar yayını hedeflediği atışının sonucunu bile görmeden diğer bıçağını çekmiş ve yedekte bekleyen suikastçıya doğru fırlatmıştı.

Silahı vurulan suikastçı ayağa kalkmak için tam da o anı seçip bıçağın yoluna çıkınca göğsünden vurularak geriye doğru savruldu ve arkadaşının düzgün bir atış yapmasına engel oldu. Tatar yayından fırlayan ok, yolundan saparak Will'in başının çok yakınına, ahşap kapıya saplandı.

Suikastçı yayını bırakarak pelerininin içinden uzun bir hançer çıkardı ve ölü suç ortağını kenara iterek silahsız kalan Will'e yaklaşmaya başladı. Aralarında bir metre kadar kalmıştı ki, Will arkasındaki hareketlenmeyi fark edip Nils'in sesini duydu:

"Eğil!"

Hemen olduğu yere çöktü. Cenevizah'nın, bir anda önünde beliren devasa Skandiya savaşçısı karşısında çok şaşırdığını görebiliyordu. Nils, tahta sopayı bir mızrak gibi omuz hizasından yakalayarak öne doğru savurdu ve sopanın kalın, pirinç ucu Cenevizalı'nın alnına, iki gözünün tam ortasına çarptı.

Nils, darbeyi tüm omuz, kol ve vücut ağırlığıyla vurmuştu. Cenevizah iki, üç metre geriye savrularak yürüme yolunun taş zeminine düştü. Hançeri elinden düşmüştü ve kıpırdamıyordu. Nils, elindeki sopaya bir kez daha baktıktan sonra onaylamasına başını sallayıp "Hiç fena değilmiş," dedi.

Will, aceleyle ayağa kalkarak korkuluğa koştu ve aşağıya bir göz attı. Tepede kopan patırtıyı kimse fark etmemişti. *Çıkardığımız tek tük sesler de muhtemelen müzik tarafından bastırılmıştır,* diye düşündü. Duncan ile Evanlyn, şimdiden salonun yansını turlamışlardı. Halinden memnun bir şekilde gülümseyen Nils'e dönerek parmağıyla baygın yatan Cenevizalı'yı işaret etti.

"Şunu tutuver," dedi. "Benim aşağı inmem gerekiyor."

"Bir yere gidemez, merak etme," diye neşeyle başını salladı Nils. Ve Will yanından aynlamadan kocaman elini genç delikanlının omzuna koydu.

"Bundan daha güzel bir düğün düşünemezdim, Orman Muhafızı. Güzel bir gelin. Yakışıklı bir damat. Leziz yemekler ve bira. Üstüne de güzel bir dövüş. Tıpkı bizim oralardaymışız gibi."

Will, merdivenleri uçarcasına inmeye başladı. Platforma ulaşıp Alyss'i koluna alarak dans pistine gitmek için yaklaşık otuz saniyesi kaldığını hesap ediyordu.

Duncan'ın hayatını kurtarmıştı belki ama Alyss ile bir düğünde daha dans edemezse, kendi hayatı yaşanmaz hale gelecekti.

ALTI

Baron Arald'm çalışma odasındaki tüm başlar, Halt'un içeri girmesiyle yukarı kalktı.

"Cenevizalı dostumuzdan bir şey öğrenebildin mi?" diye sordu Duncan.

Halt, hayatta kalan suikastçıyı sorgulamakla görevlendirilmişti. Will, tüm yiğitliği ve tecrübesine rağmen bu tür meselelerde genç ve deneyimsiz görünmesi nedeniyle sıkıntı yaşıyordu. Halt'un yüzü ise genç ve deneyimsiz görünmekten çok uzaktı. Orman Muhafızı, karşısındakini tehdit edip tehdidin her türlü gereğini yerine getiriyormuş numarası yapmayı çok iyi biliyordu.

Genellikle de getiriyordu zaten.

Kral'ın sorusunu başını evet anlamında sallayarak cevapladı. "Başta direndi. Cenevizalılar ser verip sır vermemeleriyle ünlüdürler ve ölüm tehditlerine aldırış etmezler. Bizimki, idam edileceğinden emin. İşi alırken ölüm riskini kabullenmiş."

"Öyleyse onu konuşmaya nasıl ikna ettin?" diye sordu Erak.

"Cenevizalılar ölümden korkmazlar. Ama kendi silahları-

nın insanlara çektirdiği acılardan ödleri kopar," dedi Halt. Başını Baron'un masasının yakınlarında, Cassandra'nın dibinde oturan Horace'a doğru salladı. "Kendime seni örnek aldım, Horace. Suikastçıyı kendi zehirli oklarıyla yaralamakla tehdit ettim. Araluen sınırları içinde panzehir imal edebilecek tek kişiye kuzeye doğru sekiz günlük bir yolculuğun ardından ulaşılabildiğini söyleyince bizimkinin beti benzi attı. Bir anda bülbül gibi şakımaya başladı."

"Onu zehirleyeceğine gerçekten inandı mı?" diye sordu Cassandra. Halt, kıza döndü.

"Samimi bir yüz ifadem var sanırım," dedi ciddiyetle.

"Tabii, tabii," diye cevap verdi Cassandra.

Halt, devam edemeden Will, aklını kurcalayan soruyu araya sıkıştırdı.

"Merak ediyordum da," dedi, "neden dans zamanını beklemişler ki? Ben yürüme yolunu platformun ön kısmında konuşmamı yaparken fark ettim. Bu da platformun ön tarafının yürüme yolundan görülebildiği anlamına geliyor. Yani atışlarını Kral konuşurken de yapabilirlerdi."

"İki sebebi var," dedi hafifçe gülümseyen Halt. "Birincisi, dans sırasında hedef çok daha uzun bir süre boyunca savunmasız kalıyor. İkincisi ise, hedef Kral değildi. Cassandra'ydı."

Odadakilerin ilgisini çekmeyi başarmıştı. Duncan, kendini toplayan ilk kişi oldu.

"Cassandra mı? Hedef Cassandra mıymış? Kimmiş onu öldürmek isteyen?"

"İkbal adında bir adam," dedi Halt. Bakışları Seleten'e çevriliydi. *Wakir,* ismi duyunca kaşlarını çatmıştı.

İkbal mi?" dedi. "Yusal'm kardeşi yani." Diğerlerine döndü. Bu isim, bazıları için bir şey ifade etmiyordu. "Yusal, seneler önce Erak'ı kaçıran Tülagü kabilesinin şefiydi," diye açıkladı. "Ama İkbal, Maaşava adlı dağ köyünde esir tutuluyor olmalı. Orada kürek cezasına çarptırılanlardan biriydi."

Halt, başını iki yana salladı. "Esaret hayatı bitmiş gibi görünüyor. İkbal, sanırım aylar önce Maaşava'dan kaçmış. Maaşavalılar bir yolunu bulup seni durumdan haberdar edememiş olmalılar."

Seleten'in yüzü buruştu ve usulca küfretti. "Tam da onlara yaraşır bir davranış!" dedi kederle. "Dağlarında bağnaz bağnaz yaşasınlar! Merkezi hükümete hiçbir zaman güvenmediler. Herhalde kaçışından sorumlu olmadıklarını ispatlamanın bir yolunu arıyorlardı."

"Tabii şimdiye kadar sana haber göndermiş de olabilirler," diye cevap verdi Halt. "Haftalardır ülke dışmdasın." Dönüp Cassandra'ya bir göz attı.

"Bu İkbal denen adam sana çok kızmış, Cassandra," dedi. "Ne de olsa, planlarını boşa çıkardın ve kardeşinin ağzından salyalar akan bir enkaza dönüşmesine neden oldun. İntikam almak istemiş. Cenevizalılan seni öldürmeleri için tutmuş. Arridi yapımı tatar yaylan kullanmalannı ve iş bittikten sonra bir tanesini geride bırakmalannı istemiş."

Seleten, "Bu da ülkelerimiz arasında büyük bir güvensizlik doğuracaktı," diye ekledi endişeyle.

"Çok doğru," diye aynı fikirde olduğunu belirtti Halt. "Anladığım kadarıyla dostumuz İkbal, Araluen ile Arrida arasında bir husumet doğmasını istiyormuş. Bu durum, seni onun peşine

düşmekten alıkoyacaktı. Ayrıca Cassandra ölünce Duncan ın da bir vârisi kalmayacaktı. Bu da tahtın ve ülkenin istikrarını zora sokacaktı."

"Will, gözünü açık tutmasaydı planlannda başarılı da olacaklardı," dedi Horace. Minnettar bakışlarını arkadaşına çevirdi. "Tanıştığımız günden bu yana sana kaç kere 'teşekkürler' demişimdir?"

Will, omuz silkti. Tüm dikkatlerin bir anda üstünde toplanması karşısında biraz utanmıştı. "Dostların birbirlerine teşekkür etmeleri gerekmez," dedi. Ama Cassandra yerinden kalkarak Wilkin yanma gelmişti.

"Kendimizi mecbur hissetmiyoruz," dedi, "ama içimizden öyle geliyor." Ellerini Will'in omuzlarına koyarak öne doğru hareketlendi ama bir an sonra durup Alyss'e gülümsedi.

"Tabii izin verirsen?"

"Elbette," dedi Alyss ve prenses Will'i yanaklarından öperken gülümsemeye devam etti. Eskiden olsa, böyle bir hareket karşısında Cassandra'nm saçını başını yolardı. *Amma mesafe kat etmişiz,* diye geçirdi içinden.

Duncan, ayağa kalkarak Wilkie tokalaşmak üzere elini uzattı.

"Ben de sana minnettarım, Will. Bir tanecik evladım var ve ona çok düşkünüm. Zaten Horace, onu doğru yola getirecektir diye düşünüyorum."

Cassandra, babasına bir kraliyet ailesi mensubuna hiç yakışmayacak şekilde dilini çıkardı. Duncan, kızının bu hareketini görmezden gelmeyi tercih etti.

"Acaba bana ve aileme verdikleri hizmetler nedeniyle Or-

man Muhafızlarıma teşekkür etmemin gerekmeyeceği bir gün geçirecek miyim?" diye devam etti.

Hiç sanmıyorum, lordum," dedi Halt ve odada gülüşmeler oldu. *Şimdi gülmesini biliyorlar,* diye aklından geçirdi Halt, *ama Will gözünü açık tutmamış olsa odanın atmosferi çok farklı olacaktı.* Eski çırağıyla göz göze geldi ve ses çıkarmadan, dudaklarını oynatarak, "Aferin," dedi. Will'in yüzünün mutluluktan kızardığını fark etti. Halt'un tek bir övgüsü bile genç Orman Muhafızı için Kral'm yüzlerce teşekküründen daha değerliydi.

"İkbal'in özgürlüğünün uzun sürmeyeceğinden emin olabilirsiniz, Majesteleri," dedi Seleten. "Arrida'ya döner dönmez, ilk iş olarak peşine düşeceğim."

"Çok teşekkür ederim, Seleten," dedi Duncan. "İzini sürmeniz için yanına bir, iki Orman Muhafızı bile katabilirim. Kızımı öldürmeye yeltenip bunun yanma kalması fikrinden hoşlandığımı söyleyemem."

Duncan ve Seleten, uzun uzun bakıştılar. Ardından Seleten, başını onaylamasına salladı. Onları izleyen Cassandra'nın aklından, takip eden birkaç ay boyunca İkbal'in yerinde olmak istemeyeceği geçti.

Toplantı kısa bir süre sonra bitti ve herkes odasına çekildi. Merdivene yaklaşırlarken Alyss, Will'i elinden yakaladı ve onu kullanılmayan bir çalışma odasına sürükledi. Will'in elinden gülümsemekten fazlası gelmemişti. Alyss'in ne yapmayı planladığına dair bir fikri yoktu.

"Alyss..." diyecek olduysa da kız, başını onu uyanmasına eğerek dudaklanna götürdüğü işaret parmağıyla Will'i susturdu.

“Bu, dansımızın bölündüğü ikinci düğün oluyor,” dedi. “Halt’un düğününde çıkıp gitmen gerekti, bu seferkindeyse az kalsın zamanında dönemiyordun.”

Sözlerini vurgulayabilmek için birkaç saniye sustuktan sonra cümlesini tamamladı:

“Bizimkinde orada olsan iyi olur.”

HİBCRNİYALI

S»

Yazarın notu:

Bana sık sık sorulan sorulardan biri de Halt ’un ustasının kim olduğu ve çıraklığını nerede geçirdiğiydi. Aşağıdaki hikâye, o sorunun cevabını içermektedir. Hikâye, zamanlama olarak Halt ’un Dun Kilty, Hiberniya ’daki aile evinden ayrılmasından hemen sonrasına denk gelmektedir.

/W
BİR

Crowley, atının sırtında yol alıyordu. Pırıl pırıl parlayan güneşe ve ağaçların arasında şakıyan kuşlara rağmen keyifsizdi. Gorlan Baronluğu, güzel yaz günlerinden birini yaşıyordu ama genç Orman Muhafızı'nın gözleri, etrafını saran yemyeşil tarla ve çiçek deryasının farkında değildi.

Atı da bu keyifsizliğinin farkındaydı. Efendisi, ilk baştaki hızlarım korumaları için komut vermediğinden, uyuşuk adımlarla ilerliyordu.

Crowley'nin, hayatı boyunca tek bir hedefi olmuştu: Kral'ın Orman Muhafızlarına katılmak. Orman Muhafızlığını, elde edebileceği en büyük başarı olarak görmüştü. Genç bir delikanlıyken Kralı ile ülkesine hizmet etmekten daha iyi bir iş düşünemezdi. Maceraperest ve sadık bir vatandaş için daha şerefli bir kariyer hayal edemezdi.

Gerçi edenler vardı ve o uğurda yol alıp şövalye ya da savaşçı olmayı tercih etmişlerdi. Ama Crowley her zaman Orman Muhafızı Birliği'nin Krallığın gerçek güç ve nüfuz merkezi -hırslı, zeki ve en önemlisi, yetenekli bir genç adamın iz

bırakabileceği ve tarihin akışı içinde önemli bir rol oynayabileceği bir merkez- olduğuna inanmıştı.

Akıl hocası Pritchard, eğitimi boyunca Crowley'nin kendisini mesleğine gönülden adamasını sağlamıştı. Genç delikanlının iz sürme, görülmeden hareket etme ve okçuluk yetenekleri geliştikçe, Pritchard, ona yeteneklerini neden mükemmelleştirmesi gerektiğini şöyle açıklamıştı:

"Biz burada kendi adımıza hareket etmiyoruz. Şan, şöhret peşinde de değiliz. Yeteneklerimizi, bir gün ihtiyaç olması halinde Kralın ve Araluen halkının emrine vermek üzere geliştiririz. Orman Muhafızları olarak asli görevimiz budur."

Pritchard, artık ortadan kaybolmuştu tabii. Üç yıl önce - Crowley'ye Orman Muhafızı eğitimini tamamladığı anlamına gelen gümüş meşe yaprağını takdim ettikten kısa bir süre sonra- uydurma bir ihanet suçlamasıyla Krallık'tan sürülmüştü. Crowley, öncesinde kuzeybatı sahilindeki küçük, tenha bir baronluğa atanmış ve Pritchard'm kaderinden ustası ülkeden ayrılmaya zorlandıktan aylar sonra haberi olmuştu. Dedikodulara bakılırsa Pritchard, batı denizini aşarak Hibemiya'ya gitmişti.

Crowley, kendisini birçok açıdan tecrit edilmiş hissediyordu. Mensubu olduğu Hogarth Baronluğu, ülkenin ulaşımı zor bir kesimindeydi ve ülkede olan bitenlerden çok geç haberleri oluyordu. Ama Crowley, kendisini manevi olarak da tecritteymiş gibi hissediyordu. Pritchard ile çırağının bildiği Orman Muhafızı Birliği'nin düzeni bozulmuş ve birlik, asilzade çocuklarının -daha çok aşın tembel ya da şövalye veya savaşçı olamayacak kadar yeteneksiz olanlann- sosyalleştiği bir hobi

kulübüne dönüşmüştü. Orman Muhafızları, bir zamanlar birliğe katılacak çıraklarını bizzat seçer ve onları beş yıllık zorlu bir eğitime tabi tutarlardı. Oysa şimdi, gümüş meşe yaprağı, neredeyse satılık hale gelmişti.

Birçok kıdemli Orman Muhafızı, durumdan rahatsız olarak meslekten ayrılmıştı. Pritchard gibi seslerini yükseltenler ise Krallığı terk etmeye zorlanmıştı. Birlik her ne kadar elli kişilik bir güce sahip olsa da eski sistemle yetiştirilen Orman Muhafızlarının sayısı, son yıllarda azalmıştı. Crowley, atamasını aldığında ülkede düzgün bir eğitim almış Orman Muhafızı sayısı otuzu bile bulmuyordu. Crowley, hâlihazırda bu sayının on ya da on ikiye inmiş olduğunu tahmin ediyordu ve neredeyse tamamı, uzak baronluklara dağılmıştı.

Meselenin kalbinde Kral Oswald yer alıyordu. Oswald gençken eneıjik ve adil bir kraldı ama artık yaşlanıp güçten düşmüştü ve aklı gidip geliyordu. Bir grup ihtiraslı baronu yönetici konseyi adı altında yanına almayı kabul etmişti. Baronlara başlarda Krallığın gündelik işleriyle ilgilenme ve kralı her gün uğraşmak zorunda kaldığı sıkıcı işlerden kurtarma görevi verilmişti. Ama zaman ilerledikçe önemli kararların altına imza atmaya başlamışlardı ve Oswald, bir süre sonra parmaklarında oynattıkları bir kuklaya dönüşmüştü.

Prens Duncan, Kral'm yerine geçerek bu durumu önleyebilirdi belki. Ama Morgarath adlı karizmatik ve entrikacı bir baronun başını çektiği konsey üyeleri, Kral ile oğlunun arasını bozmuşlardı. Oswald, oğlunun henüz hüküm sürmeye hazır olmadığına ikna edilmişti. Konsey üyeleri onu prensin tahta oturmak için fazlasıyla fevri ve tecrübesiz olduğuna inandırmışlardı. Bunun üzerine Oswald, oğlunu Krallığın

kuzeydoğu ucundaki bir baronlukta görevlendirmişti. Araluen Şatosu'ndaki güç merkezinden uzakta kalan ve organize bir desteği bulunmayan Duncan, veliahtı olduğu Krallığın geçirdiği değişimlere karşı koyamadan o ıssız topraklarda çürüyüp gidiyordu.

Sonuç olarak Crowley'nin hayalini kurduğu yaşam, bu değildi. Öne doğru hafifçe eğilerek atı Otlakçı'nın boynunu okşadı.

"Daha da kötüsü olabilirdi," dedi. Kendi kendine moral vermeye çalışıyordu. Otlakçı'nın kulakları dikildi ve efendisinin olumlu ses tonunu -günlerdir işitmediği bir ses tonuydu bu- fark edince başı yukarı kalktı.

Kendini daha iyi hissettiğini görmek ne güzel.

"Kederli kederli dolanmanın bir anlamı yok," dedi karanlık düşünceleri aklından çıkaran Crowley.

Bu gerçeğe ulaşmak üç gününü aldı, ha?

"Yiğidi öldür ama hakkını ver sen de canım. Üç gündür kederliydim belki ama artık bitti."

Diyorsun.

Crowley, son günlerdeki sıkıntılı haline rağmen kendi kendini gülümserken buldu. Atıyla yaptığı konuşmalarda bir kez olsun son sözü söyleyip söyleyemeyeceğini merak ediyordu.

Muhtemelen hayır.

"Aklimdakileri dile getirmedim ki ben!" dedi Crowley. Bu kadarına da biraz şaşırmıştı. Otlakçı, yelesini savurdu.

Getirmene gerek yok.

Bir tepenin zirvesine çıkmışlardı. Crowley, birkaç yüz met-

re ötede, yolun yanındaki binayı görebiliyordu. Küçük olsa da bölgedeki diğer çiftliklerden büyüktü. Kemerli girişinin önündeki kirişlerden birinde bir levha sallanıyordu.

"Tam ihtiyacımız olan şey!" dedi neşeyle. "Bir han. Öğle yemeği vakti de gelmişti."

Umarım elmaları vardır.

"Sen zaten hep elma istersin."

Hana yaklaştıkça Crowley'nin kaşları çatılmaya başladı, içeriden gelen yüksek sesleri ve kahkahaları duyabiliyordu. Bu tür sesler, genellikle içeride fazla alkol almış birilerinin bulunduğuna işaret ederdi. O günlerde, Krallığın sahipsiz kalmasıyla birlikte, aşın alkol tüketimini genellikle gereksiz şiddet gösterileri takip ediyordu. İçgüdüsel bir hareketle kınındaki iri saks bıçağını gevşetti.

Aşağı atlayıp Otlakçı'yı hanın yanındaki, etrafı çitle çevrili avluya götürmeye hazırlanırken handan bir kez daha boğuk kahkahalar yükseldi. Çitin kenarlanna belirli aralıklarla yem ve su kovalan yerleştirilmişti. Crowley, dolu bir yem kovası buldu ve Otlakçı'yı kovanın önüne bırakarak yakınlardaki tulumbadan doldurduğu suyu hayvanın yanma koydu. Etrafına şöyle bir bakındı. Açıklıkta dört at daha vardı. Üç tanesi uzun bacaklı süvari beygirleriydi ve eyer kumaşlanyla koşum takınılan askeri tipteydi. Gri renkli, alelade bir hayvan olan dördüncüsü ise diğerlerinden uzağa bağlanmıştı. Atlann dördü birden başlannı kaldınp aralanna katılan arkadaşlanna bir göz attıktan sonra dikkatlerini yeniden önlerindeki yem dolu kovalara çevirdiler. Çeneleri atlara has, sürtünmeyi andıran hareketlerle yukan aşağı kımıldıyordu. Crowley, Otlakçı'ya bir el işareti yaptı.

“Burada bekle.”

Ya benim elmam ne olacak?

Crowley, iç geçirerek ceketinin cebinden çıkardığı elmayı avcunun içine koyup atma uzattı. Otlakçı elmayı nazikçe ağzına atarak mutlu mutlu çiğnemeye başladı. Crowley, eyer tokasını birkaç delik gevşettikten sonra yüzünü hana çevirdi.

Dışarının aydınlığından sonra gözlerinin içerinin loşluğuna alışması birkaç saniye alacaktı. Ama kapıyı açıp içeri girer girmez, yüksek sesle konuşan bir adam cümlesini yanda keserek durdu ve bir an için salona sessizlik hâkim oldu.

“Oooo, kimleri görüyorum?” diye yeniden konuşmaya başladı adam. Crowley’nin gözleri karanlığa alışmıştı ve sesin tezgâha abanmakta olan iriyan bir askere ait olduğunu görebiliyordu. Zincir zırh ve cübbe giyen asker, belinde kılıç ve kalın uçlu bir hançer taşıyordu.

İçeride benzer giyimli ve silahlı iki arkadaşı daha vardı. Bir tanesi bar tezgâhına yakın bir masanın kenanndaki uzun sıraya oturmuş, sırtını masaya vererek yüzünü bara dönmüştü. Diğeri ise masanın tepesine oturmuş, ayaklarını sıraya koymuştu. Barın arkasındaki hancı elli yaşlarında, ufak tefek bir adamdı ve salonda bir de yirmilerinde gösteren genç bir garson kız vardı. Her ikisi de askerlere tedirgin bakışlar atıyorlardı.

Konuşan asker yüzünü kapıya doğru çevirince Crowley onun cübbesindeki armayı -ucunda şimşek sembolü bulunan bir kılıç- seçebilmişti. Morgarath’m Gorlan garnizonundan olmalılardı.

Bakışlarını salonda gezdirdi. İçeride askerler dışında tek bir müşteri vardı. Salonun arkalarında koyu yeşil pelerinli bir

adam oturuyordu. Saçı sakalı simsiyahtı ve diğerlerine aldırış etmeksizin önündeki kâseyi kaşıklıyormuş gibi duruyordu.

"Kimleri görüyorum dedim!" diye tekrar etti bara dayanan asker. Sesi bir anda kabalaşmıştı. Crowley yaklaşırken askerin yanaklarının kızardığını ve iri gerdanlı suratının terden sırılsıklam olduğunu fark etti. *İçkiyi fazla kaçırmış olmalı,* diye geçirdi aklından. Asker doğrulup Crowley'nin karşısına dikilirken arkadaşları da çaktırmadan kıkırdıyorlardı. Bir şeyler olmasını bekliyorlarmış gibi bir halleri vardı. Crowley, sarhoşun iki metre kadar önünde durdu. Asker ondan uzundu ve daha iriydi. *Vücudunda bol miktarda yağ taşıyor,* diye düşündü Crowley.

Temkinli hareket ettiği anlaşılmasın diye sakin bir sesle konuşmaya başladı.

"Adım Crowley," dedi. "KralTn Orman Muhafızlanndamm. Hogarth Baronluğu'ndan."

Göz ucuyla salonun arka tarafındaki hareketlenmeyi fark etti. Tek başına yemek yiyen adam, 'Kral'm Orman Muhafızı' ifadesini duyunca başını kaldırmıştı.

İri kıyım asker de benzer bir tepki vermişti. Gözlerini sahte bir hayranlıkla ardına kadar açtı.

"*Kral'ın Orman Muhafızları* ha!" dedi. "Bak sen şu işe! Çok etkilendim!"

Diğer askerlerden yine kahkahalar yükseldi. Başını çevirip arkadaşlarına gülücükler saçan çam yarması, sahte hayranlığa dönüş yaptı.

"Söyle bakalım, *Kral'm Orman Muhafızı,* Gorlan Baronluğu'nda ne işin var? Orman Muhafızları karargâhında

yapacak önemli işlerin yok mu senin; sarhoş olup zar atmak gibi mesela?"

Crowley alaycı sözlere aldırış etmedi, ama Orman Muhafızı Birliği'nin yeni üyeleri göz önüne alındığında, askerin aslında oldukça gerçekçi bir tablo çizdiğinin de farkındaydı. Diğerleri yine gülmeye başlamışlardı. Crowley, kahkahaların giderek daha yüksek perdeden atıldığını gözlemliyordu.

"Bir toplantıya katılmak için Araluen Şatosu'na gitmiştim," dedi. Sakin ses tonunu koruyordu. "Şimdi de kendi baronluğuma dönüyorum. Gorlan'dan yalnızca geçiyordum."

"Konuğumuz olmanız bizim için bir şereftir," diye son derece alaycı bir sesle cevap verdi iriyarı asker. "Zatı alinize bir içki ısmarlayabilir miyiz?"

Crowley usulca gülümsedi. "Ben sadece kahve içeceğim," dedi ama asker başını sertçe iki yana salladı.

"Bu kadar önemli bir konuğa kahve içirilmez. Ne de olsa karşımızda bir... *Kral'm Orman Muhafızı* var." Kelimeleri hakaret edercesine, ses tonunu değiştirerek art arda sıralıyordu. "Bir kadeh şarabımızı içmeniz konusunda ısrar ediyorum. Viski de olabilir. Ya da sizin gibi yüce bir konuğun şanına yakışacak bir başka içki."

Askerlerden biri, arkadaşının şakası karşısında kıkırdayarak kahkahalara boğulmuştu. Crowley kendini tutarak tebessümünü gizledi. *Olay çıkararak bir yere varamam,* diye düşündü. *Alaycı ifadelere katlan, içkini iç ve burayı terk et.*

"Şey, bir bardak bira içebilirim öyleyse," dedi. Asker başını onaylamasına salladı.

"En güzeli!" dedi. Parmağını tezgâhın üstündeki küçük bira

fıçısına doğru salladı. “Biz de bira içiyorduk. Ama maalesef bu fıçının içi BOŞ!”

Son kelime ağzından çıkarken yüzü öfkeden karardı ve küçük fıçıyı tezgâhtan iterek masalardan birinin altına yuvarladı. Beklenmedik gürültü, barın arkasındaki garson kızın irkilerek korkuyla çığlık atmasına neden olmuştu. Kız içgüdüsel bir şekilde, birlikten kuvvet doğar ilkesini takip ediyormuşçasına, patronuna yaklaştı. Şişman asker, kızı umursamıyordu. Gözleri Crowley’nin üstündeydi ama hancıyla konuşuyordu.

“Biramız bitti, hancı ve sevgili dostumuz, Kral’ın Orman Muhafızı bir bardak bira içmek istiyor.”

“Boş verin,” dedi Crowley. “Kahve içerim ben.”

“Hayır. Bira içeceksin. Hancı?”

Barın gerisindeki ufak tefek adam, tedirginlikle arka taraftaki bir çivide asılı duran anahtarlığa uzandı.

“Kilerden bir fıçı getireyim,” dedi. Ama gözlerini Crowley’nin üstünden ayırmayan asker, elini kaldırarak adamı durdurdu.

“Olduğun yerde kal. Garson kızı gönder.”

Hancı, tedirgin bir tavırla başını salladı. “Pekâlâ.” Anahtarlığı kıza uzattı. “Aşağıdan bize bir fıçı getir, Glyniss,” dedi. Kız bir an patronuna baktı; barın arkasındaki korunaklı alandan ayrılmak istemediği anlaşılıyordu. Hancı, yine başını salladı.

“Hadi git. Dediğimi yap,” dedi sertçe. “Tıpa tokmağına ihtiyacın olacak.”

Garson kız, iri fıçıların tahta tıpalarını gevşetmeye yarayan

ağır tahta tokmağa uzandı. Gönülsüzce bann arkasından çıkarak masadaki askerlerin önünden geçti. Sıranın üstündeki asker, bir kahkaha atarak kızın üstüne atılacakmış numarası yaptı. Kız, küçük bir çığlık daha atarak oradan uzaklaştı ve şişman askerin yanından geçmeye yeltendi. Ama adam, bir anda uzanarak anahtarlığı kızın elinden çekip aldı. Garson kız, tereddütle elini uzattı.

"Verir misiniz lütfen?" dedi. Ama asker, bir kahkaha atarak anahtarlığı kızın uzanamayacağı bir mesafede tuttu.

"Ne? Bunları mı istiyorsun?" dedi ve garson kız korkudan dudağını ısırarak başını evet anlamında salladı. Asker, kıza gülümseyerek anahtarları onun önünde sallamaya başladı. "Gel de al o zaman."

Kız uzanınca anahtarları başının üstünden masaya sırtını vermiş bir şekilde oturan arkadaşına fırlattı. Diğeri kahkahalar içinde yakaladığı anahtarları ayağa kalkarak kıza uzattı.

"Lütfen. Verin anahtarları."

"Elbette." İkinci asker sırıtarak anahtarları Crowley'nin önündeki arkadaşına attı. Garson kız anahtarların yeni sahibine dönerken ikinci asker çizmesiyle onu iriyan arkadaşına doğru ittirdi.

"Heeey! Kendini böyle üstüme atarak arkadaşlarımla aramı bozacağını mı sanıyorsun sen?" Şişman asker garson kızın yanağına bir öpücük kondurmaya çalışsa da kız, başını çevirerek kurtuldu. Asker bir kahkaha daha attı.

Crowley, beş yıl süren çıraklığı boyunca en zorlu mücadelesini, aniden parlamaya müsait olan öfkesini kontrol altına almak konusunda vermişti. "Sorun senin şu kızıl saçlarında," derdi

Pritchard. “Çabuk sinirlenmeyen bir kızıl tanımadım henüz.”

Kaba saba askerin alaylı sözlerinin üstüne bir de bu son olanlar eklenince, Crowley göğsünün bildik bir şekilde karıncalanmaya başladığını hissetmişti. Askerin kolunu yakalayarak acı verici bir şekilde büktü. Serbest kalan kız hemencecik Crowley’nin arkasına saklandı. Askerin suratı öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

“Bacaksız hergele! İkiye ayıracağım seni!”

Yumruğunu yanlamasına tüm gücüyle savurdu ama Crowley eğilerek darbeyi kolayca savuşturdu. Bir an sonra, omzunun tüm kuvvetiyle adamın kamına sağlam bir yumruk indirdi.

Asker acıyla hırıldayarak ikibüklüm oldu. Vücudunu dengelemek için Crowley’nin yakasına sarılmak istediyse de Orman Muhafızı gerileyerek adamdan uzaklaştı. Ne yazık ki tavan kirişlerini destekleyen kalın, ahşap kolonlardan birinin hemen arkasında olduğunu unutmuştu. Kolona çarparak tökezledi ve dikkati bir an için dağıldı.

Kendine gelemeden diğer iki asker üstüne çullanmıştı. Bir tanesi boğazına dayadığı kalın hançerle Crowley’yi kolona doğru gerilemeye zorladı. Diğeriyse Orman Muhafızı’nın omzundaki yayı çıkararak salonun diğer tarafına fırlatmıştı. Uzun yay masalardan birine çarparak sekti.

İriyan asker güçlükle de olsa ayağa kalkmıştı. Hâlâ kamını tutuyor ve acıyla hırıldıyordu.

“Seni küçük lağım faresi!” diye tükürürcesine konuştu. Crowley’nin yayını fırlatan arkadaşına dönerek başını salladı.

“Bağla şunun ellerini!”

Crowley kolları geride kavuşturulup elleri pürüzlü kolonun

arkasına bağlanırken boğazına dayalı durmaya devam eden hançer nedeniyle direnç gösterememişti. İriyan asker öne çıkıp hançeri arkadaşının elinden kaparken kımıldamadan bekledi. Asker, hançeri Crovvley'nin boğazından burnuna doğru kaldırdı.

"Seni ne yapalım biz şimdi, ha Orman Muhafızı?" dedi. "Sanırım burnunu keseceğim. İşimize burnunu sokmamayı öğrenmiş olursun."

Sözlerini duyan garson kızdan korku dolu bir çığlık daha yükselmişti. Askerin zalim tebessümü, hafifçe yüzüne yayıldı.

"Evet. Sanıyorum burnunu kopartacağım. Siz ne dersiniz, gençler?"

Diğerleri cevap veremeden bir başka ses duyuldu. "Bence onu serbest bırakman daha iyi olur."

W

Kalın ve kararlı sesteki Hibemiya aksam çok belirgindi. Crowley, bakışlarını konuşan şahsa doğru çevirdi. Salonun arka tarafındaki yabancı, sandalyesinden kalkmış, yanlarına doğru geliyordu. Crowley'nin arkalara fırlatılan devasa uzun yayının bir kopyasını kaldırmış, kirişe bir ok sürmüştü. Henüz nişan almamıştı ama silahı o kadar rahat bir şekilde kavramıştı ki, Crowley adamın aynı anda kirişi geriye çekip nişan aldıktan sonra atışını yapabileceğine hükmetti.

Asker hançerini Crowley'nin yüzünden çekerek Hibemiyalı karşısında dövüş konumu aldı. Tahtanın tahtaya sürtünmesinden çıkan gıcırtılar duyuldu ve yabancı yayını kaldırarak nişan aldı. Asker kendisini bıçak gibi keskin, ani bir ölümle karşı karşıya bulmuştu.

"Beni vurmayı hiç ama hiç istemezsin," dedi. Biraz önceki alaycı tavrı ve öfkesi gitmiş, yerine ispiyonculara has, titrek bir sesle konuşan bir adam gelmişti. Okçunun yüzüne şüphe dolu bir ifade yerleşti. Diğer iki asker de liderlerinin iki yanına geçmişlerdi. Kılıçları çekiliydi. Crowley okunu hedefine göndermeden önce adama ulaşıp

onu etkisiz hale getirip getiremeyeceklerini hesapladıklarını görebiliyordu.

"Nedenmiş, söyler misin?" Sözcükler adamın ağzından Hibemiyalılara has bir kıvraklıkla çıkıyordu. Karşısındakiyle inceden inceye dalga geçiyor ve bundan büyük keyif alıyordu.

"Baron Morgarath'ın askerlerinden biriyim de ondan. Resmi görevdeyim..."

"Resmi görevinin sarhoş olup meyhanelerde insanları rahatsız etmek olduğunu mu söylüyorsun yani?" diye sordu yabancı alay edercesine. Asker ne cevap vereceğini bilemedi; hoşnutsuzluğu yüzünden anlaşılıyordu. Bir anlık tereddüdün ardından işi kabadayılığa vurup atıp tutmaya başladı.

"Beni öldürmen halinde kırbaçlayıp derini yüzdükten sonra asarlar seni."

Yabancı, düşünceli bir ifadeyle dudaklannı büzdü. Crowley, onlar konuşurken adamın yayını değerlendiriyordu. Gerilim kuvveti en az otuz beş kilo olmalı, diye aklından geçirdi. Ama kara saçlı Hibemiyalı silahı ardına kadar germiş, en ufak bir titreme belirtisi bile göstermeden saniyelerdir havada tutuyordu. Crowley, adamın o halde daha ne kadar kalabileceğini merak etti.

"Peki ya öldürmeyip yaralarsam? Onun cezası nedir?" diye sordu yabancı.

Askerin şaşkınlığı, yüzünden anlaşılıyordu.

"Ne...?" diyecek olduysa da yabancı yayının ucunu indirerek adamı sol baldırından vurdu.

İriyarı asker, bacağına yayılan acı nedeniyle tiz bir çığlık attı. Korku dolu bakışlarıyla okun kası yırtıp geçtiğini ve

yaprak şeklindeki ucunun diğer taraftan çıktığını görebiliyordu. Bacağı tutmaz oldu ve yere düştü.

Arkadaşları bir an için şaşkınlıktan donakalmalardı. Birden aynı anda ileri atıldılar. Yabancı yayını arkaya fırlatarak pelerininin içinden kaim bıçaklı, kısa bir kılıcı andıran bir silah çıkardı. Crowley bunun bir saks bıçağı olduğunu - belinde taşıdığı bıçağın adeta bir kopyasıydı- görünce şaşkına dönmüştü. Askerlerin ilki kılıcını yabancıya doğru savurdu, ama hanın alçak çatısı nedeniyle tüm gücünü veremediği, etkisiz bir darbe olmuştu bu. Yabancı, bu hamleyi kolayca geçiştirdi. Kılıcı yabancıya saplanmayınca hareketlenmenin etkisiyle öne doğru tökezleyen askerin çenesine bir yumruk patlattı. Böylece adamın kılıcını düşürmesine ve sendeleyerek hemen arkasındaki arkadaşına takılmasına neden oldu.

Arkadaki asker küfrederek arkadaşını yana itti ve kılıcını yatay bir şekilde savurarak ilerlemeye başladı.

Hibemiyalı darbeyi karşıladı ve hanın içinde kılıç çınlamaları yankılandı. Crowley aynı anda kendi saks bıçağının kınından çıkarıldığını hissetti. Başını çevirince garson kızın, ellerini bağlayan ipleri kesmeye başladığını fark etti.

Kılıçlar bir kez daha çarpıştı ve tiz bir ses çıktı. Crowley, başını sallayarak garson kıza teşekkür etti ve fıçı tokmağını onun elinden aldı.

“Teşekkürler,” dedi. Sıradaki darbesine hazırlanan askerin arkasına geçti. Kara saçlı yabancının yüzünde rakibiyle dalga geçiyormuş gibi bir ifade vardı. Askerin sakar kılıç darbelerini fark eden Crowley, Hibemiyalı’mn istese darbeleri karşılarken

harekete geçerek saks bıçağını askerin vücuduna saplayabileceğim fark etti.

Düşünerek daha fazla vakit kaybetmedi ve tokmağı yukarıdan aşağıya doğru savurarak askerin kafatasına gömdü. Adam hafif bir çığlık attı ve dizlerinin bağı çözüldü. Baygın bir halde, kafa üstü zemini kaplayan talaşların üstüne devrildi.

Crowley, başını kaldırıp yabancının kara gözlerine baktı.

"Teşekkürler," dedi saks bıçağını kınına yerleştiren Hiberniyalı. Başıyla aralarında hareketsiz yatan adamı işaret etti. "Onunla nasıl başa çıkacağımdan emin değildim."

Crowley gülümseyerek "Bir yolunu bulacağından emindim," dedi. "Ama fıçı tokmağı elimin altındaydı."

Hibemiyalı, kalın tahta tokmağa bir göz attı.

"Tıpa tokmağı ha? Dostumuzu durdurduğu kesin." Sözcükler ağzından çıkarken gülümsemiyordu. Bakışlarını kılıcına doğru emeklemeye çalışan ilk saldırgana çevirdi ve elini kaldırdı. "Ödünç alabilir miyim şunu?"

Crowley tokmağı uzattı ve yabancı baygın askerin üstünden atlayarak kılıcına kavuşmaya hazırlanan iriyarı askerin yanma geldi. Ayağını kılıcın üstüne bastırarak adamın parmaklarını ezmeye başladı. Asker çığlık atmaya başlayınca da kafasına tokmakla bir tane geçirdi. Crowley bir çuval gibi yere devrilen iriyarı askeri yüzünü buruşturarak izliyordu.

"Bu kadarına gerek var mıydı?" diye sordu. Hibemiyalı başını kaldırıp Crowley'nin bakışlarına karşılık verdi. Kara gözlerinde yine en ufak bir tebessüm belirtisi bile yoktu.

“Hayır. Ama ben keyif aldım.” Hibemiyalı tıpa tokmağını olan bitenleri ardına dek açtığı inanmaz gözlerle izleyen, korku içindeki garson kıza uzattı.

“Artık şu birayı içebiliriz sanırım, Glyniss,” dedi. Garson kız bir şey söylemeden başıyla onayladı ve kilere doğru yürümeye başladı. Arada başını çevirip yabancıya kaçamak bakışlar atıyordu. Yabancı eliyle acele etmesini işaret etti.

Crowley sağ elini uzattı. “Yardımıma koştuğun için teşekkürler,” dedi. “Burnumu kaybetmeyi istemezdim doğrusu.”

Yabancı, ifadesiz kalmaya devam ederek “Kaybetmek istemeyeceğimiz çok şeyimiz var,” diye cevap verdi. Crowley, gözlerini şaşı yapıp burnuna bir göz attı. Kemerli burnunun kendisine asil bir hava verdiğine inanırdı. Kartal gagasmı andırıyor, demişti bir keresinde birileri. Kendine karşı dürüst olduğu anlarda burnunun biraz büyük olduğunu kabullenirdi. Birden kararlı bakışlarla onu izleyen yabancının karşısında durmuş, şaşı gözleriyle burnunu gözden geçirdiğini fark etti. Kendisini toplayarak yeniden elini uzattı.

“Her neyse, teşekkür ederim,” dedi. “Ben Hogarth Baronluğu’ndan Orman Muhafızı Crowley Meratyn.”

Yabancı, kendisine uzatılan eli sıktı.

“Halt O’ca...” diye kendisini tanıtacak olduysa da hemen sözlerini düzeltti. “Halt. Adım Halt. Bu bölgeden geçiyordum.”

Crowley durumu fark ettiğini çaktırmadan gülümsedi.

“Hibemiyalı’sın sanırım?” diye sordu. Yabancı başıyla onayladı.

“Clonmel,” dedi. “Ufkumu genişletme ve dünyayı gezme zamanımın geldiğine hükmettim.”

Konuşmaları, yerden gelen bitkin bir sesle bölündü.

“Bacağım çok acıyor, Orman Muhafızı, lütfen yardım et.”

Her şeyi başlatan, şişman askerdi bu. Sürünerek masalardan birinin bacağına yaslanmış, bacağındaki ok yarasından akan kanı durdurmaya çalışıyordu.

“Eminim acıyordur,” dedi Crowley. Adamın yanma diz çöküp yarayı inceledikten sonra başını kaldırıp Halt’a bir göz attı. “Okunu geri istiyor musun?”

“Gövdesini değil. Kırabilirsin. Ucunu ve arkasındaki tüyleri tekrar kullanırım.”

Vücudu delip geçen bir oktan kurtulmanın en kolay yolu, oku yaraya yakın bir noktadan kırmak ve kısalan gövdeyi diğer taraftan çekerek çıkarmaktan geçiyordu. Sivri ucu nedeniyle oku ön tarafından kırmak gerekliydi.

Crowley oku çabucak kırdı ve askerin sızlanmalarına aldırış etmeden çekerek çıkardı. Ok dışarı çıkar çıkmaz arkalı önlü başlayan kan akışını, hancının ateşin başında asılı bir kazandan getirdiği sıcak suyla temizlediği sargı bezlerini yaranın etrafına sararak durdurdu. Bacağı sıkıca sardıktan sonra ellerini sıcak su dolu çanakta yıkadı ve ayağa kalktı.

“Bu onu bir süre idare eder,” dedi. Askerin baygın arkadaşlarının ellerini parmak kelepçeleriyle arkadan bağlamaya koyuldu. Halt onu ilgi dolu bakışlarla izliyordu.

“Kullanışlı bir aletmiş,” dedi.

Crowley’ye yardım etti ve baygın askerleri uzun sıralardan birine dayayarak oturma konumuna getirdiler.

“Aklıma takılan bir şey var...” dedi Orman Muhafızı. “Bu serserilerin karşısında nasıl hareket ettiğini gözlemledim de. Bu ikisini çok da uğraşmadan öldürebilirdin. Şuradaki Ağlayan Güzel’i de öyle.” Kambur bir şekilde oturarak sanlı bacağının acısıyla inleyen yaralı askeri işaret etti.

Halt, omuz silkti. “Ülkeye yeni ayak bastım,” dedi. “Arkamda bırakacağım iki, üç cesedin hesabını baronlarına veremeyebilirdim. Baronların bu tür meselelere çabuk sinirlendiklerini keşfettim.”

“Haklısın. Bu üçünü raporumla birlikte kendisine teslim ettiğimde ne diyecek bakalım?”

Halt’un yüzüne şaşkın bir ifade yerleşti. “Onlan sözünü ettikleri şu Baron’a götüreceksin demek? Morg...” İsmi tam hatırlayamadığı için bir an tereddüt etti.

“Morgarath,” diye düzeltti Crowley. “Evet. Ukala ve buyurgan biridir ama Kral’m Orman Muhafızlarından birinin resmi raporunu ve şikâyetini dikkate alacaktır diye düşünüyorum.”

“Şey, senin için bir sakıncası yoksa, bu üçüne göz kulak olmak üzere ben de sana eşlik edeceğim. Şu Morgarath’ın nasıl bir adam olduğunu ilk elden görmek isterim.”

“Bunu sana ben de anlatabilirdim aslında,” dedi Crowley kederle, “ama kendi gözlerinle görmen en iyisi. Tabii ki gelebilirsin. Gorlan Şatosu, at sırtında buradan bir buçuk günlük mesafede. Zaten seninle konuşmak istediğim birkaç mesele de var.”

Halt, başını sallayarak “Sabırsızlıkla bekliyorum,” dedi. Kiler kapısı gıcırdayarak açılınca başını çevirdi. “Glyniss de biralarımızı tam zamanında getirdi.”

Öğle vaktini biraz geçe, Crowley yemeğini yedikten sonra yola çıktılar. Orman Muhafızı baygın askerlerin kelepçelerini çıkararak atlarını daha rahat bir şekilde sürebilmeleri için ellerini önden bağlamıştı. Kaçmaya kalkmasınlar diye atlan aralarında bir miktar mesafe kalacak şekilde birbirlerine bağlamış, ipin ucundan yakalamıştı.

Sabahki karanlık ruh hali yok olmuş, at sırtında yol alırlarken neşelenmeye başlamıştı. Halt, başını kaldırıp ıslıkla eski bir halk ezgisini çalmaya başlayan Orman Muhafızı'na bir göz attı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu. Kaşlan sert bir şekilde çatılmıştı. Crowley, omuz silkerek sırıttı.

"Kendimi iyi hissediyorum," dedi.

Halt, kaşını kaldırdı. Crowley, Hibemiyalı'nın bu yüz ifadesini çok sık kullandığını fark etmişti.

"Kendini iyi hissediyorsun, tamam da çığlığı andıran o sesi neden çıkarıyorsun?"

‘Islık çalıyorum. Sevdiğim, neşeli bir şarkı.”

“Yaptığın şeye ıslık çalmak denmez ki. Bildiğin çığlık atıyorsun sen. Hadi çığırtıyorsun diyelim,” diye cevap verdi Halt.

Crowley, Halt’a gururlu bir bakış attı. “Bilmen gerekir ki, ıslıkla çaldığım şarkılar Hogarth Baronluğu sınırlan içerisinde büyük övgü toplamaktadır.”

“Çıkardığın şu çığırtkan seslere müzik denmesine bakılırsa soğuk nevalelerin yaşadığı bir yer olmalı.”

Müzik hakkındaki tartışmalan, bacağı yaralı şişman askerin acı dolu iniltileriyle kesildi. Askerler Crowley ile Halt’un önünde at sürüyorlardı. Halt atını hızlandırarak tutsağa yetişti.

“Önce şu çığırmalar, şimdi de senin sızlanmaların,” dedi. “Gürültü hiç bitmeyecek mi? Nedir derdin?”

“Bacağım acıyor,” diye inledi asker.

“Tabii ki acıyacak,” dedi Halt. “İçine okum girdi. Acımamasını mı bekliyordun?”

Asker, bu bilgiç yanıt karşısında gafil avlanmıştı. Konuşulanları dinleyen Crowley, kıs kıs gülüyordu. Halt’u o ana dek gözlemlediği kadarıyla şunu söyleyebilirdi: Eğer asker anlayış arıyorsa, yanlış adamla konuşuyordu.

“Dinlenmem gerek,” diye şikâyet etti şişman asker. “Yolculuk, bacağımın savrulup acımasına neden oluyor.”

“Hayır,” dedi Halt. “Sesini kesmen gerekiyor. Ama bunu yapamayacaksan, aklını bacağından uzaklaştıracak bir şey yapacağım.”

Asker, Halt’u korku dolu gözlerle süzüyordu. Halt’un, acısını azaltacak bir teklifte bulunmadığından emindi.

“Ne yapacaksın?” diye sordu.

“Diğer bacağını da oklayacağım,” dedi Halt. “Böylece acın iki tarafa birden yayılmış olur.”

Atının sırtında dengesini kaybedip düşmeden yapabildiği kadarıyla gerileyen asker, “Savunmasız bir adamı mı vuracaksın yani?” diye sordu.

Halt, cevap vermeden önce kararlı bakışlarını adamın üstüne dikti. “Arkadaşımı elleri arkasından bağlıyken burnunu kesmekle tehdit ettiğini sakın unutma. Benden sana anlayış göstermemi bekleme.”

Asker cevap verecek olduysa da Halt’a bir bakış atmasıyla vazgeçmesi bir oldu. Halt, mesajının yerine ulaştığından emin bir ifadeyle başını salladıktan sonra atının dizginlerini çekti ve yeniden Crowley’nin yanına geçti.

Saçları saman sarısı olan Orman Muhafızı, Halt’a neşeyle gülümsüyordu.

“Arkadaş olduk yani, öyle mi?” diye sordu Crowley.

Halt, cevap vermeden önce birkaç saniye boyunca ileriye doğru bakmaya devam etti.

“Bir daha ıslık çalmadığın sürece.”

Ѭ Ü»

Geceyi soğuk ve taze su içebilecekleri bir akıntının yakınlarındaki açıklıkta geçirdiler. Halt yayını alıp ormanda kaybolurken Crowley de tutsakların ellerini birer birer çözerek parmak kelepçesiyle arkalarından bağladı ve askerleri devrik bir ağaç

kütüğüne sırtlarını verecek şekilde, yan yana oturttu. Eyer çantalarında bulduğu battaniyeleri üstlerine örttü.

İçlerinden biri kederle "Bize yiyecek bir şey vermeyecek misiniz?" diye sordu.

Crowley, başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Bir gece aç kalsanız ölmezsiniz."

Teneke bir kutuya doldurduğu sudan istedikleri kadar içmelerine izin verdi. Tutsaklarla işi bitince bir ateş yaktı. Mutfak malzemelerinin içindeki birkaç patatesi kararmış bir tencerenin içinde haşlamaya başladı. Su kaynarken Halt da derisini yüzüp temizlemiş olduğu tombul bir tavşanla çıkagelmişti.

"Tam aradığım şey!" dedi Crowley neşeyle. "Taze tavşan eti her türlü ağrı sızıya iyi gelir."

Biraz önce yemek sorusunu soran asker, umutla başını yukarı kaldırmıştı. "Acaba bize de..."

Halt ve Crowley aynı anda, "Hayır," diye cevap verdiler. Tavşanı çabucak parçalarına ayırıp ima batırdıktan sonra kurutulmuş otlar ve erimiş tereyağıyla demir bir tavanın içinde pişirmeye başladılar. Unlu etler sıcak tereyağına karışıp cızırdadıkça Crowley mutlu mutlu iç geçiriyordu. Boğazma düşkündü.

"Şişe geçirip ateşin üstünde çevirmekten çok daha iyi bir yöntem," diye yorum yaptı. "O şekilde pişmesi çok zaman alıyor."

Etleri kızarıp pişince Crowley, tavaya çabucak eriyerek yemeğe karışacak bir yığın yeşillik attı. Ardından da Halt ile karşılıklı ateşin başına oturarak iki arkadaş gibi sessizce yemeklerini yediler. Arada sırada, kızarmış baharatlı tavşan kokulan burunlanna dolan esirlerin birinden özlem dolu bir inleme yükseliyordu. Ancak, Crowley ile Halt, bunu umursamıyorlardı bile.

Yemeklerini bitirip yağ ve patates parçalarıyla kaplı parmaklarını yaladıktan sonra çimlere sürterek temizlediler. Crowley kahve hazırladı ve Halt'un, fincanına bir parça bal karıştırdığını fark etti.

"Tadını kaçırmaz mı?" diye sordu.

Halt, başını kaldırıp bir süre düşündükten sonra cevabını verdi. "Hayır."

Crowley, tek kelimelik bu cevabı tebessümle karşılamıştı. "Konuşmayı pek sevmiyorsun, değil mi?"

Halt, bakışlarını bir kez daha kaldırarak Crowley'ninkilere karşılık verdi. "İhtiyaç duyduğum kadar konuşurum."

Crowley, keyifle omuz silkti. "Muhtemelen faydasını görüyorsundur. Benim bazen çenem düşüyor."

"Fark ettim."

"Rahatsız oluyor musun?" diye sordu Crowley. Yabancıdan içgüdüsel bir şekilde hoşlanmıştı ve Halt'un da kendisiyle ilgili benzer hisler içinde olduğunu seziyordu. Omuz silkme sırası Halt'a geçmişti.

"En azından konuşurken ıslık çalmıyorsun."

Crowley, kahkahalara boğuldu. Halt, kasvetli ve ciddi yüz ifadesini koruyordu ama Orman Muhafızı, yabancının mizah anlayışının böyle olduğunu kavramaya başlamıştı artık.

"Benimle bir konu hakkında konuşacağım söylemiştin, hatırladın mı?" dedi Halt.

Crowley başıyla onaylayarak konuşmaya başlamadan önce düşüncelerini toparladı.

"Tarzlarımız birbirine çok benziyor," dedi. "Silahlarımız da

öyle. Senin de üstünde birer saks bıçağıyla fırlatma bıçağı taşıdığını fark ettim. Onları nereden bulduğunu sorabilir miyim?"

Crowley bıçaklarım doğal olarak Orman Muhafızı yapımı çifte kınlarında taşıyordu. Halt'un bıçakları ise ayrı ayrı kınlarının içlerinde olacak şekilde, kemerinin sol kısmında yan yana asılı duruyorlardı. Halt, bakışlarını ateşin yanındaki bir kayanın üstüne serili duran kemerine çevirdi.

"Onları bana akıl hocam vermişti," dedi. "O da senin gibi bir Orman Muhafızı'ydı."

Crowley, duydukları karşısında doğrulmak zorunda kalmıştı. "Bir Orman Muhafızı demek?" dedi. "Hem de Hibemiya'da, ha? Adı neydi?"

"Kendisine Pritchard derdi. Harika bir insandı."

"Öyledir," diye doğruladı Crowley. Şimdi şaşırma sırası Halt'daydı.

"Tanır mıydm kendisini?"

Crowley hevesle başını salladı. "Beş sene boyunca çıraklığını yaptım. Bildiğim her şeyi ondan öğrendim. Sen onunla nasıl tanıştın?"

"Yaklaşık üç sene önce Du...Droghela'ya gelmişti. Beni kanatlarının altına alarak sessiz hareket etmeyi, bıçak kullanmayı, iz sürmeyi ve diğer temel prensipleri öğretti. Ok atmasını zaten biliyordum ama onun sayesinde tekniğim seviye atlamış oldu."

Crowley, Halt'un Pritchard ile tanıştığı yerin adını dile getirirken tereddüt ederek sözlerini düzelttiğini fark etmişti. Ama konunun üstüne gitmemeye karar verdi.

“Evet. Pritchard, tekniğe çok önem verir.”

“İdman yapmaya da öyle,” diye ekledi Halt.

Crowley, eski ustasının hatırası aklına dolunca gülümsedi. “Bir vecizesi vardı. Sıradan bir okçu, ok atmasını öğreninceye dek idman yapar. Bir Orman Muhafızı ise...”

“...asla yanlış bir atış yapmayıncaya dek,” diye cümlesini tamamladı Halt ve karşılıklı gülümsediler. Birkaç saniye sessizlik içinde geçti.

“Ne oldu ona?” diye sordu Crowley. “Hâlâ dediğin yerde mi... Droghela mı demiştin?”

Halt, başını iki yana salladı. “Yoluna devam etti. Başıma bazı hoş olmayan hadiseler geldi ve oradan ayrılmam gerekti. Orman Muhafızları ile temas kurabilmek -eğer mümkünse Birliğe katılıp eğitimimi tamamlamak üzere- Araluen’e gelme kararı aldım. Pritchard, Hibemiya’nın batısındaki krallıklardan birine geçti. Buraya dönmesinin imkânsız olduğunu söylerdi.”

Crowley, başını kederle evet anlamında salladı. “Doğru. Ülkeyi terk etmek zorunda bırakıldı; tamamen düzmece bir suçlama sonucunda tabii. Çok üzgünüm ama Orman Muhafızı Birliği’nin günümüzde geldiği nokta bu. İşler sürekli kötüye gidiyor.”

“Nasıl yani?” dedi Halt. “Sen Pritchard’m bana aktardığı Orman Muhafızı tiplemesine tıpatıp uyuyorsun.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” diye cevap verdi Crowley. “Ama her şey çok değişti.”

Ok kılıfına uzandı ve arka uçlarındaki tüyleri gevşemiş iki okunu tamir etmeye başladı. Halt, onu birkaç saniye

izledikten sonra çantasına uzanarak çıkardığı tüy iğnesini uzattı.

"Al, bunu kullan. İşini kolaylaştırır."

"Teşekkürler," dedi Crowley ve eskimiş tüyleri yerlerinden çıkardı. Oklann ilkini, gövdesi ve yeni tüyleri yapışıncaya kadar sıkıca tutacak olan iğne mekanizmasının içine yerleştirdi ve tamir etmeye başladı. Bir, iki dakika sonra, Halt'un sorusunu cevaplamaya koyuldu.

"Her şey çok değişti," diye tekrar etti. "Orman Muhafızı Birliği, bugünlerde genç ve tembel soyluların cirit attıkları sosyal bir kulübe dönüştü. Ne doğru düzgün eğitim veriliyor ne de birliğe çırak alınıyor. Kulüp üyeliğini parayla satın alıyorsun. Ben, birliğin gerçek bir Orman Muhafızı eğitimi almış olan son üyelerindenim. Beni de uzaklaştırmak istiyorlar."

"Neden öyle bir şey yapsınlar ki?" diye sordu Halt.

Crowley, omuz silkti. "Sanırım onları utandırıyorum. Kısa bir süre önce Araluen Şatosu'ndaydım ve akıl almaz bir şikâyet nedeniyle cezalandırıldım. Benden öncekilerin başına da benzer şeyler gelmişti. Pritchard ilk kurbanlardandı. Ama o gittikten sonra diğerleri de dışlandılar. Tahminlerime göre, günümüzde Krallık sınırlan içerisinde belki bir düzine düzgün eğitim almış Orman Muhafızı kalmıştır; onlar da zaten ülkenin dört bir yanma dağıtıldılar."

"Ama neden? Bu kadar etkili bir birliği kim neden yok etmek istesin ki? Bu konuda Kral'ın yapabileceği bir şey yok mu? Sizler ne de olsa Kral'm Orman Muhafızlan değil misiniz?" diye sordu Halt. Crowley, acı acı gülümsedi.

"Kral'm olan bitenden haberi bile yok. Orman Muhafızla-

nnı kimin yok etmek istediğine gelince, sorunun cevabı çok açık. Bir grup baron, Kraliyet Konseyi adı altında yaşlı kralı etkileri altına almış dürümdalar. Kral, artık ihtiyarlayıp bunadı ve muhakemesi zayıfladı. Bana kalırsa tahtı ele geçirmek üzere harekete geçildi. Kralı Prens Duncan'ı kuzeydoğu kıyılarına fiilen sürgüne göndermesi için ikna ettiler. Kral, önüne getirilen meselelerde aciz kalıyor ve konsey de Prens Duncan'ın tahta geçme zamanı geldiğinde, ortada ona destek çıkacak, kendi içinde sıkıca kenetlenmiş bir askeri birlik kalmaması için uğraşıyor."

"Tüm bunlann arkasında kim var?" diye sordu Halt.

Crowley birkaç metre ötelerinde bağlı duran askerleri işaret etti.

"Onunla yarın tanışacaksın," dedi. "İspat edemem ama bence tüm bunlar Morgarath'ın başının altından çıkıyor."

fi*
DÖRT

Halt, şatoya varmadan önce geçtikleri son tepenin zirvesinde dizginleri çekerek atım durdurdu. Gorlan Şatosu, görüş alanlarına girmişti.

Önlerinde olağanüstü bir manzara uzanıyordu. Şatoyu başka bir kelimeyle tarif etmek mümkün değildi. Sivri uçlu zarif kuleleri adeta gökyüzüne uzanıyordu. Kulelerin zirveleri, sabah ışığında parıldayan beyaz mermer süslemelerle kaplanmıştı. Kulelerin bazılan, zarif kemerli yürüme yollanyla birbirlerine bağlanmıştı; korkuluklan da oyma süslemelerle son buluyordu. Aynı oyma süslemeler şatonun öne çıkan özelliklerinden biri olan çok sayıdaki balkonda da görülüyordu.

Bir düzine noktadan yükselen parlak renkli uzun bayrak ve sancaklar, hafif esintiyle usulca dalgalanıyordu. Bazılanmn uzunluğu, üç-dört metreyi buluyordu.

Üstünde bulunduklan tepenin şatoya bakan eteklerinde, şatoya doğru yokuş yukarı uzanan patikanın geçtiği, bakımlı bir park vardı. Yeşil çimler ve dikkatle budanmış süslü ağaçların araşma bembeyaz parlayan, zarif heykeller serpiştirilmişti. Par-

kın içi küçük yürüyüş yollarıyla doluydu ve ağaçların aralarına masalarla sıralar yerleştirilmişti. Ana surlarla mazgallı kapmın hemen dışında, yepyeni boyanmış mızrak düello alanı ve tribünleri **bulunuyordu.** Devasa şato ve ek binalarının etrafı, üstünde asma bir köprü bulunan kuru bir hendekle çevriliydi. Köprü, indirilmiş durumdaydı ve mazgallı kapı da açıktı.

"Ne manzara, değil mi?" dedi Crowley. Ellerini eyer topuzunda birleştirip öne doğru eğilerek kaskatı kesilmiş sırtını yumuşattı.

"Daha önce hiç böyle bir şey görmedim," dedi Halt. Gerçekten de görmemişti. Daha önce şatolarda bulunmuşluğu vardı -hatta hayatınm büyük bir kısmını bir tanesinde geçirmişti. Ama onun bildiği şatolar, önlerinde yükselen bu güzellik abidesinin aksine, dayanıklılık ve aşılmazlık amacıyla tasarlanmış olan, sert ve kasvetli yapılardı. Yine de aklından bu düşünce geçerken bile surları inceliyor ve -her ne kadar zarif hatları sayesinde farklı bir görüntü sergileseler de- ne kadar sağlam olduklarım gözlemliyordu. Aklından neredeyse uhrevi denebilecek bir güzelliğe sahip olmasına rağmen Gorlan'ı fethetmek her babayiğidin harcı değil, diye geçirdi.

"Araluen Şatosu'nu bile gölgede bırakıyor," diye devam etti Crowley. Ekşi bir suratla "ve bu da epey uğraş isteyen bir şeydir, inan bana. Ne yazık ki Morgarath'a ait," diye ekledi. Halt, Orman Muhafızı'na bir bakış attıysa da bir şey söylemedi. Gorlan Baronu'nu kendi gözleriyle görüp değerlendirmeye karar vermişti.

Fazla beklemesine gerek kalmayacaktı. Crowley'nin unvanı, şatoya hemen kabul edilmelerini sağlamıştı. Orman Muhafızı

tutuklulan yetkililere teslirn ettikten sonra Baron ile görüşme talep etti. Hisarın içinde, Morgarath'ın resmi işlerini gördüğü Büyük Salon'un hemen yanında bulunan bir bekleme odasına alındılar. Crowley'nin kaşları çatılmıştı. Gorlan surlarının içine ilk defa giriyordu ve baronun görüşmelerini geniş bir kabul salonunda gerçekleştiriyor olmasını yadırgamıştı. Baronların büyük bir kısmı, çalışanları ve Orman Muhafızları gibi ziyaretlerine gelen görevlilerle küçük çalışma odalarında görüşürlerdi. Morgarath'ın kocaman kabul salonu, ona Kral'ın -ya da bugünlerde Kraliyet Konseyi'nin, diye düşüncelerini düzeltti Crowley-Araluen Şatosu'ndaki benzer salonunu anımsatmıştı.

Girişte kırk dakika bekletildikten -gelecekleri önceden bilinmediği için Crowley bu bekleyişi yadırgamamıştı- sonra devasa salona alındılar.

Yüksek tavan, payandaların üstüne oturtulmuş tonozlu kemerlerle destekleniyordu. Duvarın doğuda kalan kısmında rengârenk camlı yüksek pencereler görülüyordu. Güneş ışığı, bunların içinden geçerek salonda ilginç şekiller oluşturuyordu. Bütüne bakıldığında, Büyük Salon'un içi de binanın dış kaplaması kadar etkileyiciydi.

Halt'un tavernadaki askerlerin üstlerinde gördüğü simgeyi -ucunda şimşek sembolü bulunan bir kılıç- taşıyan silahşörlerin açtığı yüksek çifte kapılardan geçtiler. Morgarath, salonun diğer tarafında, zeminden bir metre kadar yüksekteki bir platformda, kara ahşaptan oyulmuş taht benzeri geniş sandalyesinde oturuyordu. Crowley ve Halt, yumuşak çizmeleri döşemelerin üstünde hafif sesler çıkararak salonu yan yana, boylamasına geçtiler. Zemin, platformun hemen önünde üzerinde geometrik şekiller bulunan mermer kaplamalara dönüşüyordu.

Halt, Crowley'yi taklit ederek platformun dibinde durdu. Crowley, hazırda geçmişti. Halt ise daha rahat bir şekilde durmuş, Gorlan Baronu'nu inceliyordu.

Morgarath, bacaklarından birini sandalyenin koluna atmış, gelişigüzel bir şekilde oturuyordu. Elinde tuttuğu geniş bıçaklı bir hançerin gümüş kaplamalı kabzasıyla kavrama parçasını hayranlıkla inceliyordu. Başını kaldırıp önünde duran İkiliye bir göz attı. Yüzünden ilgisizlik akıyordu.

Morgarath'ın son derece uzun boylu bir adam olduğu, otururken bile anlaşılıyordu. Uzunca yüzü, güçlü çenesiyle oldukça yakışıklı sayılırdı. Bıyığı ya da sakalı yoktu ama uzun ve düz saçlara sahipti. Saçları soluk san renkteydi; Morgarath yaşlandıkça kırlaşmaktan çok beyazlıyormuş gibi görünen bir san. Simsiyah kıyafetleri nedeniyle solgun cildi ile açık renk saçları iyice belirgin bir hale gelmişti. Boynunda kalın, gümüş bir zincir asılıydı.

Ama baronun yüzünün en şaşırtıcı tarafı, gözleriydi. Halt cilt ve saç rengine bakarak adamın açık renkli -lacivert ya da okyanus mavisi- gözlere sahip olmasını beklemişti. Ama Morgarath'm gözleri kapkaraydı; öylesine karaydı ki irisleriyle gözbebeklerini ayırt etmek imkânsız gibiydi.

Ölü gözler, diye düşündü Halt. Bu düşüncenin aklına nereden geldiğine dair hiçbir fikri yoktu. Baronu izlerken bir anda zihnine düşüvermişti.

Morgarath, hançeri sandalyesinin yanındaki küçük bir sehpaya bıraktı. Ayağını sallayarak huzurundakileri inceliyordu, ikilinin sırtlarındaki pratik, kaba seyahat kıyafetleri, salonun zarafetiyle büyük bir tezat oluşturuyordu.

Baron, kaşlarını çattı. Bu iki adam, gözleri önündeki Gorlan Şatosu'nun güzelliğini kirletmişlerdi sanki.

Crowley'ye dönerek "Adın?" diye sordu. Boğuk ve akılda kalan bir sesle konuşuyordu. Yüksek sesle konuşmamış olmasına rağmen kelime, tüm salonda yankılanmıştı. Baron'un hoşnutsuzluğu, açıkça ortadaydı.

"Hogarth Baronluğu'ndan Crowley, efendim. Kral'ın On Yedi Numaralı Orman Muhafızı."

"Doğru hitap şekli lordum olacaktı, Orman Muhafızı. Efendim değil."

Crowley, kıpkırmızı kesildi. Morgarath, protokol kurallarını doğru uygulamıyordu. Crowley, Kral'ın yetkisini taşıyan bir Orman Muhafızı olarak kıdemli bir devlet görevlisiydi ve baronlara efendim şeklinde hitap etmeye hakkı vardı. Yalnızca Kral ya da kraliyet ailesi üyelerine lordum diye hitap edilirdi ve bu hitap şekli de genellikle resmi faaliyetlerin dışında pek kullanılmazdı. Morgarath, sahip olduğu konumu biraz abartıyordu. Ama baronla kendi şatosunda tartışmanın bir anlamı yoktu.

"Özür dilerim, lordum," dedi Crowley kısaca. Morgarath bakışlarına karşılık vermiş, onun tepkisini ölçüp biçiyordu. Tatmin olmuşçasına başını sallayıp kara gözlerini sarışın Orman Muhafızı'ndan Halt'a çevirdi.

"Ya sen...?" Orman Muhafızı'nın yanında getirdiği adam, Morgarath'm kafasını karıştırmıştı. Onun da Orman Muhafızları gibi imin bir yayı ve kemerinde çifte bıçaklan vardı. Ama aralarında küçük farklılıklar da yok değildi. Pelerini Orman Muhafızı pelerinleri gibi yeşil ve gri tonlannda değil, yalnızca

yeşildi. Ayrıca bıçaklan da üst üste bindirilmiş ayn ayn kınlan içinde taşıyordu.

"Adım Halt." Hibemiya aksam o kadar belirgindi ki.

Morgarath'ın yüzüne şüphe dolu bir ifade yerleşti. "Sadece Halt mu? Soyadın yok mu senin? Annen baban çok mu fakirdi? Yoksa kim olduklannı mı bilmiyorsun?"

Halt, hakaret dolu sözlere bir tepki vermeden baronu süzmeye devam etti.

"Özür dilerim. Tam adım Halt... Arratay." Hazırlıksız yakalanınca hayatı boyunca kullanacağı takma soyadmı uyduruvermişti. İçten içe uydurduğu soyadının komikliğine -Morgarath'ın kavrayamadığı anlamına- gülüyordu aslında. Halt, Galya dilinde "Halt" anlamına gelen "Arrêtez" sözcüğünü "Arratay" şekline sokmuştu. Yani bir başka deyişle, alaycı asilzadeye adı gibi soyadının da Halt olduğunu söylemişti.

"Lord Dennis O'Mara'nın ormancılarından biriyim. Kendisi Clonmel Krallığı'ndaki Droghela Vilayeti'nin Dükü..."

Morgarath, saygısızca elini kaldırarak onu durdurdu.

"Sana adını sordum, Hibemiyalı. Hayat hikâyeni değil." Halt, anladığını belli edercesine başını hafifçe eğdi. Morgarath, bakışlarını yeniden Crowley'ye çevirdi.

"Neler oluyor, Orman Muhafızı? Sanırım üç adamımı tutuklamışsın?"

"Evet, efendim. Sarhoş bir halde şiddet uyguluyor ve bir han sahibiyle çalışan garson kızı taciz ediyorlardı."

"Şiddet mi uyguluyorlardı dedin?" diye kuşkuyla tekrar etti Morgarath. "Onları ölümle mi tehdit ediyorlardı?

Sivri bıçaklarıyla vücutlarından parçalar mı kesiyorlardı? Uçları kor halindeki ocak demirleriyle onlara işkence mi ediyorlardı?"

Crowley, yerinde huzursuzca kıpırdandı. "Belki de şiddet uyguluyorlardı ifadesi biraz ağır kaçtı, efendim... lordum. Gözlerini korkutuyorlardı diyelim. Zorbaca davranarak rahatsızlık yaratıyorlardı. Garson kız çok korkmuştu, efendim."

"Bana keyifleri yerinde olan üç asker arkadaşın eğlencesi gibi geldi, Orman Muhafızı."

"Meseleye öyle de bakabilirsiniz, lordum. Ama durmalarını söyleyince içlerinden biri bıçağıyla üstüme geldi. Ellerimi bağlayarak beni burnumu kesmekle tehdit ettiler."

"Sen adama bir tane patlattıktan sonra oluyor bunlar herhalde."

"Askere vurdum, evet. Ama yalnızca karşılık olarak. Garson kızı hırpalamaya başlayınca uzaklaşması için onu ittim. Savurduğu yumruktan kaçındım ve yumruğum hedefini buldu. Ardından da arkadaşları tarafından yakalandım ve vurduğum asker hançerini çekerek beni burnumu kesmekle tehdit etti."

"Ellerin bağlıyken oradan, o tehlikeli ortamdan nasıl kurtuldun? Onları durmaya nasıl ikna ettin?"

"Ben araya girip askeri vurdum," diye araya girdi Halt. Morgarath'ın alaycı sözleri canını sıkmaya başlamıştı. Baron, ardına kadar açmış olduğu gözlerindeki alaycı bakışları yeniden Halt'a çevirdi.

"Vurdun mu? Nereden?"

"Meyhanenin içinden," dedi Halt. Suratı bütünüyle ifadesizdi. Esprili cevaplan etkisini göstermiş, kendisini sıkıntıdan

alaycılığa vurmuş gibi görünen Morgarath'ın kara gözlerinin bir anda öfkeyle yanmasına neden olmuştu. Adamın onlarla dalga geçtiği ortadaydı. Halt, baronun onlar beklerken meyhanede yaşananlara dair kapsamlı bir raporu gözden geçirdiğinden emindi.

"Vücudunun neresinden demek istemiştim," dedi Morgarath buz gibi bir sesle.

"Özür dilerim. Bacağından vurdum onu. Kendisini öldürürsem öfkenizi üstüme çekeceğimi söylemişti."

Morgarath, bakışlarını Hibemiyalı'nın gözlerine dikti. Halt'un sakin gözlerinde en ufak bir tereddüt belirtisi bile yoktu. Sonunda sahte bir ilgisizlikle gözlerini ondan kaçıran Morgarath oldu.

"Öyleyse onu iyi ki öldürmemişsin," dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm, lordum."

"Bacağa alınan bir ok yarası, meyhaneciyle garson kızı rahatsız etme suçu için yine de gözüme biraz fazla gözüktü."

Crowley, boğazını temizleyerek araya girdi. "Affedersiniz, lordum. Askeriniz, meyhaneciyle garson kız karşısında kabul edilemez bir tavır içerisine girmişti. Ama Kral'ın bir görevlisine el sürmüş ve onu tehdit etmiş olmaları, çok daha ciddi bir mesele."

"Haysiyetinle oynadılar, değil mi, Orman Muhafızı?" diye dalga geçti Morgarath.

Crowley, başını iki yana salladı. "Bu benim için kişisel bir mesele değil, efendim. O askerler, taşıdığım üniformaya ve Birliğe saygısızlık ettiler ve kendilerinden kıdemli bir devlet görevlisini tehdit ettiler."

“Ve sen de benden onları cezalandırmamı bekliyorsun, öyle mi?”

Crowley omuz silkti. “Ben durumu size rapor etmenin en doğrusu olduğunu düşündüm, efendim. Ne de olsa üçü de sizin askeriniz, dolayısıyla meseleyi gayrıresmi yollardan halletmenin daha uygun kaçacağını düşündüm. Aksi takdirde başımdan geçenleri Orman Muhafızı Karargâhı’na bildirmem gerekir.”

Morgarath’ın kaşları çatılmıştı. Mesele de buydu zaten. Üstlerinin Crowley denen bu adam hakkında neler düşündüklerini bilmiyordu. O günlerde Orman Muhafızı Birliği’ni idare eden salakların hepsi, burnu havada tiplerden oluşuyordu. Aslında Morgarath ve Kraliyet Konseyi’nin diğer üyeleriyle aynı safta yer alsalar da, gururlarına dokunulduğunda her nedense ses çıkarma ihtiyacı hissediyorlardı. Kurumlarına gerekli saygının gösterilmediğine inanmaları halinde, intikam almaya kalkışmaları işten bile değildi. Savaş güçleri her ne kadar etkisiz olsa da, elleri kolları dört bir yana uzanıyordu. Her biri, Krallığın önde gelen ailelerinin üyesiydi ve Morgarath, henüz hepsini karşısına alacak kadar kudretli değildi. Kendisini gülümsemeye zorladı.

“Sağduyunu takdir ediyorum, Orman Muhafızı Crowley. “Dediğin gibi, meseleyi kendi aramızda halletmek daha doğru olur. O üç densizi kırbaçlatacağım.”

Crowley duydukları karşısında şaşkına dönmüştü. “Buna hiç gerek yok, efendim! Bana kalırsa rütbe indirimi ve birkaç aylık ayak işi yeterli olacaktır.”

“Yufka yürekli olunacak zaman değil, Orman Muhafızı.

Bence en az elli kırbacı hak ettiler. Sonuçta Orman Muhafızı Birliği'ne hakaret etmişler ve biz de buna izin veremeyiz. Sen ne düşünüyorsun, Halt Arratay?"

Halt, Morgarath'ın kendisine uyduruk soyadıyla hitap etmesi karşısında gülümsememek için büyük çaba harcıyordu. Baronun, teklif ettiği bu zalim cezayla Crowley'nin dengesini ve kararlılığını bozmayı amaçladığını hissetmişti. Morgarath, sadistçe bir zekâ oyunu oynuyordu. Crowley iyi yürekli bir insandı ve üç askerin kendi raporu nedeniyle kırbaçlanacağı fikri, midesini bulandırıyor olmalıydı. Morgarath'ın ise böyle bir kaygısı yoktu.

"Kamçılama kararınızı destekliyorum, lordum. Güzel bir kırbacın kimseye zararı dokunmaz; en azından kırbacı vuran kişiye."

Crowley, çabucak Halt'a baktı. Halt, başını neredeyse fark edilmez bir şekilde, hafifçe salladı. Crowley, Halt'un ne yaptığından emin değildi ama peşinden gitmeye karar verdi.

"Siz nasıl uygun görürseniz, lordum," dedi.

Morgarath, İkiliyi birkaç saniye sessizce izledikten sonra usulca çenesini kaşıdı.

"Kuşkusuz. Ben nasıl uygun görürsem. Cezalandırılacaklarından -ve cezalarının işledikleri suçun karşılığı olacağından- emin olabilirsiniz. Hepsi bu kadar. Size güle güle."

Elini onları kışkışlar gibi sallayarak bakışlarını bir kez daha sehpadaki hançerin kabzasındaki süslemelere çevirdi. Halt ve Crowley, arkalarını dönerek hızla oradan uzaklaştılar. Crowley, bir an için arkasını dönmeden geri geri gitmeyi düşündüyse de Halt'a uyarak tahtındaki uzun boylu, siyahlar

içindeki barona arkasını döndü ve yürümeye başladı. Morgarath birkaç saniye sonra hançere gösterdiği sahte ilgiyi keserek kırpmak nedir bilmediği gözleriyle İkiliyi izlemeye başladı. Orman Muhafızı ne yapacağı önceden kestirilebilir bir adam, diye aklından geçirdi -sayılan hızla azalan bir grubun üyesiydi. Morgarath'ın fazla ilgisini çekmemişti.

Hibemiyalı ise farklıydı. Cesur, uyanık ve sindirmesi güç biriydi. Etrafı her söylediğine evet diyen dalkavuklarla kaplı olan Morgarath'ın bu tür kararlı yardımcılara ihtiyacı vardı. Hibemiyalı, ileride işine yarayabilirdi.

SB»---------- Ss~

Crowley ve Halt geceyi Gorlan Şatosu'nda geçirdiler. Yemeklerini ana salonda kıdemli şato çalışanlan ile Savaş Okulu'ndan şövalyeler ile birlikte yediler. Gorlanlılann çoğu onları umursamamıştı. Morgarath yemeğini dairesinde yemeyi tercih etmiş ve salona inmemişti.

Yatmak üzere kulelerden birindeki büyük, havadar ve eksiksiz döşenmiş konuk odalarına buyur edildiler. Halt odayı aydınlatan mumu üflemiş, gözleri açık bir şekilde gün içinde yaşadıklarını düşünüyordu. Geceyarısından epey bir süre sonra kapısı usulca vuruldu. Yataktan çıktı. Bıçak kınlarının takılı olduğu kemerini yatağın başına asmıştı. Saks bıçağını çekerek ses çıkarmadan kapıya gitti ve karşısında şato uşaklarından birini buldu. Adam Hibemiyalı'nın sıkıca kavradığı ve kendi elindeki mumun ışığında parıldayan kalın bıçak karşısında korkudan hafifçe irkilmişti.

Tedirgin bir tavırla "Lord Morgarath sizinle görüşmek istiyor," dedi.

"Bekle biraz," dedi Halt. Bıçaklarını yanına alıp almamakta tereddüt ettikten sonra omuz silkerek saks bıçağını kınına yerleştirdi ve kalın deri kemeri beline taktı. Uşağı aşağıdaki katlardan birine doğru takip etti. Merkezi kuleye açılan merdiveni çıkmaya başladılar. Dört katın ardından Morgarath Tn şahsi dairesine vardılar. Uşak, devasa kapıyı kaygıyla tıklattı. İçeriden Morgarath Tn boğuk sesi geldi.

"Girin."

İçeri girdiler. Baron, kocaman bir masanın arkasına oturmuş, parşömen tomarlarını gözden geçiriyordu. Oda, tek bir mumla aydınlanıyordu. Kapkara giyinmiş baronun etrafı gölgelerle kaplıydı. Halt, masanın önüne gelince durdu. Morgarath, uşağa bir göz attı.

"Çık dışarı," dedi ve adam aceleyle denileni yaptı. Halt'un akima üstlerine ışık tutulunca saklanmak için koşuşturan hamamböcekleri gelmişti. Kapı, uşağın arkasından tıkırtıyla kapandı. Morgarath, bu sırada bakışlarını Halt'un üstünden ayırmamıştı. Halt da bu davranışı karşılıksız bırakmıyor, baronu inceliyordu.

Baron sandalyelerden birini işaret edip "Otur," dedi ve Halt denileni yaptı. Morgarath yüzünü yakından görebilmek için mumu Hibemiyalıya yaklaştırdıktan sonra dirseklerine dayanarak öne eğildi.

"İlgimi çekmeyi başardın, Halt," dedi sonunda.

Halt, omuz silkti. "Pek öyle ilginç biri sayılmam, lordum," dedi sakin sakin ama Morgarath, başını iki yana salladı.

"Bence öylesin. Ne istediğini bilen ve isteklerini dile ge-

tirmekten çekinmeyen birisin sen. Bu benim değer verdiğim bir özellik. Beceriklisin ve duyduğum kadarıyla, yetenekli bir dövüşçüymüşsün de."

Halt bir cevap vermedi. Aralarındaki sükûnet uzadıkça uzuyordu. Nihayet konuşan yine Morgarath oldu.

"Senin gibi birini kullanabilirim."

Halt'un ağzı, küçük bir tebessümle kıvrıldı. "Kullanılmak dediğiniz şeyin hoşuma gideceğini hiç sanmıyorum, lordum."

Morgarath, sözleri elini sallayarak geçiştirdi. "Lafın gelişi. Başka bir şekilde ifade edeyim. Benim için çalışmanı istiyorum. Sana iyi para öderim ve gördüğün gibi, Gorlan'ın koşullan oldukça tatmin edicidir. Benim için çalışmak, birçoklan için bir şereftir."

"Üzgünüm ama o şerefe layık olduğumu sanmıyorum, lordum." Halt'un sesinde en ufak bir pişmanlık emaresi bile yoktu.

"Tecrübelerim bana yanımda olmayanların genellikle karşımda yer aldıklannı söylüyor, Halt," dedi Morgarath. Halt sözlerin gerisinde yatan uyarıyı fark etmiş ama etkilenmemişti. Sessizliğini koruyarak Morgarath'ın bakanlan taş kesen gözlerini en ufak bir tereddüt ya da kararsızlık belirtisi göstermeden karşıladı.

Morgarath şansını son bir kez denedi. "Seni düşmanım olarak görmektense müttefiğim olarak görmek isterim."

Halt ani bir hareketle sandalyesini geriye iterek gürültüyle ayağa kalktı.

"O konuda seçme şansı bulamayabilirsiniz," dedi. Öfke içindeki Baron bir cevap veremeden arkasını dönerek odadan çıktı.

Crowley ve Halt ertesi sabah şatodan ayrıldılar. Halt Morgarath'la gece yarısı yaptığı görüşmeyi Crowley'ye anlatmamıştı. Birkaç dakikalık sessizliğin ardından konuşan doğal olarak yine Crowley oldu.

"Onlara ne yapacak acaba?"

Halt Crowley'ye kaçamak bir bakış attı. "Kim kime ne yapacak?" diye sordu.

"Morgarath. Teslim ettiğimiz o üç adama ne ceza vereceğini merak ediyorum."

Halt tiksintiyle dudaklarını büzdü. "Kıllarına bile dokunacağını sanmam. Bence zaten şahit olduğumuz o gövde gösterisini MorgarathTn onayıyla yapıyorlardı."

Crowley duydukları karşısında kaşlarını çatmıştı. "Neden onları böyle bir davranışa teşvik etsin ki?"

"Zalim bir diktatör de ondan. Diktatörler kullarının korku içinde yaşamasını isterler. Uslu durmalarının garantisidir bu."

Crowley kederli bir ifadeyle başıyla onayladı. "Sanırım haklısın." Derin bir iç geçirdi ve Halt yeniden Crowley'ye döndü.

“Mesele nedir? Her zamanki güleryüzlülüğünün yerinde yeller esiyor.”

Crowley, yüzü hiç gülmeyen, sert ifadeli yol arkadaşının sözlerini duyunca kendine usulca gülümseme izni verdi.

“Krallığın ne kadar berbat bir durumda olduğunu düşünüyordum,” dedi. “Morgarath gibi adamlar halklarına kötü davranıyor, Kraliyet Konseyi Kral’ı alaşağı etmek için elinden geleni yapıyor ve Orman Muhafızı Birliği de bir avuç gösteriş budalası, işsiz miskinden oluşuyor. Tüm bunlar acaba nasıl son bulacak?”

“Sen bir Orman Muhafızısın ve gösteriş budalası falan da değilsin,” diye karşı çıktı Halt. “Miskinin teki olabilirsin tabii. Ondan emin değilim. Ama bana senin gibi başkalarının da olduğunu söylemiştin.” Crowley’yi kasvetli ruh halinden kurtarmaya çalıştığı anlaşılıyordu. Ama Orman Muhafızı, başını iki yana sallayarak çaresizce bir el hareketi yaptı.

“Sadece birkaç kişi,” dedi. “En fazla bir düzine insanız. Ülkenin dört bir yanına dağıtılmış durumdayız. Birlik Komutanlığı, bizi birbirimizden uzakta tutuyor. Uydurma iddia ve suçlamalarla bizlerden birer birer kurtuluyorlar; tıpkı Pritchard ve diğerlerine yaptıkları gibi.”

“İlk adımı neden sen atmıyorsun?” dedi Halt. “Diğerlerini bir araya getir ve mücadeleye başlayın. Anlattığın kadarıyla, hâlihazırdaki komutanların fazla bir direnç göstereceklerini sanmıyorum.”

“Sanırım Morgarath da bu dediğin şeyi yapmamızı umut ediyor,” dedi Crowley. “Eski Orman Muhafızı Birliği’nin son kalıntılarının da ortadan kalkmasını istiyor. Kendi önderliği-

mize karşı isyan bayrağını açmamız halinde aslında Kral a karşı isyan etmiş sayılırız.”

“Öyle de bir mesele var, evet,” dedi Halt düşünceli bir sesle. “Birlik olursanız ihanetle suçlanırsınız, ama ayrı kalırsanız da sizi tek tek ayıklarlar.”

“Neyse, sen kafanı bu işlere yorma. Ne yapacağını düşündün mü?”

Halt, omuz silkti. “Dediğim gibi, belki Orman Muhafızlarına katılırım diyordum. Ama o ihtimal artık geçerli değilmiş gibi duruyor. Sanırım güneydoğuya doğru yol alıp Galya’ya geçeceğim.”

“Eh bu, bir süre daha birlikte at sürebiliriz demektir. Güney yolu, bu patikanın ilerisinde kalıyor. Neşeli bir yol arkadaşım olması bana da iyi gelir.”

“Hakkımda ilk kez böyle bir şey söyleniyor,” diye cevap verdi Halt.

Kırk dakika kadar sonra bir yol ayrımına vardılar. Güney anayolu sola doğru kıvrılarak kır ve çiftliklerin arasından ilerlemeye devam ediyordu. Crowley’nin takip edeceği kuzey yolu ise yarım kilometre ötede büyük bir ormanın içine giriyordu. El sıkıştılar.

“Yardımın için teşekkürler,” dedi Crowley.

“Neşeli yol arkadaşlığım için de,” diye ifadesizce ekledi Halt.

Crowley gülümsedi. “Evet. Onun için de. Umarım işlerin yolunda gider.”

Senin de öyle," dedi Halt ve Orman Muhafızı sahte bir neşeyle omuz silkti.

"Sıkıntı çekmeyeceğimden eminim."

Tuhaf bir duraksama anı yaşandı. Arkadaşlık etmek çok keyifli gelmiş ve kısa sürede birbirlerine bağlanmışlardı. Ama veda anını cilalayacak kadar da uzun bir arkadaşlıkları söz konusu değildi. Halt, nihayet sessizliği bölerek atını güneye çevirdi.

"Şey... görüşürüz öyleyse," dedi ve Crowley de başıyla onaylayarak elini kaldırdı.

"Görüşmek üzere."

Farklı yönlere doğru ilerlemeye başladılar. Halt aklından son söylediği şeyin ne kadar saçma olduğunu geçiriyordu. Bir daha birbirimizi görmeyeceğiz ki, diye düşündü. Neden görüşeceğiz dedik?

Takip ettiği yol onu önce yokuş aşağı indirmiş, ardından da bir tepeyi tırmanmaya başlamıştı. Zirveye varınca durup Crowley'den tarafa doğru bakmaya başladı. Ama Orman Muhafızı, yolun bağlandığı yoğun ormanda gözden kaybolmuştu. Halt, dudaklarını büzdü. İçinden bir ses ona Orman Muhafızı'na yardım teklif etmiş olması gerektiğini söylüyordu. Kendisini Crowley'yi hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyordu. Daha başka ne yapabileceğinden emin değildi, ama o huzursuz his içini kemirmeye devam ediyordu.

Atını mahmuzlayacaktı ki, birden aklına okların tüylerini düzeltmeye yarayan iğnesi geldi. İğneyi kamp kurdukları ilk gece Crowley'ye ödünç vermişti. Orman Muhafızı'nın iğnesini iade etmediğini yeni fark ediyordu. İdare edebilirdi aslında

ama iğnesi olmayınca tüyleri oklarına takmak çok zamanmı alacaktı. Dilini şaklatarak atının burnunu çevirdi ve hızla gerisingeri giderek Crowley'nin saptığı tarafa yöneldi.

Oldukça hızlı adımlar atan kır atı sayesinde kısa sürede ormana vardılar ve ağaçların altındaki loş serinlikte yol almaya başladılar. Ağaç dallan seneler içinde her iki yandan yola doğru eğildiği için patika yeşil gölgeli bir tüneli andmyordu. Birkaç yüz metre ileride, yol sağa doğru keskin bir dönüş yapıyordu. Crowley, görünürde yoktu. Halt'un beklediğinden de fazla mesafe almış olmalıydı. Atını mahmuzlayarak hızlandı. Toynak tıkırtılan, ağaçlann altındaki patikanın yumuşak yüzeyi tarafından boğuluyordu. Yer, sürekli üzerinde asılı duran nemli dallar nedeniyle kuruyup sertleşmiyordu. Aynca seneler içinde üzeri kalın bir yaprak tabakasıyla kaplanmıştı.

Dönemece yaklaşırken Halt'un kulağına belli belirsiz -çeliğin çeliğe sürtünmesine benzeyen- bir ses çarptı. Vücudu bir endişe dalgasıyla gerildi. Yayım omzundan indirip gerektiğinde ok kılıfına rahatça uzanabilmek için pelerininin bir ucunu arkaya attı.

Dönemeci aşarken atın arka toynakları nemli zeminde hafifçe kaydı.

Altmış metre ilerisindeki Crowley, sırtını geniş bir meşe ağacına vermişti ve etrafı bir grup silahlı adamla çevriliydi. Halt ilk bakışta dört saldırgan sayabilmişti. Birkaç metre ötedeki dövüş dışı kalmış bir beşincisi ise dizüstü çöküp iki büklüm olmuş, böğrünü tutuyordu. Crowley'nin atı da yolun diğer tarafında topallıyordu.

Halt, fazla düşünmeden ok kılıfına uzandı ve göz açıp kapayıncaya dek art arda iki ok fırlattı. Adamlar, Halt'un ora-

da olduğunu iki arkadaşları acı dolu çığlıklar atınca anladılar. Halt'un okları, zincir zırhlarını pamuklu kumaş gibi delip geçmişti. İlki, attığı çığlığın ardından düşerek hareketsiz kalmıştı. İkincisi ise acı içinde inlemeye devam ediyor, emekleyerek dövüşten uzaklaşmaya çalışıyordu.

Diğer ikisi, arkadaşlarının başına ne geldiğini anlayabilmek için başlarını çevirdiler. Ölümcül bir hataydı bu. Crowley birinin üstüne atıldı ve saks bıçağını adamın göğsüne sapladı. Diğeri ise Halt'un atından yediği omuz darbesiyle geriye doğru savruldu. Şiddetle yere çarpıp ıslak yaprakların üstünde kaydıktan sonra hareketsiz kaldı.

Halt, dizginleri çekip yere atladı ve yayını atarak saks bıçağını çekti. Crowley'nin alnında kanlı bir leke vardı.

"İyi misin?" diye sordu Halt.

Orman Muhafızı, nefes nefese başını salladı. "Sayende, evet," dedi. Bıçağını vücuduna saplamış olduğu saldırgana bir göz attı. Adam sırt üstü yere serilmiş, açık ama cansız gözlerini gökyüzüne dikmişti. "Tanıdın mı şunu?"

Halt, bakışlarını aşağı çevirdi. Adamın cübbesindeki tanıdık şimşek simgesini fark etti ve yüzünü incelemeye başladı. Meyhanede bacağından vurmuş olduğu iriyarı askerdi bu. Bakışlarını hızla diğer saldırganların üstünde gezdirdi. Dizleri üstünde iki büklüm bir halde inleyen adam da meyhanedekilerden biriydi. Halt'un vurduğu ilk adam da öyle.

"Morgarath'ın tuhaf bir ceza anlayışı var," dedi.

Dövüş sırasında oldukça yorulmuş olan Crowley, Halt'a gülümsedi. "Şey, bilemiyorum. Uzun vadede askerler açısından hoş sonuçlara varmadığı kesin. Sence ne yapalım bunları?" Hayatta kalan üç yaralıyı işaret ediyordu.

“Böylece bırakalım,” dedi Halt kısaca. “Alıp bir daha Morgarath’a götürmenin bir anlamı yok. Onun emriyle peşine düştükleri ortada. Beş adam,” diye ekledi. “Bu kez üç kişiden fazlasına ihtiyaç duyacaklarını düşünmüş olmalı.”

“Muhtemelen senin de yanımda olacağını hesaplamıştır,” dedi Crowley. Halt, başıyla onayladı.

“Morgarath’ın artık seni hayatta bırakmayı göze alamayacağını anlıyorsun, değil mi?” dedi. “Muhtemelen hakkında birtakım asılsız suçlamalarda bulunacaktır; sadık askerlerinden ikisinin ölümünden sorumlu olduğun gibi mesela.”

“Bu benim de aklıma gelmedi değil.”

“Öyleyse benimle gel. Galya’ya gideriz. Savaşmasını bilen insanlara orada çok iş var. Senin savaşmasını bilen biri olduğunu görebiliyorum.” Halt, yola dağılmış ölü askerleri işaret etti. Ama Crowley, daha Halt sözlerini bitirmeden başını iki yana sallamaya başlamıştı.

“Dediklerin hakkında düşündüm; kalan Orman Muhafızlarını örgütleyip mücadele etmek konusundakileri. Tavsiyene uymaya karar verdim.”

“Hain ilan edilmekten korkmuyor musun?” diye sordu Halt.

“Kuzeydoğuya, Prens Duncan’ı bulmaya gidiyorum. Tahtın vârisi olarak bana kalan Orman Muhafızlarını toplama ve Birliği ıslah etme görevini vermesi halinde, hainlikle suçlanmam söz konusu olamaz. Bir düzine eğitimli adamın elinin altında olması işine gelecektir.”

Halt, birkaç saniye düşündükten sonra başıyla onayladı.

“Bence doğru yoldasın,” dedi. “Orman Muhafızı Birliği’ni ıslah etme fikrinden de çok hoşlandım. Unutma ki bir düzine, oldukça düşük bir sayı.”

“Bir düzine Orman Muhafızı,” diye düzeltti Crowley, “çok sayılmaz belki ama en azından bir başlangıç.” Birkaç saniye sustuktan sonra ekledi, “Bize katılmayı düşünürsen on üç de diyebiliriz. Prens Duncan’ı Birliğin bünyesine katılman konusunda ikna edebileceğimden eminim.”

Halt, başını iki yana salladı. Kara kaşları birbirine yaklaşarak çatılmıştı. “Prenslere güvenen biri olduğumu söyleyemem,” dedi.

“Bu seferkine güvenebilirsin. İyi bir adamdır,” dedi Crowley. Ama Hibemiyalı’nın tereddütleri bitmiyordu.

“Güç ellerine geçinceye kadar hepsi iyi adamlardır.”

“Bu, öyle biri değil. Duncan’a güvenebilirsin, inan bana.” Uzun uzun bakıştılar.

“Madem öyle diyorsun,” dedi Halt.

Crowley, başını sertçe salladı. “Diyorum. Bana güveniyor musun?”

Halt, Crowley’nin ela gözlerine baktı. Orman Muhafızı’nın bakışlarında dürüstlükle sadakatten başka -en ufak bir hile ya da üçkâğıt belirtisi bile yoktu o gözlerde- bir şey göremedi. Biraz önceki huzursuzluğunu, çekip gitmesine izin vererek kendisini Crowley’yi yan yolda bırakıyormuş gibi hissedişini anımsadı. Sanşın Orman Muhafızı, Halt’un kararsız kaldığını sezmişti.

“Geri hizmet birimlerimizin tamamı -at yetiştiricileri ve ustalanyla silahtarlanmız-işlevsel vaziyette,” dedi. “Yalnızca yeniden faaliyete geçirilmeyi bekliyorlar. Birkaç sene içinde hiç de hafife alınmayacak güçte bir birlik kurabiliriz. Eğitimini tamamlaman konusunda sana büyük bir zevkle yardım ederim. Gerçi öğrenecek pek bir şeyin yok ya, neyse. Şimdiden benden daha iyi bir okçu olduğun kesin.”

Halt, sessizliğini korayordu. Crowley yüzüne yaramaz bir gülümseme yerleştirerek son kozunu oynadı.

"Morgarath'm cılız burnunu çimdiklemek istemez miydin?" diye sordu.

Halt, hiç istememesine rağmen tebessümüne engel olamamıştı. Doğru, küçücük bir tebessümdü. Ama yine de bir tebessümdü işte. Halt'un tarzı göz önüne alındığında, son derece neşeli olduğunun bir göstergesiydi.

"İşte bu çekici bir öneri," dedi ve Crowley bu kez bir kahkaha patlattı.

"Bize katılacak mısın yani?"

"Şu Duncan denen adamın güvenilir olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet."

"Gururla peşinden gidilecek bir lider mi peki?"

"Kesinlikle. Bu konuda bana güvenebilirsin."

Uzun bir sessizlik oldu. Crowley yeterince konuştuğunu ve Halt'un artık karannı vermesi gerektiğini düşünüyordu. Hiberniyalı, nihayet usulca başını salladı.

"O zaman... neden olmasın ki? Galya'dan hiçbir zaman hoşlanmamıştım zaten."

Elini uzattı ve Crowley ile sıkıca tokalaştılar. İkisi de bunun uzun ve kaydadeğer bir ortaklığın başlangıcı olduğunu hissediyordu.

"Birliğe hoş geldin," dedi Crowley.

KURT

BİR

/

Tri bir kurttu o.

Yetişkinliğinin en güzel çağındaki hayvanın bir sürünün başat erkeği olması gerekirdi. Ama birkaç ay önce, sağ ön ayağından bir avcı kapanına yakalanmıştı. Ne kadar uğraştıysa da ayağının etrafına sıkıca kapanan çelik dişlerden kurtulamamıştı. Özgürlüğü kurt için hayatı kadar değerliydi ve ona tekrar kavuşmanın tek bir yolu vardı. Kırık ayağını kemirerek koparmış ve ayağıyla bacağının yansını tuzakta bırakarak oradan uzaklaşmıştı. Yarasından kanlar damlatarak topallaya topallaya ormanın derinliklerinde yol almış, kendisine geniş bir kaya çıkıntısının arkasında, etrafı çalı ve fundalıklarla kaplı güvenli bir yer bularak iyileşmeyi beklemeye başlamıştı.

Ya da ölmeyi.

Acılar içinde kıvranıp titremesine rağmen çıtı bile çıkmıyordu. İçgüdüleri ona inleme ve ağlamanın yaralı ve savunmasız hayvanlara ait özellikler olduğunu söylüyordu. Benzer bir sebeple, ait olduğu sürüye -birkaç ay içinde lideri olabileceği sürüye- dönmeyi de aklından geçirmemişti. Engeli nedeniyle

orada kendisine yer olmadığını biliyordu. Kurtlar normalde ar kadaş canlısı ve müşfik hayvanlardı. Ama güçlü olan hayatta kalır ilkesi, kurt sürülerinde sonuna kadar geçerliydi ve avlara katılamayıp sürüyü tehlikeye sokan yaralı bir kurt, diğer üyelerin sırtlarında taşımaları gereken bir yük anlamına gelirdi. Şansım denemesi halinde sürüden kovulacağının, hatta öldürüleceğinin farkındaydı.

Dolayısıyla derme çatma barınağında sessizce yatarak ka nama durana dek bacağındaki korkunç yarayı yalamaya devam etti ama kesik bacağının acısı bir türlü dinmiyordu. Ayrıca eski hızıyla çevikliğine sahip değildi ve bir başka tehlikeyle yüz yüzeydi: Açlık.

Eskisi gibi avlanamıyordu. Bacağın kanaması durunca kü çük bir geyiği takip etmeyi denemişti. Yeterli beslenemediği için bir deri bir kemik kalmıştı ve kalın kürkünün altında ka burga kemikleri seçiliyordu. Ancak geyik, beceriksiz saldırısından küçümseme dolu bir tavırla yana kaçarak kurtulmuş, devamını getirmek isterken dengesini kaybedip düşmesine neden olmuştu. Ardından da sıçrayarak oradan uzaklaşmıştı. Birkaç dakika daha kurdun görüş alanında kaldıktan sonra tamamen ortadan kaybolmuştu.

Eskiden yakalamakta hiç de zorlanmadığı tavşanların da hızlarına ulaşamıyordu artık. Geçmişte kullandığı avcılık yöntemleri işine yaramıyordu. Av hayvanlarının su içtikleri bazı belli noktalarda pusuya yatmış, yarım yamalak da olsa üstlerine atılabileceği kadar yakınına gelmeleri için saatlerce kıpırdamadan beklemişti. Zaman zaman başarılı da oluyordu ama genellikle çabalan boşa çıkıyordu. Aynca bir kez saldmya geçtikten sonra, kullandığı pusu noktasını bırakarak sırada-

kine geçmesi gerekiyordu. Bölgeden bölgeye yol alan gezgin bir avcı olup çıkmıştı. Açlığını genellikle yavaş hareket eden, küçük hayvanlarla bastırması gerekiyordu.

Hiçbir şekilde yeterli beslenememesi ve giderek artan açlığı nedeniyle, hayatı boyunca uymuş olduğu kuralı ihlal ederek insanların yerleşim alanlarına yönelmek zorunda kaldı.

Kendisine yeni bir kurban cinsi bulmuştu. Çiftçilerin yetiştirdikleri evcil hayvan ve kuşlar, vahşi hayvanlara özgü hayatta kalma yöntemlerinden hiçbirine aşina değillerdi. Ördekleri, tavukları ve kuzulan kolayca yakalayıp midesine indiriyordu.

Kamı doyup güçlendikçe bacağının eksikliğine de bir şekilde alışmaya başlamıştı. Adımlan eskisine göre hâlâ hantal ve yavaştı ama bu evcil kurbanları avlayacak kadar güçlüydü. Kilo almaya da başlamış, tüyleri bir kez daha kalınlaşmıştı. Ama bu yeni avlanma yönteminin ödemesi gereken bir de bedeli olduğunu henüz bilmiyordu.

Nihayet yolu, en kolay av olarak gördüğü canlıyla kesişti.

Yürümeyi yeni öğrenen küçük çocuk, çiftlik kapısını açık bulmuş ve sarsak, minik adımlarla dışandaki tehlikeli dünyaya adım atmıştı. Kurt tarafından fark edildiğinde yere oturmuş, kararsızca etrafına bakmıyordu. Çocuğun yanında kocaman kalan etobur hayvan, dişlerini göstererek çiftliğin avlusu boyunca ilerlemeye başladı. Çocuk hayvanı görür görmez tehlikeyi fark etmişti. Tavuk gibi akılsız bir hayvan bile benzer bir durumda kaçmaya yeltenirken insan çocuğu ağlamaya başlamakla yetindi.

Kurt, sesi tanımıştı. Çaresizliğin ve savunmasızlığın sesiydi bu. Kamını yere vererek usulca çocuğa yaklaşmaya devam etti. Gırtlağından derin hırıltılar yükseliyordu.

Ama çocuğun feryatlarına kulak kesilen başkaları da vardı. Annesi oğlunun sesini duymuş ve onu aramaya gelmişti. Karşısında kurbanına doğru ilerleyen, iri, kapkara ve tehditkâr bir kurt bulmuştu.

Kadın dayanamayıp çığlığı bastı. Ses kurdun kulaklarına nüfiız ederek şaşırmasına neden olmuştu. Bu sesi daha önce hiç duymamıştı. Tek bir karmaşık notada hiddet, korku ve gözdağı gizliydi. Başını yukarı kaldırdı ve üstüne doğru koşan sureti fark etti. İki bacağının üzerinde koşan, ondan çok daha uzun ve iri görünen bir canlıydı bu. Kurda göre, başat hayvanlar hedeflerinin doğrudan üstlerine koşar, korkaklar ise kaçarlardı. Tanımadığı ve ona saldırmaya hazır bir şekilde üstüne doğru koşan bu hayvan, tereddüt etmesine neden olmuştu.

Kadının silahı yoktu ama açık kapıyı fark edip oğlunun sesini duyduğu anda, geniş ve demir bir tavayı ocak rafına kaldırmakla meşguldü. Tavayı elinden bırakmadan avluya fırladı ve fazla düşünmeden oğlunu tehdit eden kara şekle fırlattı.

Kalın tava havada ıslık çalarak aradaki mesafeyi aştı ve kurdun sol kalçasına çarpıp sertleşmiş zemine düşerek boğuk bir sesle tıngırdadı. Kurt, acıyla uluyup arkasını dönerek topallaya topallaya avlunun etrafındaki ormana doğru kaçmaya başladı.

Kadın ağlayan oğlunu kucağına alırken kocası da sürmekte olduğu tarladan koşarak geliyordu. Karısının çığlığını duymuş ve başına kötü bir şey gelmiş olmasından korkmuştu. Kadının oğullarıyla birlikte güvende olduğunu görünce rahatladı. Çitin üstünden atlayarak karısıyla bebeğini kollarına aldı.

“Kurt,” dedi başım kaldıran karısı. “İri bir kurt. Tom’a saldırmak üzereydi.” Olabilecekleri düşündükçe hıçkırıklara boğuluyordu. Başını kocasının göğsüne gömmüştü. Adam kaygılı bir ifadeyle karısını yatıştırmaya çalışıyordu. Son günlerde hayvanlarını kimin kaçırdığını öğrenmişti artık. Tilki ya da sansarla baş edebilirdi. Hatta vaşakla bile. Ama kurt farklıydı. İnsanlara saldıran bir kurt, sürüsünden ayrılmış demekti.

“Orman Muhafızı’na haber salacağım,” dedi.

SB»---------- Si-

Will, kurtları severdi. Cesur ve sürülerine sadık kalmayı tercih eden kurtlar, insanlara pek sıkıntı vermezlerdi. Ama karşılarında çiftçinin iddia ettiği gibi sürüsünden ayrılmış bir kurt varsa, kesinlikle icabına bakılmalıydı.

Will, büyük bir tesadüf eseri rutin devriyelerinden birindeydi ve Complepe ailesinin çiftliğine bir saatlik mesafedeydi. Çiftçi, onu yakınlardaki köylerden birinde bulmuş ve olay yerini incelemek üzere çiftliğine getirmişti. Will, avludaki izleri inceledi. Oldukça taze olan izleri kolayca takip edebiliyordu. Will, izlerdeki düzensizliği fark edince kaşlarını çattı.

Kadına dönerek “Bir garip koşuyordu mu dediniz?” diye sordu.

Kadın omuz silkti. “O sırada dikkatimi Tom’a vermiştim ama evet, biraz topallıyordu sanırım.”

Will, çenesini kaşıyarak yeniden göz gezdirdiği izleri eline geçirdiği sopayla takip etmeye başladı.

“Buralarda yirmi senedir belki daha da uzun zamandır kurt görülmedi,” dedi çiftçi. “Genellikle mesafelerini korurlar.”

“Bizimkinin buralara gelme sebebi,” diye sopayı belli belirsiz izlerden birine dokundurdu Will, “sakat kalmış olması olabilir.” Yeniden kadına döndü. “Gözünüze ilk çarptığı anda tam olarak ne yapıyordu?”

“Hırlıyordu,” dedi kadın. Gözleri, yaşadığı dehşetin hatırasıyla ardına kadar açılmıştı. “Başını arkaya atarak uludu. Dişleri açıktaydı ve ağzı tamamen köpürmüştü. Yıldırım hızıyla Tom’un üstüne...”

Will, elini kaldırarak kadının sözünü kesti. “Ama topallıyordu demiştiniz?”

Kadın, bir an şaşırıp tereddüt etti.

“Şey, belki de... topallaşa da hızlı bir şekilde topallıyordu. Çok hızlıydı. Başını yere eğmiş, dişlerini göstererek uluyup hırlıyordu.”

“Hımm,” diyen Will, kadını inceledi. Ona bilinçli bir şekilde yalan söylediğini sanmıyordu ama hatırladıklarının doğru olduğundan emin değildi. Çocuğunun tehlikede olduğunu gördüğü anda annelere özgü korumacı içgüdüleri devreye girmiş olmalıydı. Kadının içgüdüleri muhtemel tehlikeyi bire bin katarak aktarmasına neden oluyordu. Kurt sırt üstü uzanıp kuyruğunu sallıyor ve kamının okşanması için yalvarıyor olsa bile kadın, onun salyalarını akıtarak hırladığını sanacaktı.

Kadın, Will’in kuşkulandığını fark etmişti. “Doğru söylüyorum, Orman Muhafızı,” dedi ısrarla.

Kocası, gelip eşinin yanında durdu. “Agnesim yalan nedir bilmez. Dürüstlük abidesidir,” dedi gururla.

Will, af dilercesine başını salladı.

“Bundan eminim. Sizi gücendirdiysem özür dilerim, Bayan Complepe, dedi. “Niyetim o değildi.” Kadın sözleri başıyla onayladı, yatışmışa benziyordu. Basit köylüler Orman Muhafızları gibi mağrur tiplerin kendilerinden özür dilemesini asla beklemezlerdi.

“Yok yok, alınmadım,” dedi ve hafiften reverans yapar gibi oldu.

Will, bakışlarını çiftliğin etrafındaki ağaçların arkasına doğru alçalmaya başlayan güneşe çevirdi.

“Eh, bu gece yapabileceğim fazla bir şey yok. Kendime kamp kuracak bir yer bulur ve izleri sürmeye yarın başlarım.”

Çekici’ye doğru yürümeye başladı.

Agnes Complepe, başını telaşla ellerinin arasına aldı. “Kurt etraftayken açıkta kamp kurmak tehlikeli değil mi?”

Will, kadına dönerek gülümsedi. “Güvende olacağımdan eminim. Atım, gözlerini dört açmış olacak,” dedi. Kadının kurdun kudretiyle ilgili iddiaları yan yarıya bile doğru olsa, savunmasız bir bebeğe saldırmakla silahlı bir Orman Muhafızı’na saldırmak arasında dağlar kadar fark vardı.

“Sizi ağırlamak bizim için bir onurdur, Orman Muhafızı,” dedi adam. Ufak çiftliği işaret ediyordu. Will, bir an tereddüt etti. İçerisi üç yetişkin ve bir bebekle tıka basa dolacaktı. Ayrıca Complepelerin geceleri gözleri gibi baktıkları hayvanlarını da içeri aldıklarından kuşkulanıyordu. Tıklım tıkış bir yerde yatmak yerine açık havada, Çekici’nin yoldaşılığmda gecelemeyi tercih ederdi.

Agnes, Will’in isteksizliğini fark etmişti.

“En azından bir yemeğimizi yiyin,” dedi. “Kuzu yahnim ateşte ısınıyor. Taze ekmek de pişirdim.”

“Agnesim buraların en iyi aşçısıdır,” dedi çiftçi.

Will, gülümseyince yüz ifadesi de değişmiş oldu.

“İşte bu memnuniyetle kabul edeceğim bir teklif,” dedi. “Buraların en iyi aşçısının elinden çıkmış bir kuzu yahnisini asla reddedemem.”

Çekici, başını geriye atarak yelesini savurdu.

Sanki başka biri önerse reddederdin de.

İKİ

Will, sabahın ilk ışıklarıyla uyandı. İçlerine birer kaşık bal koyduğu kahve ve pidesiyle çabucak kahvaltı etti. Ferah bir gece olduğu için çadır kurmaya gerek görmemiş, Orman Muhafızı teçhizatının yeni bir parçası olan muşamba yatağını zemine sermekle yetinmişti. Su geçirmeyen yatakta, ince ama rahat bir yün şilteyle battaniye de bulunuyordu. Eskinin yere battaniye sermeli düzeninden çok daha kullanışlıydı ve yağmur yağması halinde açılabilecek, su geçirmez bir tentesi bile vardı.

Çekici, kamp malzemelerini toplayan efendisini meraklı bakışlarla süzüyordu.

Bu sabah şu kurdun peşine mi düşüyoruz?

"Hemen değil," dedi Will ve yatağını yuvarlayarak eyerin arka kısmına bağladı. "Önce etraftaki çiftliklerin sakinleriyle konuşmak istiyorum."

Complepe çiftliğinde yaşananlar tek seferlik bir saldırı da olabilir, diye düşünüyordu. Ama çevredeki üç çiftliği ziyaret ettikten sonra durumun böyle olmadığını kavrayacaktı.

Çiftçilerin ikisi, geçmiş haftalarda hayvanlarının kaybolduğunu bildirmişti. Bir tanesi iri bir köpek ya da benzeri bir hayvan gördüğünü sanmıştı. Üçüncüsü bir kayıp yaşamamıştı ama o zaten en doğudaki çiftliğin sahibiydi.

"Belki de kurt, henüz buralara kadar gelmemiştir," dedi Will. Çekici, yelesini geriye doğru savurdu. *Bu hareket atların vücut dilinde omuz silkmeye denk geliyor,* diye düşündü Will.

Öğle vakti olduğunda, Complepe çiftliğine dönmüş ve kurdun izlerini takip etmeye başlamıştı.

İlk yüz metre boyunca belirgin bir şekilde devam ediyorlardı. Ama hayvan ilk anda yaşadığı panik sona erince kurnazlığı yeniden ele almış ve doğal ilerleyişine dönmüştü. Birkaç kez aynı yolun üstünden geçmiş ve iz bırakmayacağı sert zeminlere yönelmişti. Ama Will de tüm Orman Muhafızları gibi usta bir iz sürücüydü ve kurdun hareket etme yöntemini kafasında çözmüştü. Dolayısıyla yolunu kaybettiği anda hayvanın gideceğini tahmin ettiği yöne doğru bakarak izleri yeniden yakalayabiliyordu.

"Keşke bunu yapmak zorunda olmasaydık," dedi ve zemini incelemek üzere belki onuncu kez atının sırtından yere atladı. Kurt, kısa bir mesafe öncesinde sağ taraftaki kayalık bir zemine sapmıştı. Will ise yola düz devam etmiş ve biraz ileriden sağa dönmüştü. Halt orada olsa, böyle kestirme bir yol tercih etmesi ve kurdun izlerine yeniden rastlayacağına güvenmesi üzerine kaşlarını çatardı kesin. Normalde yapması gereken şey, usulca ilerlemek ve giderek genişleyen bir yay çizerek kurdun izlerini bulana dek etrafı taramak olmalıydı. Ama Will,

hayvanın gittiği yönden oldukça emindi ve şansım denemeye karar vermişti.

"Muhtemelen buralarda bir yerde bir ini vardır," dedi.

Çekici, bir şey söylemedi. Kestirme bir yöntem uyguladıklarının farkındaydı ve Will'in bu gerçekten haberdar olduğunu bilmesini istiyordu.

"Sen de Halt kadar kötüsün," dedi Will ve hemen önlerindeki yumuşak kumların üstünde hafif pençe izleri görünce art arda zafer dolu iki çığlık kopardı.

"Söylemiştim," dedi. Çekici, sessizliğini koruyordu. Birkaç metre ilerideki dikenli sarmaşığa bir parça siyah tüy takılmıştı. Will, yeniden doğru iz üstünde olduğunu anladı.

Jgj> **r**

Kurdun ini, o bölgedeki arazileri rahatça gözleyebileceği küçük, kayalık bir tepenin üstündeydi. Bir kaya tabakası yan tarafından çıkıntı yapıyor ve kurdun kendisine üs bellediği oyuğu korunaklı hale getiriyordu. Kurt, inine önceki gün varmış ve geceyi orada geçirmişti. O sabah ise, kamı açlıktan guruldayarak yiyecek bir şeyler aramaya çıkmıştı. Yakınlardaki yabancının -aslına bakılırsa, yabancıların- varlığını fark etmesi uzun sürmedi. Kendisine tehlike teşkil ettiklerini hissetti. İçgüdüleri ona yuvasını bulmalarına izin vermemesi gerektiğini söylüyordu. Sakat ayağına rağmen dikkatle hareket ederek usulca kendisini tehdit eden bu iki yaratığın arkasına geçti. Gittikleri yönü fark edince onu ve inini hedef aldıklarına dair şüpheleri de doğrulanmış oldu. Aynı

yoldan geri döndü. Hemen önünde, korunaklı bir şekilde düşmanlarına pusu kurabileceği, kalın bir çalı örtüsü uzanıyordu.

Çalıların içine girip kamını iyice yere yapıştırdı ve yaratıkların yürüdükleri, aşağıdaki patika görüş alanına girinceye dek ileri geri kıpırdandı. Rüzgâr, yabancı yaratıkların arkasından esiyordu ve kokuları, kısa sürede kurdun burnuna dolmuştu. Son zamanlarda tanımış olduğu bir kokuydu bu; insan kokusu. Onun kokusunu alamayacaklarından emin bir şekilde bal rengi gözlerini bir kez bile kırpmayıp, kımıldamadan beklemeye devam etti. Nihayet görüş alanına girmişlerdi.

Onların kendi kokusunu alamayacaklarından emin bir şekilde bal rengi gözlerini bir kez bile kırpmadan, kımıldamadan beklemeye devam etti. Nihayet görüş alanına girmişlerdi.

Kurt, bir an için gözlerini kısmak zorunda kaldı. Burnuna iki farklı yabancı koku doluyordu ama karşısında yalnızca bir tane davetsiz misafir vardı. İri gövdeli, dört ayaklı bir hayvandı bu. Oysa onu uzaktan gözlediği sırada, yanında daha ufak bir başka yaratık daha vardı. Kokusunu alıp varlığını hissetmesine rağmen ikinci yaratığı göremiyordu. Dört bacaklı yaratık birden durdu. Küçük yaratığın büyük olanın sırtında oturduğunu fark eden kurdun boğazından alçak bir şaşkınlık hırıltısı çıktı. Küçük yaratık, gözleri önünde büyükten ayrılarak aşağı atladı ve başını önüne eğip zemini inceleyerek öne doğru birkaç adım attı. İri yaratık da birkaç adım peşindeydi.

Kurt, iri yaratığın kendisi için daha büyük bir tehlike teşkil ettiğine karar vermişti. İkili saklandığı noktaya yaklaşırken gövdesini toprağa iyice yapıştırdı ve çalılarla altlarında kalan gölgelere saklandı.

Küçük yaratık birtakım sesler çıkarıyordu. Tehlikeli bir düşmanın peşindeyken bunu yapmaması gerektiğini düşündü kurt. Yaratıkların onun düşmanı olduklarından emindi. Onlar için tehlike arz ediyordu.

"İşte buldum, Çekici," dedi Will. Toprağın üstündeki izleri takip ediyordu. "Hâlâ kuzeybatıya gidiyor."

Çekici'nin gırtlağından alçak bir gurultu yükseldi. Başını kaldırıp havayı kokladı. İçini dağlayan muazzam tehlike hissini açıklayacak bir yabancı koku bulmaya çalışıyordu. Bu durumdan hiç hoşlanmamıştı. Will'in bu tehlikeli bölgelerde sırtından inip tek başına dolaşması, hiç hoşuna gitmiyordu. Zaten genç Orman Muhafızı'mn tek başına hareket etmesinden hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Çekici, Wilkin ani bir saldın karşısında sürati ve çevikliğiyle kendisini koruyabileceği şekilde, güvenle sırtında oturmasını tercih ederdi.

"Telâşe müdürünün tekisin," dedi Will. Çekici'nin çıkardığı sesi duymuş ve atının aklından geçenleri hemen anlamıştı. "Sakin ol biraz. Yeterince güvendeyim. Bu izler yanm günlük. Kurt yakınımızda değil."

İzler, gerçekten de eskiydi. Ama Will, kurdun ininden yeniden ayrıldığını ve yaklaştıklarını fark ederek evini korumaya hazırlandığını bilmiyordu.

Kurdun gerilen kasları, beklentiyle seğirmeye başlamıştı. Hayvan kendi kendini durdurmak zorunda kaldı ve asla kırpmadığı gözlerini yaratıklara dikerek yeniden hareketsiz beklemeye başladı. Küçük yaratık, onunla neredeyse aynı hizadaydı. Saldırması halinde iri yaratığın diğerinin yardımına koşacağından emindi. Bu nedenle önce büyük tehlikeden kurtulmaya karar verdi.

Küçük hayvan, saklandığı yeri geride bırakmış ve uzun bacaklı yol arkadaşı da ilerleyerek neredeyse onun saklandığı yerin hizasına varmıştı. Her ne kadar kendini kontrol etse de kurdun bedeni, beklenti dolu bir diğer titremeyle sarsıldı.

Çekici, birden başını yukarı kaldırdı. Bir şey duymuştu. Ya da bir tehlike sezmişti. Emin değildi. Ama o yakınlarda bir şey vardı. Uğursuz bir şey. Boğazından bir kez daha alçak bir uyan homurtusu yükseldi.

Will, dönüp atma bir göz attı ve sınttı.

"Yine ne oldu?" diye sordu. "Dostumuz kurt olamaz ya. Onun şu tarafa gittiği kesin." Kurdun takip ettiği yolu işaret ederek yürümeye devam etti.

İçinde tehlike çanlan çalan, kulaklannı havaya dikmiş haldeki Çekici de tedirgin adımlarla peşinden gidiyordu.

Birden, yakınlardaki alçak bir çalılıktan mavi bir karga fırladı ve kanatlannı hızla çırparak uçmaya başladı. Hem Will hem de Çekici irkilerek birden o tarafa dönmüşlerdi. Will, eski yol arkadaşına dönerek bir kahkaha attı.

"Rahatladın mı? Mavi bir kargadan başka bir şey değilmiş," dedi.

Çekici, yelesini hiddetle savurdu. Başka bir şey olduğundan eminim diyordu ki...

Kurt, birden saldırıya geçti. Çekici bulunduğu noktanın gerisindeki çalıların içindeki ani, şiddetli hareketlenmeyi fark etmişti. Arka toynakları üstünde dönerek yüzünü tehlikenin geldiği yöne çevirdi. Ama çalılardan kurtulan kurt, iri düşmanının boğazını hedefleyerek havaya sıçramıştı bile. Çekici, tehlikeyi fark ederek güçlükle de olsa

dönüşünü durdurdu ve üstüne gelen o keskin dişlere arkasını verdi.

Kurt sağ tarafına bindirerek bir an için tökezlemesine neden oldu. Çekici, bıçak gibi dişlerin omzunu yarıp geçtiğini, alttaki kaslara temas ederek ön bacağını boydan boya kanattığını hissetmişti. Kurt, düşmanının vücuduna asılarak başını vahşice iki yana savuruyor, dişleriyle kasları deşmeye devam ediyordu.

Çekici, bir inilti koyuverdi. Ön toynakları toprağa inerken arkadakilerle saldırganı tepmeyi denedi. Ama sağ ön bacağı çok kötü yaralanmış ve tutmaz hale gelmişti. Hafifçe yalpaladı ve bacağı ağırlığını taşımayı reddedince tökezlemeye başladı. Kurt, nihayet onu ısırmayı bıraktı. Yere düşerek yuvarlandı ve Çekici'nin altma doğru süzülerek bir diğer saldın için hazırlandı.

Will'in dört metreden az bir mesafeden fırlattığı oku, otuz beş kiloluk gerilim kuvvetiyle kurdun böğrüne saplandı ve hayvanın iç organlannı delip geçerek kan damarlarıyla kalbini parçaladı. Kurt, anında ölmüştü. Cansız, donuk gözleriyle külçe gibi yere düştü. Orman Muhafızı okunun dokuz santimlik ucu, vücudunun diğer tarafından çıkmıştı.

"Çekici!" diye feryat etti Will. îlk başta atının canavarın saldırısından kaçınmayı başardığını sanmıştı. Ama artık hayvanın parçalanmış omzunu, yaranın diplerindeki kemik ve kirişlerin beyaz beyaz parladıklarını ve hayvanın sağ ön bacağından açık kırmızı kanlar fışkırdığını görebiliyordu. Yayını bir kenara fırlatarak atının yanma koştu. Gözlerine yaşlar hücum etmişti.

Sağ kolunu Çekici'nin boynuna atarak soluyla beceriksizce uzanıp korkunç yaraya dokundu.

Çekici, ağırlığını yaralı uzvundan çekmiş, üç bacağı üstünde durmaya çalışıyordu. Yaşadığı şokun etkisi geçer geçmez hissettiği korkunç acıyla şaşkınlık içinde inlemeye başladı.

"Tanrım, Çekici! Aman Tanrım!" Will, atının yaralı görüntüsü karşısında geçici bir çaresizlik yaşıyordu. Birlikte geçirdikleri onca yıl boyunca Çekici'nin bu kadar kötü yaralandığına şahit olmamıştı. Atının omzundan kanlar fışkırırken zihni donup kalmış, olanları kabullenmeyi ve ne yapması gerektiğini düşünmeyi reddediyordu.

Birden Orman Muhafızı eğitimi devreye girdi. Eyer çantasında ilkyardım malzemeleri vardı. Çekici'nin boynundaki kolunu gevşetti ve hayvanı birkaç kez nazikçe okşadıktan sonra eyer çantasına uzandı.

"Sakin ol, oğlum. Sakin. Gevşe bakalım. İyileşeceksin."

İlkyardım çantasını açıp birkaç saniye içindekileri inceledi. Kan akışını durdurmak için sargı bezine, sargıyı yerinde tutturabilmek için de uzun bir boğucu sargıya ihtiyacı vardı. Her iki malzemeyi de bularak hazırladı. Ama yarayı sarmadan önce temizlemesi gerekecekti. Çantadan gazlı bezi ve yarayı temizleyerek acıyı azaltacak olan keskin kokulu merhem kavanozunu çıkardı. Sıcakotundan yapılan bu merhemi kullanmaktan hiç hoşlanmıyordu, çünkü merhem ona yıllar önce başından geçen kötü olayı hatırlatıyordu. Ama merhemin her türlü yaranın tedavisinde çok etkili olduğunun da farkındaydı. Eyer topuzundan matarasını alarak kapağını açtı ve suyu yaranın üstüne boca etti. Kanama devam ediyor, kanın rengi suyun etkisiyle seyrelip pembeleştikten sonra yine koyu kırmızıya bürünüyordu. Sargı bezini elinden geldiğince nazik davranarak,

ama sertçe bastırması gerektiğinin de farkında olarak, yaranın etrafına dolamaya başladı. Çekici önce irkildiyse de bir süre sonra kımıldamayı kesti.

"Aferin sana, oğlum. İşte böyle. İyileşeceksin," diye mırıldandı Will. Gözlerini kısmıştı. Kanı geçici olarak temizleyince kurdun ısırığının ne kadar derin olduğunu gördü. Atının yarasının hiç de hafif olmadığını fark etmişti. İlkyardım uygulayacaktı uygulamasına ama Çekici'nin, onun kısıtlı becerilerinin ötesinde bir yardıma ihtiyacı vardı.

Bu olumsuz düşünceyi bir kenara bırakarak yaraya bol miktarda ağrı kesici merhem sürdü. Çekici, bir kez daha hafifçe titrese de şikâyet etmemişti. Will, merhemin kısa sürede ağrı dindirici etkisini göstermesini umuyordu. Elindeki büyük sargıyı yaraya bastırarak sargı bezini etrafından geçirmeye başladı. Sargı bezinin tomar olmuş ucunu Çekici'nin omzundan öteye fırlatarak yakaladı ve aynı işlemi boğucu sargı bez tarafından sıkıca kavranana dek tekrar etti. Sargı bezinin rengi, yaradan sızan kanla yavaş yavaş kırmızıya dönüyordu. Ama merhemin pıhtılaştıncı etkisi hızla devreye girmiş olmalıydı, zira yaradan akan kan miktarı azalmıştı.

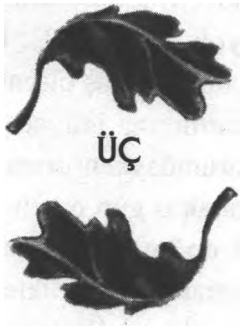
Will, geri çekilerek eserini incelemeye koyuldu. Gözleri bir kez daha yaşlarla doldu ve öne çıkarak atını kucakladı. Başını hayvanın kaba, tüylü yelesine yaslamış, yaralı kısma dokunmamaya özen gösteriyordu.

"Tanrım, Çekici, lütfen iyileş."

Çekici, hantalca kımıldandı. Sağ omzundaki acı, Will'in merhemi sürmesinden sonra büyük ölçüde azalmıştı. Ama ağırlığını üstüne vermeye kalktığında yaralı bacağı tutmaz oluyordu.

“Seni en yakındaki çiftliğe götürmem gerek,” dedi Will. Çaresizce bir çözüm yolu arıyordu. Üç bacağı üstünde topallayan Çekici için uzun bir yürüyüş olacaktı, ama Will hayvanın uzman bir hekimin yardımına ihtiyacı olduğunu çoktan kavramıştı ve onu bu durumdayken ormanda yalnız bırakamazdı. Dizginleri kavrayarak o gün erken saatlerde ziyaret etmiş olduğu ikinci çiftliğe doğru yürümeye başladı. Bulundukları yere en yakın çiftlik orasıydı. Çiftlikte geniş bir ahır görmüş olduğunu anımsıyordu. Çekici, Will yardım getirmeye gittiğinde orada dinlenebilirdi. Şansı yaver gider de çiftçinin ödünç alabileceği bir atı varsa ne güzel olurdu.

Aklına dolan bu düşünce, kederlenmesine yol açmıştı. Seneler içinde, birilerine yardım getirmek için Çekici’nin sırtında birçok yolculuk yapmıştı. Ama bu kez minik atını geride bırakacak ve ona yardım getirmek üzere yabancı bir atın sırtına atlamak zorunda kalacaktı. Bunu fark etmiş olması, yanı sıra topallayan Çekici’ye dair korkularını artırmaktan başka bir işe yaramamıştı.

*u 17"*ötü yaralanmış Will, orası muhakkak."

-^■^Çekici'nin omzundaki derin yarayı inceleyen Yaşlı Bob, doğrularak ayağa kalktı. Yaşlı at yetiştiricisini bulmak, Wilkin bir buçuk gününü almıştı. Çekici'yi çiftçinin ellerine teslim ederek ödünç bir atın sırtında yola çıkmış, ama yüreğinin burkulmasına engel olamamıştı.

Bob'la çiftliğe gelip ahınn kapısını açtıklarında, bölmelerden birindeki Çekici kulaklarını dikip onu kişneyerek selamlamış ve Will, derin bir oh çekmişti. Belki de işler iyiye gider, diye geçirmişti aklından. Ne de olsa Yaşlı Bob, atlar söz konusu olduğunda bir sihirbaz sayılırdı.

Fakat Bob, başını kuşkuyla iki yana sallıyordu. Will'in yüreği yine burkulmuştu. Boğazına iri bir yumrunun oturduğunu fark etti.

"Yoksa... yoksa Çekici...?" Cümlesini tamamlayamadı.

Bob, genç adamın sormak istediği şeyi kavrayınca başını iki yana salladı.

"Ölecek mi? Yok canım. Merhem, yaranın iltihap kapması-

m başarıyla önlemiş. İyi iş çıkarmışsın. Asıl soru, tamamen iyileşebilecek mi? Omzundaki kas çok zarar görmüş ve Çekici artık genç bir at değil."

"Ama... ben ne yapacağım...?" Will bir kez daha cümlesinin sonunu getirememişti.

Yaşlı Bob, usulca Will'in koluna vurdu. Orman Muhafızları ile atlarının birbirlerine ne kadar bağlı olduklarım tecrübelerinden biliyordu. Will ile Çekici'nin tanıştıkları günü ve bir anda arkadaş oluşlannı hatırladı.

"O meseleyi zamanı geldiğinde düşünürüz," dedi. "Kesin bir şey söyleyemiyorum. Çekici'yi benim ahırlara götürelim ki tedavisini sürdürebileyim. Yardım et de dostumuzu arabaya yükleyelim."

Bob'un yaralı atları taşımak amacıyla özel olarak tasarlanmış bir arabası vardı. Arabanın kenarları korkulukluydu ve arkasında da bir rampa yer alıyordu. Will eğimli kalasın üstünde tek ön bacağıyla topallayan atının arabaya binmesine yardımcı oldu. Çekici'nin kamının altından bir askı geçirildi ve askı arabanın korkuluklarına bağlanarak vücut ağırlığının yaralı bacağına baskı yapması engellendi.

Sürücü koltuğundaki Bob'un yanma geçen Will, arkasında alışkın olduğu o teması hissetti. Çekici, yüzünü sevgiyle sahibinin omzuna sürtüyordu. Uzanarak atının burnunu okşadı. Bob, dilini şaklattı ve arabayı çeken gürbüz at kımıldanarak yürümeye başladı.

"Kaç senedir Çekici ile birliktesiniz?" diye sordu Bob. Will bir an düşündükten sonra cevabını verdi.

"On seneyi geçmiş olmalı," dedi ve birlikte geçirdikleri za-

manı gözünde canlandırınca kendisini gülümsemekten alıkoyamadı. *Pikta dağlarından yakıcı Arridi çöllerine kadar başımızdan ne çok şey geçti,* diye düşündü.

"Hımm," dedi Bob düşünceli bir ifadeyle. Will, dönüp yaşlı eğiticiye bir göz attı. Adamın ses tonu, endişelenmesine neden olmuştu.

"Ne?" dedi. "Ne demek oluyor bu?"

Ama Bob, başını iki yana sallamayı tercih etti. Konu hakkında o an için başka bir şey söylemek istemiyordu.

"Bir şey demek değil," dedi. "Sadece merak ettim, hepsi o."

Ama Will sorunun gerisinde bir tür hesaplamanın yattığını sezebiliyordu ve o hesabın hoşuna gideceğinden emin değildi.

S»----------

Bob'un çiftliğine varınca Çekici'yi dikkatle arabadan indirip ahırdaki sıcak, kuru bölmelerden birine soktular. Bob, usulca bir şeyler mırıldanarak dikkatle sargıyı açtı. Ufak tefek hayvana gereğinden fazla acı çektirmek istemiyordu.

Will, belirsizliğin verdiği acıyla onları izliyordu. Bob'a yardım etmek, Çekici'nin acısını hafifletmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. İçinden yaşlı at eğiticisini her kımıldayışında, yüz ifadesini her değiştirişinde ya da her mırıldanışında sıkıştırmak geçse de kendini tuttu. Yoğun kanama durmuş olduğu için artık kurdun dişlerinin Çekici'nin etinde ne kadar derin yaralar açtığını görebiliyordu. Omzun geniş bir parçası yırtılmış, adeta asılı duruyordu. Yarayı inceleyen Bob, yüzünü buruşturmuştu.

“Buraya dikiş atmak lazım,” dedi. “Ama önce yarayı iyice temizlemeliyiz. İltihap kapmasını istemeyiz.”

Derisi sıyrılmış yaraya birtakım yağlar ve merhemler sürmeye başladı. Ata hafifçe dokunuyor bir yandan da hayvanla bir şeyler konuşuyordu. Çekici, zaman zaman acıdan irkiliyor ve Bob’un nazik elleri, yaptıkları işi bırakıp burnunu ve boynunu okşayarak hayvanı yatıştırmaya başlıyordu. Yaşlı Bob, etrafına bakınınca Will’in asık bir suratla orada dikildiğini fark etti.

“Şu an için burada yapabileceğin bir şey yok, Willciğim,” dedi. “Kulübeme gidip ikimiz için yiyecek bir şeyler hazırlasana. İşim on beş dakika içinde biter. O zaman gelip Çekici’yi görebilirsin.”

“Kalmayı tercih ederim,” dedi Will beceriksizce. Bob gülümseyerek başıyla onayladı.

“Ettiğinden eminim. Ama affına sığınarak söylüyorum; dikkatimi dağıtıyorsun. Her ses çıkarışımda ya da Çekici her irkildiğinde öne atılacak gibi oluyor, ardından kendini durduruyorsun. Bırak işimi yapayım. Sen de yemeğimizi hazırla. Olmaz mı?”

Will, bir an tereddüt etti. Çekici’nin yanından ayrılmayı hiç istemiyordu ama Bob’un dikkatini dağıttığı, atıyla ilgilenirken bir hata yapmasına neden olabileceği düşüncesi, kararını vermesini sağlamıştı. Başını sallayarak arkasını döndü. Birden yeniden dönerek Çekici’nin burnunu okşadı.

“Uzağa gitmiyorum,” dedi.

Çekici, hafifçe homurdandı. Normalde bu cümleye başıyla yelesini şiddetle savurarak karşılık verirdi. Ama o tür hareketlerin yaralı bacağının acımasına yol açacağının farkındaydı.

Biliyorum. Bırak da Bob işini yapsın... telâşe müdürü seni.

Will bu ifadeyi Çekici'nin ihtiyatlı tavırları karşısında sık sık kullanırdı. Bu kez kendisine hitaben kullanılması, genç Orman Muhafızı'm gülümsetmişti.

"Birazdan dönerim," deyip ahırdan ayrıldı.

Geniş çifte kapılara vardığında, Bob'un usulca, "Hiç gitmeyecek sandım," dediğini duydu.

Çekici adama bir başka homurtu ile cevap verdi.

DÖRT

Bob ertesi sabah Will'i atının yanında, samanların üstünde uyurken buldu. Yaşlı usta başını anlamlı anlamlı salladı. Will'in gecenin bir yarısı kalktığını ve kulübeden ayrıldığını fark etmiş, nereye gittiğini anlamıştı.

Will'in çaresizce atma faydası dokunacak bir şeyler yapmak istediğinin farkındaydı. Bu nedenle genç Orman Muhafızı'nın iltihap ya da mikrop kapıp kapmadığını anlamak için yarayı kontrol etmesine izin verdi. Neyse ki yara temizdi. Sonrasında ise verdiği talimatlarla Orman Muhafızı'na Çekici'nin sargısını yeniletti. Etin kopup sallanan kısmı güzelce dikilmişti ve kanama iyice azalmıştı.

Bu işler de bitince Bob, elini Will'in omzuna koydu.

"Hadi bakalım," dedi. "Kahvaltı edelim, sonra da seninle biraz konuşuruz."

Sabah güneşi altında Bob'un mutfağının dışarıda kalan kısmına oturdular. Güneş ışığı bile Will'in moralini düzeltemiyordu. Kahvesini her zamanki keyifli tavrından eser olmaksı-

zın yudumluyor ve somurtkan bir ifadeyle önündeki tabakta bulunan poğaçaları dişliyordu.

"Sana yalan söylemeyeceğim, genç dostum," dedi Bob. "Çekici çok zarar görmüş. Korkunç bir yara almış. Basit bir ısırıktan çok daha fazlası söz konusu. Kurt üstüne atıldıktan sonra dişleriyle yaraya asılmış ve başını savurarak diplerdeki kaslarla kirişleri zedelemiş."

"İyileşecek mi peki?" diye sordu Will. Yaşlı ustanın tereddüt edip bakışlarını kaçırdığını fark edince yüreği burkuldu.

"Umanm iyileşir. Ama bunu dört ya da beş gün geçmeden kesin olarak bilemeyeceğiz." Bob, genç adamın gözlerindeki korku dolu ifadeyi fark etmiş ve onu elinden geldiğince rahatlatmaya koyulmuştu.

"Çekici ölmeyecek, Will. O anlamda iyileşecek diyebiliriz yani. Ama bacağı hiçbir zaman eski haline gelmeyebilir. Bilemiyorum. Ben elimden geleni yapacağım. Güçlü ve sağlıklı bir at o."

"Yani burada oturup bekleyecek miyiz?" dedi Will. Ama Bob, Will henüz cümlesini bile bitirmeden başını iki yana sallamaya başlamıştı.

"Ben oturup bekleyeceğim. Şeninse Redmont'taki işlerinin başına dönmen gerek." Bob genç adamı kurnaz bakışlarla süzüyordu. Will'in Redmont'ta yerine getirmesi gereken acil görevleri olup olmadığını bilmiyordu. Muhtemelen vardır, diye düşünüyordu, zira Orman Muhafızları sık sık göreve çağrılırlardı. Ama takip eden dört ya da beş gün boyunca orada bir şey yapmadan oturmanın Will'e hiç de iyi gelmeyeceğinin farkındaydı. Delikanlının işine dönmesi ve zihnini bu meseleden uzaklaştırması daha doğruydu.

Will, gözlerini masadaki ellerine dikmişti. Redmont'ta gerçekten de ilgilenmesi gereken birçok mesele vardı. Ama ya Çekici! Başını kaldırıp Bob'a döndü.

"Atım yok. Atsız ne yapabilirim ki?"

Bob'un yüzüne karşısındakini rahatlatan bir tebessüm yerleşmişti. "Ben sana atlarımdan birini ödünç veririm. Elimde çok sayıda emekli Orman Muhafızı atı var. Çekici kadar dinç değiller belki ama seni birkaç gün idare ederler."

Will'in tereddüt ettiğini görünce önerisini destekleyici uyanlara girişti. "Will, burada yapabileceğin hiçbir şey yok. Oturup Çekici'yi izleyecek ve onun için endişe duyacaksın. O da senin endişe ettiğini fark edecek ve bundan etkilenecek." Birkaç saniye bekledikten sonra ekledi, "Bu yüzden iyileşmesi gecikebilir."

İşte bu, işe yaramıştı. Atının şifa bulmasına engel olacağı düşüncesi, Will'in fikrini değiştirmeye yetti. Karannı vermişti.

"Eşyalanmı toplayayım. Bana vereceğin atı hazırlar mısın?"

Bob, masaya dayanarak Will'i kolundan yakaladı.

"Aferin sana. Gitmeden Çekici'ye veda etmek de istersin sanırım."

XB»---------- Ü-

Çekici'yi ahırda bırakıp gitmek, Will'e çok zor gelmişti. Dakikalarca atının boynunu ve burnunu okşayarak onunla usulca konuştu. Yaşlı Bob, iki arkadaşa mahremiyet sağlamak için biraz geride duruyordu. Sonunda Will'in oradan kendi kendine uzaklaşmayı beceremeyeceğini fark ederek hafifçe öksürdü ve Orman Muhafızı'nın dikkatini üstüne çekti.

“Gitme zamanı, Will Treaty. Cormac hazır ve seni bekliyor.”

Will, son bir kez Çekici’nin boynuna sarıldı ve işaret parmağıyla nazikçe sargılı yarasına dokundu.

“Beş gün sonra yanındayım,” dedi.

Çekici başım iki yana savurdu, ama her zamanki sert hareketlerine kıyasla daha yumuşaktı bu.

Bir yere gittiğim yok.

Will’in gözleri yaşlarla doldu. Çekici, onu başıyla dürttü.

Şakaydı.

Gözlerini elinin tersiyle silen Will, hızla arkasını dönerek ahırdan aydınlığa çıktı.

Kestane renkli Cormac’ın yelesi ve kuyruğu açık renkteydi. Çekici’den biraz daha uzun duruyordu, ama tüm Orman Muhafızı atlarında görülen o kabarık tüylere ve gürbüz, kaslı görünüme sahipti. Yaşlı Bob, Wilkin eyer ve dizginlerini atın üstüne yerleştirmiş, kamp malzemelerini de eyerin arkasına bağlamıştı.

Will’in tahminlerine göre Cormac, Çekici’den birkaç yaş büyük olmalıydı. Ama hayvan hâlâ zinde ve sağlıklı görünüyor ve bir şekilde Wilke tanıdık geliyordu. Sanki onu daha önce bir yerde görmüştü.

“Will, bu Cormac; Cormac, bu da Will,” dedi dizginleri Wilke uzatan Yaşlı Bob. Kestane renkli atın boynuna sevgi dolu bir şaplak attı.

“İyi bir attır. Birkaç günlüğüne sana iyi hizmet verir. Beş sene öncesindeki kadar hızlı değildir belki ama bütün gün koşturabilirsin onu, ertesi gün de ayakta kalmasını bilir.”

“Ne de olsa senin eğitiminden geçmiş, Bob,” dedi Will ve

tebessüm etmeye çalıştı. Bob durumu fark ederek delikanlının omzuna bir tane patlattı.

"İşte böyle, Will Treaty! Hadi bakalım, yola koyulun artık. Eminim ki önemli işlerin seni bekliyordun Sakın endişen olmasın, Çekici'ye gözüm gibi bakacağım."

Will, başıyla adama teşekkür etti ve ayağını üzengiye yerleştirdiyse de tereddüt etti.

"İzin şifresine ihtiyacım olacak mı?" diye sordu.

Bob bir kahkaha attı. "Hayır. Emekliye ayırdıktan sonra onlara artık izin şifresine ihtiyaç kalmadığını öğretiyoruz."

Will biraz da şüpheyle Cormac'ın sırtına çıkıp oturdu. Atm bir tepki verip vermeyeceğini anlamak üzere birkaç saniye bir şey yapmadan bekledi. Ama kestane renkli hayvan başmı çevirmiş, meraklı bakışlarla kendisini izliyordu. Bob, hırıltılı bir kahkaha koyuverdi.

"Sözüme itimat etmiyorsun, ha?" dedi. "Söyledim ya. Emekli oldu o. Hadi, kaybolun artık!"

Will, Cormac'ı hafifçe mahmuzladı ve hayvan anında tepki vererek ilerlemeye başladı. Adım atma hızı Çekici'ninkinden farklıydı ama düzgün ve eşit adımlar atıyordu. Keyifli görünüyordu; yeniden işbaşında olduğuna sevinmiş gibiydi.

Arkaya doğru "Beş gün sonra görüşürüz," diye seslendi Will. Bob, hafif bir dokunuşla Cormac'ı harekete geçiren genç Orman Muhafızı'nı takdir edercesine başını salladı ve görüşme çağrısına katıldığını belli etmek için elini salladı.

Cormac'm kuyruğu, koştukça bir yukarı bir aşağı sallanıyordu. *Bu çok eğlenceli.*

“Öyle düşündüğüne sevindim...” diyecek oldu Will ama geçici bineğiyle konuşmakta olduğunu fark ederek kendi kendini durdurdu. Belki de tüm Orman Muhafızı atlan aynı tepkileri veriyordu.

Sonraki beş gün, tam bir belirsizlik içinde geçti. İleride o dönemde neler yaşandığı ya da kendisinin neler yaptığı sorulsa, Will'in vereceği bir cevap yoktu.

Halt ve Leydi Pauline, baronluk sınırlan içindeki bir başka şatoda yaşanan diplomatik meseleye müdahale etmek üzere Redmont dışmdalardı. Keltika'mn en büyük şehirlerinden birinin belediye başkam, şehrin hâzinesini tamtakır etmiş, kaçarak geldiği Redmont Baronluğu'ndan diplomatik dokunulmazlık talep ediyordu. Keltika Kralı adamı geri getirmeleri için peşinden askerlerini göndermişti. Bu anlaşılır bir tepkiydi ve her ne kadar Baron Arald'm hırsızı korumak gibi bir niyeti bulunmasa da, Keltika Kralı bu hareketiyle teknik olarak Araluen ve Keltika arasındaki, her iki ülkenin de askeri birliklerini sınırın ötesine göndermelerini yasaklayan anlaşmayı bozmuş oluyordu. Baron Arald, Halt'u hırsızı ülkesine geri götürmesi, Leydi Pauline'i ise Keltika birliklerini kendi yetki alanlarına girinceye dek kaçağa ellerini sürmemelerine dair ikna etmesi için olay yerine göndermişti.

Askerleri Halt tek başına da ikna edebilirdi tabii, ama Pauline'e göre biraz daha doğrudan yöntemleri tercih ediyor-

du ve Arald diplomatik skandalin üstüne bir diğerini eklemek niyetinde değildi.

Leydi Pauline'in göreve gitmesiyle Araluen Şatosu'nda altı ayda bir düzenlenen Diplomasi Hizmetleri toplantısına katılma görevi de Alyss'e kalmıştı. Will ormandaki küçük kulübesinde kızın toplantıya gittiğini yazdığı bir not bulmuştu.

Will o haftayı yalnız başına kulübesinde oturup Çekici hakkında endişe ederek geçireceğini düşündüyse de kendine gelmesi uzun sürmedi. Baronluğun kuzeyinden, yalnız seyahat eden gezginlere saldıran bir haydut çetesinin varlığına dair bir rapor gelmişti. Will gezgin bir ev eşyası satıcısı kılığına bürünerek ödünç bir yük arabasıyla bölgeye hareket etmişti. Haydutların faaliyet gösterdikleri bilinen bölgelerden geçmiş, mallarım ücra çiftliklerin sakinlerine satmış ve eline hatırı sayılır miktarda para geçmişti. Haydutlar tam da beklediği gibi kendisini gözlüyorlardı ve yolunacak kıvama geldiğine hükmettikleri an onu yolun her iki yanında fundalıklar bulunan, dar bir yerinde durdurdular.

Dört kişilerdi, yani Will sayıca onlardan üstündü.

Kral'm Orman Muhafızı olduğunu açıklayarak adamlara tek bir uyanda bulundu, ama haydutlar saldırıya geçmeyi tercih etmişlerdi. Üç tanesi saniyeler içinde kol ve bacaklarındaki oklara sanlarak yere düştüler. Gözleri dehşet içinde ardına dek açılan dördüncü haydut ise kılıcını bir yana atarak dizleri üstüne çöktü ve merhamet dilenmeye başladı.

Will yaralarını sarmalarına izin verdikten sonra haydutların ellerini bağladı ve bir ip aracılığıyla gezgin satıcı arabasının arkasına dizerek mahkeme edilmeleri için Redmont Şatosu'na

doğru yürütmeye başladı. Adamlardan biri kendilerine daha nazik davranması için ricada bulunacak oldu.

"Lütfen, Orman Muhafızı, çok kötü yaralandık. Biz de arabada yol alamaz mıyız?"

Will soğuk bakışlarını adamın üstüne çevirdi. Aslında kurbanlarından bazılarını yolun kenarında yaralı bir halde bırakıp gitmişlikleri bulunan bu canilere iyilik bile ediyordu.

"Burada size kıyak geçiyorum," dedi ve haydut kaşlarını çatıp bir başka soru soracakken ekledi: "Taze havanın ve açık arazinin tadını çıkarmanıza izin veriyorum. Önümüzdeki on sene boyunca göremeyeceğiniz şeyler bunlar."

Zaman böylece akıp gitti. Beşinci gün Will, Bob'un Orman Muhafızı Birliği adına atlara eğitim verdiği çiftliğe doğru Cormac'in sırtında hızla yol alıyordu.

Hayvan başını iki yana savuruyor, yolun kendisine tanıdığı özgürlüğün ve bacaklarını çalıştırıp esnetmenin tadını çıkarıyordu.

Kendimi yeniden yollara vurmak çok keyifliydi. Sana hizmet etmeye devam etmek isterdim.

Will usulca gülümsedi. "Yol arkadaşlığından hoşlandım ve sana minnettarım," dedi ve kestane renkli atın boynunu sevgiyle okşadı. "Ama Çekici'nin iyileşmeye başlamış olmasını umut ediyorum."

Cormac başını arkaya savurdu. *Bu anlaşılır bir istek. Ama gün gelir de bana ihtiyacın olursa...*

"Sana haber uçuracağımdan emin olabilirsin," dedi Will. Ağaçların arasından çıkıp Bob'un kulübesine açılan uzun yolu takip ederlerken Will'in hevesli bakışları da her iki yandaki

otlakları tarıyordu. Önceleri fark edemediyse de uzaklarda sırf kuru sonbahar güneşi altında olmanın keyfiyle ileri geri koşturan, gri renkli tanıdık bir şekil çarptı gözüne.

"Çekici!" diye sabırsızlıkla bağırdı ve Cormac'ı mahmuzladı. Kestane renkli hayvan anında tepki vererek dörtnala koşmaya başlamıştı. Otlaktaki gri at da toynak seslerini duymuş ve geniş otlağın diğer ucundan çaprazlama üstüne gelen atlıya doğru dönmüştü.

Will dizginleri çekerek atını beklemeye başladı.

Adımlan, hareketleri, başını geriye atışı. Hepsi öyle tanıdıktı ki. Will kabank tüylü, gri renkli hayvan otlağın sınırlannı belirleyen çite vannca coşku dolu bir kahkaha bile attı.

Birden suratı buruştu. Karşısındaki at Çekici'ye o kadar benziyordu ki. Ama Çekici değildi. Ondan çok daha genç olduğu anlaşılıyordu. Hayvanın vücudunda son zamanlarda Çekici'nin yüzünün etrafında görmeye başladığı kır tüylerden bir tane bile yoktu. Ona bu kadar yakınken Will ufak tefek hayvanın sol ön bacağında, toynağa yakın kesimdeki koyu renkli tüyleri seçebiliyordu. Çekici değildi bu. Ama aslmda, birçok açıdan Çekici'yi andırıyordu.

Hayvan kişneyerek onları selamladı ve tıpkı Çekici gibi yelesini geriye atarak sarsıldı. Cormac selama karşılık verdi. Gri renkli at beklenti dolu bakışlarını Will'e çevirmişti, ama Will konuşamayacak kadar şaşkındı. Hayvan nihayet başını geriye atarak geldiği yöne doğru dörtnala uzaklaştı.

Kalbini kırdın.

Will bir cevap vermedi. Cormac'ı mahmuzladı ve Bob'un kulübesine doğru yol almaya başladılar.

Orada onları bir başka sürpriz bekliyordu. Kulübenin hemen dışında, Cormac'e ikizi gibi benzeyen, ama ondan çok daha genç görünen kestane renkli bir başka at duruyordu. Atlar birbirlerini eski dostlar gibi selamladılar. Will Cormac'i daha önce nerede gördüğünü hatırladı.

"Crowley'nin atıydın sen," dedi. "Ama Otlakçı'ydı adın."

İsim ağzından çıkar çıkmaz kulübenin dışındaki hayvan kendisine seslenilmiş gibi başını kaldırdı.

"Otlakçı bu oldu artık," dedi kulübeden çıkıp yanlarına doğru yürümeye başlayan Crowley. "Bu işler böyle yürür. Bir atı emekli ettiğimizde adını değiştirir ve eski adını yeni atımıza veririz."

Cormac hevesle Orman Muhafızı'na doğru yürüdü ve Crowley hayvanın burnunu sevgiyle okşadı.

"Merhaba, eski dostum," dedi usulca. Başını kaldırıp Will'e bir göz attı.

"Aşağı in, Will. Konuşmamız gerekiyor."

Will içinde büyümeye başlayan huzursuzlukla aşağı atladı.

"Crowley?" dedi. "Burada ne arıyorsun? Çekici nasıl?"

Crowley, Will'i rahatlatmak için elini genç Orman Muhafızı'mn omzuna yerleştirdi.

"Çekici iyi," dedi. "Son görüşmenize göre çok daha iyi durumda. Hatta, baksana, yanımıza geliyor."

Will işaret ettiği tarafa dönünce Yaşlı Bob'un atını ahırdan çıkarıp kulübeye getirmekte olduğunu fark etti. Atı ilk bakışta tamamen iyileşmiş gibi duruyordu.

"Çekici!" diye seslendi ve hayvan başını kaldırıp keyifle

kişnedi. Bob dizginleri bırakarak Will'i işaret etti. Daha fazla teşvik edilmeye ihtiyacı olmayan Çekici, kısa adımlarla hızlı hızlı efendisine doğru yürüdü. Wilkin yüreği burkulmuştu.

"Topallıyor," dedi. Çekici hızlandıkça iyice topallamaya başlamıştı.

Crowley başıyla onayladı. "Öyle. Bob elinden geleni yaptı ama kaslar tamamen iyileşemeyecek kadar hasar görmüş. Korkarım bundan böyle hep topallayacak, Will."

Çekici başını her zamanki gibi Will'in göğsüne dokundurdu ve efendisinin ceplerine uzanarak orada olduğunu bildiği elmanın peşine düştü. Wilkin de yardımıyla elmayı keyifle dişlemeye başladı. Ama Wilkin başı, Crowley'nin son söyledikleri nedeniyle fini fini dönmeye devam ediyordu.

"Hep mi topallayacak?" dedi. "Ama ben o zaman...?" Sorusunu tamamlayamamıştı. Birden ne ile karşı karşıya olduğunu kavradı. Emekli Orman Muhafızı atlarına dair konuşmalar, birbirinin tıpkısı kestane renkli atlar ve otlakta görmüş olduğu gri renkli genç at; tüm bunlar gün gibi ortada olan, dehşet verici bir sonucu işaret ediyordu.

"Onu emekliye ayıracağız," dedi ifadesizce. Bir soru cümlesi kurmamıştı ama Crowley ile Bob'un başlarını onaylamasına salladıklarını fark etti.

"İşler bu şekilde yürüyor, Will," dedi Crowley. "Atlarımız bizlere yalnızca on beş, on altı sene boyunca hizmet verebiliyorlar. Sonrasında ise hayatımızın her alanında bel bağladığımız hızlan, çeviklikleri ve dayanıklılıklannı kaybetmeye başlıyorlar. Bu durum yakın bir gelecekte zaten gerçekleşecekti. Yaralanma olayı yalnızca kaçınılmaz olanı hızlandırdı."

“Ama... Çekici’den söz ediyoruz!” dedi Will. Gözüne dolan yaşlar nedeniyle önünü göremiyordu. “Sıradan bir at değil ki o! Çekici o!” Ani bir kararla sertçe başını kaldırdı ve gözyaşlarını hiddetli bir hareketle elinin tersiyle sildi. “Topallıyor olması umurumda değil. Eskisi kadar hızlı ya da çevik olmaması da umurumda değil! O benim atım ve onu bırakmayacağım!”

Çekici’nin dizginlerine uzanacak oldu ama Crowley nazikçe elini yakalayarak onu durdurdu.

“Bu mümkün değil,” dedi. “Orman Muhafızlarının yöntemi bu değil.”

“O zaman ben de emekli olurum. Çekicim olmayacaksa Orman Muhafızı olmak da istemiyorum!”

Çekici birden kulaklarını kafasına düşürüp geri çekilince hepsi şaşkınlıkla irkildiler.

Sakın ola ki öyle bir şey yapmayasın! Sana verdiğim onca emekten sonra hele!

“Çekici?” dedi Will. Hayvanın öfkesi karşısında şaşıp kalmıştı. Ama Çekici yelesini savurarak başını iki yana sallıyordu.

İstiyorsan ayrıl! Ama beni sebep gösterme sakın!

“Ama... sana ihtiyacım var, Çekici. Hayatıma sensiz devam ettiğimi düşünemiyorum,” dedi Will.

Yaşlı Bob ve Crowley karşılıklı bakıştılar. Her ikisi de Orman Muhafızları ile atlan arasındaki o esrarengiz bağa aşinaydı. Will ile Çekici arasında seneler içinde tuhaf bir iletişim yöntemi gelişmiş olduğunu biliyorlardı. Crowley benzer şeyleri Otlakçı ile yaşamıştı. Will’in utanıp sıkılmadan atıyla konuşabilmesi için bir parça geriliediler. Çekici başını bir kez daha nazikçe Will’in vücuduna sürttü. Öfkesi geçmişti.

Anlamıyor musun? Bu şekilde sana düzgün hizmet veremem. Seni güvende tutamam. Bu artık yeni Çekici nin işi. Ama önce ona bir şans tanıman gerekiyor.

"Yeni Çekici mi?" dedi Will.

Crowley zamanın geldiğine hükmederek Bob'a başıyla işaret verdi. Yaşlı at yetiştiricisi arkasını dönerek ahıra girdi. O gidince Crowley Will'in sorusunu cevapladı.

"Bob at yetiştiricilerimizden yalnızca bir tanesi, Will. Çok sayıda yetiştiricimiz var ve harika bir iş çıkardıklarını söyleyebilirim. Tüm atlarımızın soylarını ve üreme bilgilerini kayıt altma alıyorlar. Çekici tıpkı ataları gibi bu üreme programının bir parçası olacak artık. Kendisine çok iyi bakılacak ve güvende olacak. Ayrıca gelecekte, Orman Muhafızlarının kendisine benzeyen atlan olmasına da katkı sağlamış olacak. Buraya gelirken öndeki otlakta dolanan ufak tefek gri atı gördün mü?"

Will başını evet anlamında salladı. "Birkaç dakikalığına Çekici sandım onu."

"Sanmakta da haklısın. Babası Çekici'nin büyükbabasıydı. Annesi de genetik özellikleri Çekici'nin annesine tıpatıp benzeyen bir kısraktı. Bob onu özel olarak senin için bir kenara ayırmıştı. Normalde seni bir, iki sene boyunca bu değişime hazırlardık. Ama yaralanma olayı bir anda gerçekleşti. Bob beni buraya sana bunları açıklamam için çağırdı. Er ya da geç, hepimizin başından geçen bir süreç bu."

Anlayışlı bakışlarını genç Orman Muhafızı ile atına çevirmişti. Will konuşurlarken Çekici'ye yaklaşarak sol kolunu hayvanın boynuna dolamış, sağ eliyle yumuşak yüzünü okşuyordu.

“Redmont’ta yanımda kalsa olmuyor mu?” diye sordu.

Crowley gülümsedi. “Bu soruyu senin durumundaki herkesten duyarım. Ama bir düşünsene. Çekici evcil bir hayvan değil ki. Ayrıca ona burada, üreme programında ihtiyaç var. O bizim en iyi atlarımızdan biri. Ayrıca yeni atına da haksızlık olur. Aranızdaki bağın kurulması güçleşir. Çekici için de adil bir çözüm olmaz. Onsuz göreve çıkmanı izlemek zorunda kalacak.”

Telâşe müdürünün teki olduğumu biliyorsun.

Will tüm üzüntüsüne rağmen gülümsemekten kendini alamadı. “Yeni adın ne olacak peki?” diye sordu.

Çekici başını yana eğerek tereddüt etti. *Kendimi daima Bellerofon olarak hayal etmiştim.*

“Bellerofon mu?” dedi Will. Şaşırmıştı. Beklenmedik bir seçimdi bu.

Crowley sırıttı. “Fena değil. Bob’a bundan söz etmeliyiz. İşte geliyor.”

Will arkasına döndü ve Bob’un, biraz önce görmüş olduğu gri renkli atla yanlarına yaklaştığını fark etti. Hayvan bu kez eyerlenmiş ve koşum takımları yerlerine takılmıştı. Her yönüyle, hatta yürürken bile Çekici’yi andırıyordu. Bacağındaki küçük siyah leke ve yüzünün etrafında bulunmayan kırlaşmış tüyler dışında, son on beş senedir Will’e hizmet eden Çekici’nin tıpatıp aynısıydı.

İşte bu kesinlikle güzel bir at.

“Sana göre öyle tabii,” dedi Will. Bob’un uzattığı dizginleri alarak öne çıktı ve genç atın yüzünü kaşıdı. Hayvan başını memnuniyetle kımıldattı ve Will’in ceplerinde elma aramaya

başladı. O kadar tanıdık, o kadar *Çekici 'ye has* bir hareketti ki bu, Will bir, iki saniyelik bir şaşkınlık yaşadı.

Affedersin," dedi. "Son elmamı..." Geçirdiği tereddüdün ardından sırıtarak, "Bellerofon'a verdim," dedi.

Bob elini cebine atarak çıkardığı elmayı Will'e fırlattı. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi.

Will elmayı avcunun içine koyarak atına uzattı ve o da memnuniyetle, arada Will'in elini de yalayarak midesine indirdi.

"Siz ikiniz neden birbirinizi daha iyi tanımıyorsunuz?" dedi Bob ve atın sırtındaki eyeri işaret etti. Will başıyla onayladı. Birden bu yeni atın Çekici'ye ne kadar benzediğini öğrenmek için can atmaya başlamıştı.

"İyi fikir," dedi. Sol ayağını üzengiye geçirerek rahatça atın sırtına atladı. Crowley ve Bob muzipçe gülüşüyorlardı.

"Evet," dedi Will. "Bir bakalım..."

Cümlesini tamamlayamadı. Altındaki at birden çılgına dönerek dört ayağı üstünde sıçramaya, havada dönüp savrulmaya ve şaha kalkmaya başlamıştı. Will boyun hizasından havaya fırladı ve bir perende atıp birkaç saniye havada kaldıktan sonra tozlu toprağa düştü. Soluğu kesilmişti. Sızlayarak yatıyor, çaresizce ciğerlerine hava doldurmaya çalışıyordu. Hayvan başını merakla bir tarafa eğmiş, yanında öylece duruyordu.

Bob ve Crowley, dirsekleri üstünde doğrularak çaresizce ciğerlerine hava çekmeye çalışan Will'i kahkahalarla izliyorlardı.

"Bu emekli bir at değil, Will Treaty!" dedi Bob neşeyle. "Tıpkı yaşlı Çekici gibi ona binerken de gizli şifrene ihtiyacın var."

Will başını kaldırdı. Aklı seneler önce yaşadığı benzer olaya gitmişti. Yaşlı Çekici'nin, yani Bellerofon'un başını iki yana sallayarak onu izlediğini fark etti.

"Tıpkı senin gibi tepiniyor," dedi nefes nefese.

Hiç ders almayacaksın, değil mi?

m»---------- *ς

O sabah yeni atıyla eve dönerken Will atların arasındaki benzerliklere hayret etmeye devam ediyordu. Sanki Çekici bir anda ve açıklanamaz bir şekilde gençleşmişti. Crowley ile Bob'un haklı olduklarını görebiliyordu. Son birkaç sene içinde Çekici'nin hızı azalmaya, ayaklan yere daha az sağlam basmaya başlamıştı. Bu yeni Çekici ona atının birlikte geçirdikleri ilk günlerdeki halini hatırlatıyordu.

O günleri aklından geçiriyordu. Vahşi domuz üstüne saldırdığında Çekici onu korumak için nasıl da hızla öne atılmıştı. Bedülin aygırı Kum Fırtınası ile kapıştıkları çaresiz yarışta son metrelerde nasıl da hızlanıp onu şaşırtmıştı. Yarış günü akimdan geçerken yeni Çekici başını sallayarak yelesini geriye attı.

Ben de olsam yenerdim Kum Fırtınası 'm.

Will hayvana şaşkınlık dolu bir bakış attı. "Kum Fırtınası'm nereden biliyorsun sen?" diye sordu. Hayvan bir kez daha yelesini savurdu.

Zihninden geçirdiğin her şeyi biliyorum. Baksana, karınca hızıyla ilerlemeye devam mı edeceğiz yoksa biraz koşalım mı artık?

“Tıpkı Çekici gibi konuştun,” dedi Will.

Ben Çekici ’yim zaten.

“Evet,” diye saygılı bir ifadeyle cevap verdi Will. “Bence de Çekici’sin.”

Yazarın Notu: Okuduğunuz hikâye Yeni Zelandalı Laurie adlı bir okurumdan e-posta yoluyla almış olduğum bir sorunun üzerine yazıldı. Laurie Orman Muhafızı atlarının en fazla on beş, on altı yıl görev yapabileceklerini belirtmiş ve bana sonrasında başlarına neler geldiğini sormuştu. Çekici ’siz bir Will ’i vicdanım kaldıramayacağı için öyküde geçen üreme programını tasarladım.

ZAMANIYDI ARTIK AMA CANIM!

3Bfr .... ——T»'

ZAMANIYDI
ARTIK AMA
CANIM!

Will başını önüne eğerek üstünü başını son bir kez kontrol etti. Yeleği kırışıksız ve düzgündü. Tertemiz beyaz ipek gömleği yeleğinin üstünden görünüyor, rütbesini belli eden gümüş meşe yaprağı, yakasının yaptığı V harfini andıran kıvrımdan zor da olsa seçiliyordu. Pantolonunda en ufak bir leke bile yoktu. Çizmeleri tertemizdi ve kısa bir süre önce boyanmıştı. Ama parlamıyorlardı. Orman Muhafızları çizmelerini asla parlatmazlardı. Parlak çizmeler ışığı yansıtabilir ve insanların saklanmış bir Orman Muhafızı'm fark etmelerine neden olabilirdi. Geniş deri kemerini kuşandı. Çizmeler gibi kemeri de donuk, mat siyah renkteydi ve bıçaklarının kabzaları sade deriyle kaplanmıştı. Kendisini aydınlık bir yerde bulması halinde, yalnızca keskin kısımlarının ışığı yansıtması amacıyla tasarlanmışlardı. Dikkatle ve düzenli olarak bilenen kaliteli çelikten bıçaklar, Krallık şövalyelerince taşman kılıçlardan daha sert yüzeylere sahipti.

Keşke bir aynam olsaydı, diye aklından geçirdi. Ne de olsa önemli bir gündü bugün. Ama aynalar inanılmaz fiyatlara satılıyordu. Yalnızca Baron Arald gibi zengin kişilerin kendilerine

özel ayna satın alma lüksü bulunuyordu. Orman Muhafızı maaşıyla olacak şey değildi bu.

Esmer, çenesini öne uzattığı patilerinin üstüne koymuş ve gözlerini Will'e dikmiş bir halde kapının yanma uzanmıştı. Will hayvana dönerek ellerini iki yana açtı.

"Nasıl görünüyorum?" dedi. Esmer, bakışlarını Will'den ayırmadan kuyruğunu yere iki kez vurdu.

"O kadar iyi ha?" diye akıl yürüttü Will. Kuyruk yine *pat pat* şeklinde yere çarptı.

Will pencereden dışarı bir göz attı. Güneş iyice alçalmış, küçük kulübeyi çevreleyen ağaçların tepelerini aşmıştı.

"Gitme zamanı," dedi. Basit elbise dolabının askı kısmını örten perdeyi açarak pelerinini çıkardı.

Esmer bu kez gördüklerine daha fazla ilgi göstermişti. Başını bir tarafa yatırmış, meraklı gözlerle Will'i izliyordu. Will dolaptan gündelik pelerinini çıkarmamıştı. Sırtına çaprazlama süslü gümüş okların işlenmiş olduğu resmi üniforma pelerinini ellerine almıştı. Pelerini omuzlarına atarak Esmer'e gülümsedi.

"Özel bir gün," dedi. Esmer başını bir kez daha patilerinin üstüne koydu. Will kapıya yaklaşarak hayvana yolundan çekilmesini işaret etti. Esmer bir iç geçirerek doğruldu ve Will kapıyı açıp verandaya çıkarken kenara doğru birkaç adım attı. Will durup köpeğine bir göz attı.

"Geliyor musun?" dedi. "Sen de davetlisin, biliyorsun." Kuyruk bir kez daha savruldu ve Esmer açık kapıdan süzülerek verandadaki Will'e katıldı. Will'i çoban köpeklerinin gözlerinde efendilerinden emir beklediklerinde beliren türden bakışlarla süzmeye başladı.

Şimdi nereye gidiyoruz? diyordu bakışları. Will bir cevap vermeden hafif bir ıslık çaldı. Esmer'in kulakları dikilmişti. Birkaç saniye sonra yumuşak toynak sesleri duyuldu ve Çekici küçük kulübenin köşesinden çıktı. Arka taraftaki ahırda dinleniyordu. Bağlanması gerekmediği için çağrıya anında cevap verebilmişti.

Esmer'in aksine Çekici nereye gittiklerini biliyormuş gibi davranıyordu. Wilkin yanında hazır bekleyen Esmer'e bir göz attı.

O da mı geliyor?

"Elbette," dedi Will. "O da ailemizin bir parçası. Bir itirazın mı var yoksa?"

Çekici yelesini çılgınca savurdu. *Hayır, yok. Ama bazen adap kurallarına uygun hareket etmesini bilmiyor. Herkesin ortasında kaşınmaya başlamasını istemiyorum.*

Will köpeğe dönerek sırıttı. "Duydun mu, Es? Nezaketsiz kaşınmalara son vereceksin." Köpeğin kuyruğu adını duyunca kımıldamaya başlamıştı. Çekici efendisine ters ters baktı.

Aynısı senin için de geçerli.

"Protokol şefi olarak yanımızda bulunman ne hoş," dedi Will. "Gidelim mi?"

Seni bekliyoruz zaten.

Will başını iki yana salladı. *Bunca yıldan sonra,* diye aklından geçirdi, *Çekici 'nin karşısında asla son sözü söyleyemeyeceğimi öğrenmiş olmam gerekirdi.*

Asla.

Will atına kuşkuyla baktı. Çekici ise bir at ne kadar masum numarası yapabilirse o kadar yapıyordu.

Esmer'e dönüp parmağını şıklatarak verandadan indi. Hayvan derhal efendisinin sağ tarafındaki yerini aldı. Çekici de başı efendisininki ile yan yana olacak şekilde Wilkin solundan yürüyordu. Kulübenin önündeki küçük açıklığı aşarak ormanın içinden geçen patikaya vardılar. Yol dar olduğu için Çekici arkaya geçmişti.

Ağaçların dipleri loş olmasına rağmen iyi bildikleri bir yoldu bu. Hafif bir yokuşu aşıyor ve Tarbus Nehri'nin kollarından biri olan küçük bir akıntıya bağlanıyordu. Yakınlarda Halt ile alabalık tuttukları küçük bir havuz da mevcuttu. Son yıllarda, özellikle yaz akşamlarında -tıpkı o an olduğu gibi- Alyss'le havuzun yanındaki çimlerle kaplı açıklıkta piknik yapmayı âdet edinmişlerdi.

Yumuşak ve sıcak hava, Will'in yüzünü yalıyordu. Ağaç ve çalılardan geceye hazırlanan kuşların çıkardığı fışırtılar geliyordu. Will ağaçların arasındaki karanlığa bir göz attı ve ateşböceklerinin hareketlerini gösteren minik, süratli ışık noktacıklarını fark etti. İçlerinden biri ağaçların uzağında kalmıştı ve görece karanlığın içinde kımıldarken etrafına yaydığı ışık azalıyordu. Esmer yanına yaklaşan hayvancağızı çenelerini hızla hareket ettirerek bir hamlede yutuverdi ve başını iki yana sallayarak patisiyle ölü böceğin ağzındaki artıklarını ayıklamaya koyuldu.

"Hiç ders almayacaksın, değil mi?" dedi Will sevgiyle. Esmer uçan haşerelere müdahale etme dürtüsüne asla karşı koyamıyordu. Tabii sonrasında da hayvanların artıklarını diş-

lerinden temizlemek için çılgınca bir çaba harcamak zorunda kalıyordu. Avlarının hiçbiri Esmer'in beklediği gibi lezzetli çıkmıyordu.

Derenin yanındaki açıklığa yaklaşırlarken Will'in kulakları sohbet sesleriyle dolmaya başlamıştı.

"Son gelenler bizleriz," dedi. Ama Çekici başını iki yana salladı.

En son gelin gelir. Adettendir.

Ağaçların arasından çıktılar. Açıklık, zemine sokuşturulan direklerin üstündeki meşaleler ve ağaçların dallarına asılı duran, değişik renklerdeki fenerlerle aydınlanıyordu. Küçük bir insan grubu orada Will'i bekliyordu. Çekici ve Esmer ile açıklığa adımlarını atar atmaz küçük bir alkış koptu. Oradan buradan gür selamlamalar duyuluyordu.

Will mutlulukla etrafına bakındı. Açıklıkta çok fazla insan yoktu, ama onun önem verdiği herkes oradaydı.

Başta tabii ki Halt. Tecrübeli Orman Muhafızı, kendisinden yarım kafa uzun, tatlı eşiyle birlikteydi. Halt Will'e on beş yaşından beri babalık etmişti. Will son senelerde Leydi Pauline'i de annesiymiş gibi görmeye başlamıştı.

Bakışlarını diğer tarafa kaydınnca yüzü aydınlandı. Horace da gelmişti. Gelmeyip de ne yapacaktı ki? Eşi Evanlyn de yanındaydı.

Ona Cassandra diye hitap etmesini öğrenmem gerek, diye aklından geçirdi Will. O gün orada onunla olabilmek için Araluen Şatosu'ndan kalkıp gelmeleri karşısında duygulanmıştı. Kendisinin de arkadaşları için hiç düşünmeden aynı şeyi yapacağı, aklına bile gelmemişti. Sevgi dolu bakışlarını prensese

çevirdi. Horace'dan çocuk beklediklerine dair heyecanlı bir mektup almıştı. Evanlyn'in -Cassandra, diye düzeltti-hamileliği henüz belli olmuyordu. Prenses her zamankinden de zayıf görünüyordu.

Baron Arald nehrin yanma kurulan platformun üstünde durmuş, yetiştirdiği yetimlerin en ünlüsüne bakarak sırıtıyordu. Will başını saygıyla sallayarak adamı selamladı ve açıklıkta toplanan diğer insanları gözden geçirmeye koyuldu. El ele duran Jenny ve Gilan'ı fark etmişti. Jenny'nin yüzünde güller açıyordu ve zaman zaman gözlerini yukarı kaldırıp uzun boylu, yakışıklı Orman Muhafızı'na tatlı bakışlar atıyordu.

Sıra sizde, diye aklından geçirdi Will. Gilan düşüncelerini okumuşçasına, gevrek gevrek gülüyordu. Evlilik fikrinden hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Will, Gilan ile Jenny'nin arkasındaki gölgelerde bekleyen iki konuğu fark edince şaşkınlıktan durmak zorunda kaldı. Konuklar birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Biri güçlü bir rüzgâr esmesi halinde uçup gidecek kadar ince ve ufak, diğeriyse uzun boylu ve iriydi. Hatta iriden de öteydi. Aralarında ise harekete geçerek, kalın kuyruğu bir o yana bir bu yana savrulacak şekilde Esmer'e doğru koşturan siyahlı beyazlı bir şekil göze çarpıyordu.

Esmer ile annesi Gölge kuyruklarını usulca sallayıp başlarım öne eğerek hasret giderirlerken Will de hızla öne çıkarak Malcolm'a sarıldı ve Trobar'm vücudunu sıkıca kavramasına izin vermek zorunda kaldı.

"Başarmışsınız!" dedi. Dostlarını gördüğüne çok memnundu. "Buralara kadar gelebileceğinizden emin değildim!"

“Asla kaçırmazdık!” dedi yırtıcı bir kuşu andıran şifacı. Bir yandan da genç dostuna sevgiyle gülümsüyordu. Trobar kalın sesini elinden geldiğince inceltmeye çalışarak konuştu.

“Tebbklee, Will Tğeeaty.”

“Sağ ol, Trobar,” dedi Will. “Gelişiniz beni öyle sevindirdi ki, anlatamam.”

Baron anlamlı anlamlı öksürdü ve Will törenin başlama vaktinin geldiğini anladı. Şifacı ve devasa korumasından ayrılarak podyumun üstünde elinde resmi evraklarla bekleyen Arald’m yanına gitti.

Çekici ve Esmer de peşindeydi.

“Evet,” dedi Baron şefkatle, “evlenmek için çok güzel bir akşam, Will Treaty.”

“Daha güzelini düşünemezdim, efendim,” diye cevap verdi Will.

“Aklıma keyifli bir hikâyeyi getirdi de...” diyecek oldu Baron, ama eşi, Leydi Sandra alçak sesle -nazik ama kesin- bir uyan sözcüğü fısıldayınca baron başını suçlu suçlu yukan kaldırdı. “Efendim? Şey... tabii... elbette, tatlım. Belki de o olayı sana daha sonra anlatının, Willciğim.”

“Muhtemelen daha iyi olur, efendim,” diye aynı fikirde olduğunu belli etti Will. Bir yandan da tebessümünü gizliyordu.

“Pekâlâ... neyse, işte buradasın. Hepimiz seni görebiliyoruz. Sağdıcın var mı?”

Horace öne çıkarak WilPin yanma geçti ve elini en yakın arkadaşının omzuna koydu. Karşılıklı bakıştılar. Bir sürü kelimeden çok daha anlamlı bir bakışmaydı bu.

“Mükemmel,” diye devam etti Baron. “Mükemmel bir seçim.” Will’in arkasındaki kabarık tüylü atla gösterişli köpeğe bir göz attı. “Bunlar da...?”

Will cevap veremeden Horace atıldı.

“Sağdıç At ile Sağdıç Köpek,” dedi.

“Mükemmel!” dedi Baron. “Alışılmışın biraz dışında, ama mükemmel; tabii bir şey imzalamaları gerekmiyorsa!” Kendi şakasına yine kendisi güldü. Çekici başını öne çıkararak adamı yakından incelemeye koyuldu. Baron durumu fark ederek aceleyle bakışlarını önüne çevirdi ve evrakları karıştırmaya başladı.

“Uslu dur,” dedi Will usulca ve Çekici geri çekildi. Will hayvanın arkasında durmuş, pişmiş kelle gibi sırıttığından emindi.

Arald birkaç saniye içinde eski coşkusuna kavuştu ve ellerini birbirine sürterek önünde toplanan kalabalığı incelemeye başladı. Davetliler yönlendirilmeye gerek kalmadan podyumun etrafında dağınık halde bir yarım daire oluşturmuşlardı.

“Tamamdır öyleyse,” dedi hevesle. “Hepimiz buradayız gibi görünüyor. Damat. Sağdıç. Şahitler. Tören yöneticisi.” Susup Çekici’ye ters bir bakış attı. “Sağdıç at ve sağdıç köpek. Artık yalnızca geline ihtiyacımız var.”

Ve birden, önceden uyarmaksızın, Alyss çıkageldi. Ağaçların arasından çıkarak bir ağaç dalına asılı duran fenerin açık kahverengi ışık huzmesine girmişti.

Will kızı görünce nefesini tutmak zorunda kaldı. Alyss çok güzel görünüyordu. Durumu tanımlayabileceği başka bir kelime bilmiyordu. Genç Haberci tek omzu açık, sade, beyaz bir

gelinlik giymişti. Sarı çiçeklerden bir taçla süslü uzun sarı saçları, fener ışığında parlıyor, içten içe kendi ışığıyla aydınlanıyormuş gibi duruyordu.

Daha sonraları düşündükçe, bunun Baron'un önceden düzenlemiş olduğu bir mizansen olduğunu anlayacaktı. Oldukça etkiliydi de. Arald zaman zaman inanılmaz becerikli bir insana dönüşüyordu. Alyss, Will ile göz göze gelerek müstakbel eşine gülümsedi. Will kalbinin eridiğini hissetti.

Cassandra aceleyle açıklığı aşarak baş nedimesi olarak Alyss'in önüne geçti. Halt da Alyss'in yanma geçerek kızın koluna girdi. Alyss yetim olduğu için Halt'dan onunla babasıymış gibi podyuma kadar yürümesini rica etmişti. Halt'un yüzü gülüyordu. Asık suratlı, kır sakallı Orman Muhafizı'mn çabucak gülümsemesini sağlayacak nadir insanlardan biriydi Alyss.

Herkesin hazır olduğunu fark eden Baron Arald, eliyle işaret etti ve şatodan getirdiği, ağaçların içinde gizlenmekte olan müzisyen üçlüsü, açıklığa girip sanatlarım icra etmeye başladılar. Şarkıyı Alyss seçmişti. Will *Ağaçların Arasındaki Kulübe*'nin keyifli notalarını tanıyınca elinde olmadan gülümsedi. Orman Muhafızlarının tüm önemli faaliyetlerde hep bir ağızdan söyledikleri gayrıresmi şarkisiydi bu. Alyss daha iyi bir seçim yapamazdı.

Alyss zarifçe Will'in yanma geçerken gülümsemeye devam ediyordu. *Gülümsenecek bir gün bugün,* diye mutlulukla aklından geçirdi Will. Halt kolundaki Alyss'in elini Will'in eline tutuşturduktan sonra geri çekildi. Cassandra ile Horace, gelin ve damadı Baron Arald ile baş başa bırakmak üzere bir adım gerileyerek beklemeye başladılar.

Hadi bakalım," dedi genç çifti gülümseyerek izleyen Arald. "Ne güzel bir gün bugün! Hem de ne gün!"

Kendilerine sade ve anlamlı yeminler seçmişlerdi. Burada kelime kelime tekrarlamanın bir anlamı yok; aşk, sadakat ve dürüstlük içeriyorlardı diyelim. Karşılıklı sorumluluk ve şefkat de. Kalplerinden geleni dile getirdiler ve sözlerinin sadeliği, izleyicilerin de kalplerine işledi. Leydi Pauline Halt'un pelerininin ucuyla çaktırmadan gözlerini sildiğini fark edince usulca gülümsedi ve kocasına bir dirsek attı.

"Seni yaşlı sahtekâr," diye fısıldadı ve Halt süklüm püklüm başını salladı. Halt hayatı boyunca soğuk ve sert bir insan görüntüsü çizmişti. Bu güzel günde artık o tavırları sergilemeye devam edemeyecekti.

Karşılıklı yeminler edildikten sonra Arald evliliği resmileştiren sözcüklere geçti. Gülümseyerek geri çekilip kollarını genç çifte doğru açması sanki yalnızca birkaç saniye sürmüştü. Will bir an için ne yapacağını bilememişti. Töreni o günün nihayet geldiği fikrine inanamaz bir halde, yanıbaşındaki Alyss'in varlığı nedeniyle bir tür şaşkın sersemlikle takip etmişti.

Artık törenin sona erdiğini, nihayet muradına erdiğini fark ediyordu. Alyss ile birbirlerine bağlanmışlardı. Düşündükçe yüreği sıcacık oluyordu.

Baron'un bir şeyler söylediğini ve insanların beklentiyle kendisine baktıklarını fark etti.

Arald öne doğru eğilerek herkesin duyabileceği, oyunculuk kokan bir fısıltıyla konuştu.

"Gelini öpebilirsin dedim," diye Will'e hatırlattı.

Will kendisine söyleneni yaptı ve Alyss'i coşkuyla öptü. Açıklığı dolduran yakın dostlarının alkış ve tezahüratları altında, müstakbel eşinin de kendisi kadar heyecanlı olduğunu fark etti.

Sesler yavaş yavaş da olsa azaldı ve sessizliğin içinde tek bir çığlık yankılandı.

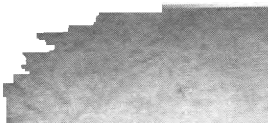
"Zamanıydı artık ama canım!"

Halt sözleri şaka yaparcasına telaffuz etmeyi planlamıştı, ama farkına bile varamadan boğazına oturan yumru nedeniyle sesi çatlamış ve arkasını dönerek öksürüyormuş numarası yapmak zorunda kalmıştı.

Yanaklarından akan gözyaşlarını davetlilerden bu şekilde gizlemeyi umut ediyordu.

YIRTIK
PARŞÖMCN

IB*----------

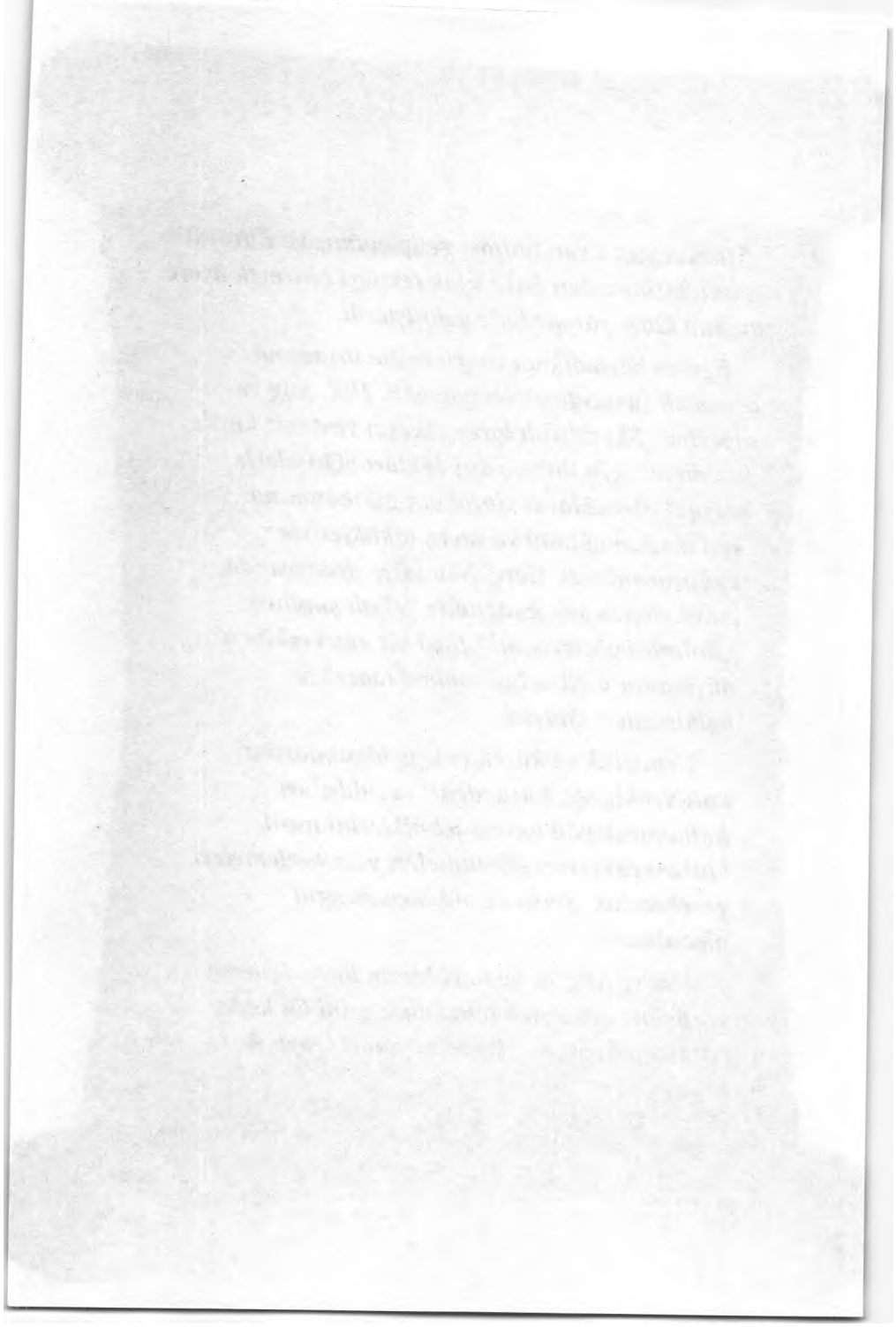
Nihayet yazın son haftası gelip çatmış ve Kardeşlik eğitimi başlamadan önce ufak tekneyi bitirmek üzere zamana karşı yarışır hale gelmişlerdi.

Eğitim başladıktan sonra tekne inşaatına ayıracak zamanları olmayacaktı. Hal', Stig ve diğerleri, Skandiyalı birer savaşçı ve deniz kurdu olabilmek için ihtiyaç duydukları eğitimlerle meşgul olacaklardı. Şafaktan günbatımına kadar silah eğitimi ve savaş taktikleriyle boğuşacaklardı. Gerçi Skandiya dünyasında, taktik denen şey, genellikle "Hadi şunlara günlerini gösterelim! " türü bir emri takiben düşmanın üstüne bodoslama taarruza kalkmaktan ibaretti

Gemicilik ve kürek çekme idmanlarına katılacaklardı. Kara, deniz ve yıldızları kullanarak yön bulma tekniklerini nasıl kullanacaklarını öğrenmeleri ve ezberlemeleri gerekecekti. Neticede oldukça meşgul olacaklardı.

v*i

Hal ve Stig'in tekneyi bir an önce deneme sürüşüne çıkarmak için kendilerini bu kadar paralamalarının arkasında yatan sebep de buydu.

SONSÖZ

SONSÖZ

MacFarlane yırtık parşömeni usulca masasının üstüne yerleştirdi. Sandıkta buldukları diğer dokuz hikâye dikkatle bir araya getirilmiş, kopyalanmış ve saklanmıştı. Geriye bir tek, yüz kadar kelime içeren bu yırtık ve yıpranmış sayfa kalıyordu. Bazı noktalarda mürekkep o kadar uçmuştu ki yazılanları güçlükle anlayabilmişti.

Bu sayfayı sona bırakmıştı; kısmen yarım olduğu için, kısmen de ilk incelemesinin ardından metnin diğerlerinden farklı olduğunu kavramış olduğu için. Bir cımbızla sayfayı büyütecinin altına soktu ve öne doğru eğilip silik bölümlere vardıkça tereddüt ederek, kelimeleri dudak hareketleriyle okumaya başladı. îyi ki odasında güçlü bir ışık kaynağıyla büyüteci vardı.

Nihayet arkasına yaslanarak parmaklarıyla masayı tıkırdattı.

Audrey karşısına oturmuş, beklentiden adeta için için yanıyordu. Audrey sandığı bulan kişi olması itibariyle bu son sayfayı çevirirken profesörün yanında olmayı hak etmişti.

"Neymiş, Profesör?" diye sordu kız. "Önemli bir şey mi?"

ikinci soruya gerek yoktu, diye akimdan geçirdi. Profesörün yüz ifadesi ve vücut dili ona zaten kâğıtta önemli bir şeyler yazdığını belli ediyordu. MacFarlane başını kaldırdı.

"Evet, Audrey. Aslına bakarsan, öyle."

Audrey profesörün ona açıklama yapacağını bildiğinden ses çıkarmadan beklemeye başladı. MacFarlane birkaç saniye sonra sözlerine devam etti.

"Biz Araluen dünyasını ve kahramanlarını inceleyenler, bir süredir bir başka efsanenin varlığından da haberdarız. Skandiya kurt gemilerinin tasarımında devrim yapan yarı Araluenli yan Skandiyalı genç bir delikanlıdan söz ediliyor. Ama onun hakkında çok az şey biliyoruz."

Audrey'nin yüzü düşünceli bir hal almıştı. "Will'in Nihon-Ja'ya yaptığı ziyaretin kayıtlarında o çocuktan kısaca söz edildiğini hatırlıyorum," dedi. Profesör gülümsedi.

"Aynen öyle. Ama o kısa değinmenin dışında hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Sanınm hikâyesine dair bir ipucu daha yakaladık."

"Bu parşömenden mi?" dedi Audrey ve başıyla aralanndaki masada duran yırtık kâğıdı işaret etti.

"Bu parşömenden," diye başıyla onayladı profesör. "Bunu bulduysak diğerlerini de bulabiliriz. Bir yerlerde gömülü olmalılar."

Audrey'nin gözleri heyecanla ardına kadar açıldı. "Sizce hikâyenin kalanını bulabilecek miyiz, profesör?" diye sordu.

MacFarlane anlayışlı bir şekilde gülümsedi. Kızın gençliğinin ve heyecanının tadını çıkarıyordu.

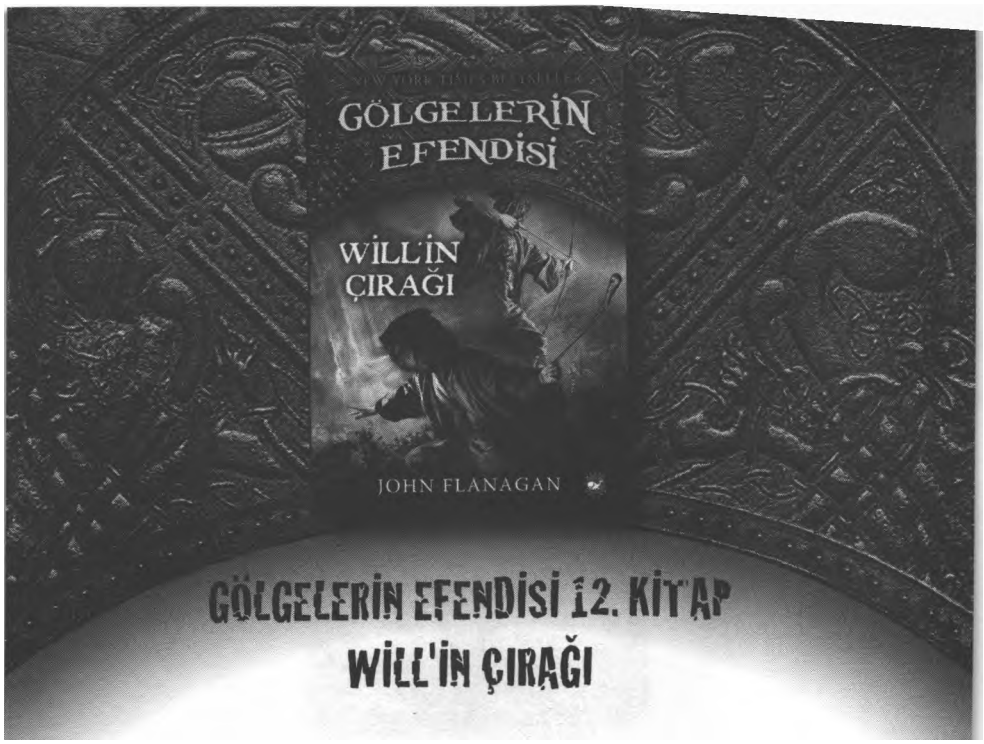
"Vallahi ben deneyeceğim, orası kesin," dedi.

John Flanagan, çalışma hayatına reklamcılıkla başladıktan sonra serbest yazarlıkla senaryo editörlüğüne dönmüştür. Televizyon cingılları ve çeşitli broşürler hazırlamış, kurumsal video metinleri ile televizyon için komedidrama senaryoları yazmıştır. Kendisi, Avustralya'nın en üretken televizyon yazarlarından biridir.

Flanagan, *Gölgelerin Efendisi* dizisinin ilk kitabını, on iki yaşındaki oğlunu kitap okumaya teşvik etmek üzere yazmıştır. Michael, ufak tefek bir çocuktu ve tüm arkadaşları ondan daha iri ve güçlüydü. Flanagan, ona okumanın keyifli bir şey olduğunu ve kahramanların mutlaka iri ve kaslı olması gerekmediğini göstermek istedi. Bugün yirmili yaşlarını sürmekte olan Michael, bir seksen boyunda, geniş omuzlu ve güçlü bir erkek ama *Gölgelerin Efendisi*'ni hâlâ severek okuyor.

Flanagan, Sydney'in Manly adlı kıyı banliyösünde yaşıyor.

Will, hayatını altüst eden bir trajedi yaşadıktan sonra, bu olayın sorumlularını bulup cezalandırmaya yemin eder. Bu, Orman Muhafızları Birliği'nden ayrılmasına mal olsa bile...

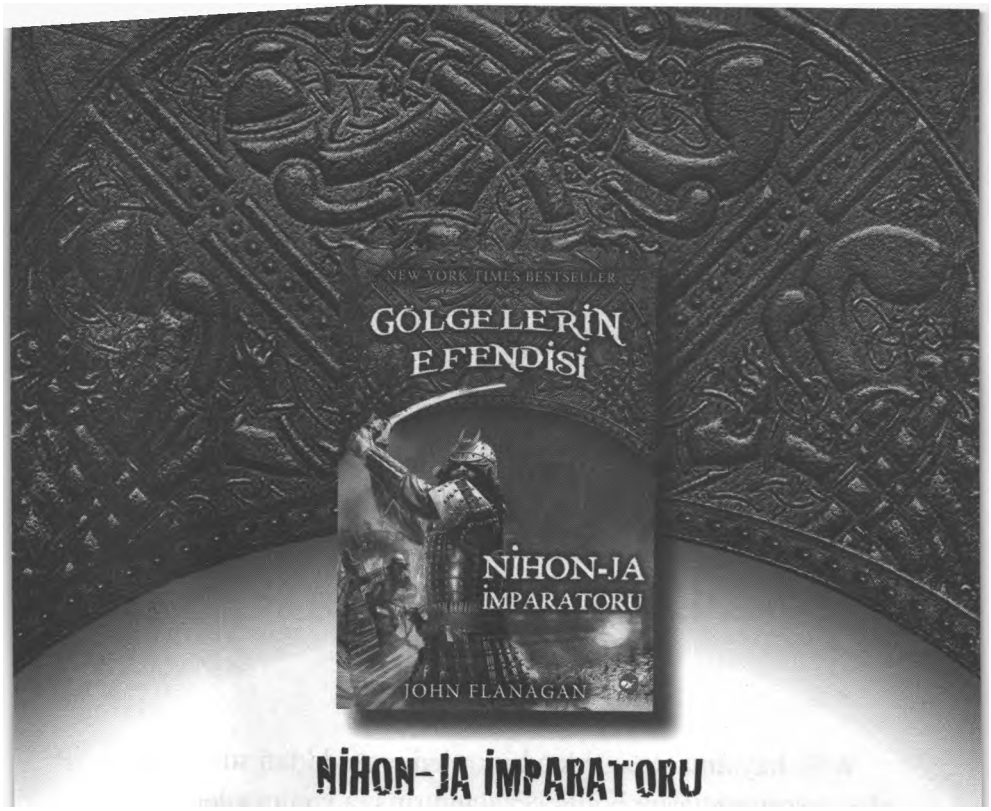
Will için üzülen dostlan, onu karamdan döndürmeye çalışırlar.

Halt, ona bir çözüm önerir: Wilkin artık bir çırağı olmalıdır. Halt'un aklındaki aday herkesi şaşırtacaktır ve bu, Will'in reddemeyeceği bir istektir.

Ancak isteksiz ve isyankâr bir çırağı eğitmek zordur.

Fakat sıradan gibi görünen bir görev, inanılmaz bir suç ağını ortaya çıkannca Will, önceliklerine karar vermek zorunda kalacaktır. Önünde iki seçenek vardır: Ya intikamını alacak ya da masum insanlan kurtaracaktır.

Yoksa bu Wilkin Orman Muhafızı olarak yerine getirdiği son görev midir?

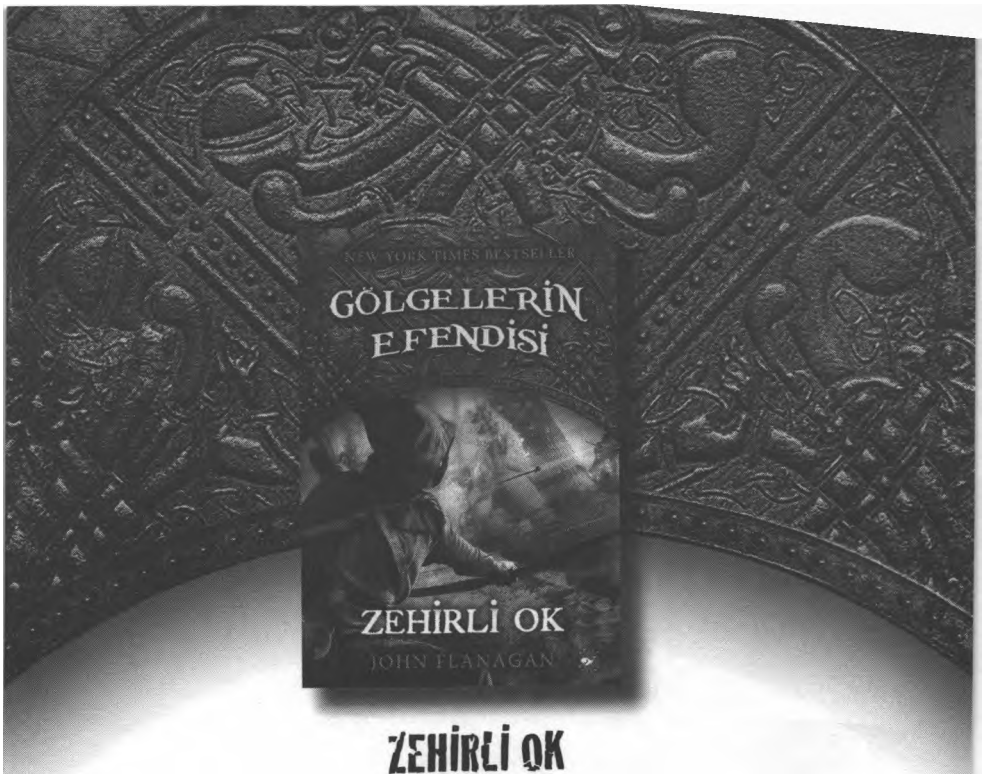

Horace kayıptır. Askeri bir görev için Nihon-Ja İmparatoru'nun sarayına gönderilmesinin üzerinden aylar geçmiş ancak hâlâ geri dönmemiştir.

Horace'ı çok merak eden Evanlyn, Will ve Alyss'in yardımıyla ona ne olduğunu araştırmaya gider.

Nihon-Ja İmparatoru, Senjilerin isyanıyla karşı karşıya kalmıştır. Horace da imparatora destek vermek için yanında savaşmaya karar vermiştir. O ve Will, tarla ve orman işçilerini Senj ilere karşı savaşmaları için eğitirler.

Bu arada, pek anlaşamayan Alyss ve Evanlyn de dağlarda yaşayan gizemli bir topluluktan yardım istemeyi denerler.

Halt, Horace ve Will, Dışarlıklıları ve liderleri olan sözde elçi Tennyson'ı Picta'ya kadar takip ederler.

Onları Araluen sınırından geçmeden önce durdurmaya kararlıdırlar. Will, TennysonTn Cenevizalı suikastçılarından birini Clonmel'de ortadan kaldırmıştır ancak ikisi hâlâ hayattadır.

Will ve Halt'un olağanüstü okçuluk yetenekleri, suikastçıları yenmelerini sağlayabilecek mi?

Yoksa bu, Will'in eski ustasının son savaşı mı olacak?

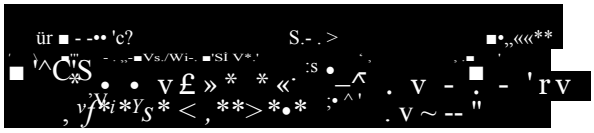

Dışarlıklılar, ortalığı kasıp kavurmaya başladılar. Onları durduracak biri var mı?

Will, yıllık Orman Muhafızları Birliği Toplantısı'ndadır, ancak Halt batıda meydana gelen gizemli olayları araştırmaktadır. Nihayet işini bitirip onlara katılır, fakat hiç iyi haberler getirmemiştir. Hibemiya'da kızılca kıyamet kopmaktadır.

Kendilerine Dışarlıklılar diyen sahte bir tarikat, ortalığı yakıp yıkmaktadır ve altı Hibemiya krallığının beşini ele geçirmişlerdir. Şimdi de altıncı krallık Clonmel tehlikededir. Bunun üzerine Halt, Will ve Horace işleri yoluna koymak için kolları sıvarlar.

Halt'un geçmişindeki sır, bu görevlerinde onlara yardımcı olabilecek midir?

GÖLGRLE_T\İX
EFENDİSİ

FIDYE

JOHN FLAPJAGANf «

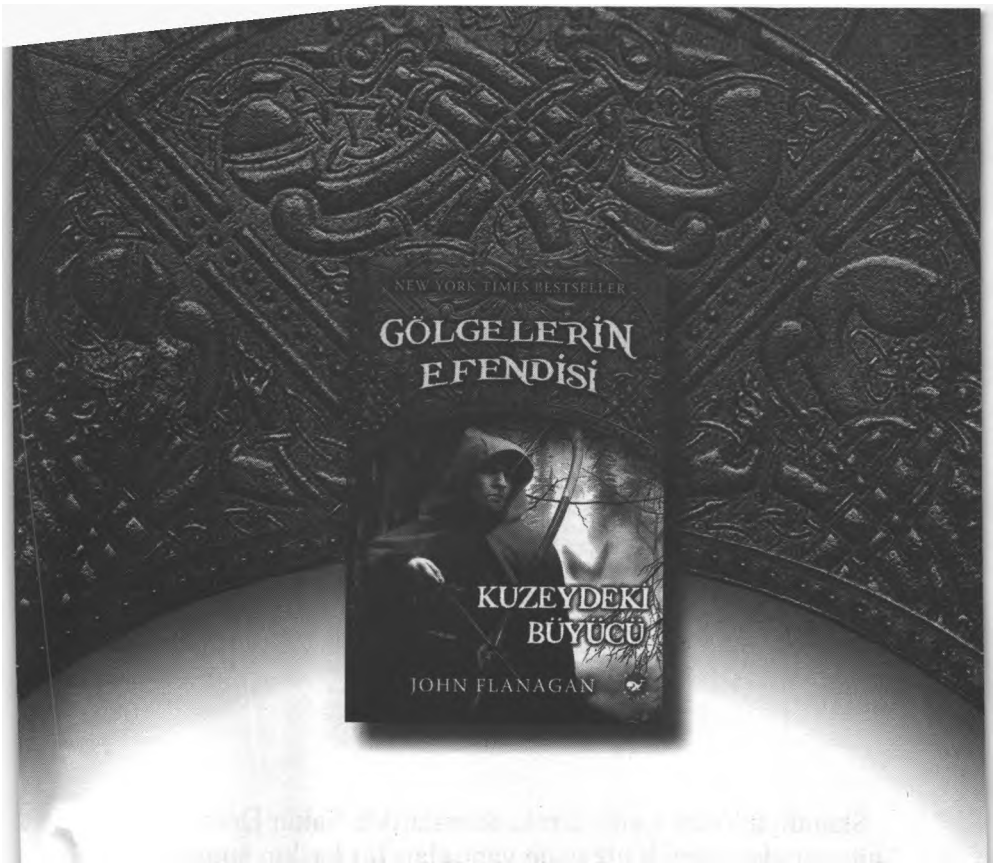

Skandiya Yüce Kontu Erak, adamlarıyla Sakin Deniz'in güneyindeki Arridi ülkesine yaptıktan bir baskın sırasında esir alınır. Arridiler, Erak'ı ancak fidye karşılığı serbest bırakacaklanm söylerler. Yüce Kont'un kurtulması, seksen bin gümüşlük bu fidyeye bağlıdır.

Svengal, Halt ve Will'den Erak'ı kurtarmak için yardım ister. Usta ve çırağı, Erak'ı özgürlüğüne kavuşturacak fidyeyi Svengal'le götürmeyi kabul ederler.

Kraliyet ailesini temsilen Prenses Cassandra, prensesin güvenliğini sağlamak amacıyla Horace ve Gilan da gruba dahil olurlar.

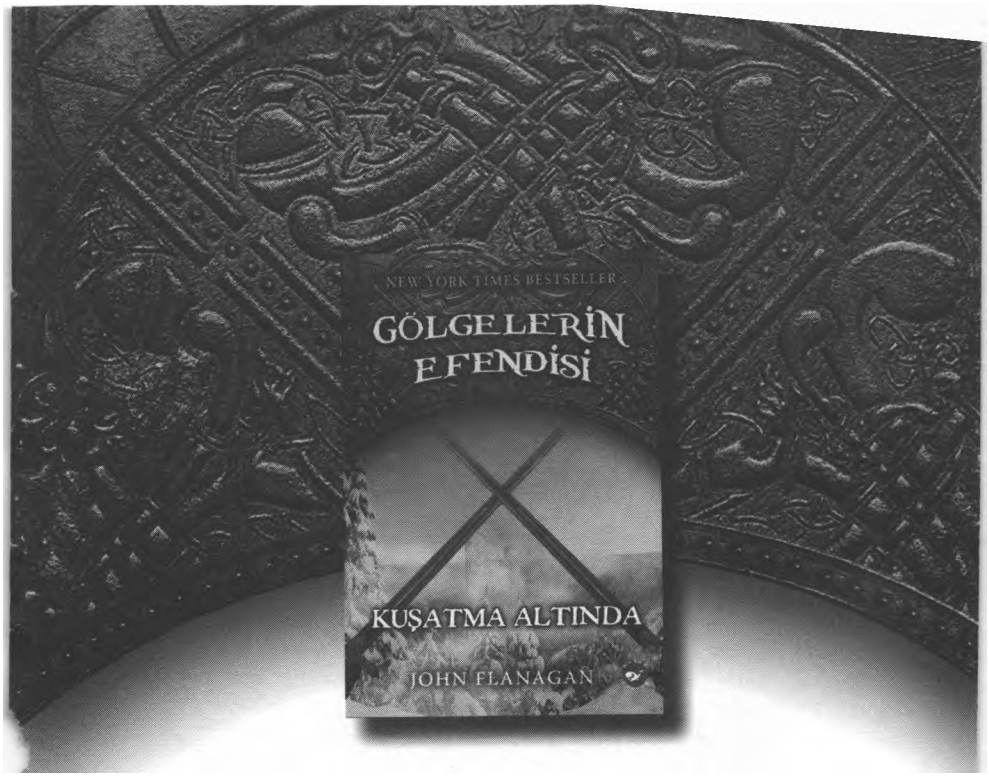
Şiddetli kum fırtınalan, savaşçı kabileler ve her adımda karşılaştıktan tehlikeler varken, Erak'a ulaşabilecekler mi?

Skandiyalılar ile Araluenlilerin yaptığı antlaşmanın üzerinden beş yıl geçmiştir. Çıraklık günlerini geride bırakan Will, artık tam teçhizatlı bir Orman Muhafızı olmuştur.

Will'in sorumlu olduğu eyalet çok sakin bir yer gibi görünmekle birlikte, bir süre sonra tuhaf olaylar baş gösterir. Kuzeydeki başka bir eyalette, Lord Syron aniden gizemli bir hastalığa yakalanır. Will, buna neden olduğu öne sürülen büyücülükle ilgili iddiaları araştırırken, eski arkadaşı Alyss ile yeni ve tehlikeli bir maceraya atılır.

Alyss rehin alınınca, Will, arkadaşıyla görevi arasında zor bir seçim yapmak zorunda kalacaktır.

Will'in Sör Keren ve suçlulardan oluşan adamlarına karşı mücadelesi devam ediyor. Ancak onlarla tek başına savaşması olanaksız.

Alyss şatoda hâlâ rehin tutulurken, İskotiler, Norgate'e saldırmak için Macindaw Şatosu'ndan gelecek işareti bekliyorlar.

Zaman daralıyor. Will'in cesareti ve becerisiyle Horace'm desteği tehlikeyi engelleyecek mi?

"S°n yıllarda pek çok fantastik kitap yayımlandı
ama pek azı bu özgiin öykünün çekiciliğine erişebildi "
- Kooklist x . »

Y■*fy* üzüklerin Efendisi *ve* Harry Potter *serilerinin*
tadını taşıyan, soluksuz bir macera. "
T"'. - Limelight . >;

John Flanagan, şimdiye dek yayımlanan on Gölgelerin Efendisi kitabında unutulmaz maceralar kaleme aldı. Bunların yanı sıra detaylı anlatmadığı pek çok olaya da değindi.

"Kayıp öyküler", söz konusu olayların ayrıntılarını merak eden sadık okurlarından gelen somlarla ortaya çıktı.

Halt'un Will'i yanma çırak olarak almasının asıl nedeni neydi?

Halt sürgündeyken onun görevini geçici olarak devralan Gilan, Halt'un önceden peşine düşmüş olduğu soğukkanlı katili takip ederken neler yaşadı?

Ve yanıtı en çok merak edilen somlardan biri; Halt'un ustası kimdi?

Bunlar gibi birçok sorunun yanıtını "Kayıp öyküler"de bulacaksınız...

www.beyazbalina.com.tr
www Istanböök com.tr

